

МЕРИЛ СОЙЪР ЦЕЛУВКИ ОТ ЛОНДОН

Превод от английски: Красимира Матева, 1999

chitanka.info

ПЛАДНЕ (РАЗЦВЕТ, КУЛМИНАЦИЯ)

*Знаем какво се полюшва на
везните
и за какво трябва да съберем
сили.*

*Ударил е часът да проявим
кураж:*

*дано смелостта не ни
изостави!*

„Кураж“,

Анна

Ахматова

1.

21 ноември, 22:00 часа, Ню Йорк Сити

— Аз не съм за продан.

— Барзан не е искал да те обиди.

Так присви кафявите си очи, които бе вперил в Лорън Уинтроп.

— Защо тогава ми предлага толкова пари, когато би могъл да наеме някой по-квалифициран за по-малка сума? — Младата жена прокара ръка по русите си коси, прибрани на френска плитка, и сребърната ѝ гривна проблесна, уловила лъч светлина в полутъмната стая.

— Всичко е напълно почтено, уверявам те. Барзан може да си позволи. Ти си най-добрата и той го знае.

— Откъде пък може да знае за мен Карлос Барзан?

Лорън не вярваше на тази история, но не желаше да обижда най-добрия си клиент, като му го заяви направо. Преди няколко години Так се бе появил в нощния клуб и двамата бяха открили, че имат общ интерес — съвременното изобразително изкуство. Оттогава тя го придружаваше по галерии и търгове и му шепнеше в ухото съветите си.

Младата жена се изправи, взе чашата от масичката и се запъти към черния лакиран бар в ъгъла на стаята. Пусна три кубчета лед в чашата и наля отново от бутилката, на чийто златен етикет пишеше: „Такгама Накамура“.

— Заповядай.

Подаде току-що приготвената напитка, поклони се и седна отново.

— Кой знае как Барзан е открил, че ти си моето тайно оръжие. Откакто започна да ме съветваш, колекцията ми от произведения на изкуството стана по-богата от неговата. Той желае да използва твоя опит и знания, за да спаси лондонската галерия „Рависан“.

— Почакай малко. Това не е ли галерията, която миналата година се споменаваше във връзка с предизвикалото скандал мошеничество? Не е ли на семейство Лейтън?

— Да, но Арчър Лейтън почина преди шест месеца. Вдовицата му Вора продаде половината от галерията на Карлос Барзан. Защо не му се обадиш?

И Так ѝ подаде визитна картичка.

Лорън знаеше, че престижната галерия е в тежко положение, но дори това не намали подозренията ѝ. Тук несъмнено имаше някаква уловка. Но каква бе тя? Реши да промени темата:

— Как е семейството ти?

— Много добре. Как е Пол? — попита както обикновено нейният събеседник.

— Много добре.

Това бе обичайният ѝ отговор, но в действителност брат ѝ не беше добре и тя се опасяваше, че вече никога няма да бъде.

— Все още ли иска да се пресели в Санта Фе?

Младата жена кимна. Проблемът обаче бе, че нямаха пари. Всичко, което тя печелеше, отиваше за жилището им в Манхатън и за да плаща сметките за психиатри за брат ѝ. Добре, че има работата си в „Саке Систахс“. Нощният клуб се посещаваше от японски джентълмени и щедрите бакшиши, които оставяха, надминаваха дори онези, които можеха да бъдат получени в най-луксозните нощни заведения на Ню Йорк.

— Барзан може да е тръгнал да се срещне с теб.

Так извади цигарите от джоба на самото си и Лорън механично посегна към златната му запалка „Картие“ върху масата. Той всмукна дълбоко дима и след това го изпусна.

— Ще му се обадя — обеща тя. — Но не ти ли се струва странно, че предлага толкова пари.

— Един милион долара не са много.

Потомък на род, който притежаваше най-голямата частна компания в Япония, Такгама Накамура беше един от най-богатите хора на Земята. За разлика от повечето богаташи в родната му страна, които бяха просто служители на обществени компании, той не беше спъван от корпоративната бюрокрация или от необходимостта за постигането на консенсус. По природа вълк единак, Так използваше уменията и вроденото си лукавство, за да създава многонационални холдинги и с това се нареждаше начело на глобалния бизнес маратон, който японците бяха на път да спечелят. Един милион долара може и да не

бяха много за него, но на Лорън щяха да ѝ бъдат необходими два живота, за да спечели толкова пари.

Такгама Накамура стана. Лорън взе шишето „Чивас“ и го последва дискретно към мястото, където държаха бутилките. Подобно на клубовете в областта Гинза в Токио, където японските бизнесмени се събираха, за да се позабавляват, престижът на американските нощни клубове не можеше да се определя от снобския интериор или от красивите, задължително говорещи японски домакини, нито пък с традиционната лакирана и ярко осветена витрина, където се съхраняваха бутилките. Само едно имаше значение: етикетите трябваше да отговарят на съдържанието в тях. Японците, които имаха бизнес в Америка, с радост плащаха космическите цени — токийски цени — само и само клубът да постави специален надпис върху бутилката им с тяхната титла и името на компанията.

„Саке Систахс“ не беше единственият бар от този род; уникалното за него бе, че привличаше шепата мъже, разполагащи с най-голяма власт в своята страна. При всяко идване в Ню Йорк те посещаваха нощния клуб и пиеха от личните си бутилки със специални етикети, които ги очакваха там, наредени по-нагъсто една до друга от пътниците в токийското метро. „Чивас Регал“ на Такгама Накамура заемаше централното място сред тях. Така още с влизането си всеки гост можеше да види кои са постоянните клиенти на заведението, достигнали подобно на господин Накамура най-големи успехи.

Докато Так си вземаше довиждане с *мама-сан*, собственичката на клуба, Лорън избърса отпечатъците от пръсти по неговата бутилка и я постави на най-видното и централно място в ярко осветения шкаф.

Кимна към облечената в кимоно *мама-сан* и свела почитателно глава, отвори вратата пред Так. Напевният глас и съпроводът от носови звуци на триструнния шамизен, които се носеха от изкусно прикритите високоговорители, бяха заглушени от шума от манхатънските улици. Лорън последва японца към очакващата го лимузина, като спазваше чинно разстоянието от две стъпки помежду им.

Както винаги когато излезеше от нощния клуб, той превключи от японски на английски.

— Обади се на Барзан, Лорън. Възможно е точно той да ти помогне да решиш проблемите си.

Младата жена проследи с поглед колата. Остана известно време така, потънала в размисъл, и дори студеният ноемврийски ветрец не успя да я разсее. Так беше прозорлив; не беше необходимо да я разпитва, за да разбере колко се бе влошило състоянието на Пол. Можеше да запази в тайна самоличността ѝ и да продължава да използва само за себе си способността ѝ да открива талантиливи съвременни художници, за да увеличава своята вече достатъчно внушителна колекция. Плащаше ѝ щедро за тази работа; не по-малки бяха и бакшишите, които ѝ оставяше при всяко свое посещение в „Саке Систахс“. И както обикновено имаше право: тя трябваше да прояви интерес към предложението на Барзан; налагаше се както заради самата нея, така и заради брат ѝ.

От едно неоновожълто такси се изсипаха японски бизнесмени и Лорън ги последва обратно в бара. Възбуденият им шепот показва, че бяха забелязали бутилката на Так. Мина покрай тях, без да обръща внимание на погледите им; не беше особено приятно да си гейша, която има право да поздравява посетителите единствено в отделените едно от друго миниатюрни помещения.

Мама-сан ѝ даде знак да я изчака. Приблужи се с бавните си, точно отмерени стъпчици и ѝ рече шепнешком:

— Закарали са брат ти в болницата.

Сама се бе досетила, че Пол е направил опит за самоубийство; нямаше нужда да ѝ го казва едрата сестра от спешното отделение. Очевидно дори д-р Мортимър Уест, един от най-добрите психиатри в града, не бе успял да му помогне.

Лорън влезе на пръсти в отделението. Завари брат си заспал. Гърлото ѝ се сви, когато се вгледа в него. Изцапаните му с кръв светлоруси коси бяха залепнали за слепоочията, патрицианската извивка на челюстта му бе загрозена от виолетова линия. Какво бе станало? Лекарят ѝ бе обяснил, че Пол погълнал приспивателни. Очевидно след това е паднал.

Ръцете му бяха прибрани встрани. Същите любящи ръце, стискали дланите ѝ, когато я бе окуражавал да му каже истината през онзи далечен ден отпреди почти две десетилетия. И сега със същите тези ръце се бе опитал да отнеме живота си. За втори път.

— Пол — прошепна младата жена, когато той неочаквано я погледна.

Сините му очи, същите като нейните, сега бяха придобили онова празно изражение, от което се страхуваше толкова много.

— Какво се е случило? — Помъчи се да задържи напирещите сълзи. До вчера си бе мислила, че състоянието му се подобрява, че ще се излекува от депресията, в която беше изпаднал след смъртта на съпругата си. — Кажй нещо. Знаеш, че можеш да споделиш всичко с мен.

Това бяха същите думи, които бе произнесъл и той през онзи ден в Маракеш. Впери отново поглед в дланите му, като си припомняше как бе стискал ръцете ѝ тогава и не я бе пуснал, докато не бе споделила всичко с него. Един Господ знае какво щеше да стане с нея, ако не ѝ беше помогнал.

— Не знам какво се случи. — В гласа му долови отчаяние; то не го бе напуснало от деня, в който бяха поставили окончателната диагноза на Марси. — Взех приспивателно. След минути главата ми се замая. Трябва да съм паднал.

— Колко хапчета взе?

— Едно... само едно.

От едно хапче не би могъл да изпадне в такова състояние, че лекарите да промиват стомаха му и да се борят за живота му. Хвана ръката му.

— Извиках д-р Уест. Поговори с него — внимателно изрече тя. И в очакване на неговия отговор започна да върти сребърната гривна, която ѝ бе подарил преди години в Маракеш.

Когато излезе от стаята, в коридора я пресрещна Мортимър Уест.

— Казва, че е взел само едно хапче — обясни Лорън. — Не се опитвал да се самоубие.

— Според лекаря от спешното отделение халционът в стомаха му бил достатъчен да убие десет души.

— Невъзможно! Пол не би ме излъгал.

Смръщеното чело на събеседника ѝ показваше съмненията му.

— Сигурно бих могла да сторя нещо.

Лекарят съсредоточено я изгледа.

— Изведи го от града... идете в Санта Фе. Нужно му е да отиде някъде, където обстановката няма да му напомня непрестанно за

неговата съпруга.

Младата жена кимна; беше се сетила за Лондон и за предложението на Барзан.

5:00 часа, Маракеш, Мароко

Райън Уесткот се измъкна от обятията на Амал, от топлината на голото ѝ тяло и се изправи. Свали презерватива и го хвърли в камъшитеното кошче.

— Тръгваш ли?

Съжалението в гласа ѝ бе толкова недоловимо, че може би просто бе плод на въображението му.

Райън кимна и вдигна памучните панталони, които бе захвърлил край леглото. Обърна се и се усмихна на тъмнокосата жена. По дяволите, ако бе някоя лондонска дама, щеше да очаква изтънчена вечеря и обиколка из баровете и дискотеките, преди да му позволи да легне с нея. Но не и Амал. За нея времето беше пари; тя не губеше нито секунда в безсмислени приказки.

След като нахлузи на бос крак *бабушите*, младият мъж облече дълга туника и я пристегна с кожения си колан. Издокаран в традиционните дрехи и чехли, той се надяваше с тъмните си коси и слънчевия загар да не се отличава от другите мароканци.

Бръкна в джоба си и отброи два пъти повече дирхами от онова, което би платил който и да е местен жител за услугите на Амал, повечето от които бяха в разрез с мюсюлманската религия, и постави банкнотите върху кожената, подобна на тъпан, масичка.

— *Беслемех* — отвърна тя, когато той си взе довиждане и излезе навън.

Постоя тук за момент. Пълната луна осветяваше джамията „Кутубия“, чиито минарета и закръглените върхове на Атласките планини се състезаваха да се доближат до обсипаното със звезди небе. Планината се срещаше с пустинята в Маракеш, в резултат на което въздухът бе студен и сух. Уханието на портокаловите дървета се смесваше със слабия аромат на карамфил и куркума, придружен от по-тежкия мирис на *таджине* — яхнията, която по традиция цяла нощ къкреше на слаб огън. Райън не познаваше друго място, което да има същия дъх като стария град, *медина*.

Забързано прекоси площад „Джема ел Фна“ и мина покрай празните ракитови сергии. По-голямата част от циркаджиите — жонгльори, акробати, гълтачи на огън, змиеукротители, и хитрите събирачи на информация се бяха прибрали по домовете си. Неколцина нещастници спяха навън, покрити само с дебелите си наметала. Докато прекосяваше тесните улици, Райън по навик оглеждаше входовете.

Когато се приближи до джипа си, паркиран току до полусрутената пръстена стена, ограждаща медината, щъркели, които си бяха направили гнезда в пукнатините, се възряха с подозрение в него. Наведе се да огледа долната част на роувъра; не забеляза нищо необичайно. Беше нащрек, макар никой да не знаеше за пристигането му в Маракеш.

Затръшна вратата на автомобила и излезе от медината, като остави зад себе си арабските от ковано желязо и прозорците с форма на шпионки. Вече се движеше по авеню „Мохамед V“. Широкият булевард, от двете страни на който се редуваха кафенета и портокалови дървета, имаше европейско-средиземноморски вид.

Взе завоя на две колела, без да обръща внимание на знака за предимство — по това време нямаше движение — и сви по улица „Баб Ален“. Паркираните край вила „Армстронг“ коли го накараха да намали скоростта. С приближаването на зимата в Европа богатите обитатели на Маракеш се завръщаха. Настъпваше времето на партитата.

Забеляза старинната каляска в постланата с плочки алея пред хотел „Ла Мамуня“. Семейство Чукрун. Добрият стар Роджър и неговата съпруга Реджайн използваша често конския екипаж на „Ла Мамуня“. Обикновено го оставяха да чака пред нощния клуб на хотела или пред някое от другите нощни заведения. Райън предполагаше, че бе посещавал повечето от тях. Бяха прекалено многолюдни и шумни.

Мина на сантиметри покрай яркочервеното ферари, което, както знаеха всички обитатели на френския квартал в града, принадлежеше на Патрик Геран-Ермес. Младият мъж огледа лъскавия автомобил. Това нещо струваше дяволски много пари.

По-нататък беше паркиран класически мерцедес. Ив Сен Лоран бе отново в Маракеш. Нищо чудно, че Каролайн бе сложила началото на безкрайната поредица от празненства за този сезон, благодарение на

които от години бе призната за домакинята на обществения елит в Маракеш.

Райън намали скорост, за да огледа елегантната вила в гръцки стил. Представи си как Ти Джей танцува на верандата с прекрасната Каролайн в обятията си. Никога не бе изглеждал по-щастлив. Глупаво магаре! Каролайн Армстронг обичаше единствено себе си.

Бързите пулсации на китката привлякоха вниманието му. Натисна два пъти бутончето на ръчния си часовник, за да даде знак, че е получил сигнала. По дяволите! Какво ли се бе случило? Натисна педала на газта и го отпусна едва когато се озова в покрайнините на града.

Стражата го позна и отвори тежката, увита с бодлива тел врата, докато трите зли кучета, оголили зъби, ръмжаха насреща му. След като им даде знак с ръка, младият мъж изскочи от джипа и хукна към вилата.

— Какво има? — обърна се той към Ади — телохранителя, който Ти Джей Грифит бе наел преди три години.

— Стърлинг се обади — отвърна високият мъж, чийто бял тюрбан контрастираше с мургавата му кожа и черните му очи. Имаше предвид Питър Стърлинг, тайната свръзка на Райън, чиято щабквартира се намиреше в Лондон. След това сикхът му подаде някаква бележчица с тайнствения коментар: — Той тръгва.

— Барзан — промълви Райън и зелените му очи проблеснаха.

— Защо се бави досега? — попита сикхът.

— Изобщо не ми пука. Важното е, че най-после дойде краят на трите скучни години. Този път ще бъдем готови да го посрещнем.

22 ноември, 22:00 часа, Ню Йорк Сити

Дейвид Маркърс погледна към Лорън Уинтроп, която седеше до Карлос Барзан. Отдавна се бяха върнали след вечерята в „Ореол“, само на няколко преки от намиращия се на последния етаж апартамент на Барзан с изглед към Сентръл Парк, но тя продължаваше да не споменава нищо за необичайното предложение. Дясната ръка на Карлос се възхищаваше на търпението й; подобно поведение не се наблюдаваше. Парите — лесните пари — бяха прекалено голямо изкушение за повечето хора.

— Накамура обясни ли предложението ми? — попита Барзан.

Жената поклати глава и Дейвид отново си помисли, че е необикновено красива и изглежда по-млада от истинската си възраст — трийсет и четири.

— Искам да ръководиш галерия „Рависан“ — обясни Барзан. — След смъртта на Арчър Лейтън неговата съпруга Вора я докара до закриване.

— Тази тенденция се забелязваше от години.

Карлос отпи от коняка „Луи XIII“ и се престори, че оглежда платното на Ротко на стената. Макар да бе надхвърлил шейсетте, косата му си оставаше черна, а маслинено матовата кожа — гладка и без бръчки. Само някой много близък човек, какъвто бе Дейвид, би могъл да долови гнева в черните му очи. Парите можеха да не се окажат достатъчна примамка за Лорън Уинтроп, затова бяха взели мерки. Брат ѝ обаче беше оцелял въпреки свръхдозата Халцион. Много лошо. Ако се намесеше в плановете им относно Лорън, следващия път със сигурност нямаше да има такъв късмет.

Барзан се ухили, но достойната му за снимка усмивка не беше искрена.

— Искам ти да се заемеш с това, за да запазиш инвестициите ми. Разполагаш с пълна свобода да правиш каквото сметнеш за необходимо, за да превърнеш „Рависан“ в галерия номер едно в света.

— Какво казва за това Вора Лейтън?

— Тя има нужда от пари и чрез една от моите холдингови компании аз откупих половината акции на галерията.

Младата жена се взря в творбата на Джаксън Полак на отсрещната стена, докато двамата ѝ събеседници наблюдаваха нея. Знаеха, че отчаяно се нуждае от пари, но Маркът чувстваше, че може и да не приеме предложението им. Защо? Дали не се опитваше да измъкне повече пари?

Лорън изучаваше една от най-известните картини на Ротко — жълт кръг върху бялото платно. Не желаше да прикотква до края на живота си азиатци в „Саке Систахс“, нито пък искаше Пол да остане в Ню Йорк. Тъй като не притежаваше нито академична диплома, нито опит като уредник на музей, трябваше да разчита на великодушието на Так, за когото работеше като консултант по въпросите на изобразителното изкуство. И той действително я възнаграждаваше

изключително щедро, но Лорън се съмняваше, че биха ѝ се доверили и други колекционери.

Барзан ѝ даваше възможност да работи онова, което обича, и да си създаде име. Въпреки това се колебаеше. Макар баща ѝ да бе починал преди двайсет и пет години, сякаш отново чу думите му: „Някои неща изглеждат прекалено хубави, за да са истина“. В това предложение имаше някаква примамка. Но каква бе тя?

— Ще ти платя един милион долара, ако до една година успееш да върнеш блясъка на „Рависан“. Половината, ако не успееш... за това, че си се опитала. — Гласът на Карлос беше мек като скъпия коняк, който бе настоял да ѝ сервира. — Естествено, тази сума не включва парите за облекло и луксозния хотел, които ще ти подсигурия.

Въпреки това младата жена продължаваше да се колебае. Къде бе уловката?

— Има ли някакъв проблем? — попита Дейвид.

Лорън избягваше да го погледне; караше я да се чувства неловко. Прошарените му коси се съчетаваха с най-странните очи, които бе виждала. Те бяха най-светлият нюанс на синьото, който можеше да си представи човек.

— Бих искала да се заема с тази работа, но би било най-добре и брат ми да дойде с мен. Той може да води документацията.

— И дума да не става.

Барзан тръгна към бара, за да си налее отново коняк и да прикрие гнева си.

— Не искаме Вора Лейтън да се почувства неудобно — взе думата Маркъс, както правеше винаги, когато имаше опасност шефът му да избухне.

— В такъв случай Пол няма да работи в галерията. Но въпреки това трябва да дойде с мен.

— Виж — обади се Дейвид. — Плащаме ти такава безбожна сума, за да възстановиш тази галерия. Ще се налага да отсъстваш от дома си почти всяка вечер, за да участваш активно в обществения живот. За да спасиш „Рависан“ в рамките на една година, ще трябва да научиш кой пие и кой плаща.

— Хора като Ти Джей Грифит и неговия помощник Райън Уесткот. Срещала ли си ги някога? — попита Барзан.

— Не, но съм чувала за Грифит. Нали това е английският колекционер, осакатен от избухналата бомба, поставена в колата му от ИРА?

— Да — отвърна Дейвид. — Той все още колекционира произведения на изкуството и си остава един от хората, които лансират изгряващи художници. Откакто Грифит бе обезобразен от бомбата, Райън Уесткот започна да действа като негов талантлив заместник.

— Бедният господин Грифит! Вероятно той живее единствено за и чрез изкуството.

— Недей да го съжеляваш толкова — рязко изрече Карлос.

Неприязънта в гласа му я изненада. Очевидно между двамата съществуваше съперничество. Колекцията на Грифит, събирана в продължение на трийсет години, можеше да се мери само с тези на музеите. Дали Барзан изпитваше същото и към Так? Дали не ѝ предлагаше толкова много пари за работата при него просто за да попречи на останалите си колеги? Имаше нещо странно в този боливиец, създал международна империя, струваща милиарди.

Барзан седна до нея и съчувствено я изгледа.

— Какво би струвало всичко това за теб — посочи творенията на Ротко, Полак и Миро по стените на стаята, — ако изгубиш брат си?

Споменаването на Пол я накара да застане нащрек. Единственият, който имаше значение в живота ѝ, бе той. Но откъде знаеше пък Барзан за него? Очевидно бе свършил добре работата си. А и как иначе би натрупал подобни богатства, ако сключваше току-така сделките си?

— Нищо. Без Пол парите не биха означавали абсолютно нищо.

— В такъв случай знаеш точно как се чувствам аз — отвърна той и горчивината в гласа му се върна. — Откакто синът ми умря... — изправи се, приближи се до платното на Ротко и плисна отгоре му съдържанието на чашата си — ... това не струва и пукнат грош.

Поразена, Лорън видя как кехлибарената течност започна да се стича по изрисуваната оранжева сфера и белия фон и да капе върху паркета. Цяла вечер бе наблюдавала своя събеседник и бе стигнала до извода, че е егоцентричен милиардер, за когото колекционирането на картини беше само ексцентричен каприз. Сега обаче бе разбрала, че връзката между него и сина му бе също така силна, както и тази между нея и Пол.

Когато Карлос обърна отново лице към нея, то бе озарено от усмивка.

— Сега вече разполагам с толкова пари, че мога да правя с тях каквото желая. А онова, което искам... което искаше синът ми Боби, бе да притежава богатата галерия.

Младата жена се опита да се сети какво точно бе чела преди повече от три години, за смъртта на Робърт Барзан. Не го ли бяха убили при провалянето на някаква сделка с диаманти?

— Робърт не внасяше ли диаманти? — попита тя. Погледът на Барзан я стресна.

— Да.

Той се съсредоточи върху картината на Ротко; последните капки коняк се стичаха по рамката.

— Но това е друга история — обади се Дейвид и изглежда предупредително шефа си. — Е, какво ще кажеш?

Лорън реши, че брат ѝ можеше да отиде в Санта Фе още сега, а тя самата — след една година. Той щеше да бъде по-щастлив там, отколкото в Лондон, особено пък ако тя трябваше да участва активно в светските събития.

— Приемам предложението.

— Още едно нещо. Не искам никой да знае, че притежавам част от галерията. Единствено Накамура е запознат с този факт. Не желая хората да мислят, че манипулирам пазара.

— Холдинговата компания, откупила половината акции на галерията, ще осигурява нужните средства и заплащането — додаде Маркъс. — Искаме думата ти, че никой никога няма да узнае за участието на Карлос Барзан в тази работа.

Младата жена присви очи. Ето това е била целта. Каквото и да говореха, Барзан възнамеряваше да диктува пазара. Скрит зад името на галерията, той можеше да лансира художници, чиито творби вече бе купил, като създава впечатлението, че са избрани от някоя престижна галерия. Лорън се изправи.

— Не разчитайте на мен. Лека нощ, господа.

Дейвид скочи и я възпря, като я хвана за ръката.

— Почакай малко. Какво има? Мислех, че се споразумяхме.

— Не желая името ми да бъде използвано, за да се манипулира пазарът — отвърна тя тихо, но решително. — Ако отговарям за

галерията, ще трябва лично да избирам художниците.

Карлос я заслепи с убийствената си усмивка. През всичките двайсет години, откакто работеше за него, Дейвид не го бе виждал да прави по-изкусно представление.

— Ще разполагаш с пълна свобода относно „Рависан“ — рече Барзан. — Молбата ми е само името ми да не бъде замесвано с нея и причините за това са напълно лични.

Нима наистина нямаше никакъв капан? Нима Так беше прав? Дали пък Барзан просто не беше екстравагантен, защото действително имаше повече пари, отколкото можеше да похарчи?

— Ако заподозра, че манипулираш пазара, ще напусна. — Събеседникът ѝ кимна, а тя додаде: — Искам половин милион веднага в банковата си сметка.

— Дадено — съгласи се Барзан.

След като уточни подробностите с Лорън и я изпрати, Дейвид го завари край прозореца с шишето „Реми Мартен Бакара“ в ръка, загледан към Сентръл Парк.

— Не трябваше ли да я предупредиш за Райън Уесткот? — попита Маркъс. — Трябва да знае, че е в опасност. Може би беше по-добре да изпратим мъж.

Барзан не си направи труда да се обърне.

— Никога не изпрацай мъж да върши женска работа.

2.

13 февруари, Лондон

— Вашият детектив успя ли да научи нещо повече?

— Не — отвърна Вора, като улови погледа на Базил в огледалото на фризьорския салон. С помощта на специален разтвор лепеше червеникавокестеняви кичури към нейните коси, като по този начин удвояваше дължината им. — Засега само харчим средства. Вече измина повече от година и все още — нищо.

Базил кимна и главата му се отрази върху тройното огледало сред увисналите папрати и накачалите по пръчиците многоцветни папагали. Жената го наблюдава, докато закрепяше още два кичура, без да добави, че предишния ден бе уволнила наетия детектив. След скандала във връзка с фалшификации с произведения на изкуството, последвал кончината на съпруга ѝ, и неизбежните данъци не можеше да си позволи да харчи пари за проверката на очевидно безпочвени подозрения. Изглежда, смъртта на Арчър бе наистина резултат на злополука. Ето защо си каза: „Затвори вратата след себе си и угаси светлините. Него вече го няма“.

— Лорън Уинтроп продължава ли да бъде все така трудна?

Издигнато на цели осем сантиметра от високите токове на каубойските ботуши, слабото тяло на стилиста се губеше под пъстрата риза в преобладаващ лилав цвят. Тя контрастираше с тъмните му коси, избръснати над ушите и вдигнати нагоре с помощта на гел.

— Отказах се. Повече от това не мога да направя. Роклята, която ще носи на откриването тази вечер, е купена от „Хародс“. — Усмихна се, когато той зацъка с език, за да подчертае погнусата си. — Черно кадифе, затворена, с дантелена якичка, дълги ръкави с къдрички. — Базил поклати глава отчаяно. — Аз самата ще бъда с творение на Озбек в казаов цвят.

Стилистът засия одобрително, когато чу името на дизайнера от турски произход, когото Маргарет Тачър бе обявила преди време за дизайнер на годината. Вора знаеше колко важно бе за Базил Блэкстоук

да виждат клиентите му на значими събития облечени по последна мода. Това поддържаше реномето му като водещ лондонски стилист.

— Опитах се да я доведа тук, но Лорън не желае да промени прическата си. Държи на този старомоден кок.

Не додаде, че тази прическа отиваше на младата жена. Изумителната синеока блондинка с радост бе оставила Вора да наеме и декорира апартамента ѝ, а след това да ѝ осигури и прислужница. Но когато станеше дума за външността ѝ, тя отклоняваше учтиво всякакви опити за намеса.

Госпожица Уинтроп ѝ бе дала да разбере, че не очаква тазвечерната изложба на творбите на Клайв Холкомб да премине с особен успех. „Ще видим“ — бе рекла тя. Убедена, че Клайв щеше да се превърне в новия Дейвид Хокни, Вора се надяваше с него да възвърне старата слава на „Рависан“ като водеща галерия в Лондон.

Базил придаде обем на косите ѝ и попита:

— Е, гълъбче, какво ще кажеш?

Клиентката му се вгледа в кестенявите си къдрици. Обърна глава и се усмихна; беше ѝ приятно да усеща как косите гаят раменете ѝ.

— Изглежда истинска — промълви тя, поразена от това доколко бе променен видът ѝ.

— И тя действително е истинска: цветът ѝ е като на твоята. Ще дам награда на онзи, който успее да открие къде съм съединявал кичурите. — Стилистът нави един кичур около металната маша. — Ще изглежда още по-добре, след като поработя малко върху нея, гълъбче.

Взираше се като хипнотизирана в новата Вора Лейтън. Изпълнена със завист към стройната фигура на Лорън, тя се бе подложила на безмилостна диета, за да отслабне с осем килограма. Бяха масажирали бедрата ѝ със специални масла, докато станат достатъчно гладки, за да обуе дантеления панталон, който си бе купила за тази вечер.

— Изглеждаш направо чисто нова, гълъбче, чисто нова — заяви Базил, след като приключи с оформянето на косите ѝ.

Тя кимна; същото направи и красавицата от огледалото, излязла сякаш от страниците на списание „Ел“. Вора беше поразена от резултата.

— Клайв ще умре.

Базил, правещ чудеса в разкрасяването, сви пренебрежително рамене. Жените идваха в „Чудеса“, за да бъдат скубани и бъртани, а след това — гримирани и фризириани, и в крайна сметка напускаха променени салона му.

Вора го обсипа с благодарности, за да погъделичка самочувствието му. Той бе станал най-добрият ѝ приятел, макар да бе роден под камбаните на Мерилбоун, докато тя самата бе възпитана в чужбина, в училище към манастир. Базил бе преодолял скромния си произход и акцента, като се бе преместил да живее в гарсонiera в Сохо и бе започнал да работи в първия салон на Видал Сасун, където бе мил косите на клиентите. Прилежно заделяните бакшиши му бяха дали възможност да завърши фризьорско училище. След това беше нает, вече като стилист, в един моден салон в Найтсбридж. Там го откри и Вора.

Беше се завърнала наскоро в Лондон и нямаше приятели. Дватама се сблизиха, тъй като тя посещаваше два пъти седмично салона. Когато той отвори свой салон, тя бе първата му клиентка. Беше го оставила също така да ѝ направи естественото трайно къдрене, използвано за пръв път от него в Лондон.

— С Клайв определите ли датата на сватбата? — попита Базил.

— Все още е прекалено скоро.

Тя разтърси глава, за да свикне с усещането за дългите си коси. Съпругът ѝ винаги бе настоявал косата ѝ да бъде къса. Обаче сега Арчър бе мъртъв.

— Разбирам.

Фризьорът се завъртя на остриите, обковани със сребро токове на каубойските си ботуши и заговори на един от любимите си папагали. Прикритият му поглед говореше, че знае коя е причината: просто Клайв се дърпаше.

— Ти си единственият, който знае, че ние с Клайв... се виждахме дълго преди да умре Арчър. Може би би било по-добре да изчакаме още малко — рече Вора.

Това обаче бе само част от истината. Клайв бе престанал да настоява да се оженият, след като му бе казала в какво състояние се намираха финансите ѝ. Положението се бе подобрило, откакто Лорън бе станала неин партньор, но Вора не бе споделила този факт с него.

Гордостта ѝ изискваше обичта му да бъде към нея, а не към парите ѝ. Тя стана от стола и целуна Базил по бузата.

— Нали ще дойдеш тази вечер?

— Не бих я пропуснал за нищо на света.

На излизане Вора махна на касиерката.

— Запиши го в сметката ми — рече, доволна, че вече не ѝ се налага да се притеснява за парите.

Вземането на съдружник за галерията бе улеснило нещата... временно. Това положение обаче нямаше да трае дълго, като се имаше предвид начинът ѝ на живот. „Рависан“ трябваше да започне да изкарва парите, като началото се сложеше още от тази вечер.

Докато се прибере в дома си на Белгрейв Скуеър, вече изгаряше от желание да позвъни на Клайв. Изчака повече от десет позвънявания, след което реши, че е набрала грешен номер. Опита отново, пак със същия резултат. Вече мислеше, че е влязъл да се изкъпе, но миг преди да затвори, чу задъханото му „ало“.

— Аз съм. В банята ли беше?

— Не... тъъ, да. Току-що излизам.

— Всичко готово ли е за тази нощ?

— Тази нощ ли? О, да, разбира се... тази нощ. Как изглежда галерията?

— Страхотно. — Вора бе присъствала на окачването на творбите на Клайв, тъй като бе настоявала това да стане точно по нейните указания. След това бе оставила Лорън да се погрижи за последните детайли, а тя самата бе отишла в „Чудеса“. — Изгладен ли е смокингът ти?

— Ами... аз... — Годеникът ѝ направи пауза. — Купих си тоалет на Джани Версаче.

— Наистина ли? — Едва се сдържа да не го смъмри. Не можеше да повярва, че е похарчил толкова пари за нещо, което не му беше по джоба. Най-напред не я остави на мира, докато не му купи смокинга от „Джайвс енд Хокс“. И тъй като нищо не му харесваше, в крайна сметка се наложи да му ушийт специален смокинг. Изчака малко, за да му даде възможност да ѝ обясни, но той не си направи труда. Затова пък чу някакъв приглушен звук, сякаш бе затиснал с длан слушалката. — Ще те взема в седем и половина.

— Не, ще се видим направо в галерията — отвърна той и затвори.

В мазето на „Рависан“, където се намираха канцелариите, Лорън откри телефона под връзка магданоз, с който украсяваха ордъоврите. Без да обръща внимание на трескаво тичащите насам-натам сервитьори, подготвящи обявеното за осем часа откриване на широко рекламираната колекция на Клайв Холкомб, тя набра номера на брат си в Санта Фе. Никакъв отговор. Не й беше приятно, че са разделени. Така непрекъснато се притесняваше за него.

За последен път се видяха на Коледа. Той я посрещна на летището и минаха през заснежения Камино де Лас Анимас.

— Какво мислиш?

Беше спрял в тясна алея, заградена от двете страни от покрита със снежен калпак кирпичена стена. През снежната пелена, прорязана от светлината на фаровете, Лорън видя пръстена постройка с напукани стени.

— Хубава е.

Когато изписаха Пол от болницата, тя го изпрати в Санта Фе, а сама остана в Ню Йорк, за да уреди някои неща. Сега, като гледаше съборетината, която бе купил, съжали, че постъпи така.

— Трябва да се поработи върху нея — призна брат й и отвори тежката, украсена с дърворезба врата в испански стил. Подът, покрит с теракотени плочки, се съчетаваше с варосаните стени, на които бяха закачени оръфани рогозки на племето навахи. Огнището в ъгъла бе оформено от изрисувани на ръка мексикански керемиди, много от тях — очукани, други изобщо липсваха. — И аз точно това и правя.

— Не си губи времето по къщата. Искам да снимаш. Щом се преселя тук, ще отворя галерия, където ще излагам твоите фотографии.

— Точно затова купих тази къща — отвърна той и я заведе в студиото си с огромен оберлихт. — Щом се върнеш от Лондон, ще започнеш да рисуваш отново.

— Откъде знаеш дали изобщо искам да рисувам? — попита задавено младата жена.

Пол я прегърна през раменете.

— И аз като теб умея да откривам таланти. Ти престана да рисуваш, когато откриха рака на гърдата на Марси. Не мислиш ли, че е време да започнеш отново?

Нямаше сърце да му каже, че миналата седмица бе продала маслените си творби. Беше ги откупил брокер, който се занимаваше с декориране на апартаменти и подбираше онова, от което се нуждаеше за тази цел не по неговите качества, а според цветовете съчетания. Беше запазила само една картина: „Полунощ в Маракеш“, тъй като тя беше от особено значение за нея.

Пол се върна в дневната и запали огън в камината, докато тя разопаковаше куфарите си в своята стая. Скоро къщата се изпълни с приятния аромат на борово дърво. Младата жена излезе от спалнята си с коледния подарък за брат си в ръце. Той седеше на изтърбушения диван, покрит с проядено от молци индианско одеяло. Вдигнал крака върху грубата дървена маса, Пол се взираше в играта на сенките върху гипсовия таван. Кръглите греди създаваха линейни, светли и тъмни шарки по лющещата се повърхност.

— Заповядай. Това е коледният ти подарък — рече тя и му подаде една кутия.

— Мислех, че нямаше...

— Ти каза, че няма да си правим подаръци. Не аз.

Той поклати уж недоволно глава и отвори кутията.

Известно време не проговори, само съзерцаваше фотоапарата.

— „Хасълблад“?!

— Трябва да разполагаш с най-доброто, ако искаш да бъдеш най-добрият.

Той протегна ръка, хвана я и я дръпна да седне на дивана до него.

— Знаеш ли, никога досега не съм ти благодарил за грижите, които положи за мен след смъртта на Марси. — Посочи къщата, после потупа фотоапарата. — А сега и това.

— То не е повече от онова, което стори за мен, като ме измъкна от Маракеш... — Лорън не се доизказа — не искаше да възкресява миналото в такъв щастлив момент. — Бих направила всичко за теб. Имаме възможността да започнем отново живота си, и то така, както го желаем. Обещай ми, че няма... да правиш глупости.

— Това бе нещастно стечение на обстоятелствата, кълна се. — Прокара пръсти през русите си коси. — Взех само една таблетка.

Сестра му реши, че е бил объркан, и вероятно, след като е изпил чаша вино, е взел по погрешка няколко хапчета. Ако по една случайност портиерът на сградата не се бе качил, за да му занесе получената по пощата пратка, сега брат ѝ щеше да бъде мъртъв.

— Няма значение. Важното е, че късметът беше на наша страна — рече тя и извърна очи от страх да не види, че го лъже. Двата нямаха почти никакви тайни един от друг. Но беше обещала на Барзан, че никой, дори брат ѝ, няма да узнае за сключената помежду им сделка. Пол мислеше, че неочакваното ѝ забогатяване се дължи на направените от покойния ѝ съпруг инвестиции в недвижимо имущество. — От мен се иска само да направя от „Рависан“ печеливша галерия...

— Трябваше да дойда с теб в Лондон. Ти не си свикнала да живееш сама.

— Ще се оправя. Ти ще ми помогнеш най-добре, като се погрижиш нещата тук да вървят както трябва.

Времето, което прекара с брат си, преди да се върне в Лондон през първата седмица на януари, бе много приятно. Това наистина бе някакво начало. Най-сетне.

Лорън се отърси от спомените; трябваше да се съсредоточи върху настоящата си задача — да превърне в успех откриването на „Рависан“. Заизкачва стълбите към партера, където бяха окачени картините на Клайв Холкомб.

Огромните платна бяха осветени от прожектори, фокусирани така, че произведенията на изкуството да изпъкват на фона на мекия полумрак. Тъкмо започна да проверява за втори път всеки един от тях, когато влезе Вора.

— Какво мислиш? — попита тя, докато подаваше на камериерката дългото си палто от чинчила.

И опъна една от къдриците си.

— Харесва ми. — Усмихна се Лорън.

Според нея дългата коса наистина отиваше на Вора. Обаче гримът ѝ беше твърде силен.

— Това са допълнително добавени удължаващи кичури — обясни тя. — Ще ги нося, докато ми порасне косата. — Вгледа се замислено в своята събеседничка. — Знаеш ли, косата ти ще изглежда приказно, ако я пуснеш така.

— Не си струва усилията — отвърна младата жена, доволна, че госпожа Лейтън се бе оказала толкова добродушна.

Най-големите ѝ проблеми биваха разрешавани в Найтсбридж, където царуваха Слоун Рейнджърс. Вора и жените като нея пазаруваха неуморно от модните бутици около Слоун Скуеър, заради което си бяха спечелили името „рейнджъри“. Въпреки че Лорън не обичаше да обикаля по магазините, двете с Вора се бяха сприятелили. Свързваше ги общата цел: да върнат „Рависан“ на върха. И макар госпожа Лейтън никога да не го бе споменавала, Лорън предполагаше, че и причината за това бе една и съща — нуждата от пари.

А ако Вора смяташе, че е успяла да я заблуди, то тя се лъжеше. Дори глупак би забелязал, че обича Клайв. „Трябва да е страхотен в леглото“ — реши младата жена и хвърли отново поглед върху платната. Защо иначе ще настоява да излагат творбите на толкова посредствен художник? Ако изложбата вече не бе рекламирана в „Арт Уърлд“ и „Конисър“, както и във всички лондонски вестници, щеше да настоя да се откажат от нея.

Вора изпъшка, тъй като се появи някакъв мъж с изтънчена външност и светлоруса коса и подаде палтото си на гардеробиерката.

— Финли Тибетс. Подранил е. Къде е Клайв? — прошепна тя, след което се втурна към новодошлия. — Финли, скъпи, толкова се радвам, че успя да дойдеш.

— Приятно ми е да те видя, Вора. Но не мога да остана дълго.

„И две секунди са предостатъчни“ — помисли си Лорън. Дотогава критиците на „Таймс“ вече щяха да са зачеркнали Клайв Холкомб, а заедно с него — и „Рависан“. Единствено от нея зависеше да спаси положението и да даде на Тибетс да разбере, че следващите изложби в галерията ще бъдат по-добри.

— Здравейте. — Протегна ръка. — Аз съм Лорън Уинтроп.

Широката усмивка и искриците в сините му очи не отговаряха на репутацията му на безмилостен критик.

— Лорън е новата ми партньорка — поясни Вора.

— Работех като консултант за Такгама Накамура.

Благословен да е Так, че ѝ бе разрешил да използва името му. Като се имаха предвид изложените платна, щеше да има нужда от колкото се може повече препоръки.

— Разведете ме. — Той ѝ предложи ръката си. — Нека да разгледаме творбите на Холкомб.

— Какво ще кажете най-напред за чаша шампанско?

Трябваше да отлага колкото е възможно по-дълго. С Божията помощ така може би щеше да стане време да си тръгне, преди да бе успял да хвърли дори един поглед на картините.

— Изобщо не ми е ясно как Такгама Накамура съумя да събере подобна колекция за толкова кратко време — поклати глава Финли и се усмихна; очевидно флиртуваше с нея.

Докато отпиваха от шампанското, Лорън се впусна в подробно описание на всяка една от творбите в колекцията.

Вора ги наблюдаваше от другия край на помещението. Очевидно съдружничката ѝ беше омагьосала Финли. Критикът дори не поглеждаше към платната на Клайв. Непоправим донжуан, той несъмнено нямаше да има нищо против да съсредоточи цялото си внимание върху Лорън.

„Погледни откъм положителната му страна. Така поне ще го задържи тук.“ Нищо не бе по-пагубно за една изложба от отсъствието на критик на „Таймс“. Ако Тибетс си тръгнеше сега, повечето гости нямаше да го видят и щяха да заключат, че е сметнал изложбата като недостойна за вниманието си.

Вора поздравяваше с усмивка посетителите, но вътрешно кипеше. Къде, по дяволите, беше Клайв? Най-сетне се появи и той, но без кашмиреното палто, което му беше подарила, а папийонката му се бе изкривила.

— Извинявай за закъснението — рече той и приглади разрошените си прошарени коси.

Огледа костюма на Версаче; смокингът подчертаваше дългурестата фигура на Клайв. Английският стил му подходеше повече.

— Обърни се — рече тя, като съдържаше яда си и същевременно оправяше папийонката му. — Финли Тибетс е там.

Холкомб направи завой към бара, където бърбеха Лорън и критикът. Вора си даде сметка, че дори не бе забелязал прическата ѝ.

— Изкуство. Обичам го. Толкова е облагородяващо — дочу се в този момент писклив женски глас. — Толкова вдъхновяващо.

Госпожа Лейтън се обърна. Муци Макалистър. Кой ли я беше поканил? Платиненорусата богата наследница, окичена с диаманти, достатъчни за изплащане дълговете на Третия свят, се появи в галерията, облечена с ябълковозелена рокля от ламе, която, колкото и изкусно да бе ушита, не можеше да прикрие широките ѝ бедра. Доколкото знаеше Вора, изкуството никога не бе интересувало тази жена; съвсем друго бе обаче положението с мъжете.

— Огледай спокойно всичко — успя да ѝ се усмихне тя.

Докато посрещаше другите гости, продължаваше да размишлява върху неочаквания интерес на богаташката към изкуството. Е, тя определено можеше да си го позволи.

Родена със сребърна лъжичка в устата, Муци разполагаше с делви, пълни с пари. Баща ѝ бе натрупал завидно състояние от своите магазинчета в подземните станции на метрото, в които се продаваха обувки на ниски цени. Отварянето на първия му магазин бе съвпаднало с раждането на единственото му дете — Матилда или Муци. В нейна чест бе нарекъл веригата си от магазини „Муцис тутцис“^[1]. Това се бе случило преди трийсет години. Сега Муци не знаеше богатствата си и носеше обувки четирийсет и първи номер с марката на „Мод Фризон“.

Райън Уесткот мина покрай тълпата, събрала се около входа на „Рависан“. Доста хора предпочитаха да огледат изложените произведения на изкуството от вратата, затова с усилие успя да се промъкне вътре. Тъй като бе с цяла глава по-висок от повечето мъже, не му беше трудно да добие представа за присъстващите, сред които имаше и някои повече или по-малко известни членове на парламента, двама телевизионни актьори и неколцина араби.

Не видя никой от големите играчи на съвременното изкуство. Само такива, които се стремяха към тази титла. И Финли Тибетс. Копелето! Той се забавляваше да тормози хората на изкуството. Дори по-лошо — плащаха му за това.

Тибетс тъкмо се усмихваше на някаква блондинка, обърната с гръб към Райън. Стегнат кок, още по-стегнат задник, страхотни крака. А лицето ѝ вероятно можеше да уплаши човек.

— Райън — прозвуча току до ухото му страстен глас.

Обърна се и се усмихна, като си мислеше: „Как, по дяволите, се казваше? Дяволите да ме вземат, ако си спомням“. Беше издрала гърба

му с дългите си нокти и кожата му бе смъдяла цяла седмица след това.

— Как си?

Червенокосата веднага започна да му обяснява за последното си пътуване до Милано, чиито магазини бе обходила най-обстойно, и за новата си вила в Минорка. Младият мъж ѝ отпусна около минута, след което погледна многозначително часовника си.

— След малко трябва да тръгна за „Крокфордс“ — обясни, въпреки че наддаването там започваше доста по-късно.

Проправи си път между някакво конте в лилав тоалет и високи каубойски ботуши и сервитьора с поднос с шампанско.

— Джин — поиска Райън, но сервитьорът поклати глава.

Страотно! Напълно в стила на Вора Лейтън бе да не предложи нищо друго за пиене, освен от слабото питие. Изпразни на един дъх чаша шампанско, постави я на подноса и грабна друга.

По-малката галерия беше почти празна, когато тръгна покрай картините. Сиво-кафяво и отровназелено, осеяни тук-там със сиво... боята сякаш бе напръскана по платната. Божичко, ако изкуството бе отражение на живота, то тогава животът бе просто клозет. Не виждаше нищо подходящо за колекцията на Ти Джей Грифит.

Дължеше му обаче да дойде и да види творбите на Холкомб. Когато Сотби бе продал на търг „Лъжливо начало“ на Джаспър Джон, купена за малко повече от три хиляди долара и след това препродадена за повече от седемнайсет милиона долара — истински рекорд за жив художник — цената на колекцията на Грифит бе литнала до небесата. В дома си, или по-скоро в палата, който обитаваше, Грифит имаше пет картини от Джон.

Изкуството се бе превърнало във валутата на планетата и в това си качество бе изместило златото и диамантите. И дори стойността му главоломно растеше, помисли си Райън, като се сети за пурпурните перуники на Ван Гог. Как, по дяволите, се казваше тази картина? „Перуники“. Беше продадена за почти петдесет и четири милиона долара. Но и тази цена бе надмината миналата седмица, когато друга творба на Ван Гог, „Портрет на доктор Гаше“, смени притежателя си за повече от осемдесет и два милиона. Платната на импресионистите достигаха астрономически цени. От своя страна модернизмът и съвременното изкуство ги следваха със завидно темпо.

Райън пресуши и втората чаша и се засмя вътрешно. Бедният стар Ван Гог. Той сигурно се обръщаше в гроба си. Приживе бе продал една-единствена картина, и то само за няколко мизерни франка.

Сравнени с неговите творби, това, което разглеждаше в момента, беше пълна боза. Побърза да си напомни, че Ти Джей бе открил Джон, Хокни и още десетина художници, преди да са получили признание. Сега беше негов ред да продължи. Имаше остър поглед и се осланяше на инстинкта си. Подобно на хазарта — човек или пчели, или губи. Колкото по-висок бе залогът, толкова по-силно го привличаше играта.

Вора стоеше край входа и търсеше с поглед Клайв. Той като че ли се беше изпарил. „Божичко! Кой е този?“ В противоположния ъгъл с гръб към нея, хванал за кръглата поставка обърнатата надолу чаша от шампанско, която полюляваше напред-назад, стоеше някакъв тъмнокос мъж със спортно сако. Очевидно не беше поканен, в противен случай щеше да бъде в смокинг. Тя прекоси залата.

— Извинете, но това е частно...

Спря насред изречението, когато Райън Уесткот се обърна и я заслепи с дръзката си усмивка, пленила толкова много жени. Не и нея. Въпреки усмивката зелените му очи бяха нащрек, погледът му — безизразен. Цигански очи. Нещо в него я плашеше.

— Райън, радвам се да те видя. Тъй като не ми отговори на поканата, реших, че си заминал някъде в чужбина.

Продължи да се усмихва, макар да знаеше, че го лъже. Той не отговаряше никога на поканите, които впрочем винаги бяха адресирани до Ти Джей, и се отзоваваше само ако беше в настроение.

— Имаш ли „Будълс“? — попита той и размаха празната чаша под носа ѝ.

Отегчаваше се, но трябваше да убие още време, докато настанеше моментът да се съберат играчите в „Крокфордс“.

Вора измърмори нещо в смисъл че ще се погрижи за това, и побърза да се измъкне.

Младият мъж хвана златния си пръстен с глава на леопард и очи от смарагд и го завъртя около пръста си. Той му бе донесъл късмет. Но веднъж му бе изневерил. В най-важния момент. И вече не вярваше в късмета.

Госпожа Лейтън си проправи с лакти път през тълпата до бара. „Луи Кристал“ — най-хубавото шампанско на света, а Райън Уесткот

настояваше да пие джин. Очевидно нямаше вкус. Впрочем какво можеше да очаква от човек, чийто баща е американец, прекарал детството и юношеството си в колониите?

Подаде празната чаша на бармана.

— Налей ми „Будълс“. — Тъй като той я погледна неразбиращо, тя додаде: — Долу, в шкафа с напитките.

Заоглежда отново тълпата. Клайв все така не се виждаше никъде. Секретарят на галерията улови погледа ѝ и вдигна показалец. Това означаваше, че бе продадена една картина.

— Кой? — попита беззвучно само с устни тя и се вгледа напрегнато, за да разбере отговора.

Муци Макалистър. Дяволите да го вземат! Тя бе известна с ужасяващото си безкусие. Вора погледна скъпия си часовник; обграденият му с диаманти циферблат показваше, че им остава по-малко от час.

Тъй като Ти Джей Грифит вече не се появяваше на публични места, неговият помощник Райън Уесткот често вземаше картини на консигнация, за да му ги покаже. А ако той избере нещо от платната — дори след това да го върнеше — изложбата беше спасена. Всички щяха да решат, че Грифит се интересува от Клайв. Къде, по дяволите, беше сервитьорът с джина?

Тогава се сети, че бе заключила шкафа с напитките, в противен случай сервитьорите нямаше да пропуснат да си изплакнат гърлата с последните останки от „Арманяк“ 1937 година на покойния ѝ съпруг. Господи! Ако само едно нещо тръгнеше не както трябва, тогава нищо не беше както трябва. Усети, че по врата ѝ избиват капчици пот и косата на тила ѝ се навлажнява. Избърса с длан врата си и си нареди да запази спокойствие.

Забеляза Лорън, която все още бърбеше с Финли. Проправи си път до тях.

— Лорън, имам нужда от теб — заяви ѝ.

Последвана от своята съдружничка, тя се отправи към входа на галерията.

— Онзи там със спортното сако е Райън Уесткот — посочи към мъжа, застанал с гръб към тях. — Позабавлявай го малко с твоите истории за Накамура. Аз се връщам веднага.

— По дяволите! — изруга младата жена.

Не бяха очаквали Райън Уесткот тук тази вечер. Все още не беше готова да се срещне с помощника на Грифит. Беше ѝ необходим някой талантлив художник, за да привлече вниманието му. Може би, ако му заговореше за Так и впечатляващата му колекция от произведения на изкуството, щеше да успее да го отклони, както бе направила с Финли Тибетс.

Опита се да си спомни какво ѝ бе казала Вора, когато бяха обсъждали най-големите колекционери на лондонска сцена. Съдружничката ѝ не знаеше кой знае какво за него, освен че е около четиридесетгодишен и работеше за Грифит от около двайсетина години. След избухването на бомбата в колата на Грифит той се бе преместил в дома му и управляваше вместо него. Лорън имаше нужда от подкрепата на Уесткот, за да превърне „Рависан“ в първокласна галерия.

Той стоеше, отпуснал ръце до бедрата, и се взираше в голямата картина, която бяха скрили там, вместо да я изложат в централната зала, тъй като дори Вора беше наясно, че това е най-слабата творба на Клайв. Макар Райън да бе обърнат с гръб към нея, младата жена усети известна враждебност поради напрежението в раменете му и начина, по който бе наклонил глава, така че вълнистите му коси докосваха яката на сакото му.

Тя се запъти към него.

— Здравейте. Аз съм Лорън Уинтроп.

Уесткот се завъртя и зоркият му поглед сякаш я прониза.

— Не сме ли се срещали?

[1] Крачетата на Муци (англ.) — Б.пр. ↑

3.

„Много изтъркан похват“ — готвеше се да каже тя, но в този момент забеляза изуменото му изражение. Той или наистина мислеше, че я познава, или беше дяволски добър актьор.

— Не, не сме се срещали.

Проницателните му очи я оглеждаха без познатата сластолюбива искрица, която бе свикнала да вижда в очите на мъжете.

— Аз никога не греша.

И вместо да поеме протегнатата длан, той пъкна юмрук в джоба на панталоните си.

Неспособна да реши как да реагира на подобна грубост, младата жена застана неподвижно и се вгледа в него. Носът му бе прекалено остър, за да може да се нарече красив, грубите черти на загорялото му от слънцето лице се осветяваха от зелените му очи. Тъмнокестенявите коси, малко по-дълги от модата в момента, блестяха като козина на норка.

— Какво мислите за тази изложба? — попита тя, за да наруши неловкото мълчание.

— Пълен боклук.

Лорън трябваше да положи героични усилия, за да задържи усмивката на лицето си. Той я наблюдаваше смръщено, без да отвърне на усмивката ѝ.

— Ето джина ти, Райън — дочу зад гърба си тя гласа на Вора.

До нея стоеше Финли Тибетс и сините му очи оглеждаха преценяващо Лорън. През цялото време, докато им изнасяше лекцията си за най-новите тенденции в съвременното изкуство, тя се молеше Райън Уесткот да не изкаже и пред него мнението си за творбите на Клайв.

— Просто трябва да имам нещо на Холкомб.

Гласът на приближаващата се Муци можеше да бъде чул и от другия бряг на Темза.

Преди малко Финли я бе запознал с богатата наследница. Муци не ѝ се стори от хората, колекциониращи произведения на изкуството,

но доста отдавна бе научила колко измамен може да бъде външният вид.

— Аз купих тази — заяви Муци и посочи огромното платно пред Уесткот и Уинтроп. — Какво ще кажеш, не е ли прекрасна? — обърна се след това тя към Финли.

В това време се появи и самият Клайв. Тибетс отпи замислено от своето шампанско, като изучаваше платното.

— Интересно. Много интересно.

Последва щастливият смях на Муци и учтиви коментари от страна на останалите. Райън се приведе до ухото на Лорън:

— По този начин англичаните всъщност казват „гадост“.

— Кажете какво изразявате с вашата творба — обърна се Тибетс към художника, без да откъсва очи от Лорън.

Заглавието върху окачената на стената табелка беше „Слизане в чистилището“, но тя се съмняваше, че някой бе успял да го разчете. Беше казала на Вора, че табелките са прекалено малки, а шрифтът — прекалено стилизиран. Следващия път щеше да сложи по-големи табелки и да използва печатни букви.

— Това е птицата Феникс, издигаща се от пепелта на душата — започна художникът и посочи към кръга с напластена отгоре му синя боя в долния ъгъл на картината, а след това — и към неравните възвишения в сиво, напръскани със зелено. — Тя отразява вечното търсене на любов и удовлетворение от човека.

— А аз мислех, че всичките втели-некипели са върху платното — прошепна отново в ухото ѝ Райън.

Младата жена се престори, че не го е чула, с надеждата, че никой не е забелязал ироничната му усмивка. Вече виждаше как Финли, който в момента се взираше отблизо в творбата, прави на пух и прах и Клайв, и галерията в рецензията си.

— Разбирам — обади се той. — Това е трансцендентното прераждане на душата. Утвърждаване на самия живот.

Всички, с изключение на Уесткот и Уинтроп, кимнаха в знак на съгласие.

— Това... — Клайв посочи към някакво отровнозелено петно, поръсено със сиво — ... е кулминацията: прераждането на духа.

— Защо тогава го е озаглавил така? — произнесе тихо Райън, така че само тя го чу.

В отчаяното си желание да ги откъсне от платното, преди някой друг също да бе разчел заглавието или да бе чул коментарите на Райън, Лорън попита:

— Всички ли ще дойдете на нашето парти?

Вора бе поканила само неколцина подбрани люде на вечеря след изложбата. Целта ѝ бе, като ги поразходи из дома на Лорън, да им покаже, че съдружничката ѝ разполага с пари. Всички в Англия трябваше да я приемат като богата вдовица, която финансираше галерията.

— Много ми се искаше да дойда, но не мислех, че ще мога. — Тибетс се усмихна на Лорън. — И сега съжалявам.

— Няма проблем — отвърна тя, като се питаше дали ще могат да сложат още един стол край масата. — На нас ще ни бъде много приятно.

— И Муци — добави Клайв.

— Разбира се. — Нямаше избор. Усмихна се, но нямаше представа къде щяха да поберат всички. Вора бе подготвила официална вечеря със седем блюда и картички с места за всеки един. — Тръгвайте тогава. Аз ще дойда веднага щом затворя галерията.

Райън обаче остана с нея.

— Кажи ми, че това наистина ти харесва.

— Ами Финли забеляза неговата значимост.

— Тибетс не би могъл да различи детска цапаница от творба на Дали. Както и Холкомб.

Тя потръпна, макар че забележката му беше много точна.

— Холкомб не само не си спомня заглавието, ами и картината е с главата надолу.

— Това е пълен абсурд.

Той посочи към горния ляв ъгъл на платното. Тя примижа; различи едва забележимо „X“ и след него някакви завъртулки, губещи се в кафяво-зелените цапаници.

— Как не съм забелязала?

Вора стоеше край ъгъла с отиващите си гости, очаквайки да докарат ягуара ѝ. В това време турбо бентлитото на Муци, карано от личния ѝ шофьор, се спусна към Бъркли Скуеър; с него бе тръгнал и

Клайв. Изобщо не се учудваше, че Муци бе купила най-слабата от изложените картини.

Самоуверен както винаги, годеникът ѝ бе успял да покаже на Финли истинската значимост на своето творчество. Жалко, че не си бе спомнил точно коя картина описва. И слава богу, че никой друг не бе прочел заглавието, в противен случай Клайв щеше да се изложи, а заедно с това да накърни и реномето на „Рависан“.

Тя се уви по-плътно с разкошното си палто от чинчила. Бе започнало да роси. Трябваше да се добере по-скоро до апартамента на Лорън и да уведоми Крисчън Делтейл, специално поканения за събитието прочут главен готвач, че ще дойдат повече от предвидените гости. Надяваше се допълнителните порции, които уредниците на тържества задължително подготвяха предварително, да стигнат.

— Хайде — чу дълбок глас зад себе си. — Кожата ще се съсипе, ако чакаш още малко колата си. Аз ще те закарам дотам. Паркирал съм отсреща.

Вора вдигна глава и срещна погледа на Райън Уесткот.

— Благодарна съм ти.

Нямаше представа какво друго да му каже. В очите на неоспоримо мъжествения Райън блестеше непрестанно предизвикателство, на което много жени не можеха да устоят. Според нея обаче той бе прекалено директен и непредвидим. Неконтролируем.

— Косата ти ми харесва така.

Той ѝ се усмихна и тя почувства за пръв път нещичко от онова, с което този мъж привличаше жените. Усети лекия аромат на одеколона му. Може би все пак не беше лишен напълно от стил.

— Мъжете обичат дългите коси. Приятно ни е да си ги представяме разпръснати върху възглавницата. Не харесваме къси коси, в които не можем да заровим пръсти.

От години Вора избираше мъже като Клайв. Още от самото начало, когато се бяха запознали на една авангардна изложба, активната беше тя. Не беше сигурна какво точно иска Уесткот, но знаеше, че не би могла да се справи с него. Та тя не успяваше вече да се справи дори и с Клайв.

— Четох във „Файненшъл Таймс“, че наемите около Баркли Скуеър вече настигнали тези в Сити — додаде Райън. — Как ще се отрази това на „Рависан“? За колко време сте наели залата?

— Ще се справим — отвърна лаконично тя, доволна, че бе сменил темата.

Това, разбира се, беше лъжа, той не бе от хората, които можеше да заблуди.

Откакто рекламна къща „Саачи & Саачи“ бе преместила главното си седалище на Баркли Скуеър, цените в квартала се бяха изравнили с тези в най-скъпата централна стара част на града — Сити. Това плашеше наемателите на сгради край Баркли Скуеър. „Рависан“, която беше съвсем наблизо до него, на Брутън стрийт, не правеше изключение. След една година наемът им щеше да се вдигне, затова дотогава трябваше да започнат да изкарват пари, в противен случай нямаше да могат да подновят договора.

— Ето я.

Райън застана до колата си и бръкна в джоба за ключовете.

Вора надникна изпод чадъра и едва сподави стенанието си. Нищо чудно, че спътникът ѝ бе намерил къде да паркира. Докато слугите трябваше да докарват другите автомобили, понякога даже от един километър разстояние, той бе спрял своя черен астон-мартин на тротоара, точно пред търговското представителство на „Ролс-Ройс“.

Райън спря, преди да отключи колата. Погледът му бе привлечен от зелената светлина, която мигаше насреща им от контролното табло. Почука на стъклото и извика:

— Отивай отзад, Иги.

Някакво малко закръглено куче, очевидно нечистокръвна порода, която не можеше да се разбере в тъмнината, подскочи на задната седалка. Вора се приведе и се настани в дългата ниска спортна кола, докато спътникът ѝ я пазеше от дъжда с чадъра. Огледа с възхищение лъскавия „Астон-Мартин Воланте“, чието арматурно табло приличаше на контролен панел на космически кораб. Интересно дали бе собственост на неговия шеф Ти Джей Грифит? Съмняваше се, че е на Райън, тъй като цената му бе по-висока от тази на бентлитата и ролс-ройсове.

Кучето завря влажния си нос в дългите ѝ коси и тя се обърна да го потупа по муцуната. То изгрухтя.

— Свиня!

Райън отвори вратата към шофьорското място в мига, в който прасето скочи в скута ѝ, като издаваше сумтящо — грухтящи звуци.

— Хайде, Иги. — Младият мъж седна на мястото си и даде знак на животното. — Не ставай досадна.

То го приветства с радостно грухтене и той го погали между ушите.

— Пигкасо^[1], запознай се с Вора Лейтън. — Прасето изгрухтя веднъж, сякаш разбираше всяка дума. — Не се страхувай. Пигкасо — наричам я Иги — няма да ти стори нищо лошо. — Запали вътрешното осветление в колата. — Ето, погали я.

Вора докосна предпазливо главата на животинчето. Сега, на светло, видя, че това не бе обикновено прасе, каквото можеше да се види във всяка кочина. Зурлата му бе много по-къса и опашката не бе навита, а права. Кожата беше кафява, а не розова и козината бе мека като на чинчила. Приличаше на кученце.

— Тя е все още бебе.

— Не, Иги е възрастно животно. Просто е миниатюрна разновидност на познатия ни вид, наречен „виетнамски“, който първоначално се е развъждал в Китай. Тя няма да порасне повече от това.

— Не се ли страхуваш, че ще сдъвче тапицерията и ще съсипе... — направи пауза, тъй като не беше сигурна чия е колата — ... автомобила.

— Не, Иги е дресирана. Нуждите си върши в специална кутия. И спи с мен.

С тези думи младият мъж щракна с пръсти, посочи към задната седалка и свинчето незабавно се подчини, като скочи пъргаво отзад.

Жената си представи една от великолепните блондинки, с които се срещаше Райън, сгушена в него... и в Иги. Хората бяха прави — този човек наистина беше побъркан.

— Има ли някаква конкретна причина да ме души непрестанно? — обърна се към спътника си Вора, тъй като Иги не преставаше да сумти и да върти малката си опашка като куче.

— Запознава се с палтото ти. Вероятно се пита дали не ѝ е роднина.

Райън завъртя ключа и моторът изрева нетърпеливо.

Тя се засмя, когато колата излетя от тротоара, като остави достолепните ролс-ройсове, изложени на витрината на търговското представителство, загледани завистливо в задните ѝ гуми. Затвори очи

и се помоли да стигнат живи и здрави. В това време Иги квичеше от удоволствие, докато главозамайващо се носеха по хлъзгавите от дъжда улици на Мейфеър.

Рязко заковаха спирачки точно пред сградата, където се намираше апартаментът на Лорън, нещо, което доказваше изключителните качества на автомобила.

— Има ли място за мен на вечерята? — попита Райън, като галеше разсеяно Иги, която бе облегнала глава върху рамото на Вора.

— Разбира се.

Моментално си даде сметка какъв удар щеше да бъде присъствието на Райън Уесткот сред другите поканени на вечерята. След злополуката с Ти Джей Грифит той рядко се появяваше на публични места.

— Ще заведа Иги до американското посолство, ще я оставя да изцапа тротоара там, а след това се връщам — рече той, докато влизаха в сградата.

Тя поздрави портиера и взе асансьора до последния етаж.

— Добра работа — обърна се към животното младият мъж и го потупа по главата.

Заело седалката до шофьора, то изсумтя тихичко, вперило кафявите си очи в своя господар. Той включи радиото и се разнесе музиката на „Куайър Бойс“. Спортният автомобил прелетя през улицата и спря пред приличното на бетонен бункер американско посолство. Огледа се, но не видя някой от полицаите, които патрулираха в района; очевидно в момента бяха отзад. Наведе се към прасенцето и отвори вратата.

— Върви. Ама побързай. Остави един Холкомб за спомен на янките.

Докато Иги изкачваше сивите каменни стъпала, Райън се оглеждаше наоколо, като мислеше за Лорън Уинтроп. За деликатните черти на лицето ѝ, създадени като че ли от четката на даровит художник. Само устните ѝ бяха по-пълни, по-чувствени, не така съвършени. Мечтата на всички мъже. Беше готов да заложи живота си, че я е виждал и преди. Но къде?

Забеляза двама от охраната, които завиваха откъм ъгъла. Отвори вратата и свирна на виетнамското свинче. Измокрено от дъжда, то влезе с грухтене и махна с опашка. Младият мъж протегна ръка към

кърпата, която държеше зад седалката си. Телефонът иззвъня и той я захвърли върху Иги, а след това намали звука на радиото.

— Да?

— Дадох ти сигнал по пейджъра в „Крокфордс“ — рече Питър Стърлинг.

— Тази вечер нямам настроение да играя. — Не се впусна в подробности. Не му беше приятно английският разузнавач да слухти непрекъснато зад гърба му. — Нещо ново за Барзан?

— Неговият детектив е в Лондон. Бъди предпазлив. Всеки момент може да предприеме нещо срещу Грифит.

Уесткот притисна телефона между ухото и рамото, като в същото време разтриваше енергично прасето с хавлията.

— Как се казва? Разполагаш ли с описанието му?

— Не — беше смутеният отговор. — Това е всичко, което знаем.

— Банда некадърници. Израелците вече щяха да разполагат със снимка, дори с план за действие. А ние чакаме в продължение на цели три месеца и само се оглеждаме. И единственото, което можеш да ми кажеш сега, е, че човекът на Барзан е на английска земя. Какво очакваш да направя? Да организирам парти по този повод?

— Организацията на Барзан е недостъпна като твоята. Имаме си човек там, макар и на не толкова стратегическо място, колкото ни се иска, но все пак е по-добре от нищо. От сега нататък трябва да бъдеш изключително предпазлив. Барзан ще се опита да се добере до Грифит чрез теб. Това е единственият начин за него.

— Така е.

Захвърли кърпата на Иги на задната седалка, като си мислеше колко мрази да играе ролята на примамка. Трябваше да остави тази работа на професионалистите. И ако не дължеше това на Грифит, щеше да се разкара още след бомбения атентат. Всеки, който е с всичкия си, би го направил.

— Искам да поддържаме връзка помежду си... два пъти дневно. Докладвай всичко необичайно, за да го проверяваме. Главното е да се държиш нормално. — Питър се поколеба, с което показва, че няма представа какво бе нормално за Райън Уесткот. — Не им давай повод да те подозират. Да си забелязал нещо необичайно?

Младият мъж се поколеба, но реши да не рискува.

— Тази вечер срещнах една жена. Сигурен съм, че съм я виждал и преди, но не мога да се сетя къде.

— Така ли? — Стърлинг направи пауза. Събеседникът му го чу как дръпна от лулата си, докато размишляваше върху тази информация. — Как се казва? Да видим какво ще каже компютърът.

— Лорън Уинтроп.

Райън зачака, като галеше ухото на Иги и се опитваше да потисне любопитството си по адрес на Лорън. Защо тогава се бе самопоканил на вечеря? За да слуша анализите върху изкуството на онова глупаво конте Тибетс? Не. „Признай си го, приятелче, наистина си любопитен.“

— Тук няма кой знае какво. Руси коси, сини очи — отбеляза Питър. — Говори свободно френски и японски. Баща ѝ, американец, е бил в дипломатическия корпус. Умрял преди двайсет и две години. Майка ѝ е англичанка. Повторно омъжена за Рупърт Армстронг.

— Ето, това е! Бях сигурен, че я познавам. — Смехът му стресна свинчето и то завря нос под спортното му сако, за да се скрие. — Лорън е копие на майка си, Каролайн Армстронг.

По-млада версия на кучката, но приликата не можеше да се отрече. Не се беше сетил, защото Лорън бе прибрала косата си на кок. Майка ѝ пък я носеше подстригана на черта.

— Какво общо има с всичко това Каролайн Армстронг?

— Ти Джей си беше изгубил ума по нея. — Не обясни, че самата тя го бе довела умишлено до това състояние, а после бе заявила, че няма да напусне Рупърт. За нея дългият списък от благородни предци означаваше повече от мъж като Грифит, който сам бе постигнал всичко в живота. Кучка! Ти Джей така и не бе успял да обикне друга жена. — Никой, освен мен не знаеше за връзката им.

— Сигурен ли си? — с известно съмнение в гласа попита Стърлинг.

— Абсолютно. Каролайн не би споделила с някого. Ужасяваше се да не загуби Армстронг.

— Може би ти или Ти Джей сте се срещали с Лорън по време на посещенията ви в Маракеш?

— Не. Каролайн Армстронг почти никога не споменаваше за децата си. Бях решил, че са ѝ създавали проблеми — я с наркотици, я

кой знае с какво. Те вече не живееха в Маракеш, когато се запознахме със семейство Армстронг.

— Интересно — промърмори Питър.

— Нещо друго за Уинтроп?

Райън сам не знаеше защо бе задал този въпрос.

— Учила е изобразително изкуство в Сорбоната. — Издуха няколко пъти дим. — Чакай да видим подробностите от миналото ѝ.

Младият мъж зачака, като се чудеше дали разузнавателната служба ползваше една и съща информационна банка с Интерпол или ЦРУ, но не попита. Макар да сътрудничеса на английското разузнаване за случая Барзан, той си оставаше външен човек. Казваха му колкото се може по-малко. И това го дразнеше, тъй като бе свикнал да контролира нещата.

— Няма кой знае какво. Родена е в Лондон, но е живяла в Япония до смъртта на баща си. После се е върнала тук. Каролайн се омъжила отново. Преместили се в Маракеш, където Армстронг се занимавал с износ на стоки. Странно. Лорън не е посещавала училище в Лондон или в Швейцария като децата на повечето богати семейства. Ходела е във френското училище в Маракеш, докато... Много странно. Така и не го е завършила.

— Как тогава са я приели в Сорбоната?

— Вероятно е имала доста висок успех на приемните изпити. Дипломата за завършено средно образование не е определяща, когато балът от приемните изпити е достатъчно висок. Във всеки случай на двайсет и три годишна възраст се омъжва за седемдесет и една годишния Осгуд Уинтроп.

— Трябва да е бил паралия.

— Напротив. Живели са скромно в Париж и са ръководили малка галерия, специализирана в представянето на акварели. След смъртта си ѝ оставил съвсем малко. После тя се преселва в Ню Йорк; там живее с брат си и неговата съпруга. Снаха ѝ обаче умира от рак, а Лорън издържа брат си, като работи в нощен бар за богати японски бизнесмени.

— Откъде тогава има тези пари?

— Очевидно преди смъртта си съпругът ѝ направил инвестиции в недвижимо имущество в Маями. И неотдавна вложението дало

дивиденди, които тя използвала, за да дойде тук и да откупи част от галерията.

— Разбирам — промълви Райън, вперил поглед в дъжда навън.

И сега Лорън правеше нещо, което допадаше на доста жени — мислеше, че се занимава с изкуство. Така имаше възможност да се движи в нужните кръгове, т.е. да общува с червиви от пари хора. Прекрасно място за търсене на богат съпруг. Крушата не пада по-далеч от дървото си.

Когато Райън паркира и се качи в апартамента на Лорън, партито вече беше в разгара си. Мраморният вестибюл, издържан в червено с позлатени столове от XVIII в. в стил Режанс, беше в тон с онова, което можеше да се види по-нататък в богатия апартамент. Френски стил. Луи някой си. Това не го учуди. Все пак беше живяла доста години във Франция.

Младият мъж се отправи към бара, като отговаряше с кимване на поздравите. Поръча си двоен „Будълс“ с лед, огледа гостната, като се движеше бавно, и мина в трапезарията; там цяла армия камериерки с бели престилки подготвяха бюфета. На стената над масата висяха две осмоъгълни испански огледала. Лорън определено знаеше как да пръска пари, също като майка си.

Отпи от джина си и се запъти към библиотеката. Там пък други камериерки нареждаха столове край елегантно канапе в прасковен цвят. Над мраморната камина висеше огромно огледало.

И никъде не се виждаше нито една картина! Странно за дама като домакинята, съсобственичка на галерия. Жилището го изпълваше с някакво неприятно усещане — прекалено много суетня бе останала от царуването на банда гилотинирани дилетанти.

Воден от любопитството, Уесткот тръгна по коридора, който беше в огледала като Версай. През полуотворената врата на една от спалните дочу гласа на Муци Макалистър, който не можеше да бъде сбъркан с друг.

— По-бързо, по-бързо! — изохка тя.

Зърна отражението ѝ. Отровназелената пола бе вдигната над кръста ѝ, а пликчетата ѝ — смъкнати до глезените. Белите ѝ бедра бяха достойни за хипопотам. Между тях видя ръката на Клайв Холкомб.

Очевидно нямаше вкус не само като творец, но и по отношение на жените.

Райън стисна нос и извика:

— Вечерята е сервирана.

С надеждата, че е прекъснал сцената, се втурна към двойната врата, която сигурно водеше към спалнята на Лорън.

Светлината на кристалната лампа разкри пред очите му арки от синя коприна, увиснали над прозорците и леглото, оцеляло в епохата на терора след Френската буржоазна революция. Единствената украса на покритите със синьо моаре стени бе едно голямо огледало. Обитателката на апартамента очевидно обичаше да се оглежда: американци.

* * *

Лорън седеше на канапето и слушаше монолога на Финли Тибетс за влиянието на първобитната човешка природа върху съвременното изкуство. Малко по-нататък пък Муци се прехласваше за това колко красив изглеждал в новия си смокинг Клайв. Лорън забеляза, че макар да разговаряше с репортер от „Галърис“, Вора не отделяше очи от Холкомб. И смехът, и усмивката ѝ бяха фалшиви.

— Отивам да си напудря носа — обяви на всеослушание госпожица Макалистър, като се изправи и стисна скъпата си чанта.

Уинтроп я проследи с поглед. Вместо да се занимава с лицето си, Муци трябваше да оправи ръбовете на чорапите си.

В този момент срещна погледа на Уесткот. Веднага извърна очи, но не преди да забележи изумителната брюнетка, която вървеше към него. Когато той излезе от стаята с жената, тя си отдъхна с облекчение. През цялата вечер я бе наблюдавал открито, с явно неодобрение. Защо ли? Какъв късмет, да предизвика такава реакция у един от малцината, чието благоразположение ѝ бе необходимо за успеха на „Рависан“.

По-късно, когато се отпрати към бюфета в съседната стая за още кафе, Райън се изпречи на пътя ѝ.

— Струва ми се, че ще бъде по-добре да дойдеш да видиш къде са крачетата на Муци.

[1] Игра на думи — пиг означава прасе на англ. ез. — Б.пр. ↑

4.

— И защо мислиш, че ме интересува къде се намират краката й?
— отвърна възможно най-невъзмутимо Лорън.

Буйният характер и грубият език на Райън го правеха не особено приятен събеседник; искаше й се да не се налага да има вземане-даване с него заради успеха на „Рависан“.

— Виждаш ли онзи човек край прозореца? — Уесткот се усмихна, сякаш знаеше нещо, което й бе неизвестно.

— Да. Кой е той?

— Найджъл Демпстър. Не може да не си чувала за него. — Младата жена кимна; всички познаваха автора на клюкарската рубрика. — Била ли си в „Анабел“? — Тя кимна отново. — Сензацията, покрай която се прочу, в същото време компрометира лейди Анабел, съпругата на собственика на нощния клуб. Демпстър заяви, че бащата на очакваното от нея бебе не бил съпругът й, а някакъв финансист от международен мащаб.

— Не си падам по клюки — заяви Лорън, като се питаше какво общо имаше всичко това с Муци.

— Аз също, но светът е на друго мнение по този въпрос. Демпстър трябваше да запълва своята колонка... пет пъти седмично. — Усмихна се, но беше ясно, че не намира ситуацията за особено забавна. — Сигурен съм, че с удоволствие би запознал читателите с историята за крачетата на Муци. Само че сега тя е в твоята зимна градина.

Младата жена се втурна натам. Какво правеше в зимната градина Муци? Това бе нейното любимо местенце. Вора бе успяла да я уговори да наеме този префърцунен апартамент единствено благодарение на факта, че имаше зимна градина. Остъкленото помещение бе изпълнено със светлина дори през най-мрачните лондонски дни. Беше поверила обзавеждането на апартамента на Вора и на някакъв дизайнер, с когото така и не се бе срещнала, но със зимната градина се бе заела лично. Беше я пригодила за студио. Засега бе направила само няколко скици с въглен, но възнамеряваше да започне да рисува и с бои.

Следвана от Уесткот, младата жена се втурна към малкия кабинет, едно от двете места, от които се отиваше в градината. Щом се озова вътре обаче, така рязко спря, че Райън се блъсна в нея.

Осветена като театрална сцена в Уест Енд, зимната градина можеше да бъде огледана от всеки, влязъл в кабинета или в спалнята на Лорън от другата страна. Отпусната върху плетен стол и гола от кръста надолу, Муци бе вдигнала крака върху статива на Лорън. Коленичил, Клайв бе заровил лице между обемните ѝ бели бедра.

— Човекът на изкуството в действие — прошепна Уесткот. — Опитвах се да ги спра преди един час...

— Боже мой! — Лорън обърна гръб. Как можеше Клайв да причини такова нещо на Вора след всичко, което бе направила за него? — Заклучи вратата. Аз ще...

— Копеле такова! Мръсно копеле!

Вора влетя откъм вратата на спалнята. Лисна съдържанието на чашата си върху главата на Холкомб. Шампанското заля слабините на Муци. Тя стовари крака върху пода, като събори статива отгоре си.

Райън, хванал Лорън за лакътя, я тласна към зимната градина точно в мига, в който Муци започна да пици.

— Кучка! — врецеше тя така, че можеше да бъде чута чак до Трафалгар Скуеър.

— Какво правиш с тази пачавра? — обърна се Вора към Клайв. — Не си ли спомняш? Бяха публикували нейна снимка в „Сън“. Бяха я арестували заедно с някакъв ръгбист, защото лудували върху парадните стъпала на „Виктория и Албърт“. Тя несъмнено е заразена със СПИН.

— Кучка! — изпищя другата жена.

Тя не ѝ обърна внимание.

— Махай се отгук, мръсник такъв! — И кимна с подигравателна усмивка към богаташката щерка. — Твоя е.

Лорън се огледа за обувките и чантата на Муци и ѝ ги подаде.

— Изведи я отгук! — обърна се към Холкомб. — Минете през задното стълбище.

— Не можеш да задържиш един мъж — заяви нацупено Муци.

— Той не го заслужава — рече Лорън на приятелката си.

— Знаем.

Вора сподави напиралците ридания, но по бузите ѝ потекоха сълзи, оставяйки черни дири.

— Връщай се при гостите си, Лорън — обади се Райън. — Аз ще се погрижа за нея.

Тя дочу гласове и тъй като не желаше да заварят Вора в това състояние, хукна към коридора. Сблъска се с Финли Тибетс и с някакъв изключително привлекателен господин, когото виждаше за пръв път.

— Случило ли се е нещо? — попита Финли и в отговор тя само поклати глава.

— Абсолютно нищо? — Поклати отново глава и почти успя да се усмихне. — Добре. Искам да те запозная с Рос Бенсън от „Дейли Експрес“. Той пристигна току-що. Желанието ми е да го запознаеш с плановете си относно „Рависан“.

По-късно, когато последните гости вече бяха пресушили всичките ѝ запаси от портвайн, а наетите сервитьори бяха успели да възвърнат горе-долу първоначалния вид на апартамента ѝ, Лорън завари зимната градина празна. На закачалката за гости все още висяха както палтото от чинчила на Вора, така и горната дреха от руски рис на Муци, боядисана в лимоненозелено, напръскано тук-там с ярки пурпурни петна. От приятелката ѝ и Райън нямаше и следа.

— Това ли е всичко, мадам? — попита Селма, камериерката, която Вора ѝ бе наела.

— Да. Благодаря. Лека нощ.

И ѝ се усмихна, загледана в сивите ѝ коси, фризирани по начин, който не се използваше от Втората световна война насам.

Изведнъж се почувства така самотна, както не се бе чувствала от години. В подобни моменти само един човек можеше да ѝ помогне. Забърза към стаята си, взе телефона и набра номера на Пол. „Моля те, бъди си вкъщи. Имам нужда от теб.“ Никакъв отговор. Въпреки това продължи да чака. Вниманието ѝ бе привлечено от леко изщракване по линията. Беше го чувала и преди. Дали Селма не подслушваше? И защо?

Лорън затвори и бавно се съблече. Подреждаше внимателно дрехите си, макар да знаеше, че камериерката смята това за свое

задължение. После облече нощницата, разпусна коси и започна да ги реши. Въпреки че денят беше твърде напрегнат, не ѝ се спеше. Обземаше я все по-силно желание да се махне от апартамента, да излезе на чист въздух. Грабна палтото от руски самур, което ѝ бе натресла Вора, защото никой нямало да я приеме без „сериозно“ кожено палто. Отиде да извади ключа от чантата си и в последния момент реши да вземе и фонокартата. Щеше да опита отново да се свърже с Пол, този път от някоя телефонна кабина. Може би щеше да бъде най-добре да обсъди цялата тази каша, без да се притеснява, че Селма може да я подслушва.

Приблужи се на пръсти до входната врата и мина безшумно край портиера на етаж, който гръмка хъркаше. Това със сигурност бе най-заетата нощ в живота му.

Излезе на улицата и с радост откри, че дъждът беше престанал. Пълната луна плуваше гордо над струпаните облаци. Загърна се с широкото кожено палто и забърза към Гровнър Скуеър, където статуята на Франклин Делано Рузвелт надзираше всичко наоколо. Заобиколи парка и застана в северния край на улицата, срещу сградата, в която генерал Айзенхауер бе замислил кампанията си срещу нацистите.

Изпълнена със страхопочитание към двамата прочути мъже, забави ход. Какво значение имаше собствената ѝ личност в общата схема? Ами Вора? Барзан? Райън Уесткот?

Обезкуражена мина покрай Одли. Видя пред себе си два улични телефона. Реши да опита да се свърже отново с брат си, затова се приближи до единия и пъкна фонокартата. После набра номера.

— Поздрав.

„Поздрав ли? Явно съм набрала грешен номер.“

— Извинете.

— Лорън, ти ли си?

— Пол? Опитвах да се свържа с теб. Къде беше?

— Поправях покрива.

— Покривът ни тече ли? — попита тя.

— Не нашият, а на една съседка — отвърна той бодро. — На Джийта Хелспет.

— На Джийта Хелспет ли? — Моментално си представи една от стъклените скулптури, извоювали световна слава на своята създателка.

— Тя ни е съседка?

— Да. Разведена, кара тойота и има две малки деца, които ме бият на Нинтендо. Само че с това положение вече е свършено. Купих си книга „Как да побеждаваме на Нинтендо“. — Засмя се. Това бе първият му искрен смях, който чуваше, откакто бяха открили рака на Марси. — Как вървят нещата в „Рависан“? Порази ли ги?

— Не се оплаквам. — Събра смелост да зададе въпроса, чийто отговор я интересуваше. — Харесваш ли Джийта... много?

Настъпи мълчание.

— Не се чувствай виновен — прошепна и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Марси щеше да разбере. Когато разбра, че краят ѝ приближава, тя ти каза да бъдеш щастлив, да продължиш да живееш. Нали така?

— С Джийта ми е приятно. Тя е съвсем различна... нищо общо с Марси. Не знам какво ще излезе.

Лорън изпита огромно облекчение. Брат ѝ наистина оздравяваше.

— Радвам се — промълви и изтри една сълза.

— Добре ли си, скъпа?

— Да — излъга тя.

Защо трябваше да го занимава със своите проблеми?

— Нещо не е наред. Усещам го по гласа ти.

— Не може да се каже, че не е наред. Запознах се с един човек. Той можеше да ми бъде от голяма помощ за „Рависан“. Аз обаче му станах неприятна от пръв поглед.

— Смехория. Не се е родил мъжът, на когото можеш да станеш неприятна.

— Райън Уесткот ще ми създаде неприятности. Чувствам го.

— Не се притеснявай. Ще го очароваш, както правиш с всички мъже.

Пол се засмя и на нея някак си ѝ стана по-леко.

Тя приключи разговора, като обеща да му се обади както обикновено след една седмица, и окачи слушалката. След това наведе глава и опря чело в студения телефонен апарат, изпълнена с благодарност, че състоянието на брат ѝ бе започнало да се подобрява.

Райън намали скоростта и колата му спря безшумно. Забеляза в далечината самотната фигура с разпусната по гърба коса, застанала до уличния телефон. Лорън. Прислужницата ѝ бе казала, че излязла да се поразходи, но в действителност тя говореше по телефона. По това време на нощта? И от уличен телефон?

Излезе от автомобила, огледа се и пресече улицата. Макар да беше с гръб към него, видя, че не говореше. Подпряна в апарата, тя плачеше.

Приближи се до нея.

— Какво има?

Младата жена се завъртя и ахна от изненада. Сълзите се стичаха по изваяните ѝ бузи и капеха по коженото палто. Очите ѝ блеснаха като сини кристали на лунната светлина. Изглеждаше млада и много женствена. Не противната мръсница, която се бе понесла тържествено към него в галерията и вече го бе включила към списъка на своите завоевания. Най-неочаквано изпита съчувствие към нея.

— Не плачи. Не може да е чак толкова лошо. Кажи ми какъв е проблемът. — Сълзите блестяха по гъстите ѝ ресници. Уесткот извади носната си кърпа и ѝ я подаде. — Какво се е случило?

Сложи ръка на рамото ѝ. Косата ѝ, мека и лъскава, се разпиля под пръстите му.

Лорън се опита да се отдалечи от него. Той се приведе към нея и избърса с палец последните остатъци от сълзите ѝ. Спря, осъзнал, че устните им са само на сантиметри едни от други. Ярки като диаманти, очите ѝ срещнаха погледа му. Той прибра разпилените по лицето ѝ къдрици и прокара бавно пръсти през косите ѝ, без да отделя поглед от нея.

Двамата замръзнаха за секунда, почти допрели устни. След това той плъзна ръка зад врата ѝ, зарови пръсти в косите ѝ, така че да не ѝ даде възможност да помръдне, и впи устни в нейните. Ръцете ѝ се обвиха около врата му и той усети милувките на дългите ѝ сексапилни нокти.

Целуна я нежно, вкусвайки сълзите ѝ. После провря език между устните ѝ и откри, че нейният вече го очакваше. И докато езиците им се отдаваха на любовна игра, дланите му се плъзгаха нагоре-надолу по гърба ѝ и опипваха, и чувстваха малкото, което им позволяваше проклетото кожено палто.

Лорън вплете пръсти в гъстите му коси. От гърлото му се отрони ниско стенание, когато разкопча палтото ѝ. Господи! Отдолу тя бе само по нощница.

Младата жена понечи да се отдели от него, но той я притисна към телефонния апарат. Горещи и влажни, устните му откриха чувствителното местенце зад ухото ѝ, а езикът му побърза да ги последва. Долови уханието на екзотичния ѝ парфюм.

— Какво правиш?

— Опитвам се да те накарам да спреш да плачеш.

Устата му отново се озова върху нейната и я обсеби със страстните си целувки, докато дланите му се плъзгаха по гърба ѝ.

Тя се бе задъхала. Райън обхвана едната ѝ гърда, сякаш искаше да прецени тежестта ѝ, а в това време палецът му опипваше зърното.

Лорън замря, после се изви в обятията му и прекъсна целувката.

— Недей.

Въпреки това я целуна, като я прегръщаше с едната ръка и опипваше топлата ѝ гърд с другата. Повечето жени казваха „не“ единствено за да не ги помислят за твърде лесни.

Лорън обаче не се преструваше; остана безчувствена в обятията му. Младият мъж обхвана брадичката ѝ със силните си пръсти.

— Не ми казвай, че не искаше да те целуна.

Тя извърна глава и русите коси се разпиляха по лицето ѝ.

— Не исках да ме насилваш.

Да я насилва ли? Тя определено нямаше представа за истинското значение на тази дума. О, естествено, нали е била омъжена за някакъв старец. Сигурно е трябвало да се изправя на главата си, за да го възбуди. Не, не това беше причината. Крушата не пада по-далеч от дървото — несъмнено и дъщерята като майката си падаше по всичко с топки между краката. Но последното, от което се нуждаеше Райън в това пътуване през ада, беше жена.

Лорън избърза напред. Той я настигна.

— Нека те закарам до вас.

Тя се поколеба и го изгледа подозрително.

— За бога, това бе само една целувка.

Хвана я за ръката, но тя рязко я издърпа.

— Какво се е случило? Защо плачеше?

— Защото съм щастлива.

Щастлива? Божичко! Щеше ли да разбере някога жените?

— За какво?

— Заради брат ми. Срещнал е една жена.

Сълзи по повод любовния живот на брат й?

— Поли се опита да се самоубие... на два пъти. Много обичаше съпругата си. Но тя умря. Мисля, че отново се е влюбил.

Стори му се доста странно, че дъщерята на Каролайн Армстронг може да бъде толкова любяща. За майката това чувство бе нещо непознато.

— Моето приятелче ме чака — заяви Райън, щом стигнаха до автомобила.

Спря, провери зелената светлинна на арматурното табло, после хвърли поглед през рамо.

Младата жена се вгледа в прозореца. Иги притисна зурла в стъклото и на свой ред се взря в нея.

— Ама това е виетнамско свинче! Познавах един човек в Ню Йорк, който също имаше. Трябваше да чака месеци за него. — Погледна към спътника си. — Хайде, отключвай по-бързо. Нямам търпение да вляза.

Когато Райън заобиколи колата и седна на шофьорското място, тя вече бе взела Иги в скута си и го целуваше по главата.

— Защо души така? — попита тя, тъй като животното разтвори с муцуна коженото й палто и разкри нощницата под него.

— Раздушила. Това е тя. Казва се Пигкасо. Има пет пъти почувствително обоняние от кучетата. Френските й братовчеди откриват трюфели, а сега тя вероятно души твоите трюфели.

— Сериозно. — Младата жена се усмихна, този път искрено, а не фалшиво, както при запознанството им. — Какво търси?

„Цици.“

— Нищо. Просто те опознава. — Свинчето изсумтя доволно и се сгуши в новата си приятелка. — Вероятно парфюмът ти й е харесал.

Уесткот пхна ключа в таблото, но не запали мотора, тъй като видя, че спътницата му се вторачи в ръката му. Пръстенът му с леопардовата глава сякаш я бе хипнотизирал.

— Омъжена ли си? — попита той, като се престори, че едва сега забелязва венчалната й халка.

Лорън се поколеба и притисна щастливата Иги към гърдите си.

— Вдовица.

Райън се взираше в лимонено бялата улична светлина, отразена в мокрия тротоар. Осгуд Уинтроп бе умрял преди години, но тя продължаваше да носи халка. Защо? От любов?

Включи мотора и спортният автомобил се спусна към Гровнър Скуеър. Лорън бе прекалено обсебена от новата си приятелка, за да забележи с каква скорост се движеха. Любов? По дяволите! На него му трябваше бърза кола... и жена, която не задава въпроси.

— Лека нощ, Иги — рече младата жена, когато спътникът ѝ спря пред нейния блок и отиде да ѝ отвори вратата.

Тя не каза нищо повече, докато стигнаха до асансьора.

— Защо се върна?

Дяволска работа, беше забравил напълно за Вора.

— Да ти съобщя, че Вора замина за Париж. Имаше нужда да се махне отук.

Щом стигнаха до апартамента ѝ, Райън взе ключа от ръката ѝ, за да отвори. После я последва вътре, макар да не го беше поканила. Замисленият, загрижен вид, който бе видял по-рано, докато му бе говорила за брат си, се бе върнал отново на лицето ѝ.

— Вора ще се оправи. Ще ѝ бъде много по-добре без него. — Усмихна се широко. — Признай, че беше смешно — Муци и Клайв, истински бисер за журналистическия гений на Демпстър.

В този момент и двамата осъзнаха комичността на сцената и се усмихнаха, а след това се засмяха.

— Наистина ли са я арестували във „Виктория и Албърт“?

— Да. Муци често се държи скандално.

— Благодаря ти за помощта тази вечер. Не знам какво щяхме да правим, ако не беше ти. Рос Бенсън и Найджъл Демпстър бяха в коридора пред зимната градина. Ако бяха видели Муци и Клайв...

Младият мъж сви рамене.

— Още един скандал би съсипал „Рависан“. Трябва да подбиращ внимателно художниците.

— Ако зависеше от мен, никога не бих изложила творбите на Клайв, но нямах избор. Вора вече бе организирила изложбата. — Загледа се замислено към прозореца, след това обърна отново лице към него. — След миналогодишния скандал с фалшивите гравюри би ли се

отказал да препоръчаш някой от изложените в „Рависан“ художници на господин Грифит?

— Не. Но ако откриеш талантлив художник и репродуцираш някои от творбите му като гравюри, непременно контролирай отблизо процеса. Специално се погрижи за сигурността. Още един скандал ще унищожи „Рависан“ ... и художника.

— Като фалшивите картини от Салвадор Дали, които видях в Ню Йорк. Дали подписа доста празни листи и след това безскрупулни предприемачи започнали да отпечатват гравюри по тях и да твърдят, че са негови.

— Точно заради това след смъртта му цената на неговите оригинали не скочи до небесата и макар пак да носят милиони, не са толкова много, колкото се очакваше. Ако беше пазил авторските си права, сега творбите му щяха да имат астрономически цени. Неговият горчив опит трябва да ти служи за урок.

— Взели сме всички мерки това да не се повтори.

— Може да не се окаже чак толкова лесно. Тази вечер Вора сподели с мен, че според нея смъртта на съпруга ѝ не е случайна злополука. Полицията разследвала историята около фалшивите гравюри. Тя смята, че Арчър се е готвел да им каже кой е стоял зад всичко и затова са го убили.

— Вярваш ли на тези твърдения? — попита Лорън.

Учудваше се, че Вора не бе споменавала никога пред нея за това.

— Всичко е възможно. Онези, които се занимават с фалшифицирането на гравюри, печелят ежегодно по един милиард долара. Такива суми привличат престъпници, а те не се спират пред нищо.

— Благодаря ти, че ме предупреди. Ще бъда по-предпазлива.

— Лорън. — Хвана я за раменете. Пръстите му се плъзнаха по деликатната извивка на бузите ѝ и докоснаха косите ѝ. Кристалносините ѝ очи го гледаха съсредоточено. — Бях прав тогава, знаеш ли? Бях сигурен, че нещо в теб ми е познато. Ти си дъщеря на Каролайн Армстронг.

Младата жена рязко се отдръпна и на лицето ѝ се появи изумление.

— Откъде познаваш майка ми?

— Запознахме се в Маракеш... отдавна.

- Не съм виждала майка си от седемнайсет години.
- Защо?
- Не е твоя работа!

5.

— Клайв Холкомб — обяви Лорън, когато някой от прислугата в дома на Муци Макалистър вдигна телефона.

— Господин Холкомб не е станал — информира я носов глас.

— Предайте му, че до шест часа тази вечер трябва да си прибере картините. В противен случай ги дарявам на Обществото на временно затруднените и останали без подслон благородници.

Затвори и погледна към купчината платна, които вече бе свалила от стените на галерията и ги бе струпала до вратата. Ако онази отрепка не дойдеше за тях, щеше да ги даде на Обществото на бездомните, въпреки че от този боклук не можеше да се изкара кой знае какво.

Докато се разхождаше из празната галерия, мислите ѝ се върнаха към Райън Уесткот. Припомни си как нежната му ръка бе избърсала сълзите от бузите ѝ и как при това движение пръстенът с леопардовата глава бе проблеснал на лунната светлина. А след това, водена от някакъв неразбираем импулс, му бе позволила да я целуне. Очевидно бе изгубила напълно равновесието си след разговора с Пол. Не се чувстваше комфортно с човек като Райън, който със сигурност бе свикнал да общува със съвсем различни жени. Финли Тибетс определено бе повече неин тип. Подобно на мъртвия ѝ съпруг и неговите обноски бяха фини и любезни.

Не трябваше да се притеснява от евентуална нова среща с Райън. Очевидно той я смяташе за безсърдечна, задето не се бе виждала от толкова време с майка си. Беше си тръгнал непосредствено след като му бе казала, че отношенията ѝ с нея не го засягат. Малко по малко събитията, станали в Маракеш, избледняваха, сякаш никога не се бяха случвали. Искаше никога повече да не си спомня за тях.

Твърдо решена да не позволи на миналото да попречи на всичко, за чието постигане се бе борила, Лорън взе един бръснач и застърга сребърните букви върху витрината на „Рависан“. Погълната от работата си, тя не забеляза застаналия на тротоара мъж, докато той не почука на вратата. Вдигна очи и срещна почти безцветно синия поглед

на Дейвид Маркър. Някои жени може и да го намираха за привлекателен; не и тя. Чувстваше се неудобно в негово присъствие.

Галерията беше затворена в понеделник, затова Лорън беше с работно облекло и бе вързала косите си на опашка.

— Здравей. — Погледът му се плъзна одобрително по тениската и избелелите дънки. Страхотни! Обаче той обичаше по-млади жени, не повече от дваисетгодишни. — В града съм във връзка с една среща. Реших да се отбия, за да видя как се справяте. Как мина изложбата?

— Чудесно — отвърна тя. В този момент той забеляза струпаните край вратата картини. — Един колекционер откупи всичко.

— Така ли? Барзан ще бъде доволен. И кой е той?

— Муци Макалистър. Известната Муци Макалистър.

Тонът ѝ говореше недвусмислено, че това име би трябвало да му е известно.

— Не знам...

— Муци е определена от съдбата да се превърне в истинска сила в света на изкуството. Тук името ѝ се появява доста често по вестниците.

— Очевидно стартът ви е бил добър.

— Дойде и представителят на Грифит, Райън Уесткот.

Маркър се отпусна на белия, тапициран с кожа стол във фойето. Може би все пак Барзан щеше да се окаже прав. Може би наистина бе по-добре да използват Лорън Уинтроп като примамка, с чиято помощ да измъкнат Грифит от леговището му, вместо другите, далеч по-грубовати методи, които бяха обсъждали. Поставянето на бомба в колата бе истинско фиаско. Вместо да убият Грифит, само го бяха осакатили и го бяха принудили да използва изключителни мерки за сигурност, с които сега трябваше да се справят.

Дейвид отново се усмихна на своята събеседница, без да слуша какво му говори тя. Гореше от нетърпение Барзан да слезе от кормилото и да остави управлението на него. Всички бяха очаквали синът на Барзан, Робърт, да наследи империята. Внезапната му смърт обаче — от ръката на Грифит — бе променила всичко.

В продължение на години Дейвид бе крил отрицателното си отношение към Робърт Барзан. За разлика от баща си той беше доста високомерен и непрестанно се бе старал да надмине Дейвид, като измисля нови начини за пране на спечелени от наркотици пари. Най-

накрая бе захапал по-голямо парче от това, което можеше да сдъвче, когато кръстоса сабя с Ти Джей Грифит.

Робърт Барзан бе получил онова, което заслужаваше, когато бе застрелян от Грифит. Маркърс смяташе, че би трябвало да благодари на този човек, а не да се опитва да го убие. Но властта искаше висока цена — цена, която той бе готов да плати. Все едно че чу отново думите на Барзан — толкова ясно прозвучаха в ушите му: „Единственото, което трябва да направиш, Дейвид, е да ме освободиш от Грифит. Тогава вече ще мога да се оттегля. И кормилото ще поемеш ти“.

Най-после.

Няколко дни по-късно Вора се появи отново в галерията — току-що се бе завърнала от Париж.

— Какво писа Финли за изложбата? — попита тя, без да коментира голите стени на „Рависан“.

— Ами... — Лорън реши да пропусне похвалите на Финли за уменията ѝ да открива талантиви съвременни художници. — Писа, че колекцията се отличавала с „прогресивен символизъм, отразяващ непреодолими влияния“. Спомена за „изобилната употреба на съчетаващи се елементи“.

— Какво означава всичко това?

— Проклетата да съм, ако знам. — Тя се усмихна, но лицето на приятелката ѝ изразяваше само отвращение.

— Хей, той можеше да ни изравни със земята.

— Не и теб. — Вора поклати глава и отметна къдрици.

— Ти имаш солидна репутация. Той можеше да унищожи Клайв... и „Рависан“.

— Ние сме заедно в тази работа — двете. Ще видиш, че ще пишат за „Рависан“ в „Аполо“.

В очите на съдружничката ѝ се появиха сълзи.

— Ние сме приятелки. Но понякога се случват и такива неща. — При вида на нерешителната усмивка на устните на Вора Лорън продължи: — Аз се отървах от картините на Клайв. Онзи, който се отплаща на милостта с грубо и безскрупулно държание, няма място в нашата галерия, нали?

— Не... Не, няма.

— Сега стените ни са празни. Къде ще търсим друг художник?

— Нямам представа. Арчър винаги успяваше да изнамери талантите.

— Имай си вяра. Помисли. Ти къде би потърсила?

— В Кралския колеж. Там излагат творбите на студентите. Ще се обадя в различните агенции. Ще огледам галериите по Кингс Роуд и „Портобело“. Ако нещата на някой ми допаднат, ще се свържа с него.

Лорън кимна, сякаш приятелката ѝ току-що ѝ бе дала блестяща идея. Кралският колеж бе първото място, където се бе спряла, освен това вече бе огледала всички галерии и бе разговаряла с всички агенти в Лондон.

— Бих могла да отида в Париж — предложи Вора.

— Не. С Ози имахме галерия там. Дилърите са невероятно добре информирани. Ако в Париж има първокласен художник, който все още не е открит, то той значи е все още в утробата на майка си.

Младата жена реши, че не бе изключено Вора да успее да открие някой не чак толкова голям талант благодарение на своите връзки. Вора обаче нямаше представа, че съдружничката ѝ възнамерява да напусне Лондон в края на годината. Имаха нужда от много талантлив художник, за да успеят дотогава да вдигнат „Рависан“ на крака. Защо бързаше толкова Барзан? Нуждаеше се от голяма помощ, помисли си младата жена и се сети за прибързаното тръгване на Райън Уесткот от апартамента ѝ. Определено за нея щеше да бъде по-лесно, ако той беше на нейна страна.

— Срещала ли си се някога с Ти Джей Грифит? — попита тя, изпълнена с любопитство относно личността на работодателя на Райън. Когато Вора кимна утвърдително, тя додаде: — Разкажи ми за него.

— Виждала съм го само няколко пъти на изложби. Той се славеше като женкар и любител на големите залози.

— Как изглежда?

— Вече е на шейсет, но косите му бяха прошарени още преди двайсет години, когато се срещнахме за пръв път. Горедолу по същото време той нае Райън на работа. Грифит е висок. И изключително красив. Със зелени очи. — Сви рамене. — Как ли изглежда сега. Някои

казват, че е ослепял, но как мога да знам? Никой друг, освен Райън Уесткот не го е виждал.

Лорън разплете и последната от двайсет и четирите си стегнато сплетени плитки, после подреди внимателно навитите като пружинки къдрици, подчерта с молив окоето си и оцвети с виолетова спирала миглите. Накрая закачи и дългите осем сантиметра обици от пера с цвета на нюйоркските таксита. Постави огромните слънчеви очила на „Биаджоти“ и се измъкна безшумно от блока покрай хъркащия портиер, уверена, че никой няма да я познае с бледозеления клин и тясно прилепналата по бедрата кожена пола.

Спря едно такси, което я откара до Фестивала на изобразителното изкуство на Блумсбъри. От това вече трябваше да излезе нещо. Спомнила си за „робите на Ню Йорк“, странно облечените художници чехи, които търсеха признание в своята област, тя бе решила да потърси по-дълбоко, сред най-непризнатите. Борещите се за насъщния хора на изкуството се познаваха едни други. Те излагаха творбите си в кафенетата и на второразредни изложби. През слънчевите уикенди закачаха своите картини по оградите край Хайд Парк и Грийн Парк с надеждата да припечелят още някоя — друга лира от минаващите туристи.

Надяваше се така дегизирана като една от тях да открие човека, който ѝ беше нужен. Ако разберяха, че притежава галерия, щяха да я затрупат с творенията си. Но Лорън не можеше да си представи как щеше да отблъсне някого. Все още помнеше съвсем ясно грубите критики, когато изложи своите платна в галериите в Гринидж Вилидж.

Щом пристигна на мястото на фестивала, с изненада откри голяма тълпа. Хората жадуваха за изкуство! Нищо чудно, че пазарът на репродукции процъфтяваше. Това бе единственото, което можеше да си позволи средният човек. В противен случай трябваше да прибегва до онова, което се предлагаше тук. Лорън огледа импровизираните сергии и изложените по тях картини, които не биха посмели да покажат и на най-непрестижните изложби.

Докато стигне до единия край на огромното помещение, където бе окачена единствената ѝ картина, вече започна да мисли, че бе голяма грешка от нейна страна да се надява да получи информация за

някой все още неоткрит художник сред тези аматьори. Та те не биха могли да различат най-голямата цапаница от един Рембранд.

— Лоша работа — обади се Тачър Палумбоу, другият художник, с когото поделеше сергията. Рошавата му козя брадичка бе привързана с две гумени ластичета, едното поставено в самата основа на брадата, а другото — няколко сантиметра по-надолу. — Хората се изморяват. Те никога не идват чак дотук.

— Някои ще дойдат — отвърна бодро Лорън. Нямаше обаче как да не се съгласи с него. За нея местонахождението не бе от значение, доколкото не възнамеряваше да продава картината си. Беше я извадила от шкафа и я бе донесла тук само защото трябваше да изложи нещо. И беше написала скандално висока цена, за да е сигурна, че никой няма да я купи. — Някои хора започват най-отзад и достигат до първите места.

Съседът ѝ се ухили.

— Кое от моите произведения ти харесва най-много?

Тя преглътна мъчително, като се взираше в купчината папиемаше, струпана върху платното и набучена с рибни кости, оцветени в яркооранжево, зелено и пурпурно.

— Всичките са... интересни... много интересни.

Поизправи „Полунощ в Маракеш“. Дали девойката в нейната картина оказваше върху хората същото влияние, което бе изпитала тя самата при вида на произведенията на Палумбоу? Дългите разпуснати руси коси закриваха профила ѝ, така че лицето ѝ почти не се виждаше. По страните ѝ се стичаха сълзи, а от мрака към нея се протягаха лишени от тяло ръце, ужасяващи ръце.

Всъщност не се вълнуваше дали другите харесват картината ѝ. Талантът ѝ се криеше в това да разпознава истинското, голямото изкуство, а не да го създава. И сега бе дошла тук с конкретна задача — да изнамери някое обещаващо дарование.

— Отивам да се поогледам — заяви тя.

Прекара целия ден в търсене. Някои неща привлякоха погледа ѝ, но нищо повече от това. Най-после реши, че е време да се връща, тъй като Тачър сигурно имаше нужда от моралната ѝ подкрепа. На връщане забеляза някакво момиче, застанало зад цяла изложба от керамични обици. Създателят им очевидно беше много талантлив.

— Извинете — обърна се Лорън към червенокосата девойка. Острите прави коси, прибрани на плитка, подчертаваха тъмнокафявите ѝ очи. — Майка ви ли ги е правила?

— Аз съм ги правила — озъби се момичето и изгледа с погнуса обиците на своята събеседница.

— Красиви са. — На колко ли години беше? На седемнайсет? Заради силния грим трудно можеше да се определи. — Правиш ли и други неща?

— Не. В тях няма пари.

— Би могло и да има — отвърна Лорън, като се питаше коя ли бе причината момичето да се притеснява толкова за парите. Да не би родителите му да не го издържаха? — Би ли искала да ми направиш няколко неща по за петдесет лири всяко?

— Разбира се — засия девойката. — Какво например?

— Всичко, с изключение на бижута. — Младата жена знаеше, че най-лесно можеше да бъде задушено творчеството, като се каже на човек какво точно трябва да създаде. — Как се казваш?

— Табата Фоули.

— Аз съм... Люси Уолас — отговори Лорън, сетила се в последния момент да даде името, с което се бе регистрирала за изложението. Беше го избрала, тъй като инициалите бяха същите като на картината ѝ. — С родителите си ли живееш?

— Не. В един апартамент в Бейзуотър с още шест момичета.

Лорън реши да не я пита защо не живее у дома. Спомни си първите години, след като се пресели в Париж. Мнозина я бяха разпитвали подозрително защо живее с брат си, а не с родителите си.

— В художествената академия ли следваш?

Табата поклати глава.

— Работя в един павилион пред кафене „Хардрок“. Някой ден ще си купя собствен магазин и ще продавам скъпи бижута като Корнилиъс на площад „Бийчам“.

Младата жена не можеше да си представи талантиливата Табата да продава сувенири на туристите от някаква будка пред кафене „Хардрок“. Нито пък я виждаше да се ограничи с бижута. Тя притежаваше много по-големи възможности. Но не изказа гласно мнението си относно стремежите на момичето. Може би ако успееше да продаде някои от нейните произведения, тя сама щеше да промени

целите си. Засега обаче талантът ѝ да създава друго, освен бижута, не можеше да бъде видян. А Лорън имаше нужда от човек, чиито произведения да може да изложи веднага.

— Ти какво излагаш? — попита девойката, вперила кафявите си очи в лицето ѝ.

— Картината си... с маслени бои. Ей там отзад съм, с Тачър Палумбоу.

Табата се изкиска.

— С Боунс? Никога нищо няма да продадете там. Организационният комитет винаги му дава най-лошите места. Никой не ходи чак дотам.

— Може би днес някой ще купи нещо от нещата му. Много е важно човек да не се предава — заяви Лорън, въпреки че самата тя бе направила точно това. Беше се отказала да търси къде да излага творбите си, след като няколко галерии ги бяха отхвърлили. — Да си видяла някой, който ти се е сторил особено талантлив?

Табата назова неколцина от художниците, чиито творби в момента висяха в Кралския колеж. Всички те вече бяха привлечени от други галерии.

— Мислех за някого... — Лорън направи жест, обхващайки хората наоколо. — Някой като нас. Който все още не е открит.

Девойката завъртя очи към небето и се замисли за момент.

— Има такъв. Истинско грозно патенце. Запознах се с него миналото лято. Окачил е две от картините си на оградата на Хайд Парк, близо до моята сергия.

— Продаде ли ги?

— Не. Прекалено са големи. Трябваше да ги докара с камион. Всички обаче ги харесват. Цял ден е заобиколен от тълпа.

— Как се казва? Знаеш ли къде живее?

Стараяше се да говори спокойно, макар засега това да бе най-доброто, до което бе успяла да се добере.

— Не, не го питах. Но няма да е трудно да го откриеш, ако работи все още за „Смитфийлд“. Донесе картините си именно в един от техните товарни камиони.

— „Смитфийлд“ ли?

— Пазарът за месо северно от Холбърн Вайъдъкт, недалеч от „Сейнт Пол“. Питай за руснака. Не вярвам да има повече от един при

тях.

— Руснак ли? — почти извика Лорън.

Това щеше да бъде невероятен късмет! Откриването на някой все още неизвестен руснак можеше да се окаже страхотен удар.

Тийнейджъри се струпаха пред обичите и Лорън използва момента да се сбoguва с Табата, след като взе телефонния ѝ номер. Докато вървеше към своята сергия, започна да крои планове. В резултат на по-отворената спрямо Запада политика на Горбачов много неизвестни дотогава руски художници бяха привлекли вниманието на артистичните среди. Сотби бе заминал за Москва и бе организиран търг на произведения на руското изкуство. Именно на тази прочула се разпродажба комунистическото изкуство достигна капиталистически цени.

Само за една нощ художниците на „Перестройката“ бяха станали особено търсени. Творбите на онези от тях, които вече живееха на Запад, като Михаил Чемякин, се купуваха на астрономически цени. Един художник от световна величина, особено пък руснак, щеше да издигне „Рависан“ сред водещите галерии.

— Това е щастливият ти ден — информира я с лека горчивина в дълбокия си глас Тачър, когато тя се приближи до сергията. — Един човек ти купи картината.

— Какво? — вдигна поглед младата жена. „Полунощ в Маракеш“ беше изчезнала. Не допускаше, че някой ще се заинтересува от нея, камо ли да плати доста солената сума, която бе определила, като се има предвид, че произведенията на изкуството на този фестивал се продаваха на доста по-ниски цени. — Преди колко време?

— Преди два часа. Не се ли радваш?

Без да отговори, Лорън се втурна към павилиона, където купувачите плащаха покупките си.

— Лор... Люси Уолъс. Сергия сто шейсет и седем. Моята картина... платено ли е вече за нея?

И докато касиерката преглеждаше списъка, младата жена се молеше неизвестният ценител на нейното изкуство все още да се разхожда някъде измежду сергиите, за да може да предотврати продажбата. Ако пък вече си бе тръгнал, щеше да го открие и да си откупи обратно картината. Смяташе я за най-доброто си произведение, въпреки че пробуждаше мъчителни спомени в нея.

— Ето. Сега вече и аз се сетих. — Касиерката повдигна едната си вежда. — Платено. В брой.

— Кой е купувачът?

— Нямам представа. Когато се плаща в брой, записваме данните на клиента само по негово изрично желание. И те обикновено искат, но тази продажба си беше изобщо много странна. Че кой тийнейджър разполага с толкова пари?

6.

Лорън изчака Финли, докато той остави горните им дрехи на гардероба в „Сотби“, след което заедно се отправиха към залата за провеждане на търга.

— Ето ги хората от „Гети“.

Тя огледа представителите на лосанджелиския музей „Гети“. Малко музеи можеха да си позволят икономическата лудост, с която се характеризираха последните търгове. Дарението от три и половина милиарда долара, направено от покойния Ж. Пол Гети, даваше почти неограничени възможности за харчене.

— Нахални янки. — Финли пренебрежително сви рамене и ѝ се усмихна. — Жалко, че Вора не можа да дойде с нас. Арчър никога не пропускаше търговете.

— Тя се чувства все още слаба.

Двете се бяха споразумели да обяснят отсъствието ѝ от наддаването като следствие от току-що прекаран грип. Вора не беше напълно готова да се покаже пред хората.

Лорън оглеждаше редовните клиенти. Съдружничката ѝ щеше да се почувства като в свои води сред тях. С прически и окичени с бижута, жените носеха тоалети по последна дума на модата, очевидно сътворени в Париж и Милано. Макар мъжете да разговаряха на десетина различни езика, те също имаха нещо общо помежду си — ушитите по поръчка луксозни костюми.

Откакто през 1983 година „Сотби“ бе взета от А. Алфред Тобман, богат американец, търговете се бяха променили. От територия на търговците, които купуваха, вдигаха цените и препродаваха на клиентите, сега на търговете в „Сотби“ се проявяваха съвсем друг тип хора — частните колекционери. „Сотби“ ухажваше новата си клиентела, като създаваше особено приятна обстановка. В началото управата се бе съсредоточила върху сравнително по-евтини произведения на изкуството, но постепенно частните колекционери започнаха да привикват да търгуват сами и да купуват по-скъпи неща. И ето че онова, което до неотдавна бе резерват за особена клика

сивокоси мъже, облечени в смокинги по модата отпреди Втората световна война, сега принадлежеше на частните колекционери от цял свят. На мнозина от тях тези търгове носеха не по-малко удоволствие от което и да било друго светско събитие. И съответно се обличаха според това.

Докато хората се движеха напред, Лорън си пожела скоро и „Рависан“ да разполага с художник, способен да накара тези хора да се разделят с най-невероятни суми. Беше дошла да потърси Смитфийлд, следвайки указанията на Табата. Руснакът обаче бе заминал да разнася овнешки плешки някъде към шотландската граница. Щеше да го потърси пак отново.

— Име? — попита чиновничката зад компютъра, когато Лорън достигна най-сетне началото на опашката.

— Лорън Уинтроп. Ще купувам от името на Такгама Накамура.

Вместо да вкара името ѝ в компютъра за стандартната проверка на банковия кредит, жената се усмихна и ѝ подаде номера с мястото и подвързания с твърди корици каталог. Не само че Так бе изключително богат и следователно — особено желан клиент, ами и японските банки даваха преференциални заеми на онези, които купуваха произведения на изкуството. В резултат мнозинството притежатели на произведения на изкуството вече не се намираха в Европа и Америка, а в Азия.

Докато чакаше Финли да се регистрира на мястото, предназначено за представители на пресата, Лорън оправи колана на светлосивия си елегантен костюм. Младата жена не пръскаше парите на Барзан за бижута. Изключение бяха златните обици на „Шанел“. Огледа чакащите да се запишат и разпозна Дарил Айли, създал колекцията на Нортън Саймън, и Юджийн То, който обикновено купуваше за „Агню“ в Лондон. И двамата бяха забележителни специалисти по импресионизма, затова се съмняваше, че щеше да има проблеми с тях, тъй като тя самата се интересуваше от съвременно изкуство. Не разпозна никой друг, но знаеше, че конкуренцията ѝ е тук.

— Накамура иска Кокто, нали? — попита Финли, докато пресичаха двете съседни зали, където мониторите „Сони“ щяха да представят картините за по-маловажните клиенти. Продължиха към главната галерия, където бяха настанени най-богатите клиенти, а творбите, които щяха да бъдат предложени, висяха по стените.

— Знаеш, че не мога да кажа това.

— Тук не виждам нищо подходящо за неговата колекция, абсолютно нищо.

Поведе я към тази част на залата, където редицата черни телефони осигуряваше връзката между онези, които залагаха, и колекционерите, за които работеха.

— Той няма да иска да се купуват произведения на Дали, преди да бъдат проверени от експертите. Прекалено е рисковано.

— Ммм!

Младата жена се настани на мястото си. Щом списъкът с творбите на Дали бъдеше завършен и фалшивите гравюри — идентифицирани, конкуренцията щеше да бъде огромна. Точно сега бе моментът да се купува.

— Кокто би бил прекрасна инвестиция. Картините му са само петдесет и една. И повечето са в Лувъра.

„Петдесет и четири“ — поправи го наум тя, като благославяше покойния Арчър Лейтън за изключително точната информация, нанесена в компютъра на „Рависан“.

— Севин Вундерман притежава няколко.

Вече бе огледала тълпата, очаквайки да види Вундерман — човека с най-голяма колекция от творби на Кокто. Но производителят на часовниците „Гучи“ и „Фила“, който поразително приличаше на вече покойния Кокто, не беше тук. Може би бе изпратил свой представител, някой от хората, които седяха до телефоните.

Калифорниецът не беше единственият, който проявяваше интерес към тези картини. От документацията на „Рависан“ беше научила, че в колекцията на Ти Джей Грифит няма нито една, рисувана с пръсти, картина на френския художник. Бащата на Новата вълна в киното и автор на „Ужасните деца“ беше сред малкото художници, липсващи в тази впечатляваща колекция.

Щом Финли отиде в съседната зала, където пресата щеше да наблюдава събитието на монитор, Лорън вдигна слушалката на своя телефон, за да провери връзката с Токио. Отговори ѝ секретарката на Так; тя щеше да ги свързва.

Докато чакаше, младата жена запрелиства каталога. До всяка цветна репродукция бе обозначена цената на оригинала при първоначалната му продажба, бяха изброени книгите, в които бе споменат, и местата, където е бил излаган. Отбелязана беше началната

цена, от която щеше да започне наддаването на търга. Тази колекция бе излагана в Париж, Ню Йорк и Токио, след което бе върната в „Сотби“, за да бъде разпродадена на търг. Когато Так реши да я изпрати като свой представител на търга, Лорън изучи подробно въпросната колекция.

Точно в осем часа Хенинг Реймонт, главен аукционер на „Сотби“ през последните три десетилетия, се качи на подиума и оправи реверите на смокинга си. Докато правеше своите съобщения, в залата влезе висок мъж. Младата жена го видя да сядна на първата редица, на не повече от три метра от нея. Очевидно беше важна клечка. Всички места бяха запазени, а тези от първите редици бяха оставени за най-богатите клиенти. Лорън вдигна очи от каталога пред себе си и погледът ѝ попадна върху изсечения като с длето профил на Райън Уесткот.

Той изглеждаше още по-широкоплещест в смокинга с двуредно закопчаване, още по-величествен, отколкото си го спомняше. Тя си напомни да не се разсейва, а да мисли за предстоящата си работа. Щеше да спечели значителна сума, ако успееше да купи картините, които желаше Так. Докато аукционерът обявяваше първата картина на английски, а след това — и на френски, Райън се размърда и погледите им се срещнаха. Младата жена не успя да се извърне. Известно време той я наблюдава замислено. След това ѝ се усмихна и ѝ намигна.

Очевидно Уесткот възнамеряваше да се бори с нея за Кокто.

Докато наддаваха за една творба на Дюбюфе, преди още да поставят първото платно на Кокто върху драпирания с червено кадифе статив, Лорън се обади на Так. Като говореше тихо на японски, тя описа накратко присъстващите на своя работодател.

— Кой е главният конкурент?

— Представителят на Ти Джей Грифит, Райън Уесткот, е тук.

Представи си усмивката на непроницаемото лице на Так. Той обичаше съперничеството, изпитваше наслада от състезанието. В гласа му не усети ни най-малко притеснение, когато го уведоми, че цените са надминали двойно очакваните стойности. Работодателят ѝ бе достатъчно информиран, за да очаква бумът в търсенето на произведенията на импресионистите да доведе до по-голямо търсене и на съвременни творби на изобразителното изкуство.

Поставиха картината на Кокто върху статива и това предизвика оживление в залата. Лорън устоя на желанието си да се включи и не се обади в продължение на първите двацет и четири тура, като повтаряше по телефона цифрите, които се появяваха на монитора и отразяваха хода на наддаването — в лири стерлинги, долари, франкове, марки и, разбира се, в йени.

Виждаше само профила на Райън. Също като нея той чакаше понесериозните участници да отпаднат. Освен това и двамата бяха наясно за съществуването на фалшиви клиенти, макар всички организатори на търгове да отричаха, че прибегват до подобни методи за изкуствено вдигане на цените. Струваше си човек да бъде повнимателен, тъй като при търговете не беше задължително да се цитират имената на купувачите.

Когато предложените цени надминаха и най-голямата цифра, за която бе купувана досега картина на Кокто, младата жена вдигна ръка.

— Наддава се по телефона — заяви аукционерът.

В същия миг Райън също даде знак.

— Двеста хиляди лири. — Аукционерът кимна към Уесткот. — Наддаването е от първия ред. Някой дава ли двеста двацет и пет?

Един от хората на „Гети“ на свой ред вдигна ръка. На Лорън й беше направило впечатление, че той участваше доста активно в наддаването още от самото му начало. Вече бяха пръснали цяло състояние.

— Двеста двацет и пет хиляди. Срещу вас там. Някой дава ли двеста и петдесет?

Лорън даде знак, докато повтаряше сумата на Так.

Преди аукционерът да успее да повтори цената, Райън вдигна ръка.

— Срещу вас на първия ред. Някой дава ли триста хиляди?

Отново реагира представителят на „Гети“. Младата жена повтори сумата на своя работодател.

— Продължавай да наддаваш — настоя той, макар и двамата да знаеха, че подобна висока цифра нямаше прецедент.

Тя обаче още не бе успяла да реагира, когато Уесткот даде знак.

— Четирисотин хиляди лири. Господинът на първия ред. Някой дава ли четирисотин двацет и пет хиляди лири?

Лорън даде знак. Усети как между гърдите ѝ потича струйка пот. Изведнъж ѝ се стори, че е твърде горещо. Вдигна поглед към стъкления таван, през който денем влизаше естествена светлина; смяташе, че по-нататъшно увеличаване на цената е неоправдано.

— Четиристотин двайсет и пет хиляди лири. Наддаването е по телефона.

Райън вдигна отново ръка. Не виждаше лицето му, а само решителната му брадичка. Очакваше представителят на „Гети“ да реагира на свой ред.

Реймонт също погледна натам.

— Наддавай! — настоя Так, когато човекът от „Гети“ остана неподвижен.

Младата жена вдигна неохотно ръка. Преди аукционерът да успее да повтори сумата, Уесткот вече бе дал знак.

— Петстотин двайсет и пет хиляди лири. — Хенинг Реймонт попи потта от челото си с носна кърпа. — Наддаването срещу вас е от първия ред.

Лорън увеличи отново сумата и веднага каза на Так:

— Не искам да наддавам повече.

Затова пък го направи Райън.

— Някой друг ще наддава ли? Петстотин седемдесет и пет хиляди лири първи път. Петстотин седемдесет и пет хиляди лири втори път. Петстотин седемдесет и пет хиляди лири трети път. Някой ще наддава ли?

Аукционерът бе насочил въпросителния си поглед към нея.

Лорън отпусна ръце в скута си, доволна, че Так бе послушал съвета ѝ и се бе отказал от по-нататъшно наддаване.

— Продадено. Петстотин седемдесет и пет хиляди лири. Вашият номер, ако обичате?

В това време младата жена се опитваше да успокои своя работодател и да го убеди, че прекаленото покачване на цените при наддаванията излагаше на опасност както неговата репутация като колекционер, така и нейния професионализъм. Когато творбата на Дали, за която възнамеряваше да наддава, бе сложена на статива, бяха останали само още две картини. Повече от половината участници в търга се бяха разотишли, включително и представителите на „Гети“. Беше останала сама на пейката с телефоните.

Райън седеше на мястото си, праметнал небрежно ръка върху облегалката на празния съседен стол. Той се обърна и погледите им се срещнаха. Тя му се усмихна учтиво, макар това да ѝ струваше героични усилия. Очевидно развеселен, той се ухили до уши и ѝ намигна отново. Тя задържа усмивката на лицето си, тъй като не желаше да види разочарованието ѝ след загубата на картината на Кокто.

Наддаването за Дали започна бурно, но затихна бързо. Предпазливите инвеститори се опасяваха, че това може да е поредният фалшификат. Лорън обаче не се притесняваше; беше изучила творбите на Дали, докато живееше в Париж. Гравюрата беше автентична. Не очакваше Уесткот да се включи в наддаването, тъй като Ти Джей Грифит притежаваше доста неща на Дали. Вдигна за първи път ръка.

— Наддаването е по телефона.

Райън даде знак на свой ред.

„Защо се включва? Последното, от което има нужда Грифит, е още една гравюра на Дали.“

— Петдесет хиляди лири. Някой дава ли...

Младата жена размаха ръка. Двамата с Райън си подаваха топката един на друг. Започна да се пита дали той не участваше в наддаването само за да ѝ създаде проблем. С дръзка усмивка на лице, Уесткот впери зелените си очи в нея. Нервите ѝ се изопнаха. Прочете истината в тази ненавременна усмивка. И заяви на недоволния Так, че няма да наддава повече.

— Но защо? Нали си убедена, че е автентична? Щом каталогът бъде завършен, тя ще удвои стойността си.

— Ти не познаваш Райън Уесткот. Той не се предава никога.

„И никога няма да ме остави да спечеля.“

Вора бързаше по тъмната улица към осветената редица от ресторанти и барове. Пияни мъже подсвиркваха подире ѝ и ѝ подхвърляха непристойни закачки. Отвъд Уест Енд туристическата фасада на Лондон падаше и се разкриваше беднотията и престъпността, характерни за всеки голям град.

„Какво правиш тук, глупачке? Тук може да те изнасят, или да те убият.“ Тя обаче имаше нужда от разтърсването, което можеше да ѝ

даде само нощ, изпълнена с див, невъздържан секс. През последните няколко години, в периодите между поредния бивш и бъдещ любовник, бе добила навика да се промъква в някой от най-смутните лондонски квартали и да си избира мъж за една нощ. Когато след това можеше да изостави без никакви угризения. Бе възнамерявала да отиде в индийски нощен клуб, който бе посещавала и преди, но пианите зад гърба ѝ я плашеха. Затова се вмъкна в първото одимено кабаро и се огледа.

Никой не ѝ обърна внимание, освен някакъв мъж, седнал зад бара. Черните му коси, прошарени на слепоочията, блестяха на оскъдната светлина. Той обаче беше по-нисък и по-набит, така че не беше неин тип. Тя предпочиташе по-високи и по-слаби мъже, като Клайв.

Мъжете, които я следваха на улицата, влязоха след нея и продължиха с грубите си подмятания. Вора окачи на закачалката край вратата износения шифер, който бе купила от камериерката си. Не носеше скъпи дрехи и бижута, когато идваше на подобни места.

— Здравей — рече тя и се приближи до ниския човек.

Отблизо той изглеждаше по-възрастен, отколкото ѝ се бе сторил в първия момент — вероятно наближаваше петдесетте. Притежаваше особена славянска привлекателност. Гъстите коси бяха паднали над челото му и подчертаваха живите кафяви очи под тях.

— Може ли да ви предложи нещо за пиене?

Акцентът затвърди предположенията ѝ — вероятно беше чех или поляк.

— Скоч, ако обичате.

Докато чужденецът поръчваше питието ѝ, тя го оглеждаше, като се питаше как по-бързо да се измъкне оттук. Този мъж определено не беше неин тип. Дори ако не беше с токчета, носовете им щяха да бъдат на едно ниво. Тя обаче искаше да легне с някого. Погледна крадешком към износените му дънки. Между бедрата му забеляза вълнуваща подутина с размерите на юмрук. Много вълнуваща.

Той се усмихна — имаше приятна усмивка — когато ѝ подаде скоча. Каза нещо, което тя така и не разбра заради шума в бара. Но реши, че има чешки акцент.

Той се усмихна отново, ръката му докосна нейната и тя забеляза мускулите му. Подутините, които първоначално бе приписала на

дебелия му пуловер, се оказаха мускулите на раменете му. Силното му тяло издаваше човек, привикнал на тежък физически труд.

Мъжът се усмихна отново. Наистина имаше много хубава усмивка.

— Казаха ми, че тук хубаво шоу.

Светлините угаснаха и на сцената се появи разрошена блондинка, която наперено запристъпва. Вора се намести по-близо до чеха и вдъхна носещата се от него миризма на сапун. Помнеше другите мъже, които намираше из баровете; този поне се къпеше. Той се обърна и лицето му се озова само на сантиметри от нейното. Тя измънка нещо и той приближи глава до устните ѝ, опитвайки да долови думите ѝ през граченето, което трябваше да мине за пеене.

Прокара връхчето на езика си по крайчето на ухото му и пъхна ръка между бедрата му. „Приказно“ — реши тя.

Той се обърна към нея и прошепна нещо, което тя не разбра. В едно обаче беше сигурна — патката му бе увеличила размерите си. И твърдостта си.

— Наблизо ли живееш?

— Да.

Забеляза, че е шокиран. Никога ли досега не му се бе случвало да го отведе някоя непозната?

Тя го стисна за слабините.

— Отведи ме у вас.

Той я поведе към закачалката за връхните дрехи. Докато ѝ държеше шлифера, тя отново го заопипва. Излъчващата се от тялото му първобитна сила, мощните рамене и мускулестите крака я накараха да потръпне.

— Как се казва? — попита той, когато излязоха от бара.

Акцентът му не беше чак толкова силен, както ѝ се бе сторило. Просто трябваше да слуша по-внимателно.

— Велма Лестерсън.

Вместо да го попита на свой ред за името, тя обви ръце около врата му и притисна бедра в слабините му. Тъмните му очи проблеснаха недоверчиво. Тя го целуна и езикът ѝ проникна дълбоко в устата му.

— Почакай — рече той, отдръпна я от себе си и я поведе по улицата, като си подсвиркваше „Господ да пази кралицата“. Очевидно

неговото понятие за „близко“ се различаваше от нейното. Как щеше да намери после обратния път? Тръгнаха по пуста улица, към някакъв изоставен склад. Щом влязоха, Вора спря за момент. Дали не беше попаднала на убиец? Изглежда, наистина се беше побъркала. Мъжът обаче я привлече към себе си и като шепнеше нещо мелодично, я поведе към малка стая на горния етаж.

Дръпна някаква връв и голата крушка на тавана освети помещението. Направо на пода бе проснат продънен матрак с една-единствена възглавница и спретнато сгънато одеяло, без чаршафи. Единственото цветно петно в стаята бе закованото на стената английско знаме.

— Палтото, ако обичате?

Вора го погледна през рамо, докато събличаше шлифера си. Почервенял, той го пое и го окачи на стенната закачалка до две ризи с изтъркани якички, дънки и гащета. Тъй като никъде не се виждаше гардероб, тя реши, че това са единствените му дрехи.

— Тук е студено.

Никъде не се виждаше нещо, което би могло да затопля помещението. Как издържаше този човек? Внезапно се сети за цупенето и капризите на Клайв, докато не му купи кашмирената връхна дреха.

— Искаш да те отведе обратно?

Сърцето ѝ се сви. Той нямаше нищо. А тя имаше всичко.

— Разбира се, че не. Просто искам да ме стоплиш.

Думите ѝ предизвикаха прекрасна усмивка на лицето му. Вора изрита обувките си и разкопча роклята, която слагаше при подобни похождения. Дрехата се свлече на пода и тя остана съвсем гола на сред стаята. Той опита да я прегърне, но тя се залови с колана му, а след това и с горното копче на дънките.

Той се освободи от пуловера, докато тя се занимаваше със слиповете му. Двамата се озоваха съвсем голи един срещу друг. „Невероятно! — помисли си, докато оглеждаше косматото му тяло. — Колко е надарен само!“ Защо досега все си бе падала само по високи и слаби мъже? Плъзна надолу длан и обхвана навирения му член.

Преди да разбере какво става, тя се озова задъхана по гръб върху матрака. Опита да се извърти и да застане отгоре, в любимата си поза. Той обаче не ѝ позволи; силните му ръце я държаха здраво.

Мускулестото му коляно разтвори бедрата ѝ. И с едно мощно движение проникна в нея.

Лорън вървеше мълчаливо до Финли; движеха се по Ню Бонд стрийт. След търга трябваше да се появят на приема, даван от един редактор от „Аполо“. Въпреки успокоителните думи на Финли, който я уверяваше, че Райън е платил прекалено голяма сума, младата жена чувстваше, че не е оправдала доверието на Так. Дали някога отново щеше да се обърне към нея за консултация?

Не вярваше в добрия или лошия късмет. Но откакто някой бе купил „Полунощ в Маракеш“, съдбата сякаш се бе обърнала срещу нея. Не беше успяла да открие руснака, а ето че сега пък Райън Уесткот я бе победил в наддаването. Какво още трябваше да очаква?

Когато завиха по Корк стрийт, Финли спря пред галерия „Бърнард Джейкъбсън“ и се взря в една гравюра на Люсиен Фройд.

— Това изобщо не ми допада.

Лорън не беше съгласна с него. Многобройните елитни галерии по Корк стрийт бяха на светлинни години пред „Рависан“, тъй като работеха с талантиливи художници. Реши, че възлагаше прекалено големи надежди на руснака. Вероятността да се окаже талантлив бе съвсем малка.

— Пристигнахме. — Спътникът ѝ спря в края на Савил Роу и отвори някаква черна врата, върху която с трисантиметрови букви бе написано: „Олбъни“. — Обикновено не се влиза оттук. Бингам обаче е взел специални мерки, тъй като много от нас идват от тази страна.

Озоваха се в малка градина, след което влязоха в прочутата къща.

— На колко години е „Олбъни“? — попита младата жена.

— На двеста. Собствениците ѝ смятат, че е най-добрият адрес в Лондон.

— О!

Това не я интересуваше ни най-малко. Крайната привързаност на англичаните към класовото разделение не я вълнуваше изобщо. Както впрочем и „Олбъни“, разположена на „Пикадили“. Несъмнено преди двеста години мястото е било много добро, но сега бе шумно и задръстено от улично движение.

Лакеят, стар колкото самата къща, ги посрещна във вестибюла и ги поведе към изненадващо малък коридор, осветен от скъп, старинен уотърфордски полилей. Щом подаде палтото си от самурова кожа на иконома, вдигна очи и срещна погледа на Райън Уесткот.

„Това трябва да е щастливата ми нощ.“ Негодникът ѝ бе струвал солидна комисиона, а вероятно и уважението на Так. Напомни си, че имаше нужда от благоразположението на Райън заради „Рависан“, и си наложи да се усмихне при вида на вече познатото намигване.

Присъстващите бяха насочили вниманието си към Честър Рейнолдс — Стивънс, редактора от „Аполо“, като същевременно си хапваха всевъзможни лакомства и пиеха портвайн, който, както я информира Финли, бил истинска класика и бил произведен през 1934 година в Португалия. Всички слушаха с благоговение специалиста без брадичка и с лице на пор, който изнасяше една доста неточна според Лорън лекция за импресионистите.

Райън стоеше встрани, стиснал чашата си с портвайн с вид на силно отегчен, но изпълнен със снизхождение човек. Усещаше погледа му върху себе си, но продължи да гледа към Рейнолдс — Стивънс в очакване най-после той да направи пауза, за да си поеме дъх.

— Какво мислите за художниците на Гласността? — попита тя, когато най-сетне той поспря за момент, за да отпие от виното си.

— Някои са талантливи — отвърна натъртено той. — Като Сергей Чепик и Иван Бабий. Останалите обаче са съвсем посредствени. Не бих ви посъветвал да инвестирате в тях.

— Аз пък бих — внезапно се обади Райън и всички обърнаха очи към него. — Те имат да изразят толкова много чрез своето изкуство — цели седемдесет години репресии — продължи той. — А най-хубавото от всичко е, че те все още не са заразени от хиените в областта на изкуството на западния свят. Те рисуват своя живот и опит такива, каквито са ги преживели.

Настъпи неловко мълчание. Лорън не откъсваше очи от Уесткот. Точно така! Руснаците имаха и енергията, и вълнението, и свежия подход, от които се нуждаеше намиращото се в застой изкуство.

— Е? — измънка Финли. — Не знам какво да кажа.

— Аз пък знам — заяви младата жена. — Най-голямото ми желание е да открия някой талантлив руски художник за „Рависан“.

Лорън се отпусна върху мекия диван, прекалено уморена от партито и търга, за да се добере до леглото си. Това бе свободният уикенд на Селма, така че никой не се бе докоснал до леглото ѝ, нито пък бе оставил лампите в антрето запалени. Беше ѝ безразлично. Онова, което не ѝ допадаше, бяха прекалените ѝ официалности и вечното слухтене. Ако нямаше нужда от човек, който да се грижи за този апартамент... Чакай малко. Ами Табата Фоули? Дали щеше да се съгласи да се откаже от павилиона пред „Хардрок“, за да работи като нейна прислужница? Със сигурност... за подходящата сума пари.

Младата жена реши да отпрати Селма, като ѝ плати за три месеца, докато си намери друга работа. И тогава Табата щеше да заеме нейното място. Добра идея. Вече цяла седмица мислеше за това момиче. Беше прекалено малко, за да живее само. Нищо чудно, че излъчваше студенина, граничеща с враждебност. С болезнена яснота си спомняше каква бе самата тя на седемнайсетгодишна възраст. Нямаше си никого, освен Пол.

Чу блъскане по входната врата. Беше много късно, затова предположи, че е Джийвс с някакво спешно съобщение за нея. Да не би да се бе случило нещо с Пол? Тичешком прекоси богато украсения с огледала хол и мраморния вестибюл и отвори вратата.

— Очакваше ли ме? — ухили се насреца ѝ Райън.

— Какво искаш?

Пристегна пенъоара си, като се оглеждаше за Джийвс. Той обаче не се виждаше никъде. Този човек никога ли не си гледаше работата? Изобщо не трябваше да допуска някой да чука на вратата ѝ в този час.

— Нека да поговорим.

Уесткот мина покрай нея и се насочи към салона.

Каква невероятна дързост! Умишлено я бе провалил по време на търга и въпреки това сега се бе домъкнал тук. Последва го, като кипеше вътрешно.

— Не можеше ли да почакаш до утре?

— Не.

Отпусна се на елегантното канапенце и потупа мястото до себе си. „Не забравяй, Лорън, имаш нужда от него.“ Седна на стола срещу него.

— Е?

— Открила си съветски художник.

— Не.

Започна да си играе със сребърната гривна, която не сваляше от ръката си.

— Не лъжи. Следващия път ще излагаш негови творби.

— Това е само една възможност — отговори благо тя, макар да ѝ се искаше да му отвърне както заслужаваше. „Не забравяй колко полесно ще ти бъде, ако той е на твоя страна.“ — Просто вероятност, това е всичко. Все още не съм видяла произведенията му.

— Включи и мен.

— Имам си партньор.

— Аз мога да наложя руснака. Вора може ли да го направи?

Лорън извърна поглед встрани. Не можеше да отрече истината: разбирането на съдружничката ѝ за изкуството стигаше до висшата мода. Но Райън, като представител на уважавания Ти Джей Грифит можеше да направи чудеса за „Рависан“.

— Не си ли научи урока тази вечер?

Та той направо я заплашваше! Младата жена успя да се усмихне отново с надеждата така да покаже, че не ѝ пука, а след това неохотно сподели с него малкото, което знаеше:

— Включвай и мен. От сега нататък съм твой съдружник. Разбра ли?

— Защо? Какво искаш?

— Правото да избирам пръв измежду творбите на руснака. Аз виждам всичко преди който и да било друг купувач. Купувам онова, което поиска Ти Джей, а след това го представям като инвестицията на десетилетието.

— Добре — съгласи се тя.

— Кога мога да се видя с него... съдружничко?

7.

— Изяж си закуската. — Райън погледна скъпия си часовник. — Руснакът се връща от разнасянето на стоката след половин час.

— Знам.

Лорън побутваше храната в чинията си. Кухнята на бирарията изобщо не я интересуваше. Очевидно мисълта за руснака я бе обсебила напълно. Когато настоя да стане неин партньор, Уесткот не си даваше сметка от какво значение беше за нея този художник. Ако галерията действително бе единственото средство да си намери съпруг сред някой от богатите колекционери, защо тогава щеше да се вълнува толкова от нейния просперитет?

Тя отпи от чая си. Райън все още забелязваше в нея онази уязвимост, която го бе пленила през нощта, когато я бе открил разплакана. Смелостта ѝ го бе изпълнила с възхищение. Човек наистина трябваше да бъде доста силен, за да обърне гръб на Каролайн Армстронг. Какво ли се бе случило? По дяволите, на колко години трябва да е била тогава Лорън? На шестнайсет? Или седемнайсет? Начинът, по който му бе отговорила, показваше, че темата все още е твърде неприятна за нея. Той обаче възнамеряваше да открие какво се е случило.

Допи кафето си, като си припомни как тя бе предизвикала и редактора с дългото име от „Аполо“. За това също се искаше смелост. Повечето собственици на галерии раболепничеха пред критиците. Но не и Лорън.

„Действай от позицията на силата“ — напомни си той. На търга ѝ бе показал, че разбира от работата си. Тя обаче все още не знаеше и половината от тънкостите на играта. Възхищаваше се обаче на устрема ѝ, на отдадеността на работата. На сексапила ѝ. Но ако проявеше непочтеност към него, щеше да постъпи с нея така, както бе постъпил навремето Ти Джей с Каролайн.

Изглежда, Лорън се готвеше да прекара остатъка от дните си в пренареждане на съдържанието в чинията си, затова той хвърли няколко банкноти върху масата.

— Да вървим.

Тръгнаха мълчаливо по „Лонг Лейн“ към „Смитфийлд“. Докато „Ковънт Гардън“ и „Билингсгейт“, пазари предимно за плодове и зеленчуци и прясна риба, бяха преместени извън централната част на Лондон, пазарът за месо си бе останал на старото място. Двамата се бяха появили в „Смитфийлд“ призори, за да търсят руснака. Отговориха им, че вече бил тръгнал с камиона, за да разнася месото.

Райън хвана спътницата си за ръката и я поведе към паркираните в две редици товарни камиони. Лорън се стегна — и най-лекото докосване на Уесткот я смущаваше. Той знаеше, че тя не го харесва, а просто го използва. Беше приел обаче този факт, защото използвачите бяха неговата специалност.

Влязоха в пазара на едро. От високите тавани на куки висяха големи късове месо. Скоро стигнаха там, където работеше руснакът, когато не разкарваше стока с камиона.

— Виж — прошепна младата жена и посочи към някакъв набит мъж с тъмна коса.

Беше нарамил половината от заклано животно, което захвърли върху масивната дървена маса. И само с един замах на сатъра го раздели на две.

— Ирек — обади се Райън. — Ирек Макаров.

Ниският човек се обърна и смръщи вежди.

— Да?

— Бихме искали да поговорим с вас.

С периферното си зрение Уесткот наблюдаваше своята спътница. Тя бе вперила поглед в ръцете на руснака, по чиито широки, силни пръсти се стичаше кръв. Райън обхвана дланта ѝ в своята и я стисна окуражително.

Макаров погледна през рамо, очевидно разтревожен, че пилее време и заради това може да изгуби работата си.

— Чухме, че сте художник — додаде Райън и усети как Лорън се вкопчи в пръстите му, когато Ирек избърса кръвта по ръцете си в огромната престилка, с която бе препасан.

— Кой сте вие? — попита предпазливо руснака.

— Аз съм Лорън Уинтроп, а това е моят съдружник Райън Уесткот. Аз притежавам галерия.

Мъжът присви очи, поклати глава и отстъпи назад.

— При Белютин ли сте учили? — попита Райън с надеждата да го задържи.

Той спря.

— Какво знаете за това?

— На студентите му им бе разрешено да излагат творбите си за пръв път едва миналата година. Знаехте ли това? — Уесткот предпочиташе да вярва, че почти незабележимото кимване на Макаров е знак за първите стъпки към спечелване на доверието му. — Булгаков, Филипова и останалите.

— Добре — отвърна Макаров, и додаде: — И червей да настъпиш... как казвахте?

— И червей да настъпиш, и той ще си вдигне главата — обади се услужливо Лорън.

Руснакът се усмихна. „Още един любител на красивите жени“ — помисли си раздражено Райън и попита:

— Може ли да видим картините ви?

— Няма да хареса. — Художникът се поколеба. — Вече показвах в галерии. Не харесват.

— Кога беше това?

Уесткот усети, че спътницата му го стисна леко за ръката.

— Девет години. Когато дойдох в Англия.

Както бе очаквал Райън, това бе преди началото на руската мода. Тъпаците из галериите вземаха само онова, което беше популярно.

— Времената се променят.

— Червеите си надигат главата — добави със сияйна усмивка Лорън.

Това свърши работа. Макаров им даде адреса си и рече:

— Вижте. Ще се върнете, ако ви хареса.

Когато излязоха от сградата, Лорън почти летеше, а изразителните ѝ очи блестяха. Този път дори не се опита да измъкне ръката си от неговата.

— Какво ще кажеш?

— Не възлагай чак толкова големи надежди.

— Учил е при Иля Белютин.

— Но творбите му не са били изложени миналата година в Москва.

— Значи не съм разбрала. Останах с впечатлението, че са показали ранните му творби. — Лицето ѝ помръкна. — Може би все пак картините му наистина не струват.

Той я стисна успокоително за ръката.

— Нека сами да преценим.

Настаниха се в колата, а Иги се намести в скута на младата жена и подложи корема си за чесане. Лорън попита:

— Не е ли странно, че Ирек не ни даде ключ?

— Там, където живее той, всичко, което си струва да бъде задигнато, вече е откраднато.

Движеха се сред разрушени постройките — някои от тях не бяха поправяни още от нацистките бомбардировки над Лондон. Завиха по тъмна уличка, изплашиха плъховете и спряха пред една сграда, очевидно от времето на Първата световна война.

— Как живее тук? — Младата жена посочи изпочупените от камъните на уличните гамени стъкла на прозорците. — Страшно е.

— Едва ли са много онези, които биха се захванали с Макаров. — Паркира астон-мартина върху разбития тротоар. — Вземи Иги. В противен случай, като се върнем, вече ще ври в нечия тенджерка.

След като се огледа назад и не забеляза никого, Райън заключи колата, изпълнен с благодарност, че момчетата от разузнавателните служби бяха монтирали в нея една от най-съвременните алармени системи. Ако някой се захванеше с автомобила, детекторът на движение щеше да включи алармата.

Заизкачваха дървените стълби към третия етаж, където, както бе обяснил руснакът, се намирало ателието му. През старомодния оберлихт нахлуваше естествена светлина. Огромното помещение бе изпълнено с напълно завършени маслени петна.

За момент и двамата занемяха.

— О, боже! — възкликна най-сетне Лорън. — Фантастичен е!

— Исусе! — Райън грабна своята спътница в обятията си. Тя го погледна усмихната, очевидно, или защото не усети ръцете му, или защото бе прекалено възбудена, за да се интересува от тази подробност. — Макаров е наистина изключително талантлив.

— Каква техника използва според теб? — попита младата жена.

— Импресионист. Модерен импресионист. Ярки цветове като при Ван Гог, комбинирани с по-меки тонове като при Моне.

— Но в руски стил. Определено в руски стил. Дори по формата на сградите се вижда, че това не е западен художник. — Облегна се замечтано на Уесткот. — Как според теб постига тези деликатни линии?

Сред размазаните образи, често свързвани с импресионизма, тънки като конци линии очертаваха формите.

— Изглежда използва тънка четка.

— Не. Имах предвид как го прави самият Ирек. Не видя ли ръцете му?

— Част от най-добрите хирурзи са едри мъже с груби дебели пръсти. Защо тогава да не може и един художник да има такива пръсти?

— Прав си. Просто ръцете му нямаше как да не ми направят впечатление.

И сведе очи към дланта на Райън, поставена върху рамото ѝ.

И преди беше улавял погледа ѝ върху ръцете си и бе предположил, че е заради пръстена леопард. Повечето жени го правеха. Но коментарът ѝ го бе накарал да промени мнението си. „А какво ще кажеш за ръцете от картината?“

Приблжиха се до статива. Недовършеното платно върху него очевидно бе портрет.

— Странно — промълви замислено младият мъж. — Другите му произведения са пейзажи или селски сцени.

— Може би навлиза в нова фаза.

— Възможно е. — Впери поглед в Лорън, която изучаваше съсредоточено платното пред себе си. — Напомня ми една картина, която купих неотдавна за Ти Джей.

— Така ли? На кой художник?

— Ще го пазя в тайна, докато Ти Джей не реши какво да правим по-нататък.

Играеше си с нея, като не ѝ казваше, че бе купил картината ѝ. Не можеше да се пребори с желанието си да научи нещо повече за нея. И въпросното платно бе ключът към това. Беше го усетил в мига, в който бе отворил вратата към зимната градина и го бе видял.

— Като стана дума за излагане на картини, се сетих да те питам кой още знае за руснака? Не и Тибетс, надявам се.

Кучият син с най-голямо удоволствие би си приписал цялата заслуга около откриването на Макаров.

— Не съм казвала на Финли. Предполагам, че даже не подозира.

Райън прие това като завоалиран комплимент. Той самият бе разбрал само след десет секунди.

— Но споменах за него пред Вора.

— По дяволите! Тя ще сподели със своя обратен фризьор Базил Блакстоук и цял Лондон ще знае утре още преди зазоряване.

— Казах само, че става дума за предположение. — На лицето ѝ отново бе изписано раздражение, което бе видял и предишната вечер, когато изрази пред нея желанието си да станат съдружници. — Може би забрави, че Вора притежава половината „Рависан“?

— Не. Но ти не би желала да провалиш цялата работа, нали?

— Абсолютно си прав. Хайде да се връщаме, да го заведем при някой адвокат и да го накараме да подпише договор, според който изключителното право да излага картините му се дава единствено на „Рависан“. А после да го заведем да си купи малко дрехи, прилично жилище, да му осигурим човек за рекламата, да...

— Задръж. Първо нека опознаем Ирек. Да разберем какви са плановете му. Да огледаме добре неговото изкуство. Той има определено отношение и възгледи за живота. Не можем просто да го издокараме и да го пуснем на пътя на светските баракуди. Той дори не подозира какво представлява това общество. В сравнение с него дори ГУЛАГ би му се сторил безопасно място.

Младата жена кимна и се наведе да погали Иги.

— Той има нужда от приятели, не просто от контракт. Нека го поканим на вечеря. Но да не бъде в някой скъп ресторант, в който ходят хора с навирени носове и където няма да се чувства удобно. По-скоро в някоя пицария или нещо от този род. Ще научим повече за него.

— Вора също има право да участва в това.

— Но трябва да бъдеш сигурна, че тя ще си държи устата затворена. — В този момент Райън се сети още нещо. — И без официални облекла. Кажу на Лейтън да си остави бижутата вкъщи. Макаров несъмнено гледа на себе си като на представител на

пролетариата. Богатите кучки може да го накарат да се почувства неудобно.

Лорън се съгласи и се обърна отново към недовършената картина на руснака.

— И си пусни косите. С този кок приличаш на някоя даскалица. Макаров вероятно е имал проблеми в училище.

Раздразненият ѝ поглед беше достатъчно красноречив отговор. Райън не можеше да понася косата ѝ в този вид. Харесваше я пусната. Така бе дяволски секси. Обиколиха помещението, за да огледат още веднъж произведенията на руснака.

— Предполагам, че ранните му творби са в Русия и няма никаква надежда да ги измъкнем оттам. Руските музеи награбиха картините, които са отказвали да излагат преди Перестройката, особено Третьковската галерия в Москва.

— Не — отвърна Райън. — Не би трябвало да е така.

— Откъде знаеш?

— Дори Финли Тибетс би видял таланта на Макаров. Ако руснаците все пак притежаваха някои от неговите картини, те щяха да ги изложат заедно с другите от школата на Белютин.

— Ирек трябва да е бил най-добрият му студент. Предполагам, че Белютин щеше да изложи всичко, което има от Ирек, когато правителството най-сетне му разреши да покаже творбите на своите студенти.

— Точно така би сторил. Само че властите унищожили творенията на Макаров... а след това изпратили него в затвора.

Райън остави астон-мартина на празния паркинг пред ресторант „Серпънтайн“. Излезе от колата и закопча връхната си дреха, за да се предпази от студения вятър, нахлуващ откъм Северно море.

Питър Стърлинг го чакаше насред моста „Серпънтайн“. Свързката на Райън с разузнавателните служби, плешив мъж на над шейсетгодишна възраст, хвърляше хляб на патиците, плувачи в Серпънтайн. Стърлинг бе останал жив в една изключително опасна професия, в която първата грешка беше и последна. Той ѝ бе отдал доста години от своя живот, но се бе отказвал да се изкачва в йерархията, тъй като предпочиташе тайните операции. В крайна

сметка артритът го бе принудил да се върне в Лондон. Трийсетте години в служба на Нейно величество и многобройните отличия му бяха осигурили правото на добре платена чиновническа работа. Той обаче не си падаше по бюрокрацията; беше му нужен цял месец, докато се научи да използва свръхмодерните компютри. Когато за случая „Барзан“ се появи необходимост от човек с богат опит, той бе изявил желание да участва в операцията.

Райън му бе благодарен за вещината. Стърлинг лично бе обучавал младия мъж и бе усъвършенствал уменията, които вече бе придобил в Африка, когато бе принуден да общува с утайката на обществото покрай търсенето на диаманти. В очакване на удара на Барзан двамата бяха станали добри приятели и бяха изпълнени с уважение един към друг.

— Защо искаш да ме видиш? — попита Уесткот.

— Лорън Уинтроп.

— Следиш ли ме?

По дяволите, как не бе усетил, че го следят? Какво ставаше с него?

Питър допря пръст до устните си и се огледа.

— Няма никого. Кой би бил толкова глупав, че да дойде в Хайд Парк в такова време?

Това бяха неудобствата на професията.

— Никой не те следи. От Скотланд Ярд ни казаха, че наблюдават Уинтроп. Изглежда във връзка с аферата с фалшивите гравюри, в която бе замесена и галерия „Рависан“. Поискахме техните хора да ни изпратят отчет за дейността й. Така и разбрахме, че се виждате.

„Странно“ — помисли си Райън. Не беше забелязал никой да я следи.

— Защо? Ти ми каза, че била чиста.

— Не става дума само за разследването на Ярд във връзка с фалшивите гравюри. Има нещо мътно и около въпросната сделка с недвижимо имущество в Маями, донесло многото пари на Лорън. ФБР преглежда документацията във Флорида. Тъй като са замесени и няколко чужди холдингови компании, ЦРУ също участва в проверките.

— По дяволите! А аз мислех, че това е работа единствено на МИ-5. ЦРУ вечно оплесква нещата. Заради тях ще ме убият.

Беше нервен, защото контролът не беше в неговите ръце, защото не той ръководеше шоуто. През целия си живот не бе разчитал на никого. Сега обаче нямаше избор.

— Успокой се. Те не знаят нищо за теб. — Стърлинг се обърна с гръб към вятъра, извади лулата си и я запали, а след това хвърли клечката кибрит във водата. — Човекът на Барзан може да се появи по-скоро на сцената, ако се навърташ по-често из града. Принуди го да се издаде. Но трябва да бъдеш изключително предпазлив. Ще имаме нужда от имената на всеки, с когото се срещаш, дори инцидентно и за кратко време.

— Започнете с Ирек Макаров.

Питър записа името в бележничето си.

— От сега нататък ще те следим. Непрекъснато.

— Непременно уведомете руснаците и израелците. Те побесняват, ако някой остави колата си край посолствата им за повече от две минути, да не говорим пък през нощта.

Според Райън в целия свят нямаше по-сигурна улица от „Палас Грийн“, където се намираше домът на Ти Джей Грифит, макар на него лично да не му беше приятно да живее в този затвор. Ди и Чарлз живееха по-на изток и кралските им особи бяха под непрестанно наблюдение. В сградите на улицата се помещаваха най-различни посолства, всичките с изключителна охрана. Руснаците и израелците обаче бяха фанатици в това отношение. Подозираха всеки и всички и се пазеха неотстъпно. „Грейбърн Манър“ им беше струвал цяло състояние, но така пък си бяха спестили разходите по охраната.

Стърлинг кимна, изчука лулата си в парапета на моста и към гъските заваля дъжд от тютюн.

— Бъди предпазлив, Уесткот.

Вора положи неимоверни усилия да прикрие шока си, когато камериерката ѝ въведе Лорън в салона. Носеше плътно прилепнали към тялото черни панталони, пъхнати във високи до коленете лъскави черни ботуши. Коланът със сребърна тока с формата и размерите на раковина подчертаваше тънката ѝ талия и закръглените гърди под черното поло. Онова, което най-вече изненада Вора обаче, бе косата ѝ.

Тази вечер Лорън я беше разпуснала и тя падаше на вълни върху раменете ѝ.

— Косата ти изглежда фантастично!

— Благодаря. Тази вечер реших да опитам нещо по-различно.

Младата жена се усмихна. Вора не я беше виждала толкова щастлива.

— Къде ще се срещнем с тях? — попита тя.

Когато съдружницата ѝ се бе обадила малко по-рано, за да ѝ каже за руския художник, Вора бе наистина изненадана от развоя на събитията.

— „Помодоро“ в „Найтсбридж“. Ирек обича пица.

Госпожа Лейтън се надяваше, че тази среща няма да продължи дълго. Нямахше търпение да се върне в кръчмата, за да потърси чеха. Два дена. Беше се съпротивлявала достатъчно дълго. Тази нощ щеше да го потърси отново. Никой, ама наистина никой, не го беше правил по-добре от него.

— Да вървим — рече тя и облече коженото си яке от червена лисица.

Не беше лесно да си пробият път през натовареното движение и естествено закъсняха. Беше глупаво да имаш кола в Лондон.

— Райън и Ирек са вече тук — заяви Лорън, когато подминаха черния астон-мартин, паркиран на съседната улица, и завиха край ъгъла.

Откога се бяха сприятелили толкова Лорън и Райън? Макар да не беше много по-възрастна от своята съдружница, Вора изпитваше майчински чувства към нея. През последните седмици се бяха сблизили наистина много. И не ѝ се искаше тя да се замесва с Уесткот. Той щеше да преспи с нея и после да я изостави. Най-неочаквано си представи лицето на Клайв. Гадно копеле!

Бяха им нужни още цели десет минути, докато открият свободно място за паркиране на тесния площад „Бийчам“ и да тръгнат към ресторанта. Макар да бе известна най-вече с шикозните си дизайнерски бутици, късата улица имаше и няколко ресторанта, сгушени сред магазините.

— Откъде?

Лорън спря на входа с три врати.

— Оттук.

Вора заслиза по тясната стълба към заведението, което се намираше под нивото на улицата. Примигна няколко пъти, докато привикне с полумрака. В цялото помещение нямаше нито една свободна маса. На пианото в ъгъла свиреше някакъв мъж и пееше гръмка на италиански. Очевидно бе аматьор. Тълпата му припяваше, смееше се и се наливаше с кианти.

— Ето ги — махна с ръка Лорън.

Невъзможно бе да се обърка високата фигура на Райън Уесткот, който се изправи, за да им даде знак. Вора тръгна след своята съдружница, която се движеше грациозно между масичките. Разговорите секваха след нея — стегнатите панталони и тънкото поло добре подчертаваха формите ѝ. Но онова, което пленяваше най-вече мъжете, бяха класическите черти на лицето ѝ, оградено от дълги руси коси.

— Закъсняхте — заяви Райън, вперил изпълнения си с възхищение поглед в Лорън.

— Вината е моя... — започна госпожа Лейтън и не се доизказа. Изведнъж като че ли всичко заплува пред очите ѝ.

— Вора Лейтън, това е Ирек Макаров.

Тя опита да се усмихне, като едва се сдържа да не извика от изненада. „Божичко! Чехът.“

Чувстваше се дълбоко засрамена. „Не позволявай да се случи това — прошепна сърцето ѝ. — Не и преди да имаш възможност да му обясниш.“

Забеляза изумлението в кафявите му очи. В първия миг в тях проблесна тревога. А след това — гняв. Или може би омраза.

8.

Лорън се настани на канапенцето до Райън. Пуловерът му от камилска вълна подчертаваше слънчевия загар и зелените му очи. След като представи Вора на Ирек, той пое палтото на Лорън и го окачи до износеното си кожено яке на закачалката край тяхната маса.

— Какво ѝ става на Вора? — прошепна той.

Младата жена сви рамене; тя самата така и не бе откъснала поглед от Уесткот. Обърна се и видя, че в момента Вора и Ирек се взират напрегнато в певица, очевидно погълнати от италианската песен, която изпълняваше.

— И ти наричаш онова, което е облякла Лейтън, непретенциозно? — продължи да шепне на ухото ѝ Райън и дъхът му погали косите ѝ.

— Това е нейното „непретенциозно“ кожено палто.

— Боже мили!

Той се бе наместил до нея, така че сега бедрата им се докосваха. Тя не му обърна внимание, както бе правила през целия ден, когато я бе хващал за ръката или я бе прегръщал през раменете. Обърна се и се усмихна; това бе първата му искрена усмивка, която виждаше, и тя прогони обичайното войнствено изражение от лицето му.

— Видях колата ти. Иги с теб ли е?

— Разбира се. На връщане ще можеш да си поиграеш с нея.

Певицът направи пауза. Лорън улови погледа на Ирек и му се усмихна. Той отвърна неуверено. Направи ѝ впечатление спортното му сако с широки ревери, които не бяха модерни вече от години. При това те се бяха облекли възможно най-ежедневно, а той — с най-официалното, с което разполагаше.

— Каква пица обичаш? — попита го тя.

— С аншоа, с много, много аншоа.

— Ние вече поръчахме — намеси се Райън — любимата пица на Ирек.

Вора продължаваше да мълчи, а лицето ѝ беше напрегнато. Лорън знаеше, че тя не обича аншоа. Но със сигурност не това я

измъчваше.

— Бих искал Ирек да посети още утре „Рависан“ — рече Уесткот, след като напълни чашите на двете жени с кианти, което вече ги чакаше на масата. — Той напусна работата си, за да може да се концентрира върху своето изкуство.

— Прекрасно.

Лорън се усмихна на художника. Той се беше изчервил и подръпваше непрестанно износената якичка на ризата си. Наложил се да скрие Вора под масата, за да я накара да добави:

— Би ни било много приятно да посетите галерията.

Какво ставаше с нея? Макар да притежаваше снобизма, характерен за всички представители на английската висша класа, тя умееше да се държи така, че да предразполага хората. Беше прекалено учтива и добросърдечна, за да нарани някого. Защо ли сега се държеше така?

— За Ирек — предложи Уесткот.

Двете жени веднага вдигнаха чаши, но чашата на руснака остана на масата, стисната в огромния му юмрук. Лорън си наложи да престане да се взира в ръцете му. Погледна въпросително Райън, който бе насочил вниманието си към Макаров.

— За Анатоли Марченко — задавено промълви Ирек. — Мир на праха му.

И пресуши на един дъх чашата.

— Приятел ли ти беше? — попита Лорън. Когато в отговор той кимна, тя му се усмихна. — На идване от Ню Йорк четох в самолета „Да живееш като всички други“.

— Перестройка късно... прекалено късно за Анатоли.

— Марченко умря в затвора, така ли?

Райън напълни отново чашата му с вино.

— На осми декември 1986 година — отвърна руснакът.

Лорън срещна питащия поглед на своята съдружница; интелектуалните дискусии не бяха силната ѝ страна.

— В продължение на трийсет години Марченко често бил хвърлян в затвора — обясни тя. — Той писа: „Истинското страдание започва едва след излизането от лагера“. Престой за повече от три дни в който и да е град без разрешително за пребиваване е нарушение на

закона. Три такива нарушения водят до ново дело и после — отново в затвора.

— Законът изисква получаване на разрешително, но военните отказват да го дават на бивши затворници — додаде Райън. — Съветски вариант на порочен кръг.

— Там ли се запознахте с Анатоли — обърна се Лорън към Ирек, — в ГУЛАГ? — Когато той кимна, едва се престраши да зададе следващия си въпрос: — Защо те изпратиха там?

— Сложих си името на картината.

— Изпратиха те в затвора, защото си подписал собствената си творба? — невярващо възкликна Вора.

— Да. — Настръхнал, той се изви така, че да няма опасност да се докосне до нея. — Престъпление да поставяш себе си пред държавата.

— През първите години след революцията усещането за приятелство и единство обединявало мнозина — обърна се към нея Райън. — Повечето художници не желаели да подписват своите произведения. Били доволни да творят в името на Съветския съюз. Постепенно обаче все повече ставали онези, които искали да слагат на картините си името на своята художническа група, а по-късно — и своето собствено име.

— Разбирам — промълви тя, свела очи.

Лорън забеляза, че Макаров все така не поглеждаше към приятелката ѝ. Дали не беше заради коженото ѝ палто? Или пък заради начина ѝ на изразяване, който подчертаваше произхода ѝ всеки път, когато отвореше уста? Райън определено също бе придобил британски акцент в резултат на многогодишното си пребиваване в Англия, но жаргонните и нецензурните думи, които употребяваше, компенсираха това и издаваха американските му корени. Знаеше, че тя самата няма британски акцент. Майка ѝ беше англичанка, но бе израснала в чужбина и произношението ѝ трудно можеше да бъде свързано с някакво географско местоположение.

— Пуснали са те, а след това са те изпратили отново в затвора. — Уесткот напълни отново чашите. — Не си успял да издействаш разрешително за пребиваване, така ли?

— Получих *прописка*... разрешително. Изпратиха ме обратно там, защото изложих... — Отпи глътка вино. — Защото изложих картините си заедно с другите.

Докато се мъчеше да преглътне буцата, заседнала в гърлото ѝ от тази тъжна история, Лорън протегна ръка под масата и хвана дланта на Райън. Той я стисна окуражаващо и тя се намести още по-близо до него. Беше чела и знаеше, че съветски художници са били изпращани в затвора, задето са излагали творбите си, но това винаги ѝ се бе струвало повече или по-малко пресилено. Досега.

— Кога отиде да учиш при Иля Белютин? — попита Райън.

— През 1961... преди Манежа и Хрушчов.

— Кой е този Манежа? — осведоми се Вора.

Ирек отпи отново от чашата си; очевидно нямаше намерение да я осветлява по въпроса.

— Изложбата „Манеж“ се е състояла в края на 1982 година — обади се Лорън — в централната изложбена зала в Москва. Белютин я организираше като първото авангардно изложение на творби от началото на двайсетте години. Колко художници участваха в него, Ирек?

— Шейсет. С повече от двеста и петдесет картини.

— А ти колко бе изложил? — попита Уесткот.

Усмихнат, руснакът вдигна три пръста.

— Никита Хрушчов посетил изложбата и след това незабавно наредил да я затворят, като забранил на студентите на Белютин да излагат където и да било произведенията си. — Лорън се усмихна на Макаров. — Правителството искало творби, отразяващи съветския строй. Права ли съм?

— Искаха социалистически реализъм в изкуството.

— Белютин насърчава творческия потенциал у всеки художник, без да се интересува от политика. — Райън даде знак да донесат още една гарафа кианти. — Той и студентите му били анатемосани. Те се преселили в Абрамцево, докато бурята отmine.

— Трябвало да изминат двайсет и пет години, докато им разрешат да показват отново картините си. Ти обаче не остана с тях в Абрамцево, така ли? — погледна към руснака Лорън.

— Млад. — Ирек се усмихна стеснително, когато им сервираха пиците. — Глава луда.

— Луда глава ли? — попита Лорън и той кимна.

Надяваше се да разкаже нещо повече, но той не продължи. Изглеждаше погълнат от сервирането на пиците.

Младата жена пусна ръката на Райън и опита пицата си. Очевидно главният готвач бе изкупил всичката аншоа на пазара и не бе оставил място за вкусното сирене, с което се бе прочул „Помодоро“. Ирек се зае със своята пица. Вора, която не понасяше аншоа, заяви, че пицата ѝ харесва и си я изяде.

— Аз също бях луда глава — обади се Райън. — В Лос Анджелис се бяхме събрали група диваци.

Как не се бе досетила, че той е от Калифорния? Притежаваше типичните за Западното крайбрежие непочтителност, презрение към авторитета и незачитане на условностите.

— Да, луда глава — продължи Ирек. — Показвах картини. Излагах по гари. Всички да видят.

— И те изпратиха отново в затвора?

Райън сложи в чинията му последните две парчета от голямата пица.

— Не. — Макаров посочи главата си. — Как се казва?

— Лудница? Дом за душевноболни?

Руснакът кимна, докато дъвчеше. Лорън потърси отново ръката на Уесткот, стисна я и заби нокти в дланта му. Лицето на Вора се бе превърнало в непроницаема маска.

— Хапчета, инжекции... — Подскочи на място, сякаш бе ударен от гръм. — Как се казва?

— Електрошок — промълви едва чуто Райън. — Лекарствена терапия — гаранция за възстановяване.

Лорън се взря в него. Нямаше и следа от присъщото му високомерие. Премести поглед към Вора. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. Побърза да се обърне.

— Запознах се с Анатоли — продължи Ирек, без да обръща внимание на ефекта от думите си върху своите събеседници. — Имах приятел. Следващия път излязохме заедно. Работихме в тухларска фабрика. Нощем спяхме навън, върху пещите — така се топлехме. — Отпи от виното. — Нямахме разрешително. Бяхме бездомници. Хванаха ни и ни изпратиха обратно.

— Как дойде тук? — попита Лорън.

— Пристигна виза. Заминах още на другия ден. Без да се обадя вкъщи. Без да си взема довиждане с Анатоли — отвърна Макаров. — Нищо.

Пианистът засвири „Сладък живот“ и част от присъстващите запяха с него. Лорън не знаеше какво да каже. Вора се взираше с невиждащ поглед в чашата си, а Райън сякаш бе замръзнал на мястото си. И тримата бяха шокирани от начина, по който Ирек бе разказал своята история — без никаква горчивина. Най-сетне Уесткот наруши мълчанието, като повика сервитьора и поръча кафе.

— Сега вече нещата ще се променят — обади се Лорън. — Светът ще види творбите ти.

Беше наясно, че той не очаква кой знае какво. И защо ли да очаква? Досега животът не му бе предложил нищо.

Докато пиеха кафето си, Райън разговаряше с руснака, като се стремеше да го предразположи да разкрие малко повече от себе си. Първото, което възнамеряваше да направи сега, след като щеше да бъде свободен през деня, бе да започне да взема частни уроци по английски, вместо да посещава вечерни курсове. Разбраха, че ако някой ден има достатъчно пари, ще си купи порше и апартамент край Темза. Вора мълча през цялото време и наблюдаваше Ирек, който не я погледна нито веднъж.

Когато сервитьорът донесе сметката, и двамата мъже посегнаха едновременно към нея.

— Моя.

Макаров я покри с огромния си юмрук.

— Не... — Райън се поколеба. — Добре. Благодаря. Беше страхотно. — Изправи се и дръпна Лорън за ръката, за да тръгне с него. — Ще докараме колата. Вие ни чакайте отпред.

— Чакай... — понечи да протестира младата жена, но той още по-силно стисна ръката ѝ.

Погледът му, докато ѝ помагаше да си облече палтото, говореше: „Не спори“. Щом се отдалечиха достатъчно, за да не могат да ги чуят, тя спря.

— Как можа да го оставиш да плати? Не видя ли как е облечен? Това сако несъмнено е извадено от нечий таван. Със сигурност не е особено богат.

— Той не е от хората, които биха позволили да бъдат издържани. Успях да го убедя да се откаже от работата си в месарницата едва след като купих една от картините му. Сега вече разполага с много пари.

— Вече си нападнал колекцията му. Това справедливо ли е? Нали щяхме да бъдем съдружници?

— Купих една-единствена картина. Какво искаше да сторя? Той не би се отказал от работата си без известна сигурност. Какво друго би могъл да продаде? — Тя неохотно се съгласи и той додаде: — Днес оставих той да плати вечерята. Следващия път ще я платя аз и тогава няма да бъде пица.

— Това е добра идея — призна Лорън. Цените в реномираните лондонски ресторанти щяха да ужасят Ирек. Наистина щеше да бъде по-добре тази сметка да бъде оставена за Райън. — Постъпил си правилно с Ирек. — Тръгна към стълбите, водещи към улицата. — Защо не го заведеш при твоя шивач?

— Сега вече той има пари. Ако иска нови дрехи, може да си купи. Днес следобед купи това, с което го видя на вечерята. Давам му съвети само тогава, когато поиска.

— Имаш право. — Младата жена излезе навън. Беше се спуснала мъгла. — Просто сърцето ме боли за него. Толкова много е преживял. Искане ми се от сега нататък всичко в живота му да бъде наред.

Уесткот я прегърна и я придърпа към себе си.

— Знам. Видял е много по-лоши неща, отколкото предполагах.

— Как може да приема така всичко... да бъде толкова великодушен, толкова добър? Да не би електрошоковете и лекарствата все пак да са дали своето отражение?

— Не. Просто той е достатъчно мъдър да приеме онова, което не може да промени.

Лорън вдигна очи към него и видя, че от мъглата косите му бяха влажни. Те бяха прилепнали към яката на якето му и падаха на вълни върху челото, като му придаваха момчешки вид. Каква ли бе неговата младост? Не смееше да попита от страх той да не прояви интерес към нейната.

Когато завиха зад ъгъла, той попита:

— За какво мислиш?

— Че днес бе изключителен ден. Мечтаех да открия талантлив художник, но срещата с Ирек и неговата история ме впечатлиха неимоверно.

Макар да не си бе мислила точно това, то бе вярно. Тъжният разказ на Макаров я бе сварил съвсем неподготвена. Райън бе проявил

далеч по-голяма проникателност. Какво щеше да прави без него? Той се бе сетил как да помогне на Ирек — нещо, в което тя се бе оказала напълно безпомощна. Под лъскавата повърхност на Райън Уесткот се криеше изненадващо чувствителен човек. Сложна личност. Но самоувереността му граничеше с арогантност. Въпреки че се възхищаваше от неговата настъпателност, той я плашеше. Стремеше се да избягва властните мъже. Мъже, напомнящи втория ѝ баща, Рупърт Армстронг.

— Ирек е страхотен. Кажи на Лейтън да внимава с него. Той не е от онези, които ще скочат в леглото с нея и после ще забравят всичко.

— Не се притеснявай. Той не е неин тип.

— Само че Ирек не знае това. И си пада по нея.

— Не се шегувай. Та той не я погледна цялата вечер. Ако питаш мен, той я смята за богата снобка.

— Когато един мъж е привлечен от дадена жена, той или не може да откъсне очи от нея, или изобщо не ѝ обръща внимание. — Хвана я през кръста. Аз например не мога да откъсна очи... нито пък ръце.

По гърба ѝ пробягаха тръпки. Тя го привличаше. Тази мисъл едновременно я ласкаеше и притесняваше. Мрачните спомени я караха да бъде предпазлива.

Спряха пред неговия автомобил. По повърхността му блестяха водни капчици, сякаш бе стоял под дъжда, а не в мъглата. Райън избърза, за да отвори вратата пред нея. От мъглата изплува някаква кола; фаровете ѝ наподобяваха ореоли.

— Внимателно — предупреди я той и изчака автомобилът да отmine, преди да отвори вратата пред нея.

Младата жена влезе и Иги моментално скочи от задната седалка в скута ѝ, като се приземи непохватно, разкрачила крака.

Прасенцето жално изквича два пъти. Лорън се огледа, да не би да се е оплело в нещо. Всичко беше наред. Обаче животното изквича още два пъти. Този път — по-силно.

— Какво ѝ става? — попита тя, когато Райън се настани на мястото си.

Иги изписка още два пъти.

Младият мъж щракна с пръсти, за да я накара да замълчи.

— Подай ми шоколада, Лорън.

— Какъв шоколад?

— Иги може да подуши шоколад от цял километър. Очите ѝ са вперени в чантата ти. Ще трябва да ѝ дадеш малко от него. — Пъхна ключа в контакта, но не го завъртя. — Но не много.

— Нямам нищо сладко. — Отвори износената дизайнерска чанта, която бе купила от магазин за втора употреба в Ню Йорк, но не бе използвала от пристигането си в Лондон. Беше я взела тази вечер, тъй като тя бе най-непретенциозната ѝ чанта и щеше да си подхожда с панталоните, които не бе слагала от години. Надникна вътре. — Никакъв шоколад, честна дума.

Пъхна отворената чанта под носа на прасенцето. То размаха опашка, подуши и изквича два пъти, като опровергаваше твърденията на младата жена.

Райън се ухили и включи осветлението.

— Иги не грехи никога. Провери отново.

Лорън отвори страничния джоб и откри пакетче „М & М“.

— Не мога да повярвам! Това ли си подушила?

Животното започна да поклаща нагоре-надолу глава, извади език и започна да го извива в очакване на угощението.

— Стари са. Не си спомням кога за последен път съм носила тази чанта.

Уесткот взе пакетчето, изсипа част от съдържанието му в шепата и оттам — в устата си.

— Поостарели са, но са по-вкусни от онази аншоа. — Даде две на Иги. — Толкова. Говоря сериозно. Не искаш да се държиш като някоя свиня, нали?

Животното изгрухтя и скочи отзад, като смучеше доволно бонбончетата.

— Искаш ли? — предложи пликчето Райън.

Лорън постави едно драже в устата си и го схруска. Не премахна вкуса на аншоата, но все пак донякъде помогна.

— Не мога да повярвам, че Иги ги е подушила.

— Този вид свинчета имат много остро обоняние. Нищо не може да се скрие от тях.

Тя се обърна. Прасенцето я гледаше с надежда.

— Всички ги изядохме. Честно.

— Лорън.

Гласът му се бе променил, долавяха се интимни, топли нотки. Младата жена се обърна към него. Зелените очи със златисти точки я наблюдаваха съсредоточено.

— Косата ти изглежда страхотно. — Протегна ръка и я докосна, след което нави един кичур около пръста си. — Защо не я носиш винаги така?

— Прибирам я на кок, в противен случай мъжете не ме възприемат сериозно — отвърна тя.

— Откъде знаеш, след като никога не си я носила разпусната?

Лорън сви рамене. Беше трудно да измамиш Райън.

— Аз те приемам сериозно.

Той се приведе към нея, поставил едната си ръка върху кормилото, а другата — на гърба на седалката ѝ, сякаш се бореше с желанието си да я докосне. И я целуна.

„Господ да ми е на помощ“, каза си тя. Той се усмихна. Възнамеряваше да се отдръпне, но устните му я привличаха като магнит. Уесткот изви глава настрана, сякаш я подканяше да отвърне на целувката му.

Младата жена си каза, че трябва да спре дотук, но в този момент все едно че я прониза ток — езикът му, настоятелен, пъргав, се промъкна между устните ѝ. Замайно усети как се е разтуптяло сърцето ѝ. Преди да разбере какво става, зарови пръсти в мокрите му коси.

Той се отдръпна.

— Не ти се натрапвам, нали?

— Н-н-не — заекна тя, хипнотизирана от очите му и същевременно — объркана от опасните страсти, които бяха сломили волята и желанието ѝ да се съпротивлява. — Нямах предвид това, просто така прозвуча. Тогава не те познавах. Изплаши ме.

— Все още ли се страхуваш?

И сведе глава, очевидно с намерението да я целуне отново.

— Не — отговори честно тя, макар че в известен смисъл Райън Уесткот продължаваше да я плаши.

Въпреки добротата, която бе проявил спрямо Ирек, от него се излъчваше нещо, което я смущаваше. Проявеното на търга твърдоглавие и настоятелността му да ѝ стане съдружник ѝ бяха показали ясно, че той бе упорит човек, свикнал да постига всичко, което желае.

Обгърна я собственически и я притисна към себе си, докато устните му се сляха настойчиво с нейните. Останала без дъх, Лорън бе оглушена от ударите на сърцето си. Потрепери, когато дланта му се плъзна по кожата ѝ. Как бе успял да измъкне полото ѝ изпод колана, без да го усети? Явно Уесткот имаше опит с жените. И не би се опитал да прави любов с нея тук, в астон-мартина. Или може би се лъжеше?

Искаше да му каже да спре, но думите просто не излизаха от устата ѝ. Целувките им ставаха все по-настойтелни. Той отмести чашката на дантеления ѝ сутиен и напипа зърното под него. Погали го с палеца си. Лорън въздъхна.

— Знаеш ли... съдружничке?

Тя поклати глава — нямаше доверие на гласа си.

— Аз съм точно твоят тип.

Вора заизкачва стълбата, която водеше от „Помодоро“ към улицата, следвана от Ирек. След като Райън и Лорън излязоха, те изчакаха да платят сметката. Изкушаваше се да даде парите на Ирек, но не го направи. Страхуваше се да не би това да влоши още повече нещата.

По време на вечерята сърцето ѝ бе блъскало лудо в гърдите, беше изстинала и отмаляла от напрежение. Какво бе сторила? Беше готова да даде всичко, за да върне времето с два дни назад. Как щеше да му обясни?

Излязоха навън. Мъглата беше в стил Шерлок Холмс, бяла като памук. Като се имаше предвид къде бе паркирал Райън, очевидно щеше да бъде нужно известно време, докато дойде да ги вземат.

— Ирек — промълви тя и докосна ръката му. — Бих искала да ти обясня за онази нощ. Аз...

— Ти излъга!

Леден блясък смразяваше очите му, които тогава бяха изпълнени с топлина и любов.

— Не ти казах истинското си име, защото една дама не... не би трябвало... не трябва да ходи на такива места. Помислих си...

Гласът ѝ секна. В сравнение с местата, в които бе попадал той, влизането в една кръчма не беше нищо.

— Ти си тръгна... без довиждане.

Макаров се обърна.

Сега я мразеше. Не можеше да го вини. Запита се как самата тя би се чувствала, ако някой мъж я излъжеше за името си, използваше тялото ѝ, а след това тихомълком се измъкнеше призори?

— Ирек, погледни ме... моля ти се. — Когато той неохотно се подчини, тя додаде: — Не мога да ти кажа колко съжалявам, задето те излъгах и си тръгнах, без да се сбогувам. Тази вечер се готвех да се върна при теб, за да ти кажа истината. — Пристъпи към него. — Разбираш ли?

— Да. — Изражението му казваше, че вече е много късно. Прекалено късно. — Ти не хареса. — Удари се по гърдите. — Не съм достатъчно добър.

— Грещиш. Много те харесвам. — Сравнено с ада, който бе преживял, какво значение имаше мнението на една самотна жена? Очевидно нощта, която бяха прекарали заедно, означаваше много за него. Щеше да го отврати, ако му признаеше истината за себе си. Единственото, което я интересуваше на този свят, бяха личните ѝ интереси. От своя страна Макаров бе олицетворение на моралните устои и на човешката съвест. Човек в най-хубавия смисъл на думата. — Ирек... — Не знаеше как да продължи. — Досега не съм срещала човек като теб. Тази вечер, когато ни разказа живота си, разбрах, че никога няма да бъде достойна за теб. Мъже с твоята смелост и талант не се срещат често, а жените като мен са под път и над път. Ти заслужаваш нещо по-добро.

Гледаше я с убийствен поглед. Бръкна в джоба на панталоните, който очевидно бе купил от някой евтин, благотворителен пазар, и измъкна шепа банкноти. Хвърли ги в лицето ѝ.

— Не можеш да купиш Ирек.

Вора затвори за момент очи, за да задържи парещите сълзи.

— Не съм искала да те купувам... да те ядосвам. Оставих ти пари, защото реших, че имаш нужда от тях. Исках да ти помогна, а не да те оскърбя.

От мъглата изплува кола. Макаров пристъпи напред в желанието си да избяга от Вора, но тя го хвана за ръката.

— Ирек, не мисли, че си ми безразличен или че не си достатъчно добър. Ти си прекалено добър за мен.

Дейвид Маркърс позвъни на вратата на Лорън Уинтроп. Знаеше, че не е вкъщи. Беше се обадил по-рано в галерията, където му бяха казали, че е канена на вечеря, след което има среща с Финли Тибетс в клуб „Гручо“. Това нямаше значение. Беше дошъл да се види със Селма.

Барзан беше поверил контрола на операцията на Дейвид и той нямаше търпение да приключи с нея и да застане начело на картела. Досега не беше участвал в подобна секретна операция, но Барзан му се беше доверил. Даваше си сметка, че започва да замества мъртвия му син. И той нямаше намерение да излъже надеждите на стареца.

Отново натисна бутона на звънеца. Сега, след като Лорън се бе запознала с Райън Уесткот, вече можеха да изпълняват плана си. Носеше на Селма по-модерни подслушвателни устройства от онези, които бе използвала досега. Вече щяха да им бъдат необходими по-малко на брой и въпреки това щяха да чуват разговорите дори през затворени врати.

Къде ли бе старата кранта? Позвъни три пъти едно след друго.

— Дай ми една минутка, дяволите да го вземат! — чу се глас отвътре.

Двойната врата се отвори. Показа се някаква девойка в дълга избеляла нощница. Беше се наметнала с вехт пенъоар на каре.

— Коя си ти?

Дейвид я огледа: червеникави коси, близко разположени кафяви очи, вирнат нос и цици като на Доли Партън. Петнайсетгодишна, не повече.

— Табата Фоули. Аз съм камериерката на госпожица Уинтроп.

— Къде е Селма?

— Изритаха я тази сутрин.

По дяволите! Това променяше всичко. Подслушвателните устройства бяха важни, но не можеха да заменят човека, от който щеше да има нужда тук, когато машината се задействаше.

— А вие кой сте?

— Дейвид Маркърс, стар приятел на госпожица Уинтроп.

— Не я очаквам да се върне преди полунощ.

— Може ли да вляза? Трябва да се обадя по телефона.

— М-моля.

Табата отстъпи, за да му направи път. Напъха припряно ръце в ръкавите на пеньоара и го завърза с колана, като по този начин подчерта тънката си талия и стройните си бедра.

Дейвид усети, че се възбужда. Големите цици обикновено вървяха с дебели кръстове и задници. Случаят с Табата Фоули обаче не беше такъв. Жалко, че беше толкова грозна. Но пък беше млада, съвсем млада.

— Телефонът е там. Връщам се след минутка. Трябва да си сложа униформата.

Момичето се втурна към кухнята, откъдето се отиваше в слугинската стая.

Маркъс я изпрати с одобрителен поглед. „Толкова е млада — каза си. — Но първо работата.“

Влезе в кабинета, разглоби слушалката и смени старото подслушвателно устройство с ново. След това замени всички подобни устройства в апартамента с по-нови и свършени и най-накрая отиде в кухнята. Скри последното под хладилника. Специалистите знаеха, че най-важните разговори се водят в кухнята — не в спалнята. Сладоледът развързва езиците по-успешно от сатенените чаршафи.

— Какво правите? — обади се зад гърба му момичето.

Дейвид се изправи с усмивка.

— Изтървах си химикалката.

Беше облякла черната униформа, най-вероятно останала от Селма. Огромната пола висеше до глезените ѝ, а бялата колосана престилка, вързана отзад на фльонга, не можеше да скрие напълно колко ѝ беше широка. Макар полата да ѝ бе с няколко номера по-голяма, гърдите бяха опънали блузата. Дейвид си пое дълбоко дъх. Тя не носеше сутиен.

— Бихте ли искали да хапнете нещо?

Големите очи на Табата изглеждаха още по-големи, тъй като бе прибрала косата си с шнола.

— С удоволствие бих хапнал малко сирене и бисквитки.

— Не съм сигурна какво има в дома на госпожица Уинтроп. Тук съм едва от днес — обясни тя, докато търсеше в хладилника. — А, ето ги.

— На колко години си?

Тя се обърна.

— На седемнайсет.

„Лъжкия“ — помисли си той, като се възхищаваше на смелостта ѝ. Беше го погледнала право в очите, когато му бе отговорила.

— Много си млада за такава работа.

— Вече повече от година живея сама. — Отваряше и затваряше вратичките на кухненските шкафчета — очевидно търсеше бисквити. — Какви бисквити предпочитате?

— Каквито има. — Не можеше да откъсне поглед от гърдите ѝ. Те се поклащаха при всяко нейно движение. — С приятели ли дойде в Лондон?

— Не. — Момичето взе голяма плоска чиния и сложи кашкавала. — Дойдох сама и започнах работа.

Напрегнатите нотки в гласа ѝ показваха, че не ѝ е било толкова лесно, колкото го представяше. Беше живяла по улиците и беше научила някои номера, не се съмняваше в това. Страхотно. Предпочиташе ги много млади, но не и девствени — в противен случай неприятностите бяха прекалено големи.

— Как се запозна с Лорън?

— На един панаир на изкуството.

— Какво рисуваш?

Дойде му идея.

— Правя обици. — Усмихна се и очите ѝ блеснаха гордо. — Ще отворя свой магазин.

— Ела да ми разкажеш за това — предложи Дейвид, като я поведе по коридора.

Щом влязоха в кабинета, тя зачака смутено с чиния в ръка, стиснала кутията с бисквити под мишница.

— Седни. — Кимна към малкото канапенце в прасковен цвят. — Ще донеса нещо за пиене.

— Не съм сигурна, че би трябвало...

— Глупости. Лорън не би имала нищо против. Седни. — Отвори барчето и извади коняка „Луи XIII“. Напълни две чаши до половината. Щеше да струва сто долара в повечето ресторанти, пресметна той. Но сега това нямаше значение. Беше източил милиони от картела и ги бе внесъл в различни швейцарски банки. Сега вече парите не значеха

нищо за него, само властта имаше значение. Ако госпожица Табата Фоули се съгласеше да му сътрудничи, щеше да получи властта. Скоро.

— Знаеш ли, възхищавам се на смелостта ти.

Забелязал недоверието в очите ѝ, той ѝ подаде чашата и се настани до нея, но не прекалено близо.

— Когато бях на твоята възраст, аз напуснах дома си и заминах в Ню Йорк. Нямах никакви пари. Спях по улиците, докато си намерих работа като сервитьор. — Това бе лъжа. Син на богат еврейски бизнесмен, притежаващ верига от старчески домове, той бе израснал като принц. — Опиши ми бижутата, които правиш.

— Използвам пластицин. Прилича на керамика, но се пече в обикновена фурна, а не в специална пещ.

И се разбъбри, като навлезе в досадни подробности. Дейвид я подтикваше да говори, като ѝ задаваше въпроси. Винаги първата стъпка бе спечелването на доверието на младото момиче.

— Искаш ли да видиш обиците ми?

— Разбира се.

Последва я в коридора с чаша в ръка. Нямахше никакво желание да гледа недопечени бижута домашно производство. Имаше нужда да довърши питието си. Колкото до Табата, тя правеше гримаса, щом отпиеше от коняка. Маркърс се възползва от мига, когато тя се обърна с гръб към него, и изля по-голямата част от съдържанието на своята чаша в гърлото си.

Момичето запали светлината в зимната градина.

— Ето какво рисувах тази вечер.

— Ти наистина си талантива, по-талантива от Паломо Пикасо. Знаех си, че Лорън има безпогрешно око, когато става дума за разпознаване на талантите.

— Наистина ли мислите така?

Той вдигна чашата си.

— За Табата Фоули, следващата Паломо Пикасо.

Изгълта коняка си на един дъх — истинско светотатство — но му се искаше и тя да приключи по-бързо със своето питие. Докато момичето отпиваше от чашата си, Дейвид забеляза скечовете на Лорън. Изглежда двете с Табата работеха заедно в зимната градина. Щяха да

се сближат и да се сприятелят. Лорън бе от майчински настроените жени, ако се съдеше от начина, по който се грижеше за брат си. Сега бе взела под своето крило и момичето. Идеята се оформяше в главата му, разпалвана от желанието да наследи по-скоро Барзан. Както и желанието му да види голи гърдите на Табата.

— Кажи ми къде би искала да бъде магазинът ти?

Гласът му прозвуча бащински, вдъхваше доверие. Хвана я непринудено за ръката и я изведе от помещението.

— На площад „Бийчам“.

— Стилът ти ми допада. Достоеен е за ръката на най-изтъкнатите дизайнери.

Вперил поглед в блузата ѝ там, където едно от копчетата се бе разкопчало и се виждаше изкусителна гола плът, той почти не я слушаше. Беше схванал най-важното — Табата желаше да спечели много пари. И то бързо. Беше алчна и бързаше. Това му харесваше. Може би смяната на Селма щеше да се окаже дар от небето.

Поведе я обратно към канапенцето. Този път седна по-близко до нея. От блесналите ѝ очи разбра, че конякът започваше да действа.

— Пестиш ли парите, които ти плаща Лорън?

— След още две години би трябвало да...

— Прекалено си талантива, за да чакаш толкова дълго — заяви той и бе възнаграден с широка усмивка. — Бих искал да ти помогна.

— Наистина ли?

Усмихна се отново и този път му се стори почти красива.

Дейвид извади луксозния си портфейл марка „Гучи“, натъпкан с едри банкноти. Бавно ги прегледа, за да ѝ даде възможност да види, че носи в себе си няколко хиляди долара. Светът се беше побъркал на тема кокаин и пръскаше луди пари за това.

Отворила широко очи, девойката следеше всяко негово движение, докато изваждаше четири банкноти по петдесет лири. След това ги отмести от парите и му се усмихна, като го погледна със същия алчен поглед, който бе виждал из всички континенти.

— Знаеш ли — рече той, като пхна банкнотите в джобчето на блузката ѝ зад ослепително бялата кърпичка, — че идвам в града по няколко пъти месечно. Бих искал да следя развитието ти.

Табата разбра какво означаваша думите му.

— Благодаря. — Усмихна се и изви гръб, като изпъчи гърди. — Обаждайте ми се всеки път, когато дойдете.

— Аз ще ти помогна. Но това трябва да бъде нашата малка тайна. Дори Лорън не трябва да знае за нея. Хората ще кажат, че съм прекалено стар за теб. — Прошепна следващите думи в ухото ѝ, така че да го докосва с език, докато говори. — Те нямат представа колко си зряла, след като вече отдавна живееш сама и се справяш с всичко.

— На колко си години?

— На трийсет и пет — излъга той, като намали възрастта си с цели десет години. — Не чак толкова стар. Нашата малка тайна, съгласна ли си?

— Нашата тайна — съгласи се тя и го целуна.

Той припряно заразкопчава блузата ѝ. Гърдите ѝ изпълниха ръцете му. Божичко! Това не бе илюзия. Набъбналите зърна с големина на череши сякаш го подканяха. Беше чукал много млади момичета из целия свят. Но циците на нито едно от тях не можеха да се сравняват с тези тук. В никакъв случай.

Възбуден, членът му молеше да бъде пуснат. Дейвид зарови лице в топлите ѝ гърди, като смучеше едното зърно и мачкаше меката ѝ плът.

Почти не чуваше стенанията на Табата. Върна се назад във времето — както ставаше винаги когато целуваше гърдите на някое младо сладурче. Затвори очи, като си припомняше... като си припомняше първия път. Онзи път, който се опитваше винаги да повтори. Най-хубавия...

Минаваше полунощ, когато се почука на вратата на стаята му. При него влезе по-малката му сестра Бабс, облечена в къса нощница. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Теди Сигъл казва, че имам само цици, а нямам и капчица мозък.

Бабс прекоси стаята и се плъосна върху леглото му.

— Остави го този негодник. — Всъщност Дейвид бе напълно съгласен с него. Размерите на гръдната обиколка на сестра му надминаваха доста успеха ѝ. За щастие той самият бе наследил ума на баща си, докато тя бе трябвало да се задоволи с балконите на майка им. — Забрави за Сигъл.

— С него стигнахме до края. Затова и ме мрази сега, нали?

Дейвид чу собственото си хлъцване. Учеше в Принстън вече четири години. Откога сестра му бе започнала да спи с момчета? Та тя едва бе навършила петнайсет, за бога! През двете седмици, през които си бе вкъщи, беше ходил всекидневно в местния клуб да играе голф с баща си. Беше забелязал сестра си да се фръцка край басейна по бикини. Направо си го просеше.

— Ти също ме мразиш.

Сълзите всеки миг щяха да потекат.

Маркъс седна до нея, като си каза да не бъде прекалено строг. Тя бе израснала в Скарсдейл, докато майка им правеше непрестанно диети за отслабване, а баща им ходеше на състезания по голф. Тя беше само едно дете. Прегърна я.

— Забрави за Сигъл.

Тя се притисна към голата му гърд и го целуна, езикът ѝ проникна дълбоко в устата му, дланта ѝ се плъзна върху слабините му.

— Няма ли да отидем в моята стая?

Дейвид поклати глава и едва тогава си даде сметка къде се намира. И с кого разговаряше. Не беше у дома в своята стая със сестра си. Намираше се в Лондон, години по-късно... с Табата Фоули.

— Разбира се.

Върна се неохотно от света на спомените.

Плъзна длан по бедрото на Табата, като отметна встрани широките ѝ поли. Бедрата ѝ бяха влажни от вътрешната страна. Не носеше бельо. Обхвана я в дланта си и започна да мачка меката ѝ плът. Тя изстена. Подобно на сестра му преди толкова години Табата желаше това да стане.

— На колко години си, дете?

— Седемна...

Стисна гъстите къдрици и леко ги опъна.

— Истината.

— Петнайсет. Но не казвай на Лорън. Ще ме изпрати вкъщи.

Цици — убийци. И само на петнайсет. Това определено му харесваше.

9.

Когато Лорън и Вора стигнаха клуб „Гручо“ на Дийн стрийт, портиерът ги информира, че Финли ще закъснее. Докато сваляха палтата си, Лорън се чудеше дали Райън и Ирек си прекарват добре. Бяха си взели довиждане пред „Помодоро“ и те бяха тръгнали към една кръчма в Смитфийлд, където някой бе хвърлил ръкавицата на Ирек, признат шампион по дартс.

„Имаш късмет, че астон-мартините са толкова малки.“ При спомена за непристойната си реакция, когато бе останала насаме с Райън в колата му, усети, че се изчервява от неудобство. Искаше ѝ се да я люби, не можеше да го отрече. Защо точно Райън Уесткот? Тъй като се чувстваше задължен през живота си да прави любов с колкото се може повече жени, той бе достатъчно самонадеян да заяви, че е неин тип. Ха! Та тя не бе правила любов повече от година, което очевидно обясняваше безсрамното ѝ държание.

Въпреки това бе шокирана от самата себе си. Привличаха я мили, благи мъже като Ози и Грант Фрейзър, мъжа, с когото се бе срещала, преди да диагностицират рака на Марси. Но с тях никога не се бе чувствала така.

— Все пак бихме могли да пийнем нещо, докато чакаме — обади се Вора и я поведе към бара.

В стаята имаше ниски дивани и удобни фотьойли, а по стените висяха произведения на съвременни художници, осветени от специално поставените над тях лампи. Пианистът свиреше приятна класическа музика. Вора избра стол с висока облегалка и се отпусна на него.

Лорън се настани срещу нея и отново се запита какво измъчваше приятелката ѝ. През цялата вечер тя бе странно мълчалива. Да не би да страдаше все още заради Клайв? Не искаше да се меси в живота ѝ, но имаше нужда от нейната помощ. Ирек също се нуждаеше от помощта на Вора, ако желаеха да представят както трябва един нов талант, така че да осигурят успеха му на пазара.

— Знаеш ли, не бих имала нищо против да членувам в „Гручо“ — заяви Лорън, опитвайки се да започне разговор с Вора, след като дадоха поръчката си на сервитьора.

— Клубът е пълен, а списъкът с чакащите е още по-дълъг.

— Лошо. Харесва ми, защото окуражава жените да стават негови членове. Ненавиждам тази традиция за изцяло мъжки клубове, особено стари клубове като „Уайтс“ и „Карлтън“. Повечето техни членове са подходящи за големия клуб на небето или за ада.

Вора кимна в знак на съгласие.

— Знаеш ли аз пък какво не харесвам? Клубните вратовръзки. Когато съм навън и край мен мине някой мъж, който се фука с клубната си вратовръзка с безупречен възел, ми иде да се изсмея.

Приятелката ѝ се засмя, доволна да я види най-сетне да се отпуска. В този момент се опита да си представи Райън Уесткот с клубна вратовръзка и не можа.

— Поне в „Гручо“ не настояват мъжете да бъдат с вратовръзка, за да ги допуснат.

— Клубът е наречен на името на Гручо Маркс. Не беше ли казал той, че не желае да се присъединява към клуб, в който има подобни на него? Такова поведение не привлича членове, които винаги носят вратовръзки.

Когато келнерът им сервира напитките, Вора каза:

— Марк Бърли, основателят на „Анабел“, създаде ново местенце, „Клубът на Марк“, който съвсем наскоро отвори врати. Вероятно би могла да го посетиш.

— Не искам клуб, в който се танцува непрестанно и е шумно. Предпочитам „Гручо“, защото човек може да покани някого на официална вечеря на горния етаж или пък да хапне нещо леко в бара, а после да дойде тук и да побъбри с приятели.

Лорън се огледа. Ако възнамеряваше да живее повече от една година в Лондон, определено щеше да избере членство в „Гручо“. За разлика от другите клубове, вманиачени на тема аристократичен произход или обществени изяви, в „Гручо“ можеха да се срещнат различни интересни люде, повечето от които бяха хора на изкуството.

Забеляза Кен Фолет в компанията на привлекателна жена. Вероятно това бе съпругата му. Наблизо пък седеше рокзвездата Ерик Клептън, облечен с дънки и широк пуловер. В ъгъла видя Харолд

Пинтър и съпругата му, лейди Антония Фрейзър. Имаше други представители на английската интелигенция.

Обърна се към Вора:

— Какво се е случило? Тази вечер не си на себе си. Защо не престанем да обсъждаме безсмислени теми като „Гручо“ и да поговорим за онова, което те притеснява?

— Не знам откъде да започна. — Лицето ѝ се помрачи. — А и ти не би ме разбрала.

— Аз съм твоя приятелка — промълви с горчивина Лорън.

Мислеше си, че покрай съвместната работа и урока, който дадоха на Клайв Холкомб, могат да си имат доверие. Очевидно се бе лъгала.

— Ти си безупречна — красива и уверена. Всичко, което аз самата не съм.

— Не ставай глупава. Ти си изключително привлекателна. — Младата жена постави чашата си на масата. — А аз изобщо не съм безупречна.

— Познаваш изкуството. Единственото, което знам аз, е как да се обличам.

— Причината за известния ми успех в областта на изкуството е там, че то просто е целият ми живот. Не забравяй, че съм учила в Сорбоната, а след това бях омъжена за собственик на галерия.

— Арчър не искаше да се занимавам с „Рависан“. Неговата представа за съдружник е красиво облечена домакиня, която да умее да организира откривания или интимни партита с вечеря.

Лорън забеляза тъгата в очите ѝ. Спомнила си за ненавременната, тайнствена смърт на Арчър Лейтън и за това, колко трудно бе понесъл смъртта на съпругата си нейният брат, попита:

— Трудно ти е да приемеш смъртта на Арчър, така ли?

Вора бавно отпи и я погледна право в очите:

— Да, колкото и да е странно. Той непрекъснато ме мамеше. Веднъж си събрах багажа и си тръгнах, но открих, че всичките ни приятели бяха негови приятели. Чувствах се ужасно самотна. И когато ме помоли да се върна, точно така и направих. — Усмихна се горчиво и додаде: — Въпреки всички проблеми Арчър ми липсва. Той е единственото семейство, което съм имала.

Лорън се замисли над думите ѝ; тя самата също би се чувствала страшно самотна без Пол. Онова, което я бе съкрушило най-много във

връзка с депресията му, бе изчезването на близостта помежду им, невъзможността да разговарят за каквото и да било. Протегна ръка през масата и докосна своята съдружничка.

— Аз съм ти приятелка... не го забравяй никога. Двете бързо ще възстановим „Рависан“ на крака. Арч е оставил страхотна документация. Ще използваме неговите източници, за да...

— Ирек няма да се съгласи да участвам и аз. Той ме мрази.

— Виж, забелязах, че не си допаднахте, но...

— Аз спях с него.

Трябваша й няколко секунди, докато осъзнае какво означаваше това. Не можеше да си представи какъвто и да било сценарий, при който Вора Лейтън би могла да се запознае с Ирек Макаров. Тя никога не излизаше извън Уест Енд, освен за благотворителни цели или посещения във вилата.

— И как се запозна с него?

— Преди три ноци — мрачно изрече Вора. — Понякога ходя в съмнителни заведения в западнали квартали и си избирам някой мъж. Ирек беше последният от тях.

Лорън се опита да скрие изумлението си, не проумяваше как високопоставена дама като Вора Лейтън би могла да извърши подобно нещо.

— Защо?

— Приятно ми е да имам любовници, които ми позволяват да се чувствам нещо повече от тях... вероятно защото Арч винаги ме караше да се чувствам като някоя тъпачка. Открих, че е много вълнуващо да бъдеш с непознат, загадъчен и може би опасен мъж.

Загадъчен? Опасен? В продължение на години Лорън умишлено бе избирала консервативни мъже, които й напомняха за баща й. Беше ли се променила? Затова ли Райън Уесткот й се струваше толкова привлекателен?

— Но Ирек беше различен... толкова различен. След като ме любя... първия път, ме попита със сладкия си акцент, дали според мен ще се наложи Маги Тачър да отиде на село след фиаското на новия данък. Представи си само, да спиш с мъж, който иска да говори за министър-председателката? Политическа дискуссия в леглото?

Лорън си представи Райън Уесткот. Дали обичаше да говори, след като се любя? Съмняваше се. Най-вероятно бързаше да си отиде.

Вора се усмихна.

— Ирек нарече членовете на Лейбъристката партия „болшевики в скъпи дизайнерски костюми“.

— Сигурна съм, че Нийл Кинок не би останал очарован от подобен коментар — отвърна събеседницата ѝ, като мислеше за лидера на лейбъристите.

Райън беше прав; умът на Ирек не беше пострадал. Определено бе доловил нюансите на английския политически живот. Англия бе преживяла безкръвна революция, оставила върху ѝ печата на социализма. Управлението на Тачър бе преобърнало в голяма степен тази тенденция, но тя бе запазила силата си сред правителството в сянка, което не даваше мира на министър-председателката.

— Не разбирам нещо. Защо ще те мрази?

— Призори се събудих в обятията му. Паникьосах се и се запитах какво правя там. Никога не бях оставала през цялата нощ при някой от другите мъже. Измъкнах се тихо, като преди това му оставих всички пари, които носех в себе си — стотина лири. Знаех, че има нужда от тях.

— Имаш право. С Райън решихме, че Ирек влага всичките си пари в покупката на материали за рисуване.

— Не знам кое е по-лошото — че го излъгах за името си или че го обидих, като му оставих парите. Тази вечер той ми ги хвърли в лицето. Помолех го да ми прости, но виждам, че няма да го направи. Не мога да го виня.

— Не бъди прекалено строга към себе си. Опитала си да бъдеш мила, не нагла.

— Аз съм луда по него, а той ме мрази. Какво да правя? Не искам да ти създавам проблеми... нито пък на „Рависан“.

След като помълча, размишлявайки над създаването се положение, Лорън рече:

— Ирек Макаров е мечтал цял живот да излага творбите си. Каквито и да са чувствата му към теб, той не би проиграл този шанс.

— Наистина ли мислиш...

— Шшт! Идва Финли. Не забравяй, нито дума за Ирек.

Тибетс спря наред помещението, за да поздрави някаква брюнетка с живи сини очи и кавалерите ѝ.

— Елейн Пейдж, актрисата, и Ричард Брансън — обясни Вора, — с Биг Мак. Финли познава всички.

— Биг Мак ли? Това ли е собственикът на лондонските франчайзи на „Макдоналдс“?

Вора се засмя.

— Не. Това е Камерън Макинтош, режисьорът на поредица страхотни пиеси. „Клетниците“ ми е любимата от тях. Взех билети за последната, „Мис Сайгон“. Искаш ли да дойдеш с мен?

— Разбира се, с най-голямо удоволствие — отвърна младата жена и едва сега се сети защо името на Ричард Брансън ѝ се бе сторило познато. Той беше прочутият предприемач, оглавил една независима музикална компания. Миналата седмица Фуджисанкей, разположеният в Токио медиен конгломерат, бе откупил акции от „Върджин Мюзик Груп“. Тъй като очевидно поглъщането на американски компании не ги беше задоволило, Так и другите японски магнати сега се бяха захванали с Англия.

Лорън не се бе чувала с Так от търга в „Сотби“. Възнамеряваше да го покани на изложбата на Макаров. Беше важно той да се убеди, че все още не беше изгубила способността си да открива художници златни мини.

Младата жена наблюдаваше приближаващия се Финли, който се спираше на всяка маса, за да размени по няколко думи с насядалите около нея хора. Определено този човек имаше много познати. Той можеше да направи не по-малко от Райън Уесткот за „Рависан“. Може би покрай него щеше да има възможността да покани членовете на клуб „Гручо“ на изложбата.

— Извинявайте, че закъснях. — Тибетс се настани до нея. — От години не е имало такава гъста мъгла. — Даде знак на сервитьора и той кимна; очевидно знаеше какво пие Финли. — Имах удоволствието да се насладя на приказна вечеря в „Дипломат“. А вие двете къде вечеряхте?

— В „Помодоро“ — отговори Вора. — С Райън Уесткот.

— О? — Критикът изви светлите си вежди. — По принцип Уесткот не се навърта особено много насам. Но напоследък нещата са се променили.

Лорън предпочиташе приятелката ѝ да не бе споменавала за Райън. Финли определено не го харесваше, макар да бе достатъчно

учтив да не го казва на глас. Винаги усещаше напрежението помежду им, когато се намираха в едно помещение. Тибетс можеше да не подкрепи Ирек, ако заподозреше участието на Райън.

— Обсъждахме възможността Ти Джей Грифит да позволи на „Рависан“ да изложи колекцията му от ранни произведения на Пикасо.

— Нима? — възкликна предизвикателно критикът. — Доколкото знам, той ги продаде още преди години. Вора, ти не си ли спомняш? Грифит трябваше да събере пари, за да изкара Уесткот от затвора.

Думите му сякаш я зашлевиха. Способността, придобита още от детинство, да разпознава опасността, ѝ бе изневерила. Наистина ли Райън беше опасен човек? Нима му беше позволила да я замае дотолкова, че да си създаде съвсем друго мнение?

— Не знам нищо за това — отвърна Вора.

— Мислех, че Арчър ти е казал. Преди около... — погледна към тавана — ... около дванайсет години Грифит поиска Арчър и Саймън Гътри от „Холфорд Шийд“ да направят оценка на картините му на Пикасо, за да ги продаде и да събере нужната сума.

Историята звучеше доста правдоподобно. Лорън усети, че притесненията ѝ нарастват. „Холфорд Шийд“ беше главното представителство на „Лойд“, занимаващо се с произведения на изкуството. Но ако картините бяха продадени, защо тогава Райън ги бе избрал като прикритие? Беше предложил да използват изложбата на Пикасо, за да обяснят присъствието му в галерията. Така че никой да не разбере за Ирек.

— Нима Грифит се е опитал да подкупи властите? — попита Вора. — А аз мислех, че за него не съществуват подобни проблеми.

— Така е — съгласи се Тибетс, — но това не е станало тук. Уесткот беше в затвора в Заир.

— Защо е бил в затвора? — попита Лорън, макар да не беше сигурна, че желае да чуе отговора.

— Убийство. Най-хладнокръвно е убил човек. Разбира се, всичко беше покрито. Аз самият научих за това от един от кореспондентите на „Таймс“ в Заир. После пък Арчър потвърди, че е давал оценка на картините на Пикасо.

— При какви обстоятелства е станало? — заинтересува се младата жена.

Финли сви рамене.

— Предполагам, че властите са имали неопровержими доказателства, тъй като Грифит успя да го измъкне от затвора с цената на няколко милиона лири стерлинги.

Отвратена, тя се запита защо изобщо се бе захванала точно с този човек. Тази вечер Райън бе слушал разказа на Ирек за престоя му в ГУЛАГ, без да спомене, че той самият също е бил в затвора.

— Арчър никога не е обичал Райън — рече Вора. — Смяташе, че той държи по някакъв начин в ръцете си Грифит. Ти Джей харчеше парите си само за произведения на изкуството. Преди появата на Уесткот никога не купуваше коли и къщи.

— Дори тогава да не е държал по някакъв начин в шах Грифит, сега със сигурност го прави — добави Тибетс. — След агентата с бомбата Уесткот върти целия му бизнес. И дори и да злоупотребява с властта си, Грифит е напълно безпомощен и не може да разбере. Трудно е да се каже, тъй като Уесткот не допуска никого до Грифит.

— Да, Райън непрекъснато ходи в „Крокфордс“. Само за една вечер залага хиляди лири. И кара изключително скъпа кола — допълни Вора. — Колко би могъл да печели по законен път?

— Колата може да принадлежи на Грифит и той да му позволява да я кара — предположи Лорън, все още вярна донякъде на доскорошната си представа за Райън.

— Негова е, а не на Ти Джей — отвърна критикът. — Колин Симпсън даде обява в „Таймс“ за продажбата на регистрационния номер на своя автомобил, Art ZZZ. Аз, естествено, пожелах да го купя, но Уесткот предложи по-висока цена и го взе. Симпсън каза, че той бил регистриран като собственик на астон-мартина. Видял го е в документацията, когато му е продал регистрационния номер.

— Не знаех, че хората си продават регистрационните номера — промълви Лорън, но мислеше за Райън и онова, което бе научила за него.

— Правят го за невероятни суми — обясни нейната съдружничка. — Арчър плати цяло състояние, за да се снабди с Art 111 за своя „Ягуар“.

Финли и Вора се впуснаха в обсъждане на непрестанно растящите цени на подобни номера. Лорън се замисли върху онова, което трябваше да прави. Очевидно нямаше да й бъде лесно да се

отърве от Райън, но както изглежда, това бе единственото правилно решение.

— Лорън, ти изобщо не ни слушаш.

— Извинявай. Мислех си за цветните гравюри на Мери Касат, които пуска тази седмица издателството на „Рависан“.

Умишлено смени темата. Вече беше научила предостатъчно за Райън Уесткот.

— Това не е ли необичайно за издателството на „Рависан“? — попита Тибетс. — Да придобивате права за импресионистка, след като сте специализирани в областта на съвременното изкуство?

Не можеше да му каже истината. Галерия „Рависан“ бе до такава степен на червено, та се страхуваше, че не би могла да я измъкне оттам за една година. Възнамеряваше да изненада Барзан, като спечели пари с помощта на копирането на картини.

— Винаги съм се възхищавала от Мери Касат. По нейно време повечето жени са си стояли вкъщи; тя обаче напуска Съединените щати в преследване на своята мечта.

Добави, че лично тя се идентифицира в известна степен с нея. И двете бяха отишли в Париж да изучават изобразително изкуство. След което Касат се бе превърнала в един от най-обичаните импресионисти в света. Лорън обаче не бе успяла като художничка.

— Както знаете, от цветните й гравюри рядко се правят репродукции, но аз придобих правата й от един французин, с когото двамата с Ози се запознахме преди няколко години.

Финли се ухили. Младата жена отвърна на усмивката му и сведе очи; благоразумна смесица между искреност и флиртуване. Нямаше да им навреди, ако „Таймс“ направеше малко безплатна реклама на Касат.

— Тези гравюри би трябвало да възстановят репутацията на „Рависан“ — рече критикът, но тонът издаваше съмненията му.

— Те ще бъдат с възможно най-високо качество — намеси се Вора. — Край на фалшивите гравюри на издателска къща „Рависан“. Увеличихме значително мерките за сигурност.

— Добре. — Тибетс й кимна, изпълнен със симпатия. — Помня колко нещастен беше Арчър, когато онези проклети гравюри напълниха пазара. — Поколеба се за момент. — Скотланд Ярд приключи ли разследването около смъртта му?

Вора извърна поглед, очевидно разстроена.

— Страшно съжалявам — възкликна той. — Не трябваше да питам.

Лорън отвори уста да промени темата, която приятелката ѝ не обсъждаше никога — дори с нея — но тя я изпревари.

— През нощта преди смъртта си Арчър дойде при мен. — Направи пауза и се огледа; очевидно се мъчеше да запази самообладание. — Беше блед и разтреперан. Призна, че ме е излъгал и в действителност е знаел за фалшивите гравюри. Изглежда, галерията е западнала от няколко години. Арчър я бе управлявал посредством тръстовия си фонд и беше отчаян. Беше позволил на хора, на които дължеше пари, да използват издателската къща на „Рависан“. Мислел, че произвеждат каталози за поръчки по пощата. Те обаче репродуцирали евтино гравюрата на художник, чиито произведения излагахме. Репродукциите били толкова нискокачествени, че бързо били хванати. Това обаче бе съсипало репутацията на „Рависан“. А сега същите тези хора искали да използват издателската ни къща, за да репродуцират незаконно гравюри на Дали.

— Това трябва да е станало по същото време, по което френските митничари хванаха топчета хартия, подписани предварително от Дали. — Финли поклати глава. — Бедният Салвадор. Изгуби доста през последните години. Като позволи на своя мениджър Пит Мур да си отиде, той стана жертва на безскрупулни дилъри. Предполагам, че повече от половината циркулиращи в момента гравюри на Дали са фалшификати.

— Арчър разкри ли имената на хората, които искаха да използват издателска къща „Рависан“? — попита Лорън.

— Не, но сподели, че им е отказал. Страхуваше се за живота си и ме предупреди да бъда внимателна. Същата нощ загина, когато колата му полетяла от една скала. Аз обаче знам, че е бил убит, и никой не е в състояние да ме убеди в обратното.

— Полицията нищо ли не откри?

— Не. Наех детектив, но той също не намери нищо. Не успяхме да открием дори документация от дадения заем. Все едно че Арчър бе измислил цялата тази история. Но аз му вярвам. И винаги ще му вярвам.

Думите, изписани върху екрана на компютъра на „Рависан“, плуваха пред погледа на Вора. Не можеше да се съсредоточи, при положение че Ирек стоеше до нея и четеше черновата на биографията, която бе написала за каталога. Той правеше своите поправки на не особено правилен английски и тя ги нанасяше в компютъра.

— Какво означава „кулинарен оператор“?

Обърна се към него. Как бе възможно някой мъж, облечен по такъв начин, да бъде толкова привлекателен и сексапилен?

— Това е учтив начин да се каже, че си бил касапин.

Кафявите му очи се присвиха.

— Недей да бъдеш толкова учтива. Напиши касапин. Няма нищо срамно в това да бъдеш касапин.

Тя направи желаната промяна. Вече от седмица работеха върху биографията му. Всяка сутрин Ирек вземаше частни уроци по английски. После идваше в галерията, където Лорън подготвяше изложбата му. Вора отговаряше за луксозния каталог. Умишлено правеше по-дълга биографичната част, разпитваше подробно Ирек, за да научи повече за младостта му, за годините, прекарани в ГУЛАГ. Беше се надявала, че отношението му към нея ще се промени по време на тези срещи. Обаче той продължаваше да се държи хладно и резервирано.

Как можеше да го убеди да ѝ даде още един шанс? „Безнадеждно е. Получи каквото искаше. По-добре се съсредоточи върху изложбата.“

— Сега живееш и твориш в изоставен склад. Това добре ли звучи?

— Не. Живея в апартамент в Докландс.

— Преместил ли си се?

Впери поглед в простодушните му кафяви очи. Беше ѝ трудно да си го представи в луксозен апартамент над Темза. Тя самата никога не бе ходила в този квартал. Той никога не я бе интересувал. Досега.

— Живея на „Пеликанс Уорф“. Много място за рисуване.

— И топло ли е?

Въпросът се изплъзна от устните ѝ, преди да помисли.

Ирек се изправи.

— Има, но нямам нужда. Англия гореща, много гореща. В ГУЛАГ има нужда от топлина.

Вора се обърна отново към екрана на компютъра. Ще успее ли да го разбере някога? Произлизаха от съвсем различни светове. Толкова много хора не можеха да си представят да живеят без топлина. И онези, които нямаха нужда от нея.

10.

— Прелестна е — заяви Лорън, след като огледа вазата. Тъй като бе взела само началните уроци по керамика, Табата бе заявила, че не желае да отиде в Сейнт Мартин, където имаха грънчарски колела и пещи. През двете седмици, в които бяха заедно, Лорън трябваше непрекъснато да настоява тя да се заеме с нещо друго, освен със създаването на бижута. — Ще я изложя в „Рависан“. След продажбата ще взема полагащата се комисиона, а останалото ще бъде за теб.

— Наистина ли?

Големите очи на момичето станаха още по-големи.

— Да. — Отново ѝ направи впечатление суровият характер на новата ѝ приятелка. Изключително стисната, тя икономисваше парите си и купуваше само онова, което ѝ беше необходимо за производството на бижутата и за рисуването. Това напомни на Лорън за ранните ѝ години в Париж. — Трябва да вървя.

— Ще имаш ли нужда от мен тази нощ?

— Не. — Младата жена предпочиташе да приготвя сама храната си. — На някакъв курс ли ще ходиш?

— Не. — Табата извърна очи. — Имам среща.

— Чудесно. — Не очакваше, че момичето има приятели, още по-малко — приятел. Новината я зарадва. — Къде ще ходите? В „Хиподрума“ ли?

Най-големият клуб в Лондон привличаше младежите, но някак си ѝ беше трудно да си представи и Табата там. Дрехите ѝ бяха твърде неподходящи за възрастта. Същото се отнасяше и за прическата ѝ.

— Не. Ще ходим в „Одеон“... Така поне мисля.

Значи на кино. Е, за там не се нуждаеше от нещо стилно. Все пак трябваше да се погрижи за подходящ тоалет за нея. С огромната си гръд Табата имаше доста нехармонична фигура — горната част на тялото ѝ беше прекалено тежка в сравнение с долната.

— Вземи кредитната ми карта. Иди да си купиш някоя нова дреха. Ще ми платиш по-късно, когато започнеш да печелиш добре.

— Нямам нужда...

— Вземи си нещо ново, нещо красиво. — Лорън се обърна да тръгва. — Той ще дойде ли тук тази вечер? Ще се запозная ли с него?

Момичето я погледна смутено.

— Ще... ще се срещнем направо там.

— Приятно прекарване — рече младата жена и излезе.

„Престани да се тревожиш за нея. Да не си й майка?“ Въпреки това изпитваше желание да я защити. Все пак Табата беше само на седемнайсет години.

Макар че навън ръмеше, несъзнателно забави крачка, обзета от мисли за Райън Уесткот. След като Финли й беше разказал за него, беше решила да му каже, че не желае да бъдат повече съдружници. Но когато на следващия ден Ирек бе отишъл да разгледа „Рависан“ в компанията на Райън, бе станало ясно, че двамата се бяха сприятелили. Да го ядоса би означавало да изложи на риск взаимоотношенията си с руснака.

„Не можеш да избягаш от истината, трябва да се примириш с присъствието на Райън поне докато мине изложбата.“ Не й беше приятно да го вижда всеки ден в галерията и се опитваше да го избягва. Когато се наложи да разговаря с него, се държеше резервирано. Той се обаждаше в дома й, но тя бе предупредила Табата да казва, че я няма. Той самият пък никога не си оставяше телефонния номер.

Щом прекоси Бъркли Скуеър, забеляза черния астон-мартин, паркиран точно след табелата „Паркирането забранено“. Помисли си да го изчака да си тръгне и тогава да отиде в галерията, но на бюрото й я чакаха купчина сметки и пробни екземпляри от цветните репродукции на Касат, които трябваше да прегледа.

Като мина покрай колата, надникна през стъклото; Иги не беше вътре. След това погледна към витрината на „Рависан“: Райън разговаряше с Вора и Ирек. Заобиколи оградата от ковано желязо край стълбите, водещи към страничния вход на галерията, намиращ се под нивото на улицата. Това беше остатък от времето, когато „Мейфеър“ е била царство на богати домове. Тогава подобни помещения били използвани за приемането на различни доставки, а днес служеха като офиси. Слезе припряно, преди някой от тримата да я забележи, набра кода на алармената система и влезе в подземната част на „Рависан“.

В кабинета си видя съобщението върху бюрото и веднага позвъни на брат си в Санта Фе.

— Здравей. Да не се е случило нещо?

— Не може ли да ти се обадя просто за да разбера как си?

Гласът на Пол звучеше бодро.

— Разбира се. Аз също се опитвах да ти се обадя, но ти никога не си си вкъщи.

— Най-добре ще бъде да ти дам номера на Джийта.

„Значи такава била работата.“ Усмихна се, докато записваше цифрите.

— Как върви галерията?

Разказа му за Ирек, а после го покани да дойдат с Джийта за откриването в началото на май. Барзан със сигурност нямаше да има нищо против посещението на брат ѝ. Той се съгласи и обясни, че ще вземе не само Джийта, ами и двете ѝ деца.

— А какво стана с онзи, как му беше името, дето ти създаваше толкова неприятности?

„Още ги създава.“ Реши все пак да остави Пол да се съсредоточи върху собствения си живот, без да се притеснява за нейния.

— Нещата се оправиха. Сега ми помага за Ирек.

— Какво ти казах, скъпа? Взрял се е в бебешко сините ти очи и е омекнал.

— Не може да се каже. Но все пак работим заедно.

След като брат ѝ затвори, тя остана още известно време със слушалката в ръка. Странно, но Пол не ѝ липсваше толкова много, колкото бе очаквала. Може би защото имаше Вора. В началото мислеше, че тя се нуждае от нея. Истината беше, че на Лорън ѝ бе много приятно да си има приятелка; никога досега не се бе сближавала толкова с друга жена.

— Баща ти е тук.

Младата жена рязко се обърна. Райън стоеше на прага, подпрял се на рамката на вратата, пъхнал ръце в джобовете на панталоните си. Спортното кафяво сако подчертаваше ослепителнобялата му риза, която носеше без вратовръзка.

— Баща ми е мъртъв — отвърна лаконично тя, без да обръща внимание на самодоволната му усмивка.

Как бе разбрал, че е влязла в галерията? Изобщо на този човек убягваше ли му нещо?

— В такъв случай смятай, че е възкръснал. Дядката твърди, че е Грант Фрейзър. Чака те горе.

— Грант ли?

Изпълниха я противоречиви чувства, когато си проправи път покрай Райън и се заизкачва по главното стълбище към нивото на галерията. Спря на площадката между етажите под сводестия оберлихт, поставила длан върху медното перило. Не беше се виждала с Грант повече от година. Какво правеше тук сега?

Ходеха сериозно повече от година и от време навреме той намекуваше, че желае да се ожени за нея. Смъртта на Марси, последвана от тежката депресия и опитите за самоубийство на Пол, бяха сложили край на връзката им. Тъй като вече не беше постоянно на разположение на богатия адвокат, малко по малко той бе престанал да я търси. Последния път, когато го бе видяла, тя беше с Так на едно изложение в Ню Йорк. Грант пък беше придружен от изумителна червенокоса красавица.

Лорън чу стъпките на Райън след себе си и забърза нагоре.

— Грант.

Протегна ръка.

Той я пое, придърпа я към себе си и я прегърна.

— Липсваше ми. Изглеждаш страхотно.

— Ти също — послъга тя.

Фрейзър, който беше с двацет години по-възрастен от нея, беше с посребрени коси и някога тя мислеше, че това подчертава още повече изтънчената му външност. Но сега изглеждаше измъчен, устата и очите му бяха обкръжени от бръчки.

— Страшно ми липсваше. — Той я пусна и се усмихна глуповато, когато забеляза изненадата ѝ. — Сърдита си ми, задето не ти казах довиждане.

— Не, не съм. — Бързаше да отиде в Санта Фе, за да види как е Пол. Когато позвъни на Грант, за да се сбогуват, и той не се отзова на оставеното на телефонния му секретар съобщение, повече не му се обади. — Просто съм изненадана, това е всичко. Какво правиш в Лондон?

— Ще работя известно време тук за офиса на „Лойд“. Какво ще кажеш да вечеряме в „Рулс“?

Младата жена понечи да откаже, но в последния момент промени намерението си. Начинът, по който се бе вкопчила в Райън онази вечер, показваше колко се нуждае от мъж. А кой бе по-подходящ за тази цел от Грант? Познаваше го, имаше му доверие.

— Чудесно.

След като се уговориха, Фрейзър си тръгна, а тя се върна в кабинета си. Започна да рови из шкафа с папките, когато чу стъпки зад себе си. Райън. Кой друг би влязъл без да почука? Престори се, че не го е усетила, докато лекото щракване показа, че е затворил вратата. Рязко се обърна.

— Какво искаш?

Той тръгна към нея; зелените му очи блеснаха враждебно.

— Защо ме избягваш?

— Не те избягвам — спокойно отвърна тя.

Той продължи да се приближава към нея. Лорън отстъпи, като завъртя несъзнателно сребърната гривна около китката си. Младият мъж преодоля разстоянието помежду им. Тя от своя страна направи още две крачки назад... и се блъсна в шкафа.

— Глупости!

Той постави ръце от двете ѝ страни и се облегна на шкафа.

Хваната като в капан, Лорън не можеше да помръдне. Погледна първо наляво, а след това надясно и се взря притеснено в пръстена му с глава на леопард. Как така бе решила, че ръцете на Райън са нежни? Изпълни я паника, когато спомените ѝ внезапно нахлуха в главата.

— Отговори ми!

Опитваше се да овладее треперенето на тялото си, като си напомняше, че миналото не можеше да я нарани. Вече не.

— Предпочитам да работя сама — рече тя. — Ти се оправяш с Ирек, а аз отговарям за галерията. Би трябвало да се обърнеш към Вора. Нейната задача е да го лансира.

— Поредните глупости. Защо за разнообразие не вземеш да кажеш нещо, което не е лъжа?

За пръв път го виждаше толкова ядосан. Спомни си какво ѝ бе казал Финли.

— Не... не знам за какво говориш — промълви тя; гласът ѝ изневери.

— Лъжкия!

Стояха втрещени един в друг. Най-сетне тя намери смелост да проговори:

— Ако обичаш.

Наведе се с намерението да мине под ръката му, но той не ѝ позволи:

— Няма да ходиш никъде, докато не науча истината.

Младата жена го погледна право в очите и попита:

— Защо не ми каза, че си бил в затвора за убийство?

Той пъхна юмруци в джобовете си.

— Кой, по дяволите, ти каза?

— Вярно ли е?

Райън отмести поглед.

— Да.

Лорън едва сега си даде сметка колко се бе надявала това да не е истина.

— Беше въпрос на живот и смърт, той или аз — обясни ѝ. — Разполагах с част от секундата да направя избора, който спаси живота ми.

— Защо се опита да те убие?

— Притежавах нещо, което искаше — диамант тринайсет карата и половина.

Изпита облекчение. Все пак съществуваха смекчаващи вината обстоятелства.

Младият мъж пое дълбоко дъх.

— Парите се ценят навсякъде по света, особено пък в страните от Третия свят. Ти Джей подкупи когото трябва и ме пуснаха... седем месеца по-късно.

Горчивата нотка в гласа му показваше, че това не е било толкова лесно, колкото го представяше.

— Мъчиха ли те съмнения, дали Ти Джей изобщо ще дойде за теб? Какво го е забавило толкова много?

— Нито за миг. Той би направил всичко за мен.

Лорън се запита дали Вора не е права. Дали Райън не държеше в ръцете си Грифит? Но в такъв случай защо е бил убеден, че той няма

да го изостави? Не посмя да попита.

— Ти Джей продал ли е своите картини на Пикасо, за да те измъкне оттам?

— Не. Защо да го прави, когато би могъл да вземе заем срещу тях?

— Разбира се — отвърна младата жена. Това наистина бе съвсем логично. Страстен колекционер като Грифит не би направил никога подобно нещо, освен ако не бъде принуден. Финли погрешно бе заключил, че оценката е била с цел продажба, а не просто вземане на заем. — Беше ли ужасен престоят в затвор в страна от Третия свят?

— Само две неща имаха значение: мускулите и парите — отвърна Райън и гласът му внезапно прозвуча страшно уморено. — Бих могъл да ти кажа много повече по този въпрос, но стомахът ти няма да го понесе.

Беше толкова директен, че просто не можеше да не му повярва. Размишлява известно време върху онова, което ѝ бе казал, след което попита:

— Какво стана с диаманта, заради който за малко не са те убили?

— Американското правителство го откупи и го използва за космическото изследване на Венера с „Пайъниър 2“, по-точно — за отвърстията на наблюдателните прибори. Само диамантите пропускат инфрачервената светлина и същевременно са способни да издържат на силната горещина и налягане, характерни за атмосферата на Венера. — Усмихна ѝ се. — Въпреки всички новосъздадени технологии диамантите си остават най-твърдата материя на Земята.

Лорън не знаеше какво да каже. Историята му беше прекалено невероятна, за да не бъде истинска.

Уесткот повдигна брадичката ѝ и я накара да го погледне в очите.

— Има ли нещо друго, което би искала да знаеш? Ако има — питай, но недей да страниш от мен.

Младата жена не отговори. Никога досега не бе срещала човек, който е убивал някого. Не знаеше какво да отговори.

— Моят ред ли е сега? — Самоуверената му усмивка трябваше да я предупреди. — Старото конте вдига ли го още?

Трябваше да минат две-три секунди, преди да разбере, че става дума за Грант.

— Не е чак толкова стар.

— Сравнен с мен, е.

Погледна го право в очите и отговори:

— Имах право да задам тези въпроси. Твоето минало се отразява върху професионалните ни отношения. Колкото до личния ни живот, той трябва да си остане точно такъв — личен.

— Това са глупости. Бъди честна. Умиращ от желание да легнеш с мен. Признай си.

— Негодник! — Удари го по гърдите, като се опита да го отблъсне. Той не помръдна. Тя се изви, опитвайки да се измъкне. — Махни се! Нямам какво повече да ти кажа.

— Престани да се самозалъгваш. Онази нощ беше като разгонена кобила. Ако те бях завел у дома...

— Добре. Хвана ме в момент на слабост, това е всичко. Кое не означава...

— Млъкни.

Устата му започна да се спуска мъчително бавно към нея. Когато устните му се сляха с нейните и ръцете му я обгърнаха, всички мисли излетяха от главата ѝ. Удари го с юмрук по гърдите, опитвайки се да го отблъсне. Той продължи да я целува, като се стремеше да разтвори устните ѝ. Пулсът ѝ се ускори, а желанието преминаваше на талази из тялото ѝ, когато езикът му докосваше нейния. Той я привличаше със сила, която не бе познавала досега.

„Бъди честна, желаяш го — каза си тя. — И защо не? От години залагаш на безопасността. Сега вече си готова за един истински мъж. Нали така?“

Отвърна на целувките му и се притисна към него. Той бавно плъзна ръце надолу по гърба ѝ и обхвана задника ѝ. Кръвта ѝ се възпламеняваше. Райън я повдигна и при това движение тя усети твърдостта на възбуждения му член. Дъхът ѝ секна; обхвана го между бедрата си и започна да се движи.

Най-неочаквано той се отдръпна и прекъсна целувката. Погледна часовника си така, сякаш го беше ухапал.

— Трябва да тръгвам. Важно е.

В първия момент Лорън не можа да разбере какво ѝ казва. Райън тръгна към вратата.

— Ще те взема в осем.

Тя се смути. Беше се хвърлила на врата му, а той имал нещо по-важно. Каква глупачка бе само!

— Имам среща — заяви Лорън възможно най-спокойно.

— Откажи я.

И Райън излезе.

Ама че късмет! Лорън беше негова. Какво, по дяволите, се бе случило, та Ади да изпраща сигнал?

Веднага щом усети вибрациите на часовника си, Райън натисна два пъти бутона, за да покаже, че е получил съобщението. А сега трябваше да се обади от някой уличен телефон. Наложително беше на всяка цена да запази в тайна два телефонни номера: служебния на Стърлинг и този в къщата на „Палас Грийн“. Ако позвънеше от галерията, даваше възможност на някой заинтересован да ги открие. Никой не трябваше да заподозре участието на специалните разузнавателни служби във всичко това.

— Ирек — извика той, когато стигна нивото на галерията.

— Тук съм. — Пресипналият глас идваше откъм преддверието.

— Случи се нещо непредвидено. Можеш ли да се прибереш сам?

— Руснакът кимна и младият мъж продължи: — Ще те взема тази вечер. Лорън ще дойде с нас. — Поколеба се за момент и се обърна към Вора: — Отиваме на концерт. Ще дойдеш ли и ти?

Тя погледна към Ирек, сякаш имаше нужда от неговото позволение.

— Ела.

Тонът му обаче говореше точно обратното.

Нима тази жена бе толкова надута, че бе обезкуражила напълно Макаров? Нямахше време да се тревожи за това. Изхвъркна от „Рависан“, пресече улицата и се насочи към кръчмата „Коуч енд Хорсис“. Изграденото наполовина от дърво заведение в елизабетински стил рязко контрастираше с тухлените градски къщи, превърнати в магазини и офиси.

Щом влезе, веднага позвъни на тайния телефон в дома на Грифит. Ади вдигна още при първия сигнал.

— Обади се на Стърлинг.

Набра номера и чу гласа на Питър:

— Къде се намираш?

Обясни му и той му определи незабавно среща в едно от съседните заведения. Винаги настояваше да се срещат на открито, където лесно би могъл да разбере, ако ги подслушват, или пък на многолюдни места, където разговорът им щеше да се смеси с общата глъчка и ставаше неуловим дори за най-съвършената подслушвателна апаратура.

Райън спря пред заведението и дори успя да паркира колата си отпред. Влезе, присви очи, докато свикне с мрака вътре, и се огледа. Питър не беше пристигнал. Приближи се до бара и се настани до двама мъже, които обсъждаха Купата на играчите, след което поръча от любимата си бира.

Докато отпиваше, огледа заведението. Някога мястото се използвало от лакеите, които работели на Мейфеър и се отбивали тук, докато пренасяли съобщения между градските къщи. Днес барът се посещаваше от работещите в съседство бизнесмени.

Райън с усмивка си припомни историята за Уинстън Чърчил, когато получил поздравителна телеграма във връзка с една най-послед спечелена от Англия битка. Тя била изпратена от някаква пияна компания в кръчмата. Подписали я от името на херцог Албемарл. Такъв херцог, разбира се, не съществувал. Никой вече не носел тази титла. В желанието си да отговори на поздравлението хората на Уини часове наред ровили сред документацията на английската аристокрация, но така и не открили името на въпросния херцог.

Банда негодници! Трябвало е да насочат усилията си срещу Хитлер, а не да отговарят на разни телеграми. Истинско чудо бе, че все пак бяха спечелили войната. Грифит бе воювал в Кралските военновъздушни сили. Еъри Нийв, съветникът на Маргарет Тачър, също беше герой от войната. И двамата бяха станали жертви на поставени в автомобилите им бомби. Работата и мечтите им бяха пометени ей така, с един замах. Беше готов да се хване на бас, че Нийв липсваше все още на Маргарет Тачър. Той й беше помогнал в оформянето на политическите й възгледи, това бе също толкова сигурно, колкото и фактът, че Ти Джей бе променил живота на Райън.

— Една пинта „Гинес“.

Стърлинг се настани до него на бара.

Престориха се, че не се познават. Размениха си няколко банални любезности, докато Стърлинг получи силната си тъмна бира.

— Как е прасето?

Райън винаги се ядосваше, че Питър продължава упорито да нарича Иги „прасето“. Когато бе настоял да я купи, Стърлинг го бе изгледал така, сякаш току-що бе заявил, че са му поникнали криле.

— Иги е много добре.

— А кучетата?

— Ади ги тренира всекидневно. Какво има? Измъкна ме от важна среща.

— Дейвид Маркъс, дясната ръка на Барзан, е в Лондон... отново.

— Той не може да е човекът, изпратен от Барзан за Ти Джей. Ти каза, че въпросната личност вече живеела тук.

— Това е информацията, с която разполагаме. Човекът на Барзан живее в Лондон и трябва да се справи с Ти Джей в рамките на една година. — Питър отпи от бирата си. — Загрижен съм, защото това е третото идване на Маркъс тук за шест седмици.

— Не го ли следиш?

— Говори по-тихо. — Стърлинг се огледа, като се усмихваше. — Не можем да следим всички хора на Барзан. Той не би изпратил дясната си ръка за тази работа. Печатите в паспорта на Маркъс свидетелстват за неотдашните му пътувания до Каймановите острови и до други страни, в които има офшорни банки, както и до Швейцария, но не и до Лондон. Искаме да разберем на какво се дължи внезапният му интерес към този град.

— Нямах ли идея по този въпрос, по дяволите!

— Работим върху случая. При последното идване на Маркъс обаче го проследихме — през нощта, когато ти ходи в „Помодоро“ с руснака. Нашият човек го изгубил в мъглата, но Маркъс влязъл в една от сградите на Гровнър Скуеър. Не сме сигурни точно в коя от тях. Появил се е в клуб „Сейнт Джеймс“ едва рано сутринта на другия ден.

— Голяма работа! Някоя от жените, живеещи в района, го е прибрала в леглото си.

— Става въпрос за сградите, в една от които живее и Лорън Уинтроп.

— Е, и? Там има десетки жилищни блокове.

— Дъщерята на Каролайн Армстронг — копие на майка си — се появява в галерия, където се предполага, че ще привлече вниманието на Грифит. После дясната ръка на Барзан започва да идва редовно в Лондон и посещава някого, който обитава жилищни сгради, в една от които живее и Уинтроп. — Замълча, докато барманът се отдалечи. — Твърде много съвпадения.

— Снощи каза, че сделката ѝ с недвижимите имуществата се е оказала чиста.

— Така е, но подобни международни сделки никога не могат да се проследят докрай. Дейвид Маркъс полага специални грижи за това. Как иначе според теб успя да изпере милиони за Барзан и да се измъкне невредим? Трудно е да се докаже каквото и да било...

— Лорън не е замесена — заяви Райън, като си припомни паниката ѝ само преди час-два в кабинета ѝ, когато я бе накарал да му каже какво я измъчва.

Жени, които се плашат така лесно, не са способни да бъдат последователки на Мата Хари.

— Време е да проверим. Уреди ѝ среща с Ти Джей, но не я подготвяй предварително. Бас държа, че е готова на всичко — след като е дъщеря на Каролайн Армстронг — за да се добере до него и да бъде поканена в „Палас Грийн“. Следващия път ще я подготвим предварително за срещата и бъди сигурен, тя ще дойде готова да го убие.

— Знаеш ли, по-големи глупости не съм чувал в живота си. Тя не участва в тази история. Готов съм да заложа живота си, че е така.

Питър бръкна в джоба си, извади лулата и започна да опипва подред всичките си джобове, търсейки кибрита, като в същото време оглеждаше съчувствено своя събеседник.

— Двамата не сте станали приятели, нали?

— Не — излъга Райън.

За първи път от години гледаше напред. Нямахше намерение през целия си живот да се озърта. Защо, по дяволите, Барзан не предприемеше удара си, така че той самият най-после да може да заживее нормално?

— Добре. В случай че тя се опита да убие Ти Джей, може да ти се наложи да... — Стърлинг откри кибрита и запали клечка. Погледна

младия мъж право в очите. — Не искам да се колебаеш, нали разбираш?

11.

— Обикновено Лорън е много точна — обърна се Вора към Ирек.

Чакаха във фоайето на театъра, докато Райън поръчваше предварително питиетата им за през антракта. Макаров погледна новия си часовник Мики Маус; концертът трябваше да започне след три минути. Той явно беше убеден, че Лорън нарочно постъпва така.

— Готово — обади се Райън. — Два джина и една водка.

Вора вървеше до руснака и се питаше как ще издържи до края на вечерта. Вбесен от постъпката на приятелката ѝ, Райън бе мълчал през целия път насам. И колкото повече време минаваше, толкова повече той се затваряше в себе си. На всичкото отгоре Ирек я гледаше така, сякаш вината беше нейна.

Разпоредителят ги придружи до местата им и Вора седна между двамата мъже. Тя погледна програмата и се обърна към Ирек:

— Познаваш ли Борис Гребенчиков?

Той поклати глава.

— Русия е много голяма. Гребенчиков живееше в Москва. А аз живеех в Киев... и в ГУЛАГ.

Английският му ставаше все по-добър.

— Той на китара ли свири?

— И освен това пише и пее.

— На руски ли?

Концертът наистина обещавахе да бъде изключително дълъг.

— Правил е записи на английски в Америка. Нарекъл е плочата „Радио «Мълчание»“.

— О! — Вора набързо прегледа програмата. Певецът бил изключен от гимназията, защото ходил на рокконцерт, и бил признат официално едва през последните години. — Всичките му записи на руски са правени нелегално.

— Не може да се пеят определени песни или да се изпълняват по начин, който не попада на правителството. Гребенчиков има късмет, че не са го пратили в ГУЛАГ. Голям късмет.

Когато завесата започна да се вдига, Вора погледна крадешком към Райън. Той гледаше право пред себе си, сякаш го бяха пренесли на друга планета.

На сцената се появи внушителен мъж с китара в ръцете. Пръстите му бяха отрупани с пръстени. Борис Гребенчиков носеше тесни кожени панталони и черна риза, разкопчана до средата на гърдите. Виждаха се златни синджирчета, по които висяха парченца планински кристали и медальони със зодиите. Тъмнорусите му коси бяха хванати на опашка, а на едното му ухо висеше златна халка. Четвъртитата челюст и изсеченият като с длето профил придаваха невероятна мъжественост на певеца.

Тя погледна вдясно; Ирек я наблюдаваше усмихнат.

— Руски мъже — рече той и повдигна вежди.

Китаристът изливаше една след друга проникновените си песни на много добър английски. Посвети последното си изпълнение преди антракта на своите любими английски певци, близнаците Кокто.

— Кои са те? — попита Вора, когато запалиха светлините.

— Авангардни музиканти — отвърна Райън, докато ставаше. — Много жалко, че Гребенчиков трябва да се прибира след това турне.

— Нима в Съветския съюз му позволяват да се облича така?

Като го гледаше, Вора беше готова да се закълне, че той идва от Камдън Лок, лондонския район, посещаван и обитаван от диктуващата насоките в модата младеж, а не от Русия.

— Да. Мнозина се обличат като Борис... сега.

— Поне вече могат да композират и пеят каквото желаят — рече тя, докато се придвижваха към бара, за да вземат напитките си.

За пръв път в живота си се замисляше за артистичната свобода. Досега винаги ѝ се бе струвало, че това е просто извинение за някоя балетна трупа да избяга на Запад и да си направи влог в някоя швейцарска банка.

— Ще се справите ли двамата, ако си тръгна? — попита Райън.

Те кимнаха и той ги остави. Вора се притесни. Сега беше нейният шанс. Но какво трябваше да стори? Когато бе обсъдила положението с Базил, той бе настоял, че повечето жени не са добри слушатели и предпочитат да говорят само те. Фризьорът ѝ я бе посъветвал да остави Ирек да говори.

Но за какво? За балета, разбира се! Та нали благодарение на композитори като Чайковски той беше в кръвта на всички руснаци. Освен това те харесваха писателите си с дълги и сложни имена, които пишеха дори още по-дълги и сложни романи?

— Большой театър ще гостува в „Ковънт Гардън“ през май с Мухамедов в „Баядерка“ — обади се тя, но в отговор Ирек само я погледна, сякаш се бе побъркала.

Нима не желаше да види най-добрия танцьор на света? Билетите за руските изпълнители вече бяха продадени и сега се препродаваха на черно.

— Не обичам балета. — Взе напитките им от бара и ѝ подаде джина. — Пеперуди в тюл.

В края на антракта двамата се върнаха на местата си. Вора не чу почти нищо от останалата част на програмата. Може би преживяното в квартирата му през онази нощ не е било чак толкова вълшебно? Може би просто е била заслепена от необуздания секс и си е помислила, че са общували истински. Сега, изглежда, бе невъзможно да намери поне една тема за разговор с него.

Когато завесите паднаха, Ирек скочи на крака, като викаше:

— Браво! Браво!

— Ще отидем ли да го поздравим? — попита тя.

— Нет. — Макаров я сграбчи за ръката — докосваше я за пръв път след онази нощ — и я помъкна навън. — Гребенчиков идва на Запад, но трябва да се върне пак там. — Посочи себе си. — Много време в ГУЛАГ. Лошо време. Днес Гласност. Утре... кой знае?

— Имаш право — отвърна тя. — Берлинската стена падна, но в Източна Европа тепърва предстоят промени. Перестройката крие своите опасности. Кой знае какво ще донесе утрешният ден? Виж какво стана в Китай.

Когато таксито, което успяха да хванат, потегли към дома ѝ, Вора все още не беше наясно как да постъпи в дадената ситуация. При нормални обстоятелства след представлението придружителят ѝ щеше да я заведе в своя клуб, а ако тръгнеха към тях, той щеше да очаква да го покани да пийнат нещо. Но с Ирек не знаеше как да постъпи. Страхуваше се да не влоши още повече нещата.

Таксито спря пред дома ѝ и тя реши все пак да опита:

— Искаш ли да видиш картините ми на Сорола?

Беше чула случайно, когато бе споделил с Лорън, че той е любимият му импресионист.

— Имаш произведения на Сорола у вас?

— Да. Ела да ги видиш.

Щеше да остане доста изненадан, като разбере, че тя притежава двайсет и три платна на испанския художник.

Дворът с добре поддържана градина и дъб, посаден по времето на Кромуел, беше ограден с метална ограда със златни топки. Къщата, с триъгълен портал, поддържан от колони в дорийски стил, говореше за богатство, придобито по старомодния начин — чрез наследяване поколение след поколение.

Ирек плати на шофьора, после я хвана за ръката и я поведе по стълбището, покрай каменните съдове, в които бяха засадени лалета. Както обикновено икономът бе оставил запалени всички лампи. През прозорците се виждаха кристалните полилеи, които къпеха в мека светлина големия салон, тапициран в коприна и изпълнен с безценни френски антики. Стигнаха до двойната врата и Вора хвана медното чукче.

— Нямах ли ключ?

Тя поклати глава; никога не носеше ключ. В дома ѝ винаги имаше човек от прислугата. Миг по-късно Чизик отвори вратата и впери поглед в нейния спътник и демодирания костюм, който бе облякъл за концерта.

— Мадам? — рече, оглеждайки Ирек със зле прикрито презрение.

Тя влезе първа.

— Чизик, вземи... — Спря, преди да каже „палтото“; съмняваше се, че Ирек изобщо имаше такава. — Вземи чадъра на господин Макаров — довърши. — Кажете на Милисънт да донесе кафе в... — Отново се поколеба. Коя стая беше най-добре да избере? — В кабинета. Кажете ѝ да донесе и торта.

Затаил дъх, икономът пое старичкия чадър на руснака и го пусна в стойката край вратата. След това взе горната ѝ дреха със същия театрален жест, с който ѝ помагаше да свали и палтото от чинчила. После се обърна и бавно се отправи към кухнята.

Ирек внимателно огледа овалното фоайе. Подът му беше от бял и черен мрамор, подреден във формата на диамант, а над шкафа беше

окачен портретът на Рубенс, принадлежал някога на самия Луи XIV, Краля слънце.

— Майната му!

Трябваша ѝ няколко секунди, за да разбере какво е казал. Очевидно прекарваше прекалено много време с Райън Уесткот. Хвана го за ръката и го поведе по махагоновото стълбище към коридора на втория етаж, където бяха окачени творбите на Сорола. Тръгнаха мълчаливо из него, вперили погледи в подходящо осветените маслени картини.

— Тук е като в музей — промълви Ирек, спрял пред платното, изобразяващо деца на морския бряг, една от любимите теми на испанския художник.

Внезапно Вора се почувства неудобно от това, че притежава толкова много прекрасни картини.

— Сорола ми е любимият импресионист.

— И на мен — отвърна честно тя.

Именно защото не бе любимец на покойния ѝ съпруг, произведенията му бяха окачени на горния етаж, докато другите импресионисти, събирани още от бащата на Арчър, бяха изложени долу.

Ирек огледа два пъти колекцията, като се спираше пред всяко платно. После отидоха в кабинета. Това бе скривалището на Арчър. След смъртта му огромната къща ѝ се бе сторила толкова самотна, че тя си бе присвоила уютното помещение. Кабинетът ѝ напомняше за него, дори прекалено много.

Един ден попадна на творения на Дейвид Дейвис и се бе влюбила в традиционния му английски стил. Беше го наела да обзаведе наново кабинета, в който сега имаше тежки дивани, тапицирани с английски кретон. Дейвис бе прогонил духа на Арчър, но предците му останаха обезсмъртени в цяла армада от сребърни рамки, струпани върху масата. Той боготвореше своето семейство не помалко, отколкото изкуството. Ако имаха деца, бракът им със сигурност щеше да бъде по-щастлив.

Ирек влезе в кабинета и се приближи до масата със снимките.

— Твоето семейство?

— Не. Това са роднините на покойния ми съпруг.

— Късен ли?^[1] Скоро ли ще се прибере?

— Покоен... е учтив начин да се каже, че е умрял.

— Като кулинарен оператор ли?

Тонът му показваше, че се шегува и не трябва да приема сериозно думите му. Испита огромно облекчение и му се усмихна.

Милисът внесе сребърен поднос със сребърни чаши, каничка с кафе и шоколадова торта, богато украсена с бял шоколад.

— Смъртоносна шоколадова торта — обясни Вора и даде знак на камериерката да излезе; искаше лично да сервира на Ирек.

— Ядеш и умираш?

Понечи да му обясни, но осъзна, че той се шегува. Това определено беше прогрес... най-сетне.

Като бърбеше за галерията и предстоящата изложба, тя постави пред своя гост чаша кафе и голямо парче торта.

Той посочи с вилицата си към снимките.

— Кои са твоите роднини?

— Аз съм единствено дете. Родителите ми са починали.

— Нямах ли снимки?

— Имам малко.

Арчър, разбира се, нямаше да иска да ги смесва с тези на неговите роднини. Докато беше жив, тя даже не бе повдигала въпрос за това. Нямаше представа обаче защо не бе наредила на Дейвис да сложи фотографии на нейното вместо на неговото семейство. Покойният ѝ съпруг нямаше да управлява живота ѝ и от криптата на фамилията Лейтън.

Ирек я наблюдаваше с любопитство.

— Ти не харесваш ли близките си?

— Почти не ги помня.

Обясни, че родителите ѝ са загинали при самолетна катастрофа в Малта. Нямала други роднини, освен един склерозирал чичо, ерген.

— Склерозирал?

— Това означава стар и забравящ. Паметта на чичо Найджъл му правеше номера за всичко, с изключение на градината. Когато станеше дума за нея, той помнеше прекрасно кога е била поливана и наторявана, както и ботаническите наименования на всяко едно от растенията.

Пое си дълбоко дъх. Припомни си стареца, който се грижеше с религиозна всеотдайност за всяко стръкче и не обръщаше внимание на

малкото дете, което го следваше неотстъпно и очакваше с нетърпение и тревога да му каже нещо. Каквото и да е.

— Какво има? — попита Макаров, очевидно забелязал тъгата ѝ.

— Когато станах на осем години, една съседка ми даде оранжево котенце — Танджи. То беше единственият ми приятел. Нали разбираш, живеехме в обширно имение в провинцията. Нямах си другарчета, затова обличах котето с дрехите на куклата си и го разхождах в бебешка количка. Един ден се спънах и паднах в лалетата на чичо и счупих десетина от тях. Чичо Найджъл хвърли котето в кладенеца. — Дори след всички тези години пак можеше да чуе ужасните писъци на животното. И после — тишината. — Нареди на слугите да ме заключат в стаята ми. Трябваше да остана в нея, докато намери едно манастирско училище в Италия, където ме изпрати. Живеех там целогодишно. Вземаше ме само на празниците и отново ме заключваше в стаята ми. Държеше се към мен като към малко дете, дори когато пораснах.

Ирек стисна ръката ѝ и попита:

— Чичото... покоен?

— Да. Когато ме прибра, беше на седемдесет и седем. Тогава аз бях на четири години. Умрял от инфаркт, докато наливал бира в чинийки, които след това поставяше сред лехите.

— Хабил е бирата!

— Винаги го правеше. Чул по някоя от програмите на Би Би Си, че бирата привлича голи охлюви. Те изпълзявали в чинийките и се давели... щастливи.

— Аз не слушам Би Би Си — заяви Ирек. — Прекалено много съвети за градинарство дават хора с гласове, които говорят „аз съм по-добър от теб“.

Вора се засмя. Той имаше право. Дали Би Би Си — независимо дали радиото, или телевизията — щеше да издържи на наплива на програмите, рожба на променящото се време и вълната емигранти от съвсем различни култури?

— Разкажи ми за твоето семейство — помоли тя.

По време на разговорите им във връзка с оформянето на биографията му за каталога той бе разкрил само най-обща неща. Доколкото знаеше, родителите му, двамата му братя и сестра му все още живееха в Киев.

— Израснах в апартамент... със същите размери. — Обхвана с жест малкия кабинет. — Една стая за спане за всички. Кухня с маса, но не можехме да се храним всички едновременно. Баща и син ядяха. Майка и сестра — последни. — Сви рамене. — Бяхме богати. Имахме пералня в банята. Изливахме водата във ваната, а след това се къпехме. Никой друг в блока нямаше пералня. Майка ми щастлива, щастлива.

— Как се сдобихте с нея?

— Баща ми в партия. Има хубава работа.

— Имаш ли някакви вести от тях, откакто си напуснал Русия? — попита Вора.

Перестройката беше отключила много врати. Първата, която се бе отворила широко, бе свободната, нецензурирана поща. Семейството на Ирек не може да не му беше писало.

— Писал много пъти. Няма отговор. — Погледна я; очите му бяха изпълнени с тъга. — Още са ми ядосани. Създавам много неприятности. Полицията казваше на татко да ме накара да се държа както трябва. Той опитвал. Аз избягах... свърших в затвора. Когато излязох, татко каза да не се прибирам. Ирек не му бил вече син.

На Вора ѝ се искаше да го притисне в обятията си. Годиците, прекарани в затвора, и мъченията не го бяха наранили толкова, колкото продължаващото отхвърляне от страна на най-близките му роднини. В това отношение поне го разбираше. На нея също вечно щяха да ѝ тежат годините, през които не бе познала семейния уют и топлота. Беше се омъжила за Арчър Лейтън, защото отчаяно бе искала да си има свое семейство.

— Не се притеснявай. Неща са прекрасни вече.

Изправи се да си върви. Вора искаше да каже нещо, с което да го задържи, но не се сещаше, затова го последва надолу и накара Чизик да отиде да хване такси. Изчакаха, докато му даде адреса на Ирек.

— *Душенка* — обърна се той към нея. — Съжалявам, че чичо Найджъл бил така лош с теб.

Тя се вкопчи в ръката му. Как, за бога, можеше да я съжалява? Как?

— Лека нощ, *душенка*.

Докосна с устни бузата ѝ.

Вора се прибра в самотната си къща и вдигна телефона. Набра номера на Карлтън Еймстой. Когато прислужникът на стария приятел

на Арч ги свърза, тя рече:

— Карлтън, обажда се Вора Лейтън.

Посрещна я мълчание. Погледна часовника си. Минаваше полунощ. Доброто възпитание позволяваше да се звъни по това време само в изключителни случаи.

— Да? — попита той и тя долови тревогата в гласа му.

— Дали би могъл да ми кажеш — започна тя, тъй като знаеше, че той внася от години самурови кожи от Русия, — какво означава „душенка“?

— Какво?

— Душенка... душенка. Какво означава това?

— Трудно е да се преведе буквално. Руският в голяма степен е като френския. Всяка дума има безброй вариации. Английският е доста неточен език.

— Дай ми най-близката по значение английска дума.

— Това означава „скъпи, скъпа“.

— Сигурна ли си, че не искаш десерт?

— Не мога да поема нищо повече — усмихна се Лорън на Грант Фрейзър.

Атмосферата в най-стария лондонски ресторант я бе накарала да забрави за калориите и да си хапне добре. Съобразителният Грант се бе досетил, че ще ѝ бъде приятно да вечеря в „Рулс“, където се бяха хранили Х. Уелс, Текери, Голсуърти и много други известни личности. По стените бяха окачени стотици карикатури и стари програми от „Куинс Тиътър“. Младата жена не беше безразлична към романтиката на атмосферата в едуардски стил. Струваше ѝ се, че още малко и ще види Едуард VII и Лили Лангтри на любимата им маса край ромбовидния прозорец. Забранена любов, която разбила сърцето на Лили.

Забранена. Припомни си самоуверената усмивка на Райън Уесткот. Начинът, по който се бе хвърлила на врата му, показваше, че вече не може да се контролира. Щастие то ѝ се изплъзваше. Той щеше да се вбеси, че му погоди този номер. Интересно какво ли е очаквал? Тя не определяше срещите си според чуждата воля.

— Лорън. — Грант покри с длан ръката ѝ и сложи край на несъзнателната ѝ игра с вилицата. — Имам нещо за теб.

Подаде ѝ толкова малка кадифена кутийка, която беше в състояние да побере само едно определено бижу. Сините ѝ очи го погледнаха въпросително, докато я отваряше бавно. Деветкаратов диамант, толкова безупречен, че пречупваше синьо-бялата светлина, блестеше в малката кутийка, на чието капаче бяха гравирани две златни букви: ХУ — Хари Уинстън.

— Бих искал да ми станеш съпруга.

Някога си бе мислила, че желае да се омъжи за Грант. Но вече не беше сигурна, че това щеше да я направи щастлива.

— Знам, че трябваше да ти направя много по-отдавна това предложение, но... Ами... не бях сигурен, че искам да се обвържа.

— Бракът е съюз между двама, които се обичат. — Затвори капачето върху леденостудения диамант. — Никой не трябва да се чувства обвързан.

— Знам това... вече. — Взе отново ръката ѝ в своята и я стисна нежно. — Искам да прекарам остатъка от живота си с теб. Обичам те.

Тя го погледна невярващо. Защо не бе казал нито веднъж тези думи през месеците, в които се бяха срещали?

— Непосредствено след Коледа получих тежък инфаркт. Трябваше да ми направят троен байпас. Докато лежах в болницата, премислях живота си. Ти си сърдечна, любяща — най-хубавото, което ми се е случвало някога. Тогава просто не го знаех. Сега имам нужда от теб.

„Ами аз? Аз от какво имам нужда?“ Грант се нуждаеше от нея, но не я обичаше. Поне не по начина, по който желаше да бъде обичана. Вече се бе грижила в продължение на десет години за доста по-възрастен от нея съпруг. Не бе имала нищо против, тъй като тогава се нуждаеше от Ози също както той — от нея. Той бе възплъщение на баща ѝ. Благодарение на него се чувстваше в безопасност. Ози ѝ бе помогнал да се пребори с ужаса от миналото. Но сега животът ѝ се бе променил. Вече искаше мъж, който да бъде до нея, когато имаше нужда от него.

Върна кадифената кутийка на Грант.

— Харесвам те много, но не те обичам. Не мога да се омъжа за теб.

— Има друг мъж, нали? Уесткот ли е?

Лорън се поколеба, като се питаше какво го бе накарало да изрече това. Дватамата просто се бяха поздравили днес следобед в галерията, когато ги бе запознала.

— Не съм влюбена в Райън — отвърна искрено тя. „Само го желая“ — довърши наум, спомнила си страстните целувки, с които бе отвърнала на ласките му. — В момента пренареждам ценностите си. Трябва да се съсредоточа върху „Рависан“, не върху личния си живот.

— Обещай, че ще помислиш за това. — Грант прибра кутийката в джоба си. — Не приемам „не“ за отговор. Както разбра, ще работя известно време тук. Нека се срещаме колкото се може по-често. Готов съм да се обзаложа, че старата искрица все още не е изгаснала.

По обратния път към къщи младата жена се стараше да не окуражава Фрейзър с поведението си. Не трябваше изобщо да се занимава с мъже, докато не подредеше поне малко живота си. Можеше да помисли за някаква постоянна връзка едва след като се върнеше в Санта Фе. Щом завиха покрай американското посолство, й се стори, че забеляза астон-мартина на Райън. Да не би да я чакаше? Е, не беше успял да я изплаши. Сигурно беше ядосан. И как иначе — беше имала дързостта да отхвърли поканата му и да не се подчини на егоистичните му разбирания за водещата роля на мъжа.

— Лека нощ — обърна се тя към Грант, който я изпрати до асансьора.

— Няма ли да ме поканиш да пийнем по нещо?

Неискрената му усмивка показваше, че бе очаквал нещо повече от коняк „Луи XIII“.

— Друг път. Чувствам се уморена. Благодаря за приятната вечер.

Влезе в асансьора и дръпна решетката.

— Утре ще ти позвъня — провикна се Грант.

Когато слезе на своя етаж, спря да види колко е часът. Полунощ. Дали Райън бе чакал през всичкото това време? Раздруса Джийвс, портiera, който се бе отпуснал на стола край асансьора и издаваше подобни на сирена звуци. Събуждаше се само за закуска и за следобедния си чай.

— Колко стоя тук господин Уесткот?

— Кой?

Старецът я гледаше учудено със сълзливите си сини очи.

— Няма значение.

Този човек не вършеше абсолютно никаква работа. Приблужи се до вратата и предпазливо я отвори. Беше запалена само една лампа във вестибюла, която къпеше в нежна светлина изящното огледало в стил Джордж III. Салонът и кабинетът ѝ бяха тъмни. Очевидно се бе излъгала. Астон-мартинът очевидно не е бил неговият.

Окачи самуреното си палто в гардероба във вестибюла и тръгна по дългия тъмен коридор към стаята си. Табата не беше запалила нощната ѝ лампа, както я беше инструктирала. Тръгна забързано по плюшения килим и включи светлината. Разкопча ципа на тясната си черна рокля и влезе в големия стенен гардероб. Събу обувките с високи токове, освободи се от роклята и я пусна в коша с дрехи за химическо чистене.

Готвеше се да свали и пликчетата, когато нещо в тъмната баня привлече погледа ѝ. Сигурна, че това е плод на въображението ѝ, запали лампата в банята. Отпуснат в люлеещия се стол, Райън Уесткот държеше почти празна чаша.

— Няма да спреш точно сега, нали? Свали всичко докрай.

— Какво правиш тук?

— Гледах стриптийз и отпивах от чашата си.

Посочи към бидето — беше пълно с лед и в него се изстудяваше бутилка „Будълс“. Младата жена грабна хавлиения халат, който висеше винаги на вратата.

— Тръгвай си. Незабавно.

Той изгълта останалия в чашата джин и се ухили, нави една дебела хавлиена кърпа като възглавница и я постави под краката си. За момент Лорън си помисли да набере 999, телефона за спешни случаи, но се отказа. С нейния късмет историята щеше да се разчуе и да попадне в рубриката на Найджъл Демпстър. Или на Рос Бенсън.

— Какво правиш тук? — отново попита тя.

— Този апартамент е пълен с превзети френски боклуци, затова реших да се уединя тук, където всъщност е мястото на боклуците и лайната.

Не знаеше какво да му отговори.

Райън се изправи и затръшна вратата на банята. Младата жена отскочи встрани, когато той пусна с пълна сила водата на душа. Прекалено изумена, за да го възпре, тя го наблюдаваше как развърта

докрай крановете на ваната, след това — и на двете мивки и най-накрая дърпа сифона на тоалетната.

— Какво правиш? — възкликна тя, когато помещението се изпълни с пара.

Райън тръгна към нея и я сграбчи за раменете. Прошепна в ухото ѝ толкова тихо, че едва успя да го чуе през шума на силно течащата вода:

— Картината ти е в Грифит. Той иска да те види.

— Наистина ли? — попита тя, неспособна да скрие приятната си изненада. Ти Джей Грифит, прочутият колекционер, бе купил картината ѝ. — Но как...

— Нито дума повече. Просто се облечи и ела с мен.

[1] На англ. ез. една и съща дума означава както „покоен“, така и „закъснял“. — Б.пр. ↑

12.

Астон-мартинът прелетя по Кенсингтън Роуд и зави вдясно. Райън намали, когато приближиха „Палас Грийн“, и махна на пазача в будката.

Известна отдавна като „Улицата на милионерите“, „Палас Грийн“ и обширните къщи с безупречно поддържани големи дворове принадлежаха на кралския дом. Някои от тях бяха превърнати в посолства и посланически резиденции. В близост се намираха „Кенсингтън Гардънс“ и Холанд Парк. Център на внушителния квартал беше Кенсингтънският дворец. Тук бе домът на Уелския принц и принцесата, на принцеса Маргарет, на принца и принцесата на Kent.

На улицата се намираха също така и посолствата на две от най-силните — и загрижени за сигурността си — нации. Съветското и израелското посолство бяха разположени в двата противоположни края на улицата. Обитателите на района посрещаха благосклонно и дори приемаха като свое право да бъдат пазени от дипломатическата полиция. Нейните усилия се дублираха от многобройни частни охранителни служби. В този късен час прозорците на къщите бяха тъмни, но околностите се осветяваха от свръхмощни прожектори и се претърсваха от видеокамери.

Вятърът извиваше дърветата, блъскаше клоните им, заплашваше да ги пречупи. Пълната октомврийска луна, която допреди малко бе блестяла, се бе скрила зад натежалите от дъждовни капки облаци, които носеха буря откъм Северно море.

Лорън се загърна по-плътно в коженото си палто. Мислеше за обяснението на Райън за това как разбрал, че тя е нарисувала „Полунощ в Маракеш“. Каза, че я видял, когато влязъл в килера до зимната градина, за да потърси палтото на Вора. Забелязал я отново на панаира и платил на някакво момче да му я купи, така че никой да не заподозре интереса на Ти Джей Грифит към художничката.

„Моля те, нека Грифит да я хареса и да я запази за колекцията си“ — каза си тя. През последните няколко седмици бе направила няколко скици. Откакто дойде в Лондон, нещо в съзнанието ѝ се бе

освободило. Сега твореше с лекота, без онази мъчителна борба, характерна за ранните ѝ произведения. Резултатът бяха нарисуваните с въглен портрети. Ако Грифит решише, че е обещаваща като художник, щеше да се откаже от плановете си да отвори галерия в Санта Фе и да се съсредоточи върху рисуването.

Колата спря срещу висока врата от ковано желязо — единствен отвор в триметровата стена, която напомняше каменните бойници от Средновековието, с тази разлика, че сега през зъбците преминаваше електричество. Върху високите стълбове от двете страни на портата имаше камери.

— Обърни лице към камерата — нареди Райън.

Тя се подчини и погледна към мигащата червена светлина. Камерата се съсредоточи в продължение на цяла минута върху лицето ѝ, след което се завъртя на една страна, за да провери вътрешността на колата. Вратата се отвори и към астон-мартина хукнаха кръвожадни ротвайлери с метални шипове на нашийниците.

— Не са много приятелски настроени, а?

— И тринайсетте са обучени първо да убиват, а след това да лаят.

Изведнъж дворът бе залят от виолетово-бяла светлина, която обезцвети голите дървета и разкри триетажната каменна крепост. В този момент гръмотевици разтърсиха колата. Лорън сграбчи спътника си за ръката, докато наблюдаваше как кучетата се разбягват, изпоплашени от необичайния гневен пристъп на природата. Оголили зъби, те заръмжаха злобно към астон-мартина; мускулите потрепваха под блестящата им черна козина, в очите им светеше омраза.

Колата бавно се движеше напред и спря пред двойната врата на гаража, частично скрита зад подрязаното тисово дърво. Върху един стълб отново видя камера.

Вратата на гаража се отвори; помещението бе осветено ярко като от слънчева светлина в горещ ден в разгара на лятото. В далечния край стоеше тъмнокож мъж с бял тюрбан и дълга бяла роба. В широкия му ален пояс бе затъкната кама, чиято ножница бе обсипана с големи златни топчета. Той държеше в ръцете си Иги, която размахваше предните си лапи.

— Кой е този?

— Бодигардът на Ти Джей — Райън махна на животното. — Ади е сикх, най-добрият в своята професия, обучен от дете да се бие.

Верен.

— Кажи го на Индира Ганди — отвърна младата жена, спомнила си как толкова ценената сикхска охрана на министър-председателката в един момент се бе обърнала срещу самата нея.

— Това е особен случай. Те са предпочитаните бодигардове. Попитай всеки, чийто живот е в опасност.

Уесткот отвори вратата откъм своята страна и излезе, като кимна на сикха.

Той от своя страна постави Иги на земята и отиде да отвори на Лорън. Тя пристъпи навън и вдигна усмихнато очи; отговори ѝ най-безмилостният му поглед. Не издържа и извърна глава. Иги душеше и проучваше коженото ѝ палто, сякаш беше някой отдавна изгубен братовчед. Младата жена се наведе да я вземе.

— Не пипай! — отекна гласът на сикха.

Лорън отскочи уплашено и потърси с поглед Райън. Явно беше влязъл, тъй като никъде не се виждаше. Вратата на гаража се затвори зад тях и ги изолира от злите, нападателни кучета. И от външния свят.

Животното издаде три продължителни, сърцераздирателни вика. Изправи се на задните си лапи, като я умоляваше да я вземе.

— Свикнала е да я нося.

Сикхът кимна отсечено и тя взе Иги. Свинчето завря муцуна в ухото ѝ, като душеше парфюма.

— Застани тук — изкомандва бодигардът.

— Още една камера?

Това наистина беше прекалено. Но се приближи до мястото, което ѝ бе показал.

— Не мърдай.

Младата жена застана послушно на едно място, докато камерата се взираше в очите ѝ. Що за човек беше този Ти Джей, щом се ограждаше с всички тези предохранителни мерки? Нима наистина смяташе, че ИРА щеше да се опита да го убие отново? А и защо ли изобщо бяха направили онзи опит? Те не си откъщаваха на отделни личности, освен ако не бяха тясно свързани с правителството. Всичко това бе напълно безсмислено.

Вратата безшумно се разтвори и Лорън пристъпи напред. Озова се в тъмно помещение, осветено от една-единствена стенна лампа, чиято светлина беше насочена към тавана; всичко останало тънеше в

дълбок мрак. Притисна животното към гърдите си и изчака очите ѝ да привикнат с тъмнината.

Започваше да я обзема тревога. Къде беше Райън? Стисна още по-силно Иги, мина под някакъв необичаен свод и тръгна по празен коридор. Острите ѝ токчета чаткаха по голия мраморен под. Стигна до някакъв вестибюл. Друга странна арка оформяше входа. Стаята бе съвсем празна, с изключение на безценните картини, окачени безразборно от тавана до началото на ламперията.

— Райън?

Звукът отекна, неестествено усилен от каменните стени и мраморния под. Човек можеше да крещи до прегракване и пак нищо нямаше да се чуе зад тези дебели стени.

Внезапно стаята се освети от призрачно бяла светкавица, последвана от гръмотевица, почти право над покрива, заглушена от дебелите стени. Иги изписка, свря се под разтвореното палто на Лорън и се притисна към гърдите ѝ.

— Райън — извика младата жена, като се бореше с желанието си да побегне навън.

Сикхът внезапно се появи.

— Господин Грифит ще ви приеме веднага.

Последва го по дълъг коридор с окачени от двете страни картини, докато стигнаха пред достойна за крепост врата. Бодигардът взе Иги от ръцете ѝ, а след това ѝ помогна да си съблече палтото. Отвори безмълвно вратата и я подкани с жест да влезе.

В тъмната стая ярка като сахарското слънце светлина осветяваше маса, върху която на статив бе поставена „Полунощ в Маракеш“. Светлината беше толкова силна, че я заслепи. Лорън прикри очи, застана до вратата и зачака да привикне с нея.

Постепенно различи очертанията на седнал на стол мъж. Тъй като се намираше зад ослепителната светлина, той бе скрит в сянката и не можеше да го види добре. Установи само, че е необичайно едър.

— Седни.

Гласът звучеше така, сякаш излизаше от някакво механично съоръжение, подобно на гласовите апаратчета за болните от рак на гърлото.

Като примигваше от силната светлина, младата жена се приближи до празния стол край масата и седна до своята картина

срещу мъжа. Спомни си, че Грифит бе пострадал сериозно от бомбата. Той не желаше да го виждат, явно затова използваше този трик със силната светлина. Въпреки това не можеше да не се тревожи. Всичко беше прекалено странно.

— Разкажи ми за картината си — изграчи мъжът. — Защо си я нарекла „Полунощ в Маракеш“?

— Живях там.

— Това не обяснява нищо. Кажи ми истинската причина.

Това наистина не бе действителната причина, но Ти Джей нямаше как да го знае. Обзета от безпокойство, Лорън започна да върти сребърната гривна около ръката си, като се молеше да е харесал произведението ѝ.

— Зададох ти въпрос.

— Отговорих.

Ядоса се на неуверения си тон. Опасенията ѝ нараснаха, когато погледна към полумрака и видя, че Грифит носеше яке в цвят как и някаква качулка, може би маска за лице. От онези, които използват терористите.

— Детето в твоята картина ти ли си?

— Не — отвърна тя. — Това не е никой конкретно. Тя е продукт на моето въображение, това е всичко.

Ти Джей се размърда на стола си. Съмняваше се, че бе успяла да го заблуди. Не умееше да лъже.

— А ръцете — попита я. — Защо се протягат към момичето? Какво означава това?

Младата жена прибягна до спасителната усмивка на добрата домакиня; отчаяно ѝ се искаше той да хареса творбата ѝ. И тогава щеше да знае, че притежава и талант, не само амбиции.

— Ръцете олицетворяват силите на злото в света; те се протягат към момичето, за да го изкусят.

Сянката се размърда и наклони глава на една страна. Не можеше да разбере дали гледаше нея или нещо в скута си.

— Защо напусна Маракеш... и майка си?

Цялата се напрегна. Майка ѝ. Защо изобщо Грифит се бе сетил за нея?

— За да уча в Сорбоната.

Това бе само част от истината, но тъй като беше вярна, този път гласът ѝ прозвуча много по-уверено.

— Защо си в Лондон?

— За да превърна „Рависан“ отново в първокласна галерия. Райън сигурно ви е казал, че открихме един изключително талантлив художник.

В стаята настана неестествена тишина, като измамното спокойствие, което настъпва след трясъка на гръмотевицата. Докато го чакаше да отговори, погледна към високия прозорец с тежки завеси, най-вероятно кадифени, но тъй като светлината блестеше в очите ѝ, не можеше да каже със сигурност. Масата под стиснатите ѝ длани потрепери от следващата гръмотевица, която разтърси каменните стени.

— Защо лъжеш?

Гласът му звучеше почти нормално.

Обхвана я такава паника, че цялата настръхна. Срещу нея беше най-лошият ѝ враг — миналото.

— Мислиш си, че щом си хубава, можеш да лъжеш и да се отървеш безнаказано, така ли?

— Не...

— Единственото вярно нещо, което каза, е, че си тук, за да спасиш „Рависан“. Останалото са само лъжи.

— Не.

— Разполагам с гласов модулатор, с който следя отговорите ти. Той е по-сигурен от детектора на лъжата.

Беше започнала да се поти под горещата светлина, а пулсът ѝ препускаше все по-бързо. Не обичаше да лъже. Но и нямаше намерение да казва на никого — още повече на един непознат — истината.

— Защо лъжеш?

Гласът му бе дяволски настойчив.

Не му липсваше нахалство да я разпитва така за миналото ѝ. Това изобщо не беше негова работа.

— Не желая да обсъждам смисъла, скрит в моята картина — отвърна му възможно най-любезно. Одобрението на Грифит означаваше за нея повече, отколкото бе готова да признае. — Интерпретацията на произведенията на изкуството зависят от онзи,

който ги възприема. Всяко едно от тях би трябвало да се преценява според собствените му достойнства и да предизвиква емоционален отклик.

— Глупости! Ти лъжеш. Искам да знам защо.

Гневът ѝ избухна с пълна сила.

— Значението на моята картина е лично. И не е ваша работа. Тя или ви харесва, или не ви харесва. Ако не желаете да я задържите... — Изправи се. — Аз съм готова да ви върна парите. Довиждане.

Отговорът му бе някакво грубо гъргорене, което най-вероятно трябваше да бъде смях. Лорън беше прекалено вбесена, за да говори. Тази среща бе за него само една игра. И най-вероятно Райън Уесткот също участваше в нея. Те си играеха с нея. Никой никога не бе видял художествени достойнства в „Полунощ в Маракеш“. И нямаше да види.

В същия миг, в който протегна ръка към своята картина, поредната гръмотевица разтърси помещението като от земетресение. Светлините потрепнаха, след което намаляха значително. Взря се в прозореца, осъзнала, че не беше видяла светкавицата, предшестваща гърма. Прозорецът очевидно не беше истински, бяха зазидани тук като в затвор. Застина.

Стаята потъна в пълен мрак. Младата жена трепереше, но си повтаряше, че няма от какво да се страхува. Просто токът беше спрял. Внезапно Ти Джей се озова до нея; усети топлината на тялото му. Дланта му, в хирургическа ръкавица, докосна бузата ѝ. Минало и настояще се сляха в едно. Като се бореше с ужаса, тя рязко се отдръпна назад.

— Имаме собствен генератор — заяви той; гласът му ѝ се стори необичайно нежен. — Ще се задейства всеки момент.

Мина ѝ лудата мисъл, че ей сега щеше да я прегърне и да я целуне. Обърна се, хукна към вратата, блъсна се в нея, затършува с треперещи ръце, докато открие дръжката и я натисна, като си повтаряше да не се паникьосва. Беше заключено.

— Може да се отвори само отвън.

— Пуснете ме веднага. Искам да се прибера у дома. Нямам право да ме държите тук.

— Ще си тръгнеш... когато аз кажа.

Тя заблъска по вратата, опитвайки се да привлече вниманието на Райън; той не можеше да я изостави така. В този момент докосна случайно стената. Тапицирана. Беше хваната като в капан в звукоизолирана камера без прозорци. Грифит беше побъркан, беше абсолютно убедена в това. Докато риташе вратата и крещеше името на Райън, тя си даде сметка, че никой не знаеше за присъствието ѝ тук. Уесткот я бе измъкнал най-неочаквано от дома ѝ. Не беше оставила бележка на Табата.

Светлините се запалиха. Обърна се, готова да се противопостави на Грифит. Той бе изчезнал заедно с картината ѝ. Опря гръб на вратата и зачака задъхана. Внезапно вратата се отвори и тя залитна.

— Добре ли си?

Райън я хвана и я обърна с лице към себе си.

Тя го прегърна силно, все още задъхана. Постепенно гневът ѝ се върна с пълна сила.

— Къде е Грифит? Той ми взе картината. Искam си я обратно. Настоявам да ме върнеш вкъщи... незабавно.

— Спокойно, спокойно. — Без да я пуска, Райън плъзгаше успокоително длан по гърба ѝ. — Той да не би да те уплаши, съдружникo?

— Не... малко. Измъкни ме от този гроб. — Завъртя се и се измъкна от обятията му. — Що за стая е това? Камера за мъчения ли?

Младият мъж се изхили — сух, циничен смях.

— Какво въображение само.

Запали лампите на тавана и пред очите ѝ се разкри едно почти голо помещение. Вътре имаше само маса с два стола и кушетка в единия край. Онова, което беше взела за прозорец, бе всъщност авангардна стенна скулптура.

— Защо са тапицирани стените? — попита тя; чувстваше се като глупачка.

— Понякога Ти Джей не може да спи. Тогава идва тук. Окача този боклук върху прозореца, за да си осигури пълна тъмнина. Тапицерията пък го предпазва от шума. — Посочи към ореховата ламперия по стените. — Ето там има скрита врата.

Чувстваше се наистина много глупаво, но бе твърдо решена да не го показва.

— Искam си картината... а след това ме отведи у дома.

— Няма да стане. Ти Джей иска тази картина.

— Така ли? — Не можеше да повярва. — Показва го по доста странен начин.

— Да не би да се е държал грубо с теб? — Тя кимна и той продължи: — Не го е искал. Просто ти му напомняш за Каролайн Армстронг.

— Познавал е майка ми ли? Откъде?

— Срещнал я в Маракеш няколко години след твоето заминаване. Дълга история. Ела в моя апартамент и ще ти я разкажа. Освен това там имам нещо за теб.

Лорън се остави неохотно да я поведе нагоре по стълбите.

— Грифит не е купил моята картина заради майка ми, нали?

Райън поклати глава. Майка ѝ владееше безупречно изкуството на флирта и се заобикаляше вечно с мъже, опитващи се да спечелят благоволението ѝ. Беше успяла дори да се омъжи за Рупърт Армстронг.

— Мислех, че щеше да обясняваш — заяви тя, след като изкачиха и последното стъпало, водещо до третия етаж.

— Когато влезем в моята стая — отвърна тихо Райън и се огледа.

Сикхът стоеше в подножието на стълбището, смръщил озадачено вежди.

На третия етаж спряха пред една двойна врата. Младият мъж застана пред нещо като шпионка, подобно на онова, което вече бе видяла долу.

— Какво е това? — попита тя.

— Окулярен скенер. Той създава компютърен образ на ириса. Ади сканира ириса ти, когато влезе. Сега вече никой няма да може да се престори на теб, за да влезе в „Грейбърн Манър“.

Беше чувала за биометрични скенери, при които бе достатъчно да допреш единия си пръст или дланта си до рецептора, за да влезеш в някоя силно охранявана зона, но това тук надминаваше всякакво въображение. Нима Грифит бе изложен наистина на такава голяма опасност, че да прибегва до подобни мерки?

Влязоха в стая с орехова ламперия, чиито стени бяха покрити с полици, пълни с книги и в която имаше диван, тапициран в типични мъжки тонове — кафяво и масленозелено. Той стоеше пред камината, в която гореше дъбова цепеница; ниските пламъци хвърляха светлосенки по пода. Пред дивана имаше тапициран в тъмночервено стол, върху

който бяха струпани десетина броя на списание „Сайънтифик Америкън“. На страничната му облегалка бе метнато авиаторското кожено яке, което Райън бе носил вечерта на срещата им с Ирек в пицарията.

Уесткот изсвири и Иги се появи, като се затътри по дървения под. Спъна се на персийския килим и се просна точно пред Лорън. Тя я вдигна.

— Парфюмът ми определено ѝ харесва. Следващия път ще ѝ донеса шишенце само за нея.

— Ти Джей те е поканил да дойдеш пак?

Зелените очи на Райън проблеснаха изненадано.

— Не. Имах предвид, че следващия път като се видим, ще ти дам шишенцето. Тук не можеш да ме докараш повече.

Седна на дивана и пусна Иги до себе си.

— Не бъди прекалено строга към Ти Джей. Последните няколко години не бяха лесни за него.

— Знам, но той се държи странно и се облича...

— От него не е останало нищо. По-голямата част от лицето и врата му ги няма. За щастие все още вижда с едното око. И двете му ръце са изкуствени.

Съжалила веднага за коравосърдечието си, тя преглътна с усилие. Онова, което научи, я сломи. Грифит бе изживял адски мъки, а тя бе позволила на тъмната бездна на миналото да ръководи действията ѝ.

— Той използва ли някакъв детектор на лъжата, който измерва промените в гласа?

— Да. Ти Джей разполага с всички изобретения, осигуряващи сигурността му, които се предлагат в момента. Смята, че някой се опитва да го убие.

— Кой? ИРА ли? Защо? — попита тя.

Беше излъгала и Грифит знаеше това, но въпреки всичко желаше да задържи картината ѝ. Значи мислеше, че има талант!

— Не ИРА, макар вестниците да писаха, че те са поставили бомбата, която едва не му отне живота. Най-вероятно са объркали човека. Оттогава живеем под постоянна охрана. Ти Джей не желае да признае истината — той вече е мъртъв.

— Какво искаш да кажеш? — попита шокирано тя.

— През целия си живот той е бил човек на хазарта. — Уесткот взе износеното авиаторско кожено яке и й го хвърли. — На Ти Джей е. Изпълнил е шейсет и седем мисии в Кралските военновъздушни сили. Самолетът му е свалян три пъти. Погледни хастара.

Лорън разтвори якето и долови одеколona на Уесткот. Вътре имаше грубо начертана на ръка карта на Франция и Ламанша.

— За да оцелее, трябвало да намери обратния път до дома. Изобщо не очаквал някой да дойде да го спасява. Същото е било, когато е кръстосвал Африка за диаманти. Той обожаваше да създава планове, в които всичко е против него. А сега не може да излезе даже на двора. Все едно че е мъртъв.

— Ра... разбирам.

Гласът й потрепери от съчувствие към Грифит. Остави якето до сумтящата Иги, която се бе изтегнала така, че заемаше половината диван.

— Не обсъждай с никого срещата си с Ти Джей тази вечер. Той не иска другите да разберат колко е зле. Ти си единствената, освен нас двамата с Ади, която го е виждала.

— Няма да кажа на никого.

Бедният човек, самотен и страдащ. Беше я предпочел пред всички художници, които би могъл да повика в „Палас Грийн“, а тя го бе излъгала.

Райън я наблюдава напрегнато известно време, след което се приближи до лакираното барче, очевидно приел, че темата е приключена.

— Какво ще пиеш?

Понечи да откаже, но в последния момент размисли. Дори огънят не можеше да я стопли след преживения в онази зала ужас, който бе смразил кръвта й.

— „Харвис“, ако имаш.

Младият мъж й подаде напитката и седна до нея, праметнал нехайно ръка върху облегалката на дивана. Погледна сериозните му очи и настръхна. Познаваше този поглед; навсякъде по света той означаваше едно и също — мъжко желание. Обикновено се оттегляше, когато се сблъскаше с него. Не и тази нощ. През цялото време нещо в нея отговаряше неизменно на този мъж, въпреки всичките й резерви.

Потисна чувствата си, като си напомни за какво бе дошла в стаята му.

— Та какво щеше да разказваш за майка ми и Ти Джей?

— През юли ще станат петнайсет години, откакто се запознах. С Ти Джей бяхме в Маракеш, за да сключим сделка с Рупърт Армстронг. И тогава той се влюби в майка ти.

Все старата история.

— Погледнала го, а след това го захвърлила и се насочила към следващата си жертва.

— Ни най-малко. Двамата се срещаха ежедневно в продължение на повече от година на едно тайно място в медината. Тя твърдеше, че ще напусне Армстронг.

— Майка ми обичаше парите на Рупърт, неговата титла. Никога не би ги рискувала, като го мами.

— Просто никога не си виждала Ти Джей в действие, скъпа. Можеше да има всяка жена, но той обичаше майка ти. И тя също го обичаше... по свой начин. — Райън я наблюдаваше напрегнато; всяка следа на сексуален интерес бе изчезнала. — Ти обаче си права. Тя нямаше намерение да остави Армстронг. Ти Джей така и не можа да я прежали.

— Така е станало по-добре. Майка ми никога не би останала до него, не би живяла в този затвор.

— Моята майка щеше да го направи.

Мекотата в гласа му я изненада; никога не бе използвал този тон с нея. Той обаче се промени почти веднага и стана смущаващо тъжен.

— Баща ми беше пияница, който биеше майка ми, и въпреки това тя все намираще извинение за поведението му.

Смутена от нежността в гласа му, младата жена си даде сметка, че е станала свидетел на моментно пропукване на твърдата му обвивка. Тъй като не знаеше какво да каже, смени темата:

— Как стана така, че започна да работиш за Ти Джей?

— Дойдох в Лондон, след като изпълних дълга си във Виетнам... — Уесткот се поколеба за част от секундата. — За да се запозная с един роднина. Започнах да работя за Ти Джей. Оттогава съм с него. Свързват ни много неща. И най-вече — и двамата обичаме хазарта и риска. — Отпи от чашата си. — Не само при игра на карти, а и за други неща, като изкуството например. Точно така е станал и

колекционер. Както виждаш, от начина, по който окачва картините, той не го прави от любов към изкуството. За него това е хазарт — кой ще победи.

— Справил се е смайващо добре с нещо, на чието изучаване повечето колекционери посвещават целия си живот. — Погледна Райън и попита: — Това ли правите двамата и сега — залагате на мен?

— Не е хазарт. Ти имаш талант. Просто не го знаеш. — Приведе се напред и я целуна нежно. — Извинявай за днес следобед. Но ти ми го върна, като не дойде тази вечер.

Лорън се бе питала дали щеше да спомене за това. Въпреки че говореше тихо и спокойно, усети гнева му.

— Казах ти, че имам други планове. Нямам навика да не ходя на срещите си.

— Радвам се, че не спа с него.

— Откъде зна...

Целувката му задуши думите ѝ.

„Тръгвай си веднага, преди да е станало прекалено късно“ — нареждаше здравият разум. „Не се излагай — настояваше сърцето ѝ, — ти искаш това.“

Обви ръце около врата му и инстинктивно се притисна към него. Този път целувката им бе съвсем интимна, като насън. Той разкопча блузата ѝ и започна да я смъква, докато разголи раменете ѝ.

Спря и я погледна красноречиво; това накара сърцето ѝ да застине.

— Почти безупречно. — Бързо свали фибите и ги захвърли върху килима. Косите ѝ се разпиляха върху раменете. — Безупречно.

Зарови пръсти в косите ѝ. Придърпа лицето ѝ съвсем близко до своето и спря в мига, преди да слее устните си с нейните. За миг я обхвана паника, тъй като той все така не отделяше ръце от косите ѝ, но нежният поглед в зелените му очи ѝ каза, че няма от какво да се страхува.

Той продължително се взира в нея. Изпита мъчителното чувство, че се опитва да запомни лицето ѝ, защото я вижда за последен път. Ами да, той беше известен с многобройните си краткотрайни връзки. Все едно. И без това не би могла да се справи с него за повече от една нощ.

Той продължаваше да я държи неподвижно и да се взира в нея, а в очите му просветваха златни отражения от огъня.

— Райън — промълви Лорън, за да наруши магията. — Като бяхме долу, каза, че си имал нещо за мен. Какво е то?

Той се усмихна. След като пусна главата ѝ, той пое ръката ѝ и я целуна. И отново се усмихна дяволито.

— Така е, имам нещо за теб.

И насочи ръката ѝ към слабините си, за да затвори пръстите ѝ около възбуждения си член.

13.

— Райън.

Младата жена отдели устните си от неговите. Огледа тъмната спалня, където я бе завел.

— Ммммм?

Беше заврял глава в шията ѝ.

Тя се поколеба дали да изрази с думи своите подозрения. Веднъж вече бе преиграла; може би това също бе плод на въображението ѝ. Опитваше да се съсредоточи върху факта, че се намира в леглото с Райън и да се наслади на опита му в любовните игри, но не можеше. Притесненията не я напускаха.

— Моля ти се. — Посегна към ръката му, която точно очертаваше едната ѝ гърда. — Моля те, изслушай ме.

Той спря да я целува, но продължи да я гали.

— Слушам те... съдружник.

Тя надигна глава от възглавницата и се подпря на лакти.

— Знам, че звучи глупаво, но...

Огледа отново спалнята, осветена единствено от гаснещия огън в камината в съседната стая.

— Какво има?

— Възможно ли е... възможно ли е да ни наблюдават?

Едно мускулче на лицето му потрепна; опитваше да не се разсмее.

— Ти Джей не ни наблюдава, това ти го гарантирам.

Притисна я към себе си и езикът му проникна между разтворените ѝ устни. Лорън искаше да отвърне на целувките му, да почувства отново главозамайващата страст, която я бе обзела, докато я бе разсъбличал бавно в другата стая, а после я бе галил толкова майсторски, че се бе наложило да го помоли да я отведе в спалнята си. Но сега не можеше да се концентрира. И това не идваше от въображението ѝ. Някой ги наблюдаваше.

Райън престана да я целува и разпиля косите ѝ върху възглавницата.

— Ти Джей те уплаши наистина, а?

— Да, така ми се струва. Не мога да се отърва от усещането, че някой ни наблюдава. Сигурно заради цялата охранителна техника наоколо. Има ли някакви скрити камери?

Постара се да го каже с шеговит тон, но не успя. Райън се повдигна на лакът и се взря към един ъгъл на стаята. След това се отпусна отново върху възглавницата и прошепна в ухото ѝ:

— Не е плод на въображението ти. Погледни надясно.

И запали нощната лампа. Младата жена видя Иги, сгушена върху фотьойла край леглото; надничаше иззад страничната му облегалка. Виждаха се само навирените ѝ уши и кафявите очи. Животното усети, че го наблюдават, и завря нос под панталоните, които господарят му бе метнал върху фотьойла, когато се бяха преместили в леглото.

— Това надминава всичко, което е виждала някога. — Изгаси светлината. — Сега вече може ли да подновим заниманията си?

Зацелува я бавно; движенията на езика му имитираха ритъма на хълбоците, които притискаше в тялото ѝ. Всичките ѝ тревоги бяха победени от страстта, която я изгаряше.

Райън бе изумен от силата на своето желание. Бе се заел да я прелъстява бавно, да я възбужда, така че тази нощ да остане незабравима за нея. Но след като я разсъблече и я занесе в леглото, откри, че му бе невъзможно да чака. А когато тя го спря, тъй като мислеше, че някой ги наблюдава, за момент изпита несигурност.

Сега отново контролираше положението. Страстните ѝ целувки го успокоиха. Плъзна длан надолу, между меките ѝ бедра; влагата, която усети между тях, го докара до чувствена лудост.

Намести се върху ѝ и сля тялото си с нейното с един-единствен мощен тласък. Лорън потрепери и заби нокти в раменете му. Беше заровил пръсти в косите ѝ, без да се откъсва от устните ѝ. Искаше му се да забави темпото заради нея, но това явно не зависеше от волята му. Движенията му ставаха все по-бързи и дълбоки, докато свърши сред ослепителна бяла експлозия от удоволствие.

Отпусна се изтощен върху възглавницата до нея. Какво, по дяволите, му бе станало? Не беше се издънвал така от тринайсетата си година. Голям любовник, няма що!

Младата жена лежеше, вперила поглед в тавана. Никой досега не я беше любил с толкова нежност и страст. Всичко, което бе направил,

всяко негово докосване отнемаха дъха ѝ и я караха да иска още. Когато се поуспокои, си даде сметка, че Райън не бе помръднал и не бе промълвил нито дума. Да не би да бе объркала нещо? Може би не беше достатъчно добра, достатъчно опитна. Зачака, като се заслушваше. Бурята бе преминала, чуваха се само далечни гръмотевици.

Обърна се и погледна към фотьойла. Огънят бе изгаснал и стаята бе потънала в мрак, но въпреки това Лорън усещаше присъствието на Иги. Искаше ѝ се да побегне и да се скрие, но не можеше да го направи. Тази къща беше като затвор; можеше да излезе оттук само с Райън. За да скрие смущението си, щракна с пръсти и повика свинчето.

Иги изписка и миг след това вече беше във въздуха. Приземи се до младата жена, но едното ѝ задно краче се заплете в чаршафа, така че падна, със зурлата напред, върху гърдите ѝ. След като Лорън я освободи, животното побутна нетърпеливо дюшека.

— Нямам никакви бонбони, кълна се.

— Легнала си върху възглавницата на Иги.

Младата жена незабавно отстъпи възглавницата. Свинчето я взе в устата си и я помъкна към долния край на леглото. Скочи няколко пъти върху ѝ, за да я сплеска, след което се отпусна отгоре ѝ и въздъхна.

— Ето, ела на моята.

Прекалено смутена, за да го погледне, Лорън се намести върху неговата възглавница. Дали трябваше да поиска да я откара у тях, или да изчака той да направи първата крачка?

— Всъщност съм по-добър — промълви Уесткот.

Беше ѝ нужна цяла секунда, докато разбере какво имаше предвид. Сигурно се шегуваше и я измъчваше със странното си чувство за хумор. Или може би си просеше похвала? Точно това беше. Но нямаше да му достави удоволствието, като му признае, че досега никой не бе успял да я... да я възбуди така.

Райън се обърна и докосна прилепналото за бузата ѝ мокро кичурче. Светлината бе достатъчна да види очите му. Беше сериозен. Съвсем сериозен. Смяташе, че близостта помежду им не ѝ бе доставила удоволствие, и се обвиняваше за това. Какви ли тогава трябваше да бъдат върховите му изпълнения? Вярно, нейният личен

опит бе доста ограничен — избягваше случайните сексуални връзки — но въпреки това...

— Знаеш ли, ти си виновна за това.

— Какво?

Дъхът ѝ секна, тъй като в този момент устните му се затвориха около връхчето на едната ѝ гърда.

Той не си направи труда да отговори веднага. Езикът му обаче предизвикваше чувствени тръпки по тялото ѝ. Най-накрая вдигна глава и прошепна:

— Как само ме възбуждаш. Признай си. От първата целувка помежду ни до днес следобед непрестанно ме възбуждаш. Чудно ли е тогава, че свърших толкова бързо?

— Не съм го правила нарочно. Наистина.

Той обаче не я слушаше — беше посветил цялото си внимание на гърдите ѝ. Младата жена прокара пръсти през разрошените му коси. След това се намести под него и разтвори крака в безмълвна покана.

— Не, не избързвай. Този път ще бъде за теб.

— Беше прекрасно първия път, честно.

Райън спря и я погледна тържествено.

— Нека да изясним нещо. Очаквам да бъдеш искрена. Ти не получи оргазъм. Не се преструвай, че си получила.

Не го отрече. Разбира се, че не беше получила оргазъм. Такова нещо ѝ се случваше изключително рядко. До появата на Райън сексът бе просто част от сделката, която бе направила вътре в себе си първо с Ози, а след това и с Грант. В замяна на тяхната компания и привързаност тя им позволяваше сексуална близост. Но това никога не ѝ бе доставяло удоволствие. До тази нощ.

— Не се преструвай, че съм те задоволил, след като не съм го направил. — Целуна я. — Каж ми какво ти харесва.

Не знаеше как да му отговори. Какво харесваше ли? Ами всичко, което правеше той.

Той плъзна длан надолу по корема ѝ и започна да я гали с опитните си пръсти.

— Не бъди толкова скромна, Лорън. Знаеш, че това ти харесва. Каж го.

— Харесва ми.

Дори повдигна ханш, за да му покаже колко.

Той спря за момент, опиянен от спонтанната ѝ реакция. Влагата на възбуденото ѝ тяло и движенията на хълбоците ѝ го ласкаеха. Беше очевидно, че го желае. Даваше му да го разбере всеки път, когато я целунеше. Тя обаче беше неопитна и не можеше да говори за тези неща. И какво от това, по дяволите? Повечето жени го обсъждаха до припадък.

Целувката му я подлудяваше; езикът му се движеше напред-назад, имитирайки движението на ръката му. Еротични светкавици пронизваха съзнанието ѝ и ускоряваха пулса ѝ. Гореща вълна заля тялото ѝ и я принуди да раздвижи сладно бедра. Скоро последва серия от спазми.

— Така по-добре ли е?

Тя се усмихна и се сгуши в него. Изтощена, вече бе готова да заспи в обятията му.

— Да.

— Не съм свършил още с теб... съдружник.

Гласът му беше нисък — едновременно обещание и заплаха.

— Ало?

Седнал в хотелската си стая в Лондон, Дейвид разговаряше по телефона с Карлос Барзан.

— Нещата тук вървят.

— Уесткот хвана ли се на въдицата?

— Абсолютно — увери го. — Току-що заведе Уинтроп да се срещне с Грифит. Опита се да заглуши думите си, като пусна водата. Но това не му помогна. Новите подслушвателни устройства са наистина страхотни. Чухме абсолютно всичко. — Дейвид не успя да съдържи усмивката си. Идеята за купуването на най-съвременната технология от агенти на ЦРУ, които искаха да изкарат нещо допълнително, беше негова. — И сега Лорън Уинтроп стои лице в лице с Ти Джей Грифит.

Не добави, че очакваше след десетина минути Табата Фоули да пристигне в апартамента му. Не беше необходимо Барзан да знае всичко. Важното беше, че бе направил за своя работодател повече и от най-смелите очаквания. Преди години Карлос бе потърсил специалист, компетентен по започващите да се налагат компютри. Маркърс се бе

постарал той никога да не съжали, че го е взел. С помощта на компютри и чуждестранни банки бе скрил източниците на Барзановите авоари, като с помощта на серия от финансови трикове бе създавал различни фондове. В резултат американското правителство нямаше представа, че империята на Карлос Барзан е изградена с помощта на кокаина, а не на множество международни инвестиции. Междувременно Дейвид бе отделил доста от милионите за себе си и ги бе вложил в швейцарска банка.

— Добра ли се до телефонния номер на Грифит?

— Не — отвърна неохотно Маркърс, — но скоро и това ще стане.

— Добре. Обади ми се, когато си готов за удара. Искам да бъда там. Трябва да го направя лично, разбра ли?

— Да, да — отвърна той.

Колко пъти щеше да му повтаря това старият глупак? Барзан настояваше да убие лично Грифит; желанието му за мъст беше непреодолимо. Досега винаги бе убивал лично своите неприятели. Случаят с Грифит обаче го бе обсебил напълно, бе се превърнал в негова мания.

— Внимавай да не те проследят, докато си в Лондон.

— Грифит не работи в контраразузнаването. Просто се е оградил с охрана, това е всичко.

Дейвид чу почукването на Табата на вратата. Най-сетне.

— Не се тревожи. Аз контролирам положението.

— Случило ли се е нещо друго?

— Гравюрите на Касат на Уинтроп се грабят като топъл хляб. Освен това е открила някакъв многообещаващ художник и възнамерява да излага творбите му. „Рависан“ ще стъпи здраво на краката си вероятно преди края на годината.

Барзан го възнагради с искрен смях — първия, който чуваше от него откакто Грифит бе убил сина му Робърт.

— Точно каквото ни е нужно — още пари.

— Фалшифицирането на гравюри може да влезе в действие всеки момент. Вече щях да съм наводнил пазара с фалшиви репродукции на Касат, ако бях разбрал навреме за тях. Те със сигурност ще пуснат серия репродукции и след изложбата. Тях вече няма да ги изпуснем.

Карлос изсумтя от задоволство.

— Дръж ме в течение. Не забравяй — готов съм да се оттегля... ако се справиш с Грифит.

Маркърс затвори телефона. Да се оттегли ли? Това нямаше да стане достатъчно бързо. В резултат на неочаквания натиск на правителството на Съединените щати върху наркокартела в Меделин, по-малката база на Барзан, разположена в Боливия, най-неочаквано бе започнала да процъфтява. Сега просто се засипваха с изгодни предложения и сделки, за които само допреди няколко години дори не бяха мечтали. Скоро щяха да се нуждаят от цяла армия от специалисти и компютри за прането на парите.

Дейвид обичаше предизвикателствата. И докато колумбийските наркобарони изграждаха цели империи и живеяха в пищна показност, като се подиграваха на своето правителство, той самият възнамеряваше да следва примера на своя работодател. Щеше да живее в Ню Йорк, да крие източника на доходите си и да се грижи за репутацията си на богат филантроп. А след това щеше да прави онова, което му доставя удоволствие. Зад затворени врати.

Силното чукане на вратата прекъсна мислите му. Беше прекарал с Табата последната си нощ в Лондон преди две седмици и оттогава се възбуждаше само от мисълта, че ще се върне при нея. Тя бе разбрала бързо как да му доставя удоволствие. И на всичкото отгоре се бе оказало срамно лесно да я убеди да шпионира Лорън Уинтроп. Парите разтваряха крака, развързваха езици и приспиваха съвестта.

Отвори вратата; пред него стоеше Табата с руса перука.

— Здравей — поздрави го тя така непринудено, сякаш се бяха разделили само преди две минути, а не преди две седмици.

Съблече палтото си. Отдолу носеше приятна младежка рокля, която само загатваше формите ѝ.

Маркърс се приближи до леглото и се отпусна върху него.

— Ела тук — рече; това бе нареждане, не покана.

Младото момиче запристъпва към него с привидно невинен вид, като оправяше с ръка дългите си руси къдрици. Отново му напомни за сестра му, която се преструваше на света вода ненапита, макар всъщност тя да бе агресорът. И ставаше все по-нападателна. Взискателна.

— Как си? — попита Дейвид; усещаше члена си болезнено възбуден.

— Чудесно.

— Как върви бизнесът с бижутата? — попита той и тя се усмихна. — Лорън рисува ли?

— Всяка нощ.

Превъзходно. Всичко вървеше по мед и масло.

Табата застана до леглото и свали евтината руса перука, която слагаше по настояване на Дейвид всеки път, когато идваше при него. Трябваше да бъде внимателен. Не искаше Барзан да разбере за слабостта му към младите момичета. Той държеше всички от неговата организация да бъдат безупречни.

Табата започна бавно да разкопчава роклята си. Тя се разтваряше малко по малко и разкриваше все по-голяма част от тялото ѝ. След това повдигна полата, като разголи богато окосмените си слабини, възседна го и доближи големите си гърди към лицето му.

— Смучи ме.

Той побърза да се подчини.

Когато осъзна, че не е в жилището си, Лорън се разсъни напълно, но остана да лежи, заслушана в ударите на сърцето на Райън. Беше хипнотизирана, прелъстена. Бавно отвори очи. През прозорците навлизаше сивата светлина на зората. Косите ѝ бяха разпилени върху гърдите му и се преплитаха с тъмните косъмчета, които слизаха надолу по тялото на Райън и изчезваха под чаршафа, покрил хълбоците му. Впери поглед в издутината в долната част на корема му, покрита от завивките, и се изчерви.

Не беше... наистина не беше, нали? „Признай си. През цялото време изпитваше удоволствие“ — каза си. Загледа се в ръката му и златният леопард от пръстена ѝ се усмихна. Кой би повярвал, че Райън Уесткот има толкова нежни ръце? Усети, че бузите ѝ пламнаха, като се сети за всички места, където я бе докосвал. И въпреки това така и не бе успяла да му се насити.

Измъкна се от прегръдките му и стана от леглото. Усмихна се, като видя Иги; тя все още спеше върху възглавницата, свита като котка.

Очевидно все пак бе съумяла да заспи по някое време в изпълнената с бурни ласки нощ.

Хвърли поглед през прозореца: на хоризонта се събираха оловносиви облаци. Прекоси на пръсти стаята, като следваше пътеката, очертана от разхвърляните в безпорядък дрехи. Когато огледа и дневната, откри, че сутиенът ѝ липсва. Скъпото дантелено творение на Джанет Регер бе комплект с бикините ѝ в прасковен цвят. Не ѝ се искаше да го изгуби. Беше готова да се закълне, че Райън го бе захвърлил на пода край дивана.

Влезе в банята, затвори безшумно вратата след себе си и пушна душа. Намери сапун с цвят на овесена каша и аромат на сено. Докато се наслаждаваше на падащата върху тялото ѝ топла вода, младата жена за пръв път осъзна точно какво бе сторила.

Защо Райън Уесткот? Имаше толкова много други мъже. Не се нуждаеше от такъв човек. Онова, което правеше една нощ прекрасна, не можеше да стори същото и за един брак. А тя искаше точно това — щастлив брачен живот. И деца. Сватбени камбани за двама им с Райън? Определено не. Дори да беше от мъжете, които харесват домашния уют, от него нямаше да излезе добър баща.

Докато се къпеше, си мислеше за сексуалното пристрастяване. „Космо“ бе пълен с подобни истории. Тогава се бе смяла върху тях, като мислеше, че това са просто измислици. Но сега вече не беше чак толкова сигурна. Подобно нещо се бе случило на Вора. И ако не се отървеше от Райън Уесткот, можеше да сполети и нея самата.

„Приключи с тази работа още сега! Кажи на Райън, че няма да се виждате повече.“ Събра сили, като си припомни празноглавите едрогърдести блондинки, по които той се увличаше и бързо им се насищаше. Не желаше да се присъедини към техните редици.

Докато се бършеше, чу извъняването на телефона и сънения глас на младия мъж. Испита силен копнеж. Какво ставаше с нея? Той не бе неин тип. Нито за миг не биваше да забравя това.

Претършува чекмеджетата в банята и с изненада установи, че няма нито сешоар, нито четка, а само един гребен с няколко липсващи зъба. Започна да подсушава косите си с хавлията, когато Уесткот влезе без да почука — съвсем гол и наперен — и заяви:

— Четвърти рунд.

Значи броеше! Нямах да се учуди, ако правеше някъде резки, за да отчита резултатите.

— Само се шегувам, съдружник.

И вдигна капака на тоалетната.

Унизена, Лорън му обърна гръб и започна да се облича припряно, като се мъчеше да не обръща внимание на звуците, които се носеха от отсрещния край на банята. Съпругът ѝ нямаше да нахлува така в интимния ѝ свят. По време на брака си с Ози бяха използвали отделни спални. Грант Фрейзър никога не се бе показвал гол пред нея; нямаше значение, ако причина за това бе шкембето му. Райън Уесткот беше грубиян и определено не беше неин тип.

— Трябва да напусна града за известно време — заяви той, докато си миеше ръцете. Срещна погледа ѝ в огледалото. — Какво има? Не се разстройвай, ще се върна скоро.

Беше ли нужно тялото му да бъде толкова съвършено, толкова мъжествено и мускулесто и да предизвиква непрестанно у нея копнеж и желание, срещу които беше безсилна?

Той ѝ се усмихна; това бе най-топлата, най-чаровната усмивка, която бе виждала на лицето му. Освен когато бе споменал за майка си. Едва се сдържа да не му отговори. Всяка жена имаше право на една подобна нощ в живота си. На една.

Прокара гребена му през косите си и се опита да отвърне възможно най-безгрижно:

— Беше забавно, но свърши.

В отговор той дръзко се ухили.

— Говоря сериозно. Тази нощ беше грешка. Отношенията ни трябва да останат чисто професионални.

Тръгна към вратата, но той я хвана за ръката и я завъртя с лице към себе си.

— Пълна си с лайна до носа, чак очите ти са покафенели от тях. Ти го искаше не по-малко от мен. Не можем да се преструваме, че това не се е случило.

— Нека се държим като възрастни хора. Среците ми с теб ще се ограничат само на професионално равнище.

— Не желая да слушам подобни глупости. Имам големи проблеми с компанията на Ти Джей Грифит. Трябва да замина за

континента още тази сутрин. Бъди честна. Защо не искаш да се виждаме повече?

„Защото ще се влюбя в теб.“

— Защото си прекалено груб. Не мога да говоря нормално с теб. Ти непрекъснато ругаеш.

— Това са пълни глупости и ти го знаеш много добре. Коя е истинската причина?

Младата жена впери поглед в нежните му ръце, отпуснати край хълбоците.

— Прекалено много ми напомняш за Рупърт Армстронг.

ПОЛУНОЩ

Когато наистина поискаш любов, ще откриеш, че те чака.

Оскар Уайлд

14.

Слънцето все още не се бе изкачило над Атласките планини, над които се издигаше покритият със сняг Джебел Тубкал, когато будилникът иззвъня. Райън бавно се събуди; беше изтощен от триденното секретно пътуване от Лондон до Маракеш. Предстоящият десетчасов преход с кола обаче изискваше да тръгне веднага. Облече традиционните за региона дрехи, грабна вълненото наметало и забърза към роувъра. Провери горивото в резервоара и запасните туби с бензин. Пътят за Уарзазате не беше най-подходящото място да закъса за бензин.

Даде знак на охраната да отвори портата в триметровата ограда. Роувърът се задави и се спусна надолу по улицата, а изпод гумите му се вдигнаха облаци червеникав прах.

Сухият, прозрачен въздух бе оцветен от зората в розово и осветяваше върховете на покривите и купола на джамията. Подобни на настройващ се в чест на изгриващото слънце оркестър, птиците гръмко запяха от всички страни — от бамбуковите гъсталаци и от потъналите в гирлянди от ухаещи цветове храсти. Само след минути утрото щеше да бъде възвестено официално от мюезина, който щеше да призове правоверните да отправят молитвите си към Аллах.

Райън остави зад себе си горичките от финикови палми, натезали от фурми и покращащи дългите си листа на лекия ветреца, и се отправи на юг. Докъдето му стигаше погледът се червенееха богатите наносни почви, характерни за равнината, в която се намираще Маракеш. Пътят се виеше нагоре към хълмовете, които малко по-нататък даваха началото на Атласките планини. Очакваше го път с много завои, които щяха да го отведат до върха.

Докато шофираше, се опитваше да се съсредоточи върху смъртно опасните лъкатушения на пътя. Но не успяваше. Пред очите му неизменно стоеше лицето на Лорън Уинтроп. Поведението ѝ при срещата с Ти Джей бе убедило дори скептично настроения Стърлинг, че тя не е наета от Барзан. Начинът, по който се бе отнесла към Райън обаче, доказваше, че е мръсница. Също като майка си.

Да не би да се бе влюбил в нея така, както някога Ти Джей — в Каролайн Армстронг? Не, не беше същото. Ни най-малко. Каролайн бе задържала Ти Джей, като му бе обещала да изостави съпруга си. Тя щеше да продължи да се среща до края на живота си с него, ако той не я бе принудил да избира. Лорън се бе задоволила да прекара една нощ в леглото с него, преди да го зарече. И не си бе направила труда да го направи по-леко за него. Не. Трябваше да му заяви в очите, че ѝ напомнял за Рупърт Армстронг.

Господи! Все едно че го бе зашлевила с тези си думи. Не беше виждал по-голям негодник от Армстронг. Надминаваше дори Бък Уесткот. Не само, че беше злобно копеле, беше по-лош от обикновен престъпник. Мнозина обаче знаеха цялата истина. За повечето Рупърт бе богат износител на стоки с нюх за приятните неща в живота и съпруга с легендарна красота — прочутата Каролайн Армстронг.

Какво, по дяволите, бе накарало Лорън да види нещо общо между него и Рупърт? Не можеше да си обясни. И вероятно никога нямаше да си го обясни. След като го беше шокирала с изявлението си, той бе излетял навън и бе казал на Ади да я закара у тях.

Да върви по дяволите. Тя не беше нищо особено в леглото, това поне бе сигурно. Съвсем неопитна и определено не негов тип. Защо тогава не можеше да я забрави? Така ли се бе чувствал и Ти Джей?

Младият мъж впери поглед в огнената сфера, която започна да се издига над пустинята Сахара и да залива със светлина и горещина новия ден. Но не виждаше нито зигзагообразния път, нито мароканското слънце. Затова пък видя самия себе си през онова ранно утро преди години, когато се бе прибрал у дома от Лос Анджелис.

Райън вървеше по пистата и се приближаваше към протестиращите хора, които носеха плакати с надписи: „Вървете си от Виетнам. Прекратете бомбардировките. Без повече напалм“.

— Убийци! Садисти! — крещеше тълпата.

Неколцина войници вървяха заедно, обединили силите си срещу външния свят. Но не и Райън. Той крачеше пред тях, като се оглеждаше в очакване да зърне майка си. Да не би да не беше получила телеграмата му? Нима не знаеше колко много му липсваше?

Докато си проправяше път през крещящата тълпа, едно момиче с прилепнал към бедрата чарлстон и увиснали по врата гирлянди от мъниста пристъпи пред него. Правите ѝ като клечки коси висяха на мръсни кичури до кръста.

— Убиец!

И го заплю. Той вдигна ръка да я удари, но се спря навреме и вместо това избърса буза с опакото на дланта си. „Не ставай глупав. Те точно това искат от теб.“ Боже мили! Какво му беше станало на този свят?

Нима тези тъпацы смятаха, че войниците можеха да контролират по някакъв начин онова, което ставаше във Виетнам? Те просто нямаха никакъв избор. Освен, разбира се, ако бяха богаташки деца и следваха, тъй като тогава щяха да имат право да отложат военната си служба. И щяха да си стоят у дома и да протестират, докато другите отиваха в ада и заради тях.

Без да обръща внимание на подигравките, той отново заоглежда тълпата, като търсеше дребна жена с къдрави кестеняви коси и любящи очи. „Хайде, мамо, къде си?“

Добра се до мястото за получаване на багажа и зачака войнишката си торба, като се стараеше да не обръща внимание на щастливите войници с увиснали на вратовете приятелки и сияещи родители. Взе си багажа и хвана автобус, който го отведе по-близо към океана.

Преметна торбата през рамо и тръгна по улиците на Венеция. Наречено на някакъв приказан италиански град, името на крайбрежното предградие, в което бе прекарал живота си, звучеше доста помпозно. Истинска подигравка. Каналите му се пълнеха с вода само след дъжд, което се случваше два, най-много три пъти годишно. През останалото време обитателите му ги използваша като сметище.

Минаваше покрай редиците дъсчени къщи с дворчета колкото войнишката му торба и коли, паркирани пред тях в задушени от плевелите ливади. Стигна до Сикъмор стрийт, но дори не погледна към къщата на Шери Бринкли. Мръсница. По време на отпуската си отиде да види своята бивша приятелка. Тя започна да заеква и да се изчервява, като отмяташе русите си коси. Извиняваше се, че не е отговорила на нито едно от писмата му. Нима той не знаел, че е приета в колеж? И че е много заета?

А след това заяви, че била влюбена в някакъв САЕ. Райън се престори, че не вижда многозначителната усмивка на лицето на майка ѝ, която слушаше от кухнята. Какво, по дяволите, означаваше това?

Оказа се, че това е някакво колежанско братство — на хитреците, които винаги успяват да се измъкнат. Тогава я попита дали на онзи от САЕ му пукаше, че е изгубила девствеността си в обятията на прост войник. При тези думи майката на Шери го подгони с дървената лъжица. Изпрати го с викове, че не струвал нищо и нямало да свърши добре.

Когато зави на следващия ъгъл и тръгна по тяхната улица, младежът се запита дали това бе вярно. Нима Сребърната звезда, с която го бяха отличили, не струваше нищо? Вече не. Някога мислеше, че е върхът. Тогава бе в гимназията, бе звездата на футболния отбор и всички готини момичета, в това число и лейди САЕ пълзяха в краката му. А после от Стратфордския университет му бяха предложили спортна стипендия и той бе на върха на щастието.

Виетнам обаче не влизаше в сметките му. Когато през лятото, преди да тръгне в колежа бе пристигнала повиквателната, той се надяваше да се измъкне. Богатите момчета поне винаги успяваха. За нещастие обаче той бе в един списък с много богаташки синчета, които вече бяха освободени, а онези горе трябваше да се съобразяват с определена квота. Преди да разбере какво става, Райън се озова в лагер за новобранци.

„Всичко е наред, приятел — рече си. — Измъкна се цял от Виетнам, нали така? Имаш заделени и малко пари. Все още можеш да отидеш в колеж.“ Но след протестите, на които бе станал свидетел на летището, и спомените за Шери не беше сигурен какво точно иска да прави.

Вече виждаше жълтата постройка, в която живееше; ускори крачка. Боята бе започнала да се лющи. Какво още беше ново? Когато не работеше на поточната линия в „Мақдонел Дъглас“, Бък Уесткот прекарваше времето си в кръчмата „Джоу Мама“. Баща му беше не само мързелив глупак, ами и зъл пияница.

Биеше съпругата си. Веднъж дори я изпрати в болницата. Откакто се помнеше Райън, баща му общуваше с него с юмруци в пияно състояние и с мръсни епитети в трезво. Но щом стана на четиринайсет години, момчето сложи край на побоите. Винаги беше

изглеждал едър за възрастта си, но тогава започна да заяква. Тренираше всеки ден и се подготвяше за футболния сезон. Този път, когато Бък удари майка му, че не отгатнала точно кога ще се прибере от „Джоу Мама“ и не приготвила вечерята му, Райън се изправи насреща му. Успя да стовари отгоре му няколко подбрани крошета, преди пияният му баща да го пребие. Той обаче разбра, че момчето е пораснало и скоро щеше да настъпи денят, в който нямаше да може да се справя с него. Бък не посегна никога повече нито на него, нито на майка му. Но намери друг начин да ги тормози.

Щом Райън започна да работи след училище, за да събира пари за колежа, баща му престана да дава пари на Мери за издръжката на домакинството и заяви, че вече бил дошъл неговият ред. Домакинските разходи изяхдаха всичко, което припечелваше и едва им оставаха някакви средства за дрехи. Всяко негово излизане с момиче означаваше, че двамата с майка му след това щяха да ядат цяла седмица макарони и сирене. Освен това Райън изпадаше непрекъснато в неудобно положение, тъй като Бък не му даваше да използва колата.

Младежът изкачи няколкото стъпала пред къщата и отвори вратата. Както винаги, тя изскърца. Вътре обаче всичко беше различно. Майка му бе пренаредила мебелите и бе купила нови пердета. Огледа се по-внимателно. На прозорците висяха яркорозови завеси на точки. Това определено не беше стилът на майка му. А от телевизора бе изчезнала снимката му от дипломирането в гимназията, на която държеше похвалната грамота.

В този момент се обади шестото му чувство, което го бе спасявало вече толкова пъти във Виетнам. И му бе спечелило Сребърната звезда. Тръгна безшумно из малката дневна, сякаш се движеше в джунглата, и се запъти към кухнята, в която радиото трещеше с всички сили. Надникна през вратата и видя някаква жена на средна възраст с къси панталонки, вдигнала крака върху кухненската маса на майка му, да си лакира ноктите в яркорозово.

— Коя, по дяволите, сте вие?

Тя изпищя, свали крака на пода и изтърва шишенцето, от което по жълтия линолеум потече яркорозова струйка лак. Жената впери поглед в него, като прикри уста с длан.

Това не можеше да е някоя от приятелките на майка му. Някоя от тях нямаше да сложи яркорозови шорти, разкриващи отпуснатите й

бедрата, или блузката с гол гръб, която не осигурява никаква подпора за увисналите ѝ до пъпа гърди. Фламингово розовите ѝ коси бяха вдигнати във формата на кошер и формата им бе консервирана за вечността с цял флакон лак за коса.

— Къде е майка ми?

— А, сладурче, ти трябва да си Райън.

И запримигва насреща му с нацапаните си с туш мигли.

— Коя сте вие?

— Лулу. Виждам, че Бък не ти е казал.

Гърлото му се стегна и усети металния вкус на страха — сякаш знаеше, че виежданците са го забелязали и вече не го изпускат от погледа си.

— Какво не ми е казал?

Тя побутна към него стол и рече:

— Седни, сладурче.

Сграбчи я за шията.

— Каж ми!

— П-първо ме п-пусни — изграчи тя, а очите ѝ се напълниха със сълзи.

Остави я. Беше страшно уплашена.

— Майка ти е мъртва.

— Лъжкия! Току-що получих писмо от нея...

Колко ли време беше минало оттогава?

— Виж, сладурче, съжалявам.

Сръчно избърса една сълза с яркорозовия си нокът, така че да не развали обилно нанесения грим.

Райън се отпусна на стола. Нямаше друга сила на Земята, която би възпряла майка му да дойде да го посрещне.

— Как? Кога?

Лулу придърпа друг стол и го погледна; очите ѝ бяха изпълнени с искрена симпатия.

— Тази събота ще станат седем седмици. — Протегна ръка и го докосна по дланта, като прокара нокти по кокалчетата му. — Някакъв кръвоносен съд в мозъка ѝ се спукал. Всичко стана набързо. Тя така и не разбра какво се е случило.

Слава богу! Слава богу, че ѝ бе казал колко я обича. Тя винаги му бе повтаряла, че го обича. Той обаче никога не ѝ го бе казвал; смяташе,

че ако го обичаше истински, щеше да остави онзи кучи син, баща му. Когато го бе изпращала отново във Виетнам след отпуската, най-последно й бе казал колко много я обича. Беше го направил не защото смяташе, че го заслужава — тя винаги го бе заслужавала — а защото мислеше, че може да умре той самият. Не тя.

— Къде? Къде стана това?

— Починала е в съня си, сладурче. Един съсед я намерил на сутринта.

— Ами Бък? Къде е бил той? В „Джоу Мама“ ли?

Лулу издаде напред долната си устна. Младият мъж стовари юмрук върху масата.

— Къде е бил той?

— При мен. В моя апартамент. Бъки беше подал документи за развод.

— Лъжкиня! Майка ми щеше да ми пише...

Не. Майка му не би го направила. За да не се тревожи за нея, докато животът му е в опасност.

— Преместихме се тук, след като тя отиде в по-добрия свят. Все пак Бъки е собственик на тази къща.

Бъки ли? Райън се вгледа в жената, която бе пълна противоположност на майка му. Мери Бейли Уесткот беше истинска английска дама, която носеше шапки и ръкавици. И дори пиеше чай. От онези жени, с които би могъл да се гордее всеки мъж. Но не и добрият стар „Бъки“. След като бе превърнал живота ѝ в ад и я бе принудил да работи като робиня над шевната машина и да кърпи дрехите на чуждите хора, докато той самият пиянстваше в „Джоу Мама“, добрият стар „Бъки“ я бе изоставил.

Как ли е успявала да свързва двата края през последните месеци от живота си? Трябва да ѝ е било много трудно. Никога не бе печелила кой знае колко с дребните поправки, които правеше. Майка му винаги бе искала да отвори свое ателие, но Бък не даваше и дума да се издума за това. Не можело съпругата му да работи извън къщи.

— Къде е погребана?

— В „Хевънс Гейт“... някъде там. — Лулу се усмихна и разкри зъби, които биха се превърнали в кошмар за всеки стоматолог. — Дадох нещата ѝ за благотворителни цели. Запазих само старата кутия

за шапки с писмата. Твоите вещи, разбира се, са все още в стаята ти. Бъки не искаше да ги изхвърли, преди да е поговорил с теб.

Райън се изправи.

— Къде отиваш, сладурче? Ела да пийнеш нещо.

Той поклати глава.

— Отивам на гробището.

Бяха му нужни няколко часа — човек бе изгубен в Ел Ей без автомобил — за да стигне до „Хевънс Гейт“ и да открие гроба на майка си сред малките парчета земя срещу магистралата и неспирния грохот на колите. Погледна към едва забележимата линия в тревата, където чимовите бяха повдигнати преди спускането на ковчега в земята. Копеле! Беше платил само за гола надгробна плоча. Майка му вероятно бе погребана в картонена кутия. Тя заслужаваше нещо по-добро.

Райън заслиза по хълма към Дома на покойника. Поръча мраморна надгробна плоча и надпис със староанглийски букви: „Завинаги в моето сърце“.

След това отнесе на гроба ѝ букет от нейните любими диви цветя и ги постави на земята. Седна до нея.

— Аз се справих, мамо. Още съм жив. Щеше да се гордееш с мен.

Докато прокараваше пръсти по тревата, внезапно си даде сметка, че тя вече е била мъртва, когато предвождаше нападението нагоре по Възвишение 666... Дяволското възвишение. Беше се бил като лъв, бе спасил седмина от своите другари и един лейтенант, хванати от виетнамците, за което бе получил Сребърния кръст. И докато се е борил да запази живота на своите хора, без сам да пострада, на Земята вече е нямало нито една душа, която да се интересува от него, от това дали е жив или мъртъв. Нито една.

Изкопа с пръсти малка дупка в тревата и зарови вътре Сребърния кръст.

Остана, докато слънцето залезе над залива Санта Моника и пазачът дойде да го предупреди, че след десет минути заключва вратите. Райън, изтощен от дългия полет, се върна вкъщи, за да си вземе вещите. В никакъв случай нямаше да прекара нощта под един и същи покрив с яркорозовата курва. В никакъв случай.

Най-сетне хвана автобус, който го закара до Венеция. Завари къщата тъмна и празна. Облече износена тениска и дънки и затършува из нещата си, за да реши какво да вземе. Лулу Късите шорти бе поставила върху горната полица на гардероба му старата кутия за шапки. В нея имаше една зелена шапка, която приличаше на зелка. Никога не я бе виждал върху главата на майка си. Тя обаче винаги бе стояла в гардероба ѝ в кутията за шапки, където пазеше коледните писма, изпращани от най-добрата ѝ приятелка в Лондон.

Младият мъж я взе и започна да си играе с воалетката в стил от четирийсетте години, като се питаше каква бе причината майка му да я пази досега. Тя очевидно ѝ бе много скъпа, макар никога да не я слагаше. И тогава усети нещо под подплатата. Дръпна я и откри някаква снимка. Веднага разпозна майка си в едната от двете жени на черно-бялата фотография. По-щастлива, отколкото я бе виждал някога, тя се усмихваше на някакъв поразително красив мъж в пилотско яке на Кралските военновъздушни сили.

Райън се вгледа във втория мъж, застанал до майка му, прегърнал другата жена. Вуйчо му Гарт. Майка му му бе казвала много пъти; че е живо копие на нейния брат, загинал, когато нацистите свалили самолета му над Ламанша. Защо не му беше показвала никога досега тази снимка?

Наблюдава вуйчо си в продължение на цяла минута, когато се досети защо бе крила снимката. Бък щеше да побеснее, ако я бе видял с друг мъж. А тя, в това нямаше никакво съмнение, гледаше с нескрито обожание високия човек и лицето ѝ сияеше от щастие. „Значи мама някога е обичала друг.“ Слава богу. Защо тогава се бе омъжила за Бък? След войната той бил разквартируван в Лондон, където се бе запознал с майка му. А мъжът, когото бе обичала, вероятно бе загинал във войната.

Пиянски смях, последван от истеричен кикот, обяви завръщането на Бък Уесткот. Райън влезе в дневната.

— Лулу ми каза, че си се върнал.

Бък си беше все същият: нисък, плешив, с увиснал над колана корем. Точно типа на такива като Лулу Късите шорти.

— Ти си само едно евтино копеле, знаеш ли. Купих на мама...

— Не се заяждай с мен, момче — заяви завалено той. — Платих за погребението, въпреки че не бях длъжен да правя каквото и да било.

— Защо, не го...

Райън се спусна към него.

— Не — изпищя Лулу. — Не го удрай.

— Да не си посмял да ме докоснеш, момче. Ти си ми длъжник.

— Длъжник ли? Що за шега е това?

Бък погледна приятелката си, след това Райън, после — отново приятелката си.

— Кажи му, Бъки, кажи му. Отърви се от него. Той ми изкара акъла.

— Какво да ми каже? — пристъпи напред младият мъж.

— Спри или ще извикам полиция — извика Лулу.

— Стой по-далеч от мен! — По челото на Бък бе избила пот. Избърса я с опакото на дланта си. — Аз се смилих над теб, момче. Дадох ти име.

— Какво означава това?

— Обещах на Мери да не ти казвам. Но нея вече я няма и аз не мисля да понасям повече безобразията ти. Ти не си мой син. Майка ти беше бременна, когато се ожених за нея. Тя обеща да ми роди син. И какво получих аз, момче? Нищо друго, освен теб.

Райън стоеше вцепенен както първия път, когато бе огледал автоматичното си оръжие и си бе дал сметка, че ако натисне спусъка, някой щеше да умре. Това имаше смисъл. Бък винаги го бе мразил, никога не бе посещавал някое от състезанията на футболния му отбор, никога не бе показвал гордост от високите оценки на Райън. Той самият се бе преструвал, че това не го вълнува, че единственото, което има значение за него, е любовта на майка му. Но винаги го беше заболявало много — не по-малко от юмручните му удари — когато другите момчета го бяха питали къде е баща му и той трябваше да му измисля извинения.

Най-сетне успя да попита:

— Кой е баща ми?

— Тя отказа да ми каже.

15.

Когато пристигна от Лос Анджелис, над Лондон се сипеше лек дъждец. Спря такси и даде на шофьора адрес, намиращ се в източната част на града. Тили Клеъри бе писала за Коледа на майка му в продължение на двайсет години от същия адрес. Но с неговия късмет се оказа, че точно тази година се е преместила.

Таксито спря пред някаква рушаща се тухлена постройка. Прозорците на първия етаж бяха заковани с дъски, но децата, които играеха по стъпалата отпред, показваха, че мястото все още се обитава.

— Някой от вас знае ли кой е апартаментът на Тили Клеъри? — попита младежът, след като плати на шофьора.

— Отсам.

Едно момче го поведе към неосветената сграда.

Зеле. Божичко, в Англия май наистина ядяха такова нещо. Заизкачва стълбите, като се стараяше да сдържа дъха си. Разчиташе много на тази среща с вдовицата, която бе най-добрата приятелка на майка му. Надяваше се да научи от нея кой е баща му.

Детето спря пред вратата в дъното на коридора.

— Това е.

И протегна ръка с вдигната нагоре длан. Райън бръкна в джоба си и извади банкнота от един долар.

— Нямах ли истински пари?

Даде му пет пенса.

— Божичко, благодаря. Много благодаря.

— Да? — чу се приглушен глас отвътре в отговор на почукването му.

— Райън Уесткот е, синът на Мери Бейли.

— Момчето на Мери ли?

Вратата се откряна. Показа се едра жена с кафяви очи и доста по-тъмни коси. Носеше избеляла рокля и смъкнати найлонови чорапи. Вероятно нямаше повече от четирийсет и пет години, макар да изглеждаше на шейсет.

Тили Клеъри го огледа и очите ѝ се разшириха от учудване.

— Не. Не може да бъде.

Райън бръкна в джоба на якето си и извади снимката. Протегна ръка да ѝ я подаде и в този момент видя, че тя плачеше; мощното ѝ тяло потрепваше в безмълвни ридания.

— Б-божичко! — изхлипа тя. — Не мога да повярвам. Просто не мога да повярвам. — Измъкна овехтяла носна кърпичка и си избърса носа. — Изглеждаш също като него.

— Знам. Майка ми казваше, че приличам страшно много на брат ѝ.

Поведе Тили към дивана, застлан с изплетена на една кука покривка, която не успяваше да прикрие напълно кръпките отдолу. Помогна ѝ да седне и се настани до нея, като се надяваше канапетото да успее да ги издържи и двамата.

Тили му се усмихна със същата любяща усмивка, която бе виждал толкова пъти на лицето на майка си.

— Ти изглеждаш дори още по-добре, отколкото изглеждаше Гарт. А той бе наистина забележителен. Приличаш досущ на вуйчо си... с изключение на очите. — Смачка на топка мократа си кърпичка. — Майка ти казвала ли ти е, че с Гарт възнамерявахме да се оженим?

— Каза ми.

— Как е тя?

Той взе ръката ѝ в своята.

— Мама умря преди почти два месеца. Спукал се кръвоносен съд. Починала е мигновено.

— Не! Толкова млада.

Сълзите отново изпълниха очите ѝ, събраха се в ъгълчетата им и потекоха от двете страни на носа ѝ. Райън ѝ показа снимката с надеждата да отвлече вниманието ѝ. Не понасяше плачещи жени; никога не знаеше какво да каже в подобна ситуация.

— Ето една снимка на майка ми и на вуйчо Гарт.

Тя се взря в нея.

— Боже, виж ме само. Не е ли невероятно?

Младият мъж беше съгласен с нея. Наистина беше невероятно. Никога не би разпознал Тили Клеъри. На фотографията тя бе слаба и руса.

— Майка ти е била много хубава, нали? Погледни ѝ шапката. Помня като ходихме заедно да ѝ я купим. Тя пробва всички шапки в

най-скъпия магазин — цената изобщо не я интересуваше — докато намери най-подходящата, с която да се хареса на...

Райън чакаше, впечатлен от изражението на своята събеседничка.

— На кого е искала да се хареса?

Клеъри посочи към мъжа в коженото яке на Кралските военновъздушни сили.

— На баща ти, Трокмортън Джеймс Грифит. — Погледна младия мъж, очевидно изненадана от изражението му. — Божичко, ама майка ти не ти е казала!

— Никога не ми е казвала кой е истинският ми баща. Затова съм тук. Искам да намеря семейството си, баба си и дядо си... братовчедите си.

— Доколкото знам, Ти Джей — така наричат всички баща ти — няма никакви роднини; израснал е в сиропиталище. — Усмихна се с копнеж. — Гарт и Ти Джей служеха заедно в Кралските военновъздушни сили. Именно така Мери се запозна с него. Двамата бяха герои не само за нас, ами и за цялата страна.

Сърцето на Райън се стопли; той изпита едновременно горчиви и сладки чувства. Ето откъде бе наследил смелостта си — от баща си и от вуйчо си, не от онзи кучи син Бък Уесткот. Те щяха да разберат онова, което бе преживял във Виетнам.

— Всеки път, когато Гарт и Ти Джей тръгнаха за някоя мисия, двете с Мери се молехме да се върнат. Един ден обаче небето не послуша молитвите ни.

— И двамата ли са били убити при една и съща мисия?

— Гарт загина. Самолетът на баща ти е свален не знам колко пъти, но той винаги успяваше да се върне. Беше прекалено жизнен и темпераментен, за да позволи да го хванат нацистите. Все още е жив и живее като крал тук, в Лондон.

— Не е ли искал да се ожени за майка ми?

Райън бе искрено учуден — майка му бе хубава, бе истинска дама. Какво повече би могъл да желае един мъж?

— Не. Отказа. Мери нямаше друг избор, освен да се омъжи за Бък Уесткот. Или да се отърве от теб.

— Ако трябваше да избира отново, тя най-вероятно щеше да направи аборт. Бък превърна живота ѝ в ад.

— Не говори така. — Тили с усилие се изправи. — Тя ми писа за последен път едва миналата Коледа. Писмото ѝ бе посветено единствено на теб, за това, каква радост си бил за нея. — Затършува из някакво чекмедже. — Едно нещо обаче ми се стори странно. За пръв път от години споменаваше за Ти Джей.

Младият мъж изчете бавно страниците, изпълнени с признанията на майка му за това, колко се гордеела със своя син и колко смел бил той да отиде да се бие за своята страна. Изразяваше страховете си, че може да го убият. Последният абзац беше посветен на Тили. Очевидно тя бе писала на майка му след смъртта на своя съпруг и бе признала, че макар той да е бил добър човек, никога не е престанала да обича Гарт.

Знам какво имаш предвид, скъпа Тили. Двамата с Гарт щяхте да бъдете щастливи заедно, ако Господ не го бе взел. И разбирам как след толкова години, прекарани с друг мъж, все още копнееш за Гарт. Признавам, че никога не съм преставала да обичам Ти Джей. Понякога, когато остана сама, плача за онова, което можеше да бъде, ако бе пожелал моята любов. Но съм му простила. Все още го обичам. И винаги ще го обичам. Той ме дари с най-голямата радост в моя живот, със сина ми. Господ да го поживи за това.

Райън откри дома на Грифит в Хампстед Хийт. Копелето не си беше вкъщи.

— За кого да предам, че го е търсил?

Човекът, който отвори вратата, го гледаше така, сякаш бе отворил торба с труп във Виетнам и бе усетил носещата се отвътре воня.

— Отдавна изчезнал роднина.

— Нямах представа, че господарят Грифит има някакви... — огледа износените дънки и яке на младия мъж — ... роднини. Ако искате потърсете го пак утре. Господарят Грифит ще играе до късно в „Крокфордс“.

Известен някога със своите поляни, където се провеждали панаири и пазари за едър рогат добитък, понастоящем Мейфеър бе прочут с най-великолепните казина на света. Между стените на тези подобни на дворци заведения се залагаха по-големи суми, отколкото където и да било другаде.

Централно място сред тези кралски казина заемаше „Крокфордс“, наследство от Уилям Крокфордс. Син на рибар, в началото на XIX век той развил хазартните игри в съвременния им вид. Неговите клубове били толкова популярни, че благодарение на тях мнозина от аристократите се лишавали от значителна част от своето наследство и в крайна сметка той се оттеглил като приказно богат човек. През следващото столетие клубовете от този род се появявали и изчезвали, а след Втората световна война най-престижните от тях се съсредоточили в района на Мейфеър.

Мортън Фийлдс работеше като портиер на „Крокфордс“ от завръщането си от войната. В клубовете нямаше по-добър от него и той го знаеше. Мортън наблюдаваше зорко и поздравяваше членовете му с нужното уважение, каквото изискваше тяхното богатство. Повечето от онези, които прекрочваха вратата на импозантната сграда, бяха негови редовни посетители.

Според английските закони онези, които играеха хазарт за пръв път, трябваше да попълнят официална молба и да изчакат четирийсет и осем часа, за да бъде потвърдено членството им. Целта на това вероятно бе да се предотврати необмисленото залагане, което по-късно би могло да доведе до горчиви съжаления. Докато в другите, не така престижни заведения, се подаваха непрекъснато подобни молби, Мортън рядко виждаше повече от четири-пет молби на месец. Огромната такса за членство и астрономическите размери на залозите държаха по-надалеч нежеланите членове.

Докато седеше под колоните в дорийски стил, боядисани в бяло, Мортън не предполагаше ни най-малко, че едрият младеж, който пресече наперено Кързън стрийт, има намерение да влиза в неговия клуб. Разтревожи се, когато младият хулиган застана отпред и се вгледа в златната табела, закачена върху колоната.

Откакто „Крокфордс“ се намираще в ръцете на Мортън, той не бе имал никакви неприятности, ако се изключат двамата италианци — какво друго би могъл да очаква човек от тях — които се бяха сбили

заради някакъв бас. Той отстъпи назад и скръсти ръцете си в бели ръкавици зад гърба, като се надяваше нехранимайкото да си замине по пътя.

Райън наблюдаваше постройката. Не приличаше на казино. Но кой беше той, та да знае? Познанията му за Англия се ограничаваха до това, което му бе разказвала майка му за войната, и романи като „Коледна приказка“ и „Том Джоунс“, които бе чел в училище. Засега се оказваше, че Лондон е по-озеленен, по-влажен и по-древен, отколкото си бе представял. И тук обаче улиците гъмжаха от същите хипита с дълги прави коси, които си имаха и у дома и които слушаха непрестанно „Бийтълс“ по малките си транзистори. Освен това в Лондон все още имаше старци с дрехи от времето на Чарлз Дикенс, като камериера у Грифит и човека, който пазеше на вратата на клуба и го оглеждаше.

Райън изкачи стълбата, като вземаше стъпалата по две наведнъж, и спря пред портиера.

— Търся Ти Джей Грифит.

— Правило на клубовете е да не бъдат безпокоени техните членове — заяви Мортън, но младокът си проправи път покрай него. — Виж какво. Не можеш да влезеш вътре.

Вътре беше изключително тихо и Райън реши, че се е озовал в моргата. Но щом влезе в главното помещение, видя доста хора, струпани край въртящите се рулетки и игралните маси. Повечето от тях бяха със смокинги; човек можеше да помисли, че се намира на сватба. Край една от масите седяха неколцина араби, облечени в бели роби.

Младият мъж огледа помещението, окачените по стените картини с ловни сцени, двата златни белоглави орела, кацнали над единия прозорец, сексапилните тела на жените крупиета, безименните лица — предимно на мъже, докато откри онзи, който отговаряше на описанието, направено му от Тили според една неотдавна публикувана в „Таймс“ снимка.

От ярко осветената голяма стая през сводест вход се влизаше в по-малко помещение. Там видя някакъв човек с побелели коси. Райън се приближи под любопитните погледи на играчите, които

подозрително оглеждаха дънките му. В по-малката стая, където играеше Грифит, чиповете, струпани върху масата с рулетката, бяха много повече. Явно тук се залагаха големи суми. Късметът на Грифит обаче току-що му бе изневерил.

Младежът спря на входа, загледан в човека, обърнат с гръб към него. Изправените рамене, извитата на една страна глава и начинът, по който наблюдаваше въртящото се колело и топката от слонова кост, която отскачаше ту в червеното, ту в черното, и отново в червеното и черното, говореха за самоувереност.

— Грифит!

Гласът на Райън отекна в тихата стая като изстрел от М-16.

Мъжът се обърна.

— Гарт? Не може да бъде!

Младежът прекоси краткото разстояние, което го делеше от баща му, и застана лице в лице с него. Очите, които го наблюдаваха от красивото лице насреща му, бяха същите, които бе виждал през целия си живот в огледалото пред себе си. Стовари юмрук в корема на Ти Джей, а след това — върху брадичката му. Грифит се просна върху масата и така му даде възможност да го удари още веднъж. Този път целта беше носът му и върху застланата в зелено маса потече кръв.

Грифит отвърна на сина си с два изненадващо силни удара. Райън обаче съвсем до неотдавна бе разчитал на майсторството си в тази област, за да оцелее, така че несъмнено бе по-добрият и по-добре тренираният, а и ответните удари го вбесиха. Събори съперника си на земята и го възседна, като се наслаждаваше на страха, който забеляза в очите му. Сграбчи за гърлото копелето и го стисна.

— Кой си ти? — попита Ти Джей, като се бореше да си поеме въздух.

От двете му ноздри струеше кръв и течеше надолу по брадичката му и в ръцете на младежа. Нямаше какво да отговори на кучия син, затова продължи да стиска с намерението да спре едва когато види, че наистина ще го удуши. Грифит обаче не знаеше това. Разтърси го удар в гърба; Райън погледна през рамо.

Зад него стоеше полицаи и размахваше в ръцете си палка.

— Ужасно съжалявам. Не може ли да оставим края на тази неприятна история за навън.

Тъй като ченгето бе придружено още от десетина свои колеги, Райън не се опита да спори. Стисна гърлото на Грифит и го задави за последен път. След това се изправи. Портиерът се спусна веднага към баща му и му подаде носна кърпичка, за да спре кървенето. Ти Джей я притисна до носа си и в този момент на палеца му проблесна масивен златен пръстен с глава на леопард.

— Заври си го — рече Райън и му показа среден пръст.

А след това се отпрати навън, без да обръща внимание на изумените погледи, вперени в него. Намигна на русата мадама крупие, която не бе забелязал досега, когато мина покрай нея. Излезе навън, съпроводен от бдителните полицаи. В същия момент до него се появи Грифит; носът му бе спрял да кърви.

— Сър — рече ченгето, което бе сложило край на боя. — Ще трябва да дойдете с нас, за да дадете писмено обвиненията си.

Ти Джей се взря в младежа.

— Няма да го правя, ако той се съгласи да не ме докосва.

Цял ескадрон високи шапки със сребристи козирки се обърна към Райън. В лицето му се втренчиха любопитни погледи.

Младият мъж нямаше намерение да убива баща си. Беше се преситил да убива във Виетнам. Освен това вече бе излял гнева си. А сега тъпата болка в гърдите му напомняше, че пътуването му дотук се бе оказало напразно. По време на полета до Лондон бе мечтал как открива семейството си, което го приема с разтворени обятия. Само че животът не беше вълшебна приказка.

— Няма да го удрям повече.

Полицаяте заслизаха по стълбите и започнаха да влизат в белите коли с хоризонтални сини линии.

— Почакай. — Грифит го последва на безопасно разстояние. — Ти си син на Мери Бейли, нали?

Райън не отговори.

— Защо си ми ядосан? Аз бях най-добрият приятел на вуйчо ти Гарт. А Мери... — Грифит спря. — Къде е Мери?

— Мъртва е — аневризма в мозъка.

Ти Джей набърчи красивото си чело, а очите му помръкнаха от тъга.

— Това е ужасно. Моите съболезнования. — Докосна го по ръката. Погледите им се срещнаха; зелените им очи се взираха едни в

други. — Ти си мой син, нали?

Райън се обърна; нямаше какво повече да казва на този човек. Той обаче го последва, като вървеше редом без усилие въпреки забързаната гневна крачка на младия мъж. Докато се движеха един до друг, Райън си даде сметка, че бе наследил от баща си не само зелените очи. И двамата бяха високи около метър и деветдесет, с дълги крака и мощен торс. Приликата помежду им обаче спираше дотук. Ти Джей беше изумително красив, докато Райън бе копие на вуйчо си... слава богу!

— Мери никога не ми е казвала, че е родила бебето. — Тъй като не получи отговор, Грифит продължи: — Слушай, синко...

Младежът рязко спря.

— Да не си посмял да ме наричаш твой син. Аз съм син на Мери, не твой. — Вдигна ръкава на якето си и оголи ръка. Показа се набърчен участък кафява кожа. — Бях на четири години и все още не знаех, че тостерите парят. Бък ме откри, като си играех с тостера. Къде беше ти, когато той направи всичко възможно да науча, че тостерите горят? Къде беше ти, когато Бък ме заключи за два дена в бараката за инструменти, задето си скъсах панталоните, като се спуснах по една греда? Ами когато имах нужда от някого, който да ми помогне да възпра Бък да не удря мама? — Тръгна отново. — Ще ти кажа къде си бил. Ей тук и си залагал в компанията на разни богаташчета. Аз не съм ти син. И никога няма да бъда.

Грифит спря до едно лъскаво червено ферари.

— Ти каза каквото имаше да казваш. А сега пък чуй мен.

Райън спря, вперил поглед в автомобила. Мечтата на всеки човек. И определено неговата.

— Разполагаш с една секунда. Казвай по-бързо.

— Имаш ли братя и сестри? — Когато поклати отрицателно глава, баща му продължи: — В такъв случай, независимо дали това ти харесва или не, аз съм единственият ти роднина.

— Не давам пукнат грош за това.

— Какво би казала майка ти? Дали би искала да изминеш толкова път и дори да не си поприказваш с мен?

Райън реши, че нямаше да му стане нищо, ако поговореше с него. Все пак никога повече нямаше да се види с това копеле. Грифит му хвърли връзка ключове.

— Ти ще караш.

Изгубил за момент способността да говори, младежът се вторачи в ключовете с изобразената върху тях емблема на лудуващ кон. Ферари. Това дяволски червено ферари принадлежеше на Грифит. Влезе в издължената спортна кола и хвана кормилото, сякаш всеки ден я караше. Нищо обаче не можеше да бъде по-далеч от истината. В гимназията от време навреме бе карал колите на своите приятели — все раздрънкани таратайки. Във Виетнам бе карал военния джип.

— Къде отиваме? — попита той, след като завъртя ключа в стартера и моторът замърка.

— Къде си отседнал?

— Никъде. Нещата ми са заключени в едно шкафче на „Хийтроу“.

— В такъв случай отиваме у нас. Давай право по „Одли“.

Само след пет минути Райън вече бе влюбен до уши във ферарито. Когато спечелеше малко пари, за награда щеше да си купи някоя хубава кола. Напомни си да не си позволява да бъде разсеян от спортния автомобил. Обърна се към Грифит и едва сега забеляза, че той го наблюдава изпитателно.

— Мислех, че искаш да говорим.

— Не смяташ ли, че трябва да ми кажеш как се казваш?

— Райън Бейли Уесткот.

— Райън? — повтори той, сякаш опитваше да разбере дали името му подхожда. — Трябва да си открил скоро, че аз съм твоят баща.

— Да. Когато мама умря, Бък ми каза.

— Никога не съм предполагал, че съществуващ. Само ако знаех...

— Какво щеше да направиш? — Райън стисна с две ръце кормилото, тъй като си нямаше доверие, че ще се сдържи да не удари Грифит. — Отказал си да се ожениш за нея.

— Честно казано, никога не съм обичал майка ти, но щях да се ожена за нея, ако знаех, че ще роди моето дете.

— След като не си я обичал, защо си й направил това дете?

— Стана случайно.

— Глупости! Трябвало е да използваш презерватив. Аз самият винаги го използвам, дори във Виетнам, когато ходех при проститутки.

Затова вечер мога да спя спокойно, без да се притеснявам, че детето ми ще си легне гладно или разплакано.

— Във Виетнам ли си бил? — Ти Джей му посочи накъде да кара. — Имаш ли медал?

— Да, но престани да се опитваш да променяш темата на разговора. Прекалено глупав ли си бил или прекалено мързелив, та не си използвал презерватив?

— Винаги ги използвам. Но на тях не може да се разчита стопроцентово.

Райън натисна педала на газта и ферарито се стрелна по пустата улица. Той бе резултат на случайност. На глупава случайност, съсипала живота на Мери Бейли. Стигнаха до едно кръгово кръстовище и младият мъж завъртя три пъти автомобила по него. Това обаче не му помогна особено.

— Завий тук — рече тихо Грифит. — След това веднага вляво и после вдясно.

Райън следваше указанията му; никога досега в живота си не беше карал толкова бързо. Обичаше да шофира бързо... опасно бързо. Беше се прочул с това във Виетнам.

— Тук свий вляво.

Гласът на Ти Джей прозвуча безстрастно. Райън зави наляво. Божичко! Ама това ферари бе наистина страшно. Как само вземаше завоите! Всяка друга кола сега щеше да се движи само на две колела. Хвърли поглед към своя спътник. Очакваше да го види сгърчен от страх, а той се усмихваше. Райън залепи за пода педала на газта. Грифит се разсмя. Младият мъж отдели крак от газта и автомобилът започна да намалява скоростта си.

— Какво е толкова смешно?

Въпросът накара Ти Джей да се засмее още по-силно. Райън отби встрани и натисна спирачките. Ферарито рязко се закова на място.

— Защо се смееш?

Грифит вдигна шеговито ръце, уж се предаваше.

— Взел си лицето на Гарт, но дори да нямаше моите зелени очи, щях да позная, че си мой син. Гарт никога не би дръзнал да нахлуе в „Крокфордс“ и да се нахвърли върху някой играч. И никога не караше с повече от десет километра в час. Няма нито един полицаи в Лондон, на

когото да се налага да ме пита за името, когато попълва формуляра с глобата, която трябва да платя за превишена скорост.

— Вуйчо Гарт е бил смел... бил е герой.

— Не съм казал нищо лошо за него. Той все още ми липсва. Гарт обаче не е бил безразсъден в действията си. Неговата смелост бе тиха, скрита дълбоко в него и се проявяваше само в кризисни ситуации... по време на война.

— А какво ще кажеш за онзи случай, в който вуйчо изкачил висока колона, на чийто връх се намирала статуята на не знам кой си?

— Колоната на Нелсън. Кой ти разказа за това?

— Мама. Каза, че вуйчо Гарт се изкатерила по нея и закачил на шапката на Нелсън надпис: „Да му го начукаме на Хитлер“.

— Аз го направих. Гарт ме чакаше долу.

— О? — възкликна Райън, объркан. — Ами онзи случай, когато вуйчо Гарт влязъл в бой с четири нацистки самолета?

— Нямах друг избор. Бяха се спуснали след един от нашите ударени самолети. Момчетата в него нямаше да се справят, ако не бях отвлякъл вниманието на нацистите. На човек наистина трябваше да му стиска, за да го направи — не само на мен, а и на целия екипаж, особено на картечаря. Имахме дяволски късмет, че останахме живи.

Райън не се съмняваше в думите му. Нима всички разкази с невероятни приключения, за които майка му му бе разказвала с нескрита любов в гласа, са били нейният начин да го запознае поне отдалеч с баща му, без Бък да разбере за това? Дали щеше да каже някога истината на Райън, ако смъртта не я бе сполетяла така неочаквано?

— Цяла нощ ли ще стоим тук?

Без да каже нищо повече, младежът последва указанията на Ти Джей, докато стигнаха дома му в Хампстед Хийт. Преди да излезе от ферарито, Райън стисна за довиждане обвитото в кожа кормило на луксозния автомобил.

— Влез за малко. Имам снимки на вуйчо ти и на баба ти и дядо ти.

Младежът се поколеба. Най-неочаквано си спомни клана на Уесткотови. Немарливи. Глупави. Винаги се бе срамувал от тях. Как ли изглеждаше истинското му семейство? Точно това бе дошъл да открие.

Щом се озова вътре, започна да оглежда скъпите мебели. В детските и юношеските си години бе гледал много телевизия, а представите му за това как живеят богатите идваха от „Селяндурите от Бевърли Хилс“. Вероятно именно онова, което би видял там, имаше предвид майка му, като казваше, че нещо е от „класа“. Съмняваше се обаче, че всички богати хора от класа отрупваха стените си с картини.

Влязоха в малка стая, цялата в полици, по които безразборно бяха наредени книги. Грифит извади някакъв стар албум. Райън заразглежда бавно снимките — на всичките се виждаха вуйчо му Гарт, самият Грифит и техните самолети: те ту се бяха разположили върху крилете им, ту правеха физиономии от кабината за управление, ту седяха върху опашката или висяха от перките. И най-големият глупак можеше да види, че са много добри приятели и обичат да летят.

— Това... — Грифит посочи възрастната двойка на следващата страница, — са Луиз и Том Бейли, твоите баба и дядо.

Младият мъж се вторачи в тях. Беше наследил четвъртитата челюст и острия нос на дядо си.

— По време на войната ли са загинали?

Видимо натъжен, Ти Джей кимна.

— Направих тези снимки — продължи, като отгърна следващата страница — на едно семейно тържество в моя чест. Няколко дни по-късно нацистка бомба падна точно върху тяхната сграда. За щастие Мери и Гарт не си бяха у дома.

Райън оглеждаше внимателно всяка една от черно-белите фотографии: Тили и майка му с подобната на зелка шапка на главата; майка му и вуйчо му Гарт, правещи физиономии пред фотоапарата; майка му, която показва очевидно направена от нея самата баница за случая; майка му с авиаторското яке на Грифит.

— Какво е това? — попита той и показа снимката, на която Мери държеше якето с подплатата към фотообектива.

— Това е картата, която начертах върху подплатата. Никога не знаех кога и къде може да ме свалят. Искях да съумея да намеря сам обратния път.

Райън настръхна. Във Виетнам той самият не бе излизал никъде, без да носи копие на най-актуалната карта.

Грифит поклати глава и се усмихна.

— И то даде своите резултати. Точно това и празнувахме. Бяха свалили самолета ми. Цели две седмици аз се крих в едно френско рибарско селище в очакване на кораб, с който да прекося Ламанша. Не беше лесно, тъй като единственото, което знаех на френски, бе една фраза, научена от майка ти: *Vrai amour ne se change*. — Той се позасмя. — Човек не може да стигне далеч, като твърди, че истинската любов не се променя.

Кучият му син бе приел любовта ѝ като нещо гарантирано. Вероятно тя бе само една от множеството жени, минали през живота на Грифит. Той наистина бе прекалено красив със свършените си черти и поразителни зелени очи. Трябваше да сложат предупредителен знак на челото му.

— Коняк? — попита той и се приближи до някакъв достоен за телевизията поднос, върху който бяха наредени пет-шест малки чаши.

Младият мъж безстрастно кимна, сякаш пиенето на коняк бе всекидневие за него. Ти Джей му подаде чашата, която не бе пълна даже до половината. Стиснато копеле! Райън изгълта на един дъх съдържанието ѝ. Течността подпали стомаха му като напалм. Паренето премина нагоре по хранопровода чак до гърлото му. Изкашля се два пъти и се вторачи в своя домакин, който поддържа своята чаша около минута в дланите си, преди да отпие от нея.

— Когато срещнах Гарт, двамата се сработихме веднага. Разбираш ли какво имам предвид?

Младият мъж кимна. Беше изпитал същото с Брад Самюълс. Младши лейтенантът беше поел командването на неговото поделение по време на първия му караул. Веднага бяха станали неразделни. До възвишение 666. От всички, които бе спасявал, единствен Брад бе ранен толкова тежко, че не можеше да ходи. Райън го бе изнесъл на гръб, като бе пълзял почти през цялото време. Когато най-сетне се добра до санитарите, приятелят му бе мъртъв.

— Семейство Бейли ме включваше във всички семейни сбирки. За пръв път в живота си бях щастлив. Но тогава имах всичко, което исках, неща, които нямам днес. Семейство. Най-добър приятел. Чувство, че принадлежа към нещо, че наистина се нуждаят от мен. А полетите и съзнанието, че мога да загина всеки момент, добавяха към всичко това вълнение, което не бях изпитвал дотогава.

— И къде е мястото на майка ми във всичко това?

— Тя знаеше много добре що за човек съм. През цялата война се срещах ту с една, ту с друга жена. Харесвах Мери като приятелка. Никога не съм я окуражавал, не само защото беше сестра на Гарт и той не би искал да ѝ причиня мъка, а и защото Мери... — Ти Джей извърна поглед. — Не беше мой тип.

— Тя беше вярна и предана. Най-добрата майка на света — произнесе през стиснати зъби младежът. — Точно такъв тип жена имам намерение да си избира за съпруга.

— Чувствах се отговорен към Мери, затова прекарвах колкото се може повече време с нея след смъртта на Гарт и родителите ѝ. Тя нямаше други роднини. Но никога не съм я докосвал... преди да изминат няколко години след края на войната. По това време бях свободен; нямаше какво да правя. Цяла Англия се бе заела да строи, така че работех като зидар. Искаше ми се да започна някакъв бизнес и с тази цел трябваше да събера колкото се може повече пари. Мери знаеше за това; срещахме се два-три пъти месечно, за да бъда сигурен, че е добре. Гарт ме бе помолил да се грижа за Тили и сестра му; дължах му го.

— Свършил си голяма работа и с Тили. Тя живее в истински коптор.

— Нямах представа. След като Мери замина за Америка, никога повече не съм се виждал и с Тили. Тя беше бясна, че не се ожених за майка ти. Надявам се Тили да ми позволи да ѝ помогна сега.

— Прекалено си закъснял. Аз вече се погрижих за това. Тя искаше да се премести в Стоу он дъ Уолд. Дадох ѝ парите; ще ми ги върне, когато може.

Грифит присви очи, като изучаваше замислено сина си.

— Та, за майка ти. Не знам как точно се случи това, но една нощ се любихме. Подобно на повечето жени, тя слагаше знак на равенство между любовта и секса. Извиних се за стореното, но тя се разплака и се вкопчи в мен, като заяви, че ще ме обича вечно. Престанах да се срещам с нея.

— Хайде де. Един път и е забременяла? Не го вярвам.

— Презервативът се скъса. Когато дойде и ми каза, че очаква бебе, не можах да повярвам на лошия си късмет. Дадох ѝ пари да се отърве от... — Преглътна и затвори за момент очи. — Предположих, че го е направила. Следващото, което научих, бе, че се е омъжила за

Уесткот, разквартируван тук американски войник. Съжалявам, че бракът им не е бил сполучлив. Съжалявам също, че Уесткот се е държал толкова лошо с теб.

— Справих се с това. — Нямахше намерение да плаче на рамото на Грифит.

— Изслушай ме. Не казвай нищо, докато не свърша. Имам работа, която може да те заинтригува. Опасна е, затова се плаща добре — двайсет и пет хиляди лири стерлинги годишно.

Райън се постара да не издаде изумлението си. Никога не би могъл да изкара толкова пари у дома без образование. Но дали искаше да работи за човека, изоставил майка му?

— Седалището ти ще бъде тук. Но работата изисква често пътуване до Африка. Нужен ми е смел и съобразителен човек. Не е необходимо да ми даваш отговор веднага. Първо си помисли.

Райън се изправи и измънка троснато „лека нощ“. Почти бе стигнал до вратата, когато Ти Джей го повика. Обърна се точно навреме, за да хване ключовете на ферарито.

— Вземи колата. По това време на нощта няма да намериш такси.

— Откъде знаеш дали ще видиш отново някога ферарито?

Устните на Грифит се разтегнаха в усмивка, която разкри белите зъби под подутия нос, който обаче не бе успял да загрози лицето му.

— Изобщо не се притеснявам. Нали си син на Мери.

16.

— Вазата ти е продадена — съобщи Лорън, щом влезе в кухнята. Табата се бе надвесила над фурната, от която вадеше тава с току-що изпечени обици.

— Наистина? Толкова бързо?

Ухили се до уши; това бе първата искрена усмивка, която виждаше на лицето ѝ. Младата жена постави парите върху плота.

— Започнаха да ме питат за нея още щом я изложих. Имаш ли друга?

— Не. Н-никога не съм предполагала...

Момичето грабна парите.

— Аз разпознавам таланта, когато го видя. Не се ограничавай с бижутата. — Лорън се отпрати към летящата врата, през която се излизаше от кухнята. — Не ми приготвяй вечеря за днес. След работа с Вора ще ходим на представление на „Мис Сайгон“.

Асансьорът я отведе на партера. Впери поглед в дебелията дъждовна завеса. Клаксонът на един кафяв ягуар извести пристигането на Вора. Лорън отвори чадъра и се спусна към автомобила.

— Готово ли е всичко за Финли и другите критици? — попита приятелката ѝ.

— Така смятам, но това не означава, че очаквам с нетърпение този момент. Ще направя всичко според силите си, за да ги очаровам. Искам отзивите за Ирек да бъдат положителни.

Вора потегли към „Рависан“.

— Малко се притеснявам, че ние двете лансираме Ирек — заяви след малко тя. — Английското общество е доста консервативно. Нека фактът, че на престола и на министърпредседателското място стоят жени, да не те заблуждава. Погледни какво става по-долу. За разлика от Съединените щати, тук почти никъде няма да видиш жена, заемаща високо място в бизнеса или в промишлеността.

— Не си мисли, че там положението е по-различно. Съмнявам се, че биха избрали за президент жена, колкото и подходяща да е тя.

— Работата е там, че сега в Америка има доста жени на ръководни постове, което показва, че мъжете нямат нищо против — отвърна Вора.

— Не бих казала. Те бяха принудени да ни приемат.

— Английските мъже не са приели жените и може би никога няма да го направят. Не забравяй, че легендата за всемогъществото на добрите стари момчета е започнала именно тук, в изключително мъжките клубове.

— Какво се опитваш да ми кажеш с всичко това?

— Тревожа се заради критиците. Искам Ирек да има голям успех. Смятам, че критиците биха ни приели по-сериозно, ако едната от нас беше мъж.

— Имай вяра в себе си. Ще видиш, че ще се справим много добре.

Паркираха колата, излязоха и побързаха да отворят чадърите.

— Моля те, не се притеснявай. Мога да се справя с Финли.

— Страшно съжалявам, но не мога да не се тревожа за Ирек. Знаеш какво означава той за мен.

Забързаха под силния дъжд и завиха зад ъгъла. Право пред себе си Лорън видя астон-мартина на Райън. Този път той не бе паркиран както обикновено на завоя, а направо на тротоара пред галерията. Каква дързост само! Как ставаше така, че никога не слагаха верига на някое от колелата на колата му за неправилно паркиране?

Пулсът ѝ се учести против волята; щяха да се видят за пръв път след прекараната нощ заедно. Преди три дълги дни и три още по-дълги и по-самотни нощи. Въпреки скандалните му коментари — „имам нещо за теб“ — и броенето на това колко пъти се бяха любили, Райън ѝ липсваше. „Той не е твой тип“ — настояваше лявата страна на мозъка ѝ. „Напротив, твой тип е“ — отвръщаше дясната половина.

Защо беше толкова нерешителна? Беше направила това, което трябваше да се направи. А сега трябваше да го забрави. Съмняваше се, че той ще ѝ създава проблеми, след като му бе заявила, че ѝ напомня за Рупърт. Уесткот я бе изгледал убийствено и бе излязъл, без да каже нито дума.

Защо от устата ѝ се бе изплъзнало точно името на Рупърт? Двамата с Райън нямаха нищо общо помежду си. Абсолютно нищо. Малцина виждаха онова, което се криеше зад любезно сладникавата

фасада на Рупърт. Уесткот от своя страна казваше точно онова, което мислеше, беше откровен до грубост. Единственото, което ги свързваше, бе навикът им да получават всичко, което пожелаят, макар и по различен начин. Вероятно беше това. Подсъзнанието ѝ бе доловило единствената обща черта между двамата мъже. За да я предупреди.

— Ирек използва колата на Райън — промълви Вора, очевидно разстроена.

— Какво има? — попита Лорън, доволна, че все още не бе дошъл моментът да се спречка с Райън.

— Споменах за менюто по повод откриването на изложбата и той пожела да го обсъдим заедно.

Влязоха в „Рависан“ и поставиха мокрите си чадъри на поставката до мизерния чадър на Ирек.

— Здравейте — посрещна ги самият той. — Вали като из ведро.

Както обикновено носеше пуловер, видял и по-хубави дни, върху демодирана риза. Беше пак с нов часовник, вместо онзи във формата на Супермен, с който Лорън го бе видяла при последната им среща. Портокаловият цвят на каишката силно контрастираше с отровназеленото лице и виолетовите ръце на часовника.

— Доколкото разбрах, искаш да обсъдим менюто, което ще предложим на твоята изложба. Ще има само ордъври. Коктейлът след откриването ще бъде в новия апартамент на Базил Блэкстоук. Естествено онова, което ще ни предложи той, ще бъде...

— Ирек не желае да се сервира хайвер на откриването — обади се Вора.

— Лигаво, миризливо, солено — сбърчи нос той.

— Уверявам те, че ние не предлагаме хайвер от съомга. Дори не и от златна есетра. В твоя чест сме поръчали най-доброто, което ще ни бъде доставено направо от Каспийско море.

— Никакъв хайвер.

— Но това е нещо типично руско — възкликна Лорън и в този момент забеляза предупредителния поглед на своята приятелка.

Художникът поклати глава.

— *Началство* са единствените руснаци, които ядат хайвер.

— Партийните лидери — поясни Вора.

— Само *началство* си позволява хайвер. Питайте хората, които чакат с часове на опашка за по една мазна пържола, дали някога са опитвали хайвер.

— Нещата тук са по-различни — не се предаваше младата жена. — Тук не се редим на опашки. Купуваме всичко, което можем да си позволим. Нашите гости ще очакват да им предложим най-доброто. Точно затова ще сервираме хайвер в сребърни съдове и шампанско „Кристал“.

— Истинските мъже не пият шампанско.

— Разбира се, че пият. — В този момент се сети за Райън. Той ненавиждаше шампанското и бе предал омразата си и на Ирек. Страхотно. Макар в момента да се намираше Господ знае в коя точка на планетата, пак успяваше да създава неприятности. — Но ние ще предлагаме освен това всякакъв друг алкохол. Шампанско ще пият само онези, които желаят.

Усмихна се, приела, че темата е приключена.

— Никакво шампанско. Никакъв хайвер. Сирене и английска водка — постанови Ирек. — „Бъроус“.

Вора сложи длан върху ръката на Макаров.

— „Бъроус“ е хубава, но не е най-добрата английска водка. Понастоящем Танкъри произвежда първокласна водка, наречена „Танкъри Силвър“. Нека да предложим от нея.

— „Бъроус“ — настояваше Ирек. — Няма нищо общо с онзи спирт, който пиехме у нас.

— „Танкъри Силвър“ ще си подхожда най-вече със „Стилсът“, английския чедар, и със „Сингъл Глостър“. — Вора му се усмихна. — И „Дорсет Блу“.

Лорън се взираше изумена в приятелката си. Тя не можеше да предлага да сервират само водка и сирене и нищо друго. Половината от гостите им със сигурност щяха да предпочетат „Кристал“, а останалите очакваха първокласен алкохол, нещо от рода на двацет и пет годишен „Гленфидич“. И хайвер.

— Аз съм английски поданик, роден в Русия — обяви гордо Макаров. — На изложбата си искам най-добрата английска водка и най-доброто английско сирене, нищо повече. — Намигна на Вора. — Побърканите западници ядат много, прекалено много преди ядене и така си провалят вечерята. Не е нужно да постъпваме и ние така.

— На телефона, госпожо Уинтроп — обади се момичето на рецепцията. — От Америка е.

Сигурно беше Пол. Младата жена тръгна нататък, като си мислеше колко по-бодро звучеше гласът на брат ѝ при всеки следващ разговор. С нетърпение очакваше той да се възстанови напълно. Спря, след което тръгна обратно към Вора и Ирек.

— Знаете ли, като си помисли човек, онова, което има най-вече значение, е не какво сервираме, а произведенията, които излагаме. Вора, обади се на доставчиците и им кажи да приготвят нещо специално със сирене.

— Пол — рече тя, когато най-сетне хвана слушалката.

— Не. Дейвид Маркърс е. Току-що прочетох доклада ви за прогреса на „Рависан“. Много е впечатляващ. Заложихте на произведенията на Касат и успяхте. Не виждам обаче никакъв договор с Ирек Макаров. Предполагам, че сте забравили да ми го изпратите.

— Нямаме писмен договор, само устно споразумение.

Откога се нуждаеше от неговото одобрение?

— Не говориш сериозно, нали? Не е възможно да възнамеряваш да бъдеш единствен разпространител на Макаров и да издаваш репродукции на неговите творби, без да сте направили писмено споразумение. Какво ще стане, ако пръснеш толкова пари, за да го лансираш — ти вече си похарчила хиляди за тази изложба — и след това той си отиде?

— Ами, аз...

Как би могла да обясни на човек като Маркърс, че Ирек бе принципен и почтен човек? Беше станало дума за сключване на договор, но художникът бе непреклонен. Не се нуждаел от такова нещо, не можел да го разбере, само адвокатите си пълнели гушите от тия работи.

— Направете го писмено. Така се прави бизнес. След като той се подпише, ми изпрати контракта по факса.

Младата жена неохотно се съгласи и затвори телефона.

— Страхотни новини! — посрещна я сияеща Вора, когато тя вдигна глава. — Току-що се обадох на „Танкърри“. Те ще дарят водката. Искат да лансират своя продукт на най-богатия пазар на света.

Лорън кимна одобрително не само на неочакваната помощ, а и на инициативата, проявена от приятелката ѝ. Тя все по-добре и по-

уверено вършеше работата си. Обърна се към Ирек и рече:

— Ще можеш ли да ме откараш до „Ла тант Клер“? Не е много далеч. Ще се върнем навреме за срещата ти с д-р Дигсби.

Двете съдружнички бяха изразили притесненията си по повод времето, прекарано от Макаров в затвора. Опасяваха се да не би средствата за масова информация да не разберат, че е бил политически затворник, и Райън бе предложил да се срещнат с д-р Дентън Дигсби. Той съветваше хората как да извлекат изгода от насоченото към тях внимание на медиите.

— Ирек — каза Лорън, след като потеглиха, — смятам, че трябва да сключим договор, за твоя собствена защита.

— Не се притеснявай за мен. Аз не се страхувам. Вие сте ми приятели.

— Ирек — настоя тя, като се опитваше да говори спокойно, тъй като усещаше решимостта му по този въпрос, — напълно е възможно нещо да не тръгне както трябва.

— Това не ме притеснява. Райън казва, че договорите не са хубава работа.

Пак Райън. Макаров да произхождаха от различни светове, двамата мислеха по един и същи начин и гледаха на света с еднакъв непукизъм, както би се изразил Райън. Младата жена се отказа; нямаше причина да настоява за сключването на контракта. Просто трябваше да се справи с настояванията на Маркърс и да не му позволи да възпрепятства откриването на изложбата.

Ирек намали скоростта, тъй като навлязоха в пренаселения край на Хайд Парк; положението бе допълнително влошено от силния дъжд.

— Защо не дойде с Райън, когато ходихме да гледаме Борис Гребенчиков?

О, не, пак Райън.

— Казах му, че имам други планове.

— По-важни от Райън?

Всяка негова дума бе изпълнена с недоверие.

— Не — отвърна предпазливо тя. — Но вече бях обещала на друг господин да вечерям с него. Не би било почтено да наруша уговорката си с него, нали?

Макаров сви рамене, очевидно аргументът не го беше убедил, и насочи поглед напред.

— Това означава много, страшно много за него. Той не е канил на среща нито една жена от три години.

— Три години ли? Не. Той се слави като плейбой и ходи с най-различни жени. Сигурно не си разбрал нещо.

— Той ми каза, че след бомбения атентат станал друг човек. Разбрал кое е важното в живота. Както аз — след ГУЛАГ.

Лорън се загледа в движещите се чистачки. Възможно ли беше казаното от Ирек да е вярно? Какво всъщност знаеше тя за Райън? Само онова, което бе научила от Вора и Финли. На нея лично той ѝ се струваше олицетворение на мъжкарят плейбой. Нима безцеремонното му държание беше само привидно?

Ръцете му. Нежното им докосване я бе изненадало. Той като че ли усещаше дори преди нея самата онова, от което имаше нужда тялото ѝ. Само ако... само ако беше по-друг човек. Но не беше и ако не престанеше да мисли за него, щеше да се побърка. Трябваше да насочи вниманието си към Грант, който ѝ се обаждаше всеки ден, или към Финли, който я канеше да прекара някой уикенд с него във вилата му. Да мисли за каквото и когото и да било, но не и за Райън Уесткот.

Макаров спря колата пред ресторанта. Портиерът се спусна към тях и отвори вратата на автомобила. В ръката си държеше чадър с размерите на палатка.

Преди Лорън да успее да излезе, художникът я хвана за ръката.

— Не бъди лоша с моя приятел. Той те харесва много... много.
Любов.

— *Любов ли?*

— Как я наричахте вие? — Потупа се два пъти с длан по сърцето.
— Това, което чувстваме дълбоко, дълбоко в себе си към онези, които харесваме много.

— Влюбен ли?

— Да. Тази е точната дума.

Младата жена си взе довиждане и се измъкна като насън от колата. Докато тичаше към „Ла тант Клер“ и после, като поспря, за да изтръска горната си дреха, тя си припомни времето, което бе прекарала с Райън. Той се държеше кавалерски, което показваше, че тя не означава много за него. Дали не беше пропуснала нещо? Не. Освен че беше загрижен тя да получи оргазъм — което просто доказваше

сексуалните му умения — той никога не бе давал и най-малък знак, че държи на нея. Ирек грешеше.

Ами ако все пак имаше право?

— Ето те и теб.

Насреща ѝ се зададе Финли и ѝ подаде ръка. Тя се усмихна, като си напомни колко важни бяха тези критици. Трябваше да престане да мисли за Райън Уесткот.

Финли я поведе през пълния с посетители ресторант, в които правеха резервации седмици по-рано. Тъй като се хранеше тук всеки ден, Толбът можеше да разчита винаги на най-добрата маса.

— Лорън, несъмнено си спомняш Честър Рейнолдс — Стивънс от „Аполо“.

Младата жена с любезна усмивка протегна ръка на критика, с когото се бе запознала след търга в „Сотби“.

— Щастлива съм да ви видя отново.

— Удоволствието е мое — отвърна той и се ръкува с нея с меката си и гладка като пухче за пудра длан.

— А това — продължи Финли, като се обърна към някакъв дребен мъж с кукленско лице, който се изправи и протегна ръка към нея, — е най-старият ми приятел, Ръдърфорд Еймс.

— Здравейте.

Лорън се ръкува и с него. Забеляза деликатното потрепване на ноздрите и бързото му примигване, докато я оглеждаше. Макар да ѝ се усмихваше, Еймс очевидно не я бе харесал от пръв поглед. Въпреки това младата жена успя да задържи усмивката на лицето си, докато седнаше. Позволи на Финли да поръча вечерята за нея. Дъждосвирец на грил. Специалитетът на „Ла тант Клер“.

Лорън отпиваше от чашата си с молвърнска минерална вода, в която имаше няколко капки лимонов сок, и слушаше учтиво обсъждането им на предстоящата изложба в „Тейт“.

— Всички ли ще можете да посетите изложбата на Ирек Макаров?

— Не бих я пропуснал — увери я Ръдърфорд.

Другите двама също потвърдиха, че ще отидат.

— Някой от вас имал ли е възможност да прочете написаното в пресата?

— Нова рекламна фирма ли използвате? — попита Финли.

— Да — отвърна Лорън, окуражена от усмивката му. — Вора отговаря за тази част от кампанията.

Ръдърфорд изви вежда, но нищо не каза. Младата жена не даде никакви обяснения по въпроса. Целият замисъл около рекламата бе на приятелката ѝ. Беше я направила така, че другите да разберат за Ирек колкото е възможно по-късно.

— Може ли да предложи? — заяви Честър, изговаряйки както винаги неясно думите. — Следващия път, когато лансирате нов художник, не изпращайте за медиите толкова... толкова лакирана информация.

— Съгласен съм — побърза да се намеси Ръдърфорд. — Информацията за руснака ми напомни за онзи американец, Джеф Кунс.

Лорън едва не употреби някоя от неприличните думички на Райън. Да сравняват Ирек с Кунс. Смехотворно. Бивш рекламен агент на Нюйоркския музей на модерното изкуство, Кунс бе прекарал няколко години на Уолстрийт, преди да реши да стане художник. И докато повечето хора на изкуството използваха доста дискретни методи на реклама, кампанията на Кунс, която бе привлякла с успех вниманието към неговите творби и в резултат те бяха започнали да се продават на астрономически цени, се бе превърнала в медийно събитие.

Онова, което Вора бе направила за Ирек, нямаше нищо общо с цитирания случай. Рекламата бе професионално издържана и в никакъв случай не можеше да се нарече „лакирана“. За разлика от Кунс Макаров не позираше край своите творби.

— Целта ни беше да привлечем вниманието на колекционерите към един вълнуващ нов талант, без да парадираме.

— Критиците трябва да бъдат предпазливи — обади се Финли. — Напоследък се навъдиха толкова руски „гении“.

— Когато в „Сотби“ пуснаха на търг авангардните руснаци, учените заявиха, че две от маслените платна на Попов са фалшификати — обади се Честър. — От „Сотби“ обаче оспори това заключение и в крайна сметка пуснаха и тях на търга.

— Доста нечиста работа. Доскоро „Сотби“ не биха си позволили да постъпят по този начин.

Лорън дъвчеше упорито, така че да няма възможност да отговори както тя си знае на тази тирада, но бе разбрала прекрасно посланието

на своите събеседници. Когато Тобман бе пожелал да откупи „Сотби“, той трябваше да се пребори със своите съперници. Беше оставил впечатлението, че къщата ще остане същата като през средата на XVIII век. Веднъж станал неин собственик обаче, Тобман бе насочил тук голяма част от търговете, с които се бе занимавал нийоркският му клон. Англичаните не бяха приели добре този факт и промениха отношението си към „Сотби“. Може би Лорън проявяваше неоправдана параноя, но имаше впечатлението, че не бяха благоразположени към нея не само защото беше жена, ами и защото освен това бе американка, също като Тобман. Искаше ѝ се да обясни, че майка ѝ е англичанка и че притежава английски паспорт, но гордостта не ѝ позволи да го стори.

— Доста лоша изложба — заяви Честър. — Цените за съвременните произведения на изкуството са неоправдано високи. „Размяна“ на Вилем де Кунинг бе продадена за...

— Двайсет и един милиона — намеси се младата жена.

— Нов рекорд за жив художник.

— А сега пък сме изправени пред случая „Саачи“ — рече Финли.

Изрече последното с приглушен глас и Лорън помисли за момент, че става дума за някаква бурна любовна история, а не за лондонския рекламен магнат Чарлс Саачи. В началото на осемдесетте той се бе сдобил с творбите на много съвременни художници. Тъй като все още не бе настъпил бумът на пазара, художниците му бяха разрешили да трупа произведенията им, тъй като вярваха, че възнамерява да осигури обиколка из музеите за своята колекция, както бе направил Арманд Хамър. За нещастие финансовият неуспех на Саачи го бе принудил да продаде някои от въпросните творби.

Хора от бизнеса се възползваха от тази възможност да откупят произведения от художници като Ерик Фишл и Анселм Кифер, чиито цени надминаваха един милион долара. Това, а също и по-новите произведения на изкуството задоволиха напълно търсенето на пазара. Просто нямаше чак толкова много купувачи на картини, струващи по повече от един милион долара. Мнозина от художниците не успяха да продадат най-новите си творби. Затова пък Саачи трупаше пари. Останалите предприемачи — също. Художниците обаче откриха, че кариерата им е в застои.

Лорън предполагаше, че това в крайна сметка щеше да се промени, след като пресищането отминеше. Тя леко се усмихна и кимна на Финли и неговите приятели. Вора имаше право. Поради една или друга причина те вече бяха решили, че няма да харесат картините на Ирек.

Докато обсъждаха предимствата на „Ла тант Клер“ пред другите ресторанти, младата жена се опитваше да се успокои с мисълта, че Райън вече бе откупил две картини за колекцията на Грифит. Въпреки това продължаваха да я измъчват съмнения. Колко пъти беше виждала как отрицателните отзиви на критиката провалят надеждите на талантиливи художници?

— Аз ви оставям — обади се Ръдърфорд.

Когато той си тръгна, Лорън се обърна към Финли:

— Трябва да се върна веднага в галерията. Благодаря за обяда. Бих искала тази вечер ти да ми бъдеш гост. Имам билети за „Мис Сайгон“, на най-страхотните места.

Консултантът по въпросите на медиите д-р Дентън Дигсби закъсняваше за уговорената за един часа среща с Ирек Макаров. Дигсби стоеше зад огледалната стена и наблюдаваше приемната. Преди първата си среща с нови клиенти Дигсби имаше обичай да ги наблюдава без те да подозират. Начинът, по който се отнасяха към неговата секретарка, му казваше за тях много повече от най-задълбочения разговор.

Като момче Дигсби бе влизал често в салона, където майка му гледаше по телевизията преподобния Малкълм Огстоун. Както винаги, в края на телевизионното си предаване той се обръщаше към своите братя с молба да изпратят по една лира, а той щеше да се помоли за тях. Майка му правеше точно това, без да обръща внимание на пробитите обувки на сина си и на празния килер.

Дигсби веднага бе забелязал възможността да се усъвършенства посредством религията. Оттогава той не бе отклонил нито за миг погледа си от своята цел: религиозно телевизионно предаване, в което би могъл да се моли срещу заплащане. Погълнат от идеята да ръководи теологичните радиовълни, Дигсби се записа на курс за религиозни кореспонденти.

Слава на бога, в крайна сметка бе възнаграден с титла доктор на божествените науки. Той обаче бе прекалено умен, за да повярва, че едно парче хартия би му осигурило достъп до света на телевизията. Спестява пари в продължение на две години, след което се записва на телевизионен курс. Най-сетне дойде и неговият ред в групата и той се изправи пред камерите, готов да направи първата си от поредицата успешни проповеди. Още преди да завърши встъпителното си изречение, неговата аудитория — състудентите му — избухна в смях. По-късно, докато наблюдаваше записа, разбра коя бе причината. Близко поставените му очи, оградени от тъмни кръгове над самодоволния нос, му придаваха вид на миеща мечка. Изобщо не приличаше на апостол. И никога нямаше да прилича.

Колкото и 1958 година да бе изпълнена с разочарования за Дигсби, следващата година го дари с божествено вдъхновение. За пръв път общите избори в Англия бяха отразени от телевизията. Би Би Си предаде дебатите Никсън — Кенеди. Дентън се вираше като хипнотизиран в малкия екран, като мислеше за неговата мощ.

Това всъщност бе истинският Бог.

Предложи услугите си — безплатно, тъй като нямаше опит — на Уилбър Макалистър, собственика на веригата магазини „Муцис Тутцис“, разположени в метростанциите. Уилбър бе хвърлил око на телевизията във връзка с последното си начинание — „Сокс Трот“. Разположени в миниатюрни пространства, също в метростанциите, магазинчетата предлагаха найлонови и мъжки чорапи на много ниски цени.

Червендалестият Макалистър се бе появил по телевизията облечен в редингот и бяла риза. Опитите му да имитира акцента на „Итън“ не успяха да заблудят никого. Отпорът бе огромен. Никой не желаше да купува нищо от продавача на чорапи с лице, наподобяващо подметка.

Дигсби прекара часове с Макалистър в едно от многобройните студиа на Би Би Си, което един приятел му бе уредил да ползва. Облече Макалистър в семпли, характерни за представителите на работническата класа дрехи, подобни на тези, които най-вероятно носеха неговите клиенти, и му каза да се откаже от фалшивия акцент. „Цели се винаги в своята аудитория“ се превърна в аксиома за Дентън.

Макалистър не продаваше обувките си на кралското семейство. Какъв смисъл имаше тогава да се преструва, че го прави?

Когато рекламите тръгнаха по телевизията, продажбите веднага скочиха. Стана така, че обувките и чорапите дадоха успешния старт на кариерата на Дигсби. Неговите съвети започнаха да търсят политици и хитри членове на парламента, които, след като бяха наблюдавали Кенеди, бяха открили едно ново определение за личността — харизматична.

С годините единственият истински Бог беше благословен с непрекъснато увеличаващо се паство. Дигсби разшири обсега на своя консултантски бизнес. Към него постепенно се присъединиха нови хора, които пишеха речи, дизайнери, консултанти по грима и анкетъори, чиято задача бе да преценяват резултатите.

Днес Дентън наблюдаваше вратата към приемната, когато тя се отвори и през нея влезе красива брюнетка. Зад нея вървеше набит мъж, а от стария му чадър се стичаше вода. Той веднага впери очи в картината на Шагал, окачена над бюрото на секретарката.

— Аз съм Вора Лейтън, а това е Ирек Макаров. Имаме среща с д-р Дигсби в един часа.

— Днес ли?

Секретарката се престори на объркана.

— Да. Съжалявам, че закъсняхме. Дъждът...

Секретарката запрелиства бележника със срещите, сякаш нямаше представа кои са новодошлите. Вора погледна през рамо и се усмихна извинително на руснака. „Така значи било“ — помисли си развеселен Дентън. Секретарката излезе от стаята уж да провери на какво се дължеше това объркване.

— Така, не забравяй да ми се обадиш в мига, в който привършиш очаквания от всички нас портрет — рече Вора; очевидно се опитваше да отклони вниманието на художника от настъпилата неразбория.

Лицето му омекна, когато я погледна.

— Ще се обадя на минутата. Вече съм почти готов.

— Добре. Трябва да го включим в каталога и да подготвим мястото, където ще го изложим.

Тя му се усмихна отново, след което погледна притеснено към вратата, водеща към кабинета на Дигсби. Секретарката се появи и започна да се извинява. За тази среща отговарял един от наскоро

наетите хора; в наши дни човек наистина не можел да намери работен екип, на който да разчита.

— Заповядайте в кабинета на д-р Дигсби, господин Макаров. Той ще дойде веднага. — Обърна се към брюнетката: — Преди малко се обади госпожа Уинтроп. Искаше да говори незабавно с вас.

Дентън продължи да наблюдава Вора през огледалното стъкло. Тя вдигна телефона.

— Лорън? Да не се е случило нещо? — Гласът на Вора се бе повишил с една октава. Тя се заслуша мълчаливо за момент. — Нямам нищо против. Ако това ще помогне на Ирек, аз съм за. Давай, покани Финли. Току-що говорих с Ирек за него. Обеща да ме уведоми веднага, щом завърши портрета.

Дигсби изчака Вора да влезе в кабинета за предварителното интервю. Той я последва и от погледа му не убягнаха нито сърдечната усмивка на госпожа Лейтън, нито подозрителният вид на руснака, който той не си направи труда да прикрие. Дентън не подаде ръка, като се представяше. Избягваше да докосва другите хора — малко повечек предпазливост в наши дни не беше излишна. Това правило не важеше единствено за съпругата му, която работеше като негова секретарка от деня, в който бе отворил първия си офис.

— Кажете, господин Макаров, какво ще направите с всички пари, които ще спечелите от тази изложба?

— Ще си купя порше — отвърна без колебание Ирек.

Дентън го разбираше напълно. Всеки човек се нуждаеше от известен материален стимул.

— Какъв според вас ще бъде най-големият ви проблем, ако постигнете огромен успех?

Художникът измъкна някакъв часовник от джоба на порядъчно износеното си сако и му го подаде. Върху огромния му циферблат се виждаше евтина интерпретация на „Жозеф, овчаря“ на Марк Шагал, същото платно, което Дигсби бе купил за приемната си.

— Комерсиалността е враг на всеки човек на изкуството. В много по-голяма степен на един син на Русия, който не е привикнал с капиталистическия Олимп. Стига до...

И той посочи главата си.

— Вярвам, че Господ ще ми покаже как да ви помогна, господин Макаров. Но трябва да правите точно онова, което ви кажа.

Ирек се смръщи недоверчиво.

— Ще направя каквото му кажете — намеси се Вора.

Руснакът ѝ хвърли кос поглед. Тя го окуражи с поредната си високоволтажна усмивка.

— Райън смята, че това е страхотна идея.

— Ще направя каквото ми кажете — обърна се той към Дентън.

— Добре. Така, какво сте предприели във връзка с вашия акцент?

— Всеки ден ходя на уроци. Нощем се упражнявам с една скоропоговорка. Повтарям я отново и отново, колкото мога по-бързо.

Това биеше всичко, което Дигсби бе чувал досега.

— Престанете да вземате уроци. Практикувайте, като говорите с колкото се може повече хора. Донякъде причината английският ви да не е особено добър е фактът, че сте вършели работа, по време на която не сте имали възможност да общувате. — Продължи да говори, без да обръща внимание на питащия поглед на брюнетката. — Гледайте непрекъснато телевизионни новинарски предавания. А след това застанете пред огледалото и започнете да се упражнявате, като се гледате в него и повтаряте онова, което сте чули току-що.

— Да се преструвам, че говоря по телевизията ли?

— Да. Тъй като скоро действително ще се появите по нея. И запомнете, гледайте винаги право в камерата. В противен случай ще създадете впечатление, че лъжете или криете нещо. Дентън се изправи и подкани с жест Ирек да се приближи. — А сега ще отидете в моето студио и ще позволите на моя екип да се заеме с вас. Ние ще останем тук.

Когато руснакът излезе, Дигсби попита:

— Госпожо Лейтън, влюбена ли сте в Ирек?

— Да — с неудобство призна тя.

— В такъв случай позволете ми да ви дам безплатно един съвет. Освободете се от изкуствената коса. Носете я къса и я накъдрете, за да ѝ придадете обем. Косата ви трябва да бъде на всяка цена мека и пухкава. — Примигна зад очилата, които носеше не заради проблеми със зрението, а за да прикрие тъмните кръгове около очите си, които му придаваха вид на миеща мечка. — Какво криете зад този грим?

— Лунички. Хиляди лунички.

— Прекрасно! Не се опитвайте да ги криете. Слагайте само руж в прасковен цвят и сенки на клепачите. Нищо друго. Разбрахте ли?

Освен това се обличайте малко по-небрежно. Това ще бъде вашето спасение.

— Искате да кажете, че Ирек ще... ще ме харесва повече така?

— С Божията помощ.

— Може ли да отида при него вече? — попита тя.

— Не. Трябва да застане самичък лице в лице с питбулите. — В отговор на гримасата ѝ уточни: — Така наричам моя екип — глутница питбули. Те ще започнат да се блъскат край него, да му завират камери и микрофони в лицето и да му задават най-нетактичните и най-лични въпроси. Биха изпълнили със страх от Бога всеки човек.

Вора се засмя.

— Не можете да изплашите Ирек. Той е лежал в затвора.

— Но никога не се е изправял пред английската преса.

— Майната ви! — отекна гласът на Макаров, който в този момент нахлу в елегантния кабинет.

Вора скочи на крака.

— Какво стана?

Руснакът размаха юмрук пред лицето на Дентън. Той обаче не трепна. Знаеше, че Господ стои зад него.

— Наричат майка ми с грозни имена. Казват, че си била разтваряла краката за всички мъже в Политбюро. Лъжа. Лъжа.

— Седнете, господин Макаров — обади се Дигсби. — Нека да ви обясня как действа Господ.

17.

Райън стоеше до роувъра край прохода Тичка над Маракеш и гледаше на запад, като прикриваше с длан очите си от залязващото слънце. Далече долу червеният пясъчник, който ограждаше Маракеш, бе добил меко сияние. От двете страни на пътя, една безкрайна поредица от остри завои, се издигаха дървета, чиито корони бяха скрити от розови олеандри. Ксури, укрепени берберски села, бяха увиснали във въздуха, вкопчени в планината, далеч от лапите на съвременния свят. На върха гористият терен отстъпваше пред лунен ландшафт от закръглени жълтеникави камъни и остри скали, изригнали изпод земната повърхност преди векове.

Стръмни склонове и опасни сипеи бележеха върховата точка на шосето, което минаваше през прохода. Построен от французите по време на управлението им на Мароко, пътят им бе давал възможност да разпростират контрола си до отдалечените южни райони на страната. Пътят през Атласките планини — естественият бастион срещу настъплението на Сахара на изток, бе контролиран от изключително независимите бербери още от библейски времена.

След като французите се оттеглиха, планинският път изгуби отчасти значението си. Макар да беше връзката с долината Драа и с алжирската граница, по него рядко минаваха други пътници, освен яхнали конете си бербери, и камиони, свалящи манган от чистата жила, открита от французите, докато прокарваха пътя. Той водеше до Уарзазате, последния страж на цивилизацията преди непрощаващите пясъци на Сахара.

Райън се уви с наметалото, за да се защити от планинския студ, и се качи в роувъра. Без да поглежда повече към пищните западни склонове на Атласките планини, потегли на изток, към голите хребети и дефилета, затрупани от навяван в продължение на столетия пясък.

Погледна часовника си; сега в Лондон бе късен следобед. Какво ли правеше Лорън? Когато един мъж непрекъснато мислеше за някоя жена, той определено бе загазил не на шега. Нощта, прекарана с нея, бе разбудила нещо дълбоко в него. Нещо, за чието съществуване даже

не бе предполагал. Тя беше предизвикателна, загадъчна, неуловима. А може би просто объркана.

Преди всичко беше лъжкиня. Не беше казала истината за смисъла, вложен в „Полунощ в Маракеш“. Беше обяснила, че е нещо лично. По дяволите, беше права. Не дължеше никому обяснение. Имаше право на своите тайни, независимо колко силно му се искаше да ги узнае. И може би именно поради това бе така заинтригуван от нея. Повечето жени не бяха трудни за разбиране. Но не и Лорън.

Роувърът взе острия завой на две колела. Райън натисна спирачката, за да не блъсне пресичащия в този момент берберски конен патрул. Ездачите, чиито бели роби висяха над задниците на животните, го поздравиха, като вдигнаха пушките с дълги приклади. Той от своя страна им отговори с усмивка и с насочване нагоре на валтера.

Тези бербери принадлежаха към най-дивия клан в региона, Глауи. Райън помнеше първия път, когато ги бе видял. През този ден, преди почти петнайсет години, Ти Джей бе пътувал, но не на изток, а на запад, от Алжир към Маракеш. След един остър завой пътят се бе оказал заварден от бербери, насочили към гърдите им пушките си.

— По дяволите!

Ти Джей натисна рязко спирачките и роувърът се закова на място. Грабна валтера. Многогодишните обиколки из Африка ги бяха научили да се измъкват светкавично. Райън произнесе наум първата си молитва.

Надвесен извън колата, Грифит насочи автоматичния си пистолет към предводителя и започна да ругае на остър, гърлен арабски. Вождът му се ухили, като разкри почернелите си зъби и обърна пушката си така, че да застане успоредно на земята. След това я вдигна към лазурното небе и я размаха над главата си. Хората му се засмяха и последваха примера му. Райън въздъхна с облекчение.

Берберите ги изведоха от главния път и ги поведоха по една пътека, изровена от пролетните дъждове и изпечена от безмилостното африканско слънце. В селото им, Телует, ги нагостиха с чай от джоджен и с печено козе месо.

По-късно, докато пътуваха към Маракеш, Ти Джей обясни, че силата винаги пораждала уважение. А после се впусна в обичайните си обяснения за отстъплението на Запада пред въоръжаващите се комунисти. Неговото поколение се бяха били и бяха спечелили Битката за Великобритания. Поколението на Райън било изправено пред Битката на глупостта. Младият мъж кимаше, въпреки че не го слушаше.

Откакто бе приел да работи за Ти Джей, двамата често разговаряха. И колкото и да не му се искаше, не можеше да не признае, че имаха едно и също мнение по повечето въпроси. Блондинки, качествен джин, хазарт. И бързи автомобили. Райън си бе купил на старо един „Астон-Мартин Вираж“, същия модел, който караше Джеймс Бонд в „Доктор Не“. Беше завел майка си на този филм (тя обожаваше Шон Конъри) и тогава ѝ бе обещал, че един ден и той ще има кола като тази на Джеймс Бонд. Тя не се беше засмяла; винаги беше окуражавала мечтите му.

Беше му приятно да живее в Англия. Не само, че беше англичанин по право; не можеше да бъде предан на страната, обърнала гръб на момчетата, които бе изпратила да умират във Виетнам. Беше се научил да пие топла бира, докато виси в кръчмите и играе дарт. Интересът на англичаните към политиката (и най-обикновените хора на улицата знаеха за какво са гласували в Парламента през деня) му допадаше в много по-голяма степен от пълното безразличие на повечето американци.

Той обаче не споделяше английската мания във връзка с клоунадите на паразитите от кралския двор. За разлика от „Таймс“, с неговия образован, ироничен тон, който допадаше на Райън, десетки таблоиди със съмнително качество тръбяха за низостта на висшата класа. Господ да пази Кралицата от нейните роднини. Младият мъж все още не можеше да вземе вестник в ръцете си, без да отгърне първите няколко страници и да погледне голата до кръста хубавица.

Беше се променил изключително много и не беше вече зеленият младок, който се бе нахвърлил върху Ти Джей в „Крокфордс“. Сега вече ръководеше диамантения му бизнес. По време на Втората световна война Грифит бе прозрял зависимостта от петрола, в която щеше да изпадне един ден светът. Още тогава отчаяните домогвания на японци и немци бяха определили военните им цели. Той си бе дал

сметка, че периодът на възстановяване след войната щеше да породи голяма нужда от бормашины и сонди и всичко, свързано с тях. Със спестените пари бе създал компания за производство на сонди с диамантени върхове.

Грифит нямаше нужда от скъпоценни камъни за пробиването на земята в заледената тундра например. Същата работа щяха да му свършат и разцепени, некачествени диаманти. На него обаче му беше необходим постоянен приток от тях. Можеше да използва обичайните източници и да купува на едро промишлени диаманти от пазара, чийто център се намиреше в Лондон. Но не го правеше.

Когато бе основал „Грифит Интернешънъл“, бе разполагал със съвсем оскъден бюджет и трябваше да се снабди с въпросните нискокачествени диаманти на по-ниска цена от тази, която можеше да се намери на пазара. Затова беше отишъл при източника и бе купил диамантена шлака от „миньорите занаятчии“, хората, които изнасяха диаманти контрабандно от мините и ги продаваха на по-ниски от пазарните цени. По времето, когато Райън пристигна в Лондон, баща му беше вече фантастично богат. Въпреки това продължаваше да се снабдява с диаманти от своите източници.

В началото този факт изпълни с презрение младия мъж, но той скоро откри, че всъщност Ти Джей просто не може да устои на изкушението. Официалният пазар непрестанно преследваше незаконните продавачи. Това обаче нямаше значение. Изгубеният източник се заменяше незабавно от нов.

Райън нямаше нищо против да пресява районите, където се вършеше незаконната търговия. Обаче той си имаше своите мечти и те определено не бяха да прекара целия си живот в пустошта и да чете учебници по химия, а в това време да го хапят едри като вертолети комари. Баща му му плащаше добре за тази работа. Един ден Райън щеше да спести достатъчно, за да започне свой бизнес. Да осъществи мечтите си.

— Ей това се казва цивилизация.

Грифит посочи към града, който се изправяше пред тях, сякаш се издигаше от червената равнина като един от седемте златни града.

Последните лъчи на слънцето падаха върху Маракеш и позлатяваха километрите стени, а в това време мюезинът напевно призоваваше правоверните за следобедната им молитва. Това бе

първото посещение на Райън в тази берберска твърдина. Беше очаквал да види поредния прашен оазис, не и бляскавия скъпоценен камък, засенчен от хиляди финикови палми, от които разноцветни птици си вземаха довиждане със слънцето, като сипеха сребристи трели.

Градини образуваха безкрайна цветна палитра върху платното от теракотени стени и сгради. Джакарандови дървета с ярки синьо-виолетови цветове се издигаха от двете страни на булеварди, които напомняха за Франция. В същото време високите стени, типични за арабските градове, бяха омекотени от екзотични храсти или високи метър и осемдесет плетове от маргарити. Сливането на културите, доминирано от берберските укрепления, обграждащи медината, придаваха екзотичен вид на града.

— Върху подземен извор ли е построен Маракеш? — попита Райън.

Равнините, през които бяха минали, бяха прекалено сухи, за да има тук тази пищна растителност.

— Един от пашите накарал да отклонят към Маракеш вода от Атласките планини. Тогава построили подземни канали, облицовани с камъни. Градът все още се снабдява с вода от тях.

Спряха на светофара зад автобус, пълен със забулени с фереджета жени и мъже с тюрбани. На покрива на древното превозно средство бяха качени бали сено и вързани кози и велосипеди. Следвано от облаци червеникав прах и дизелов дим, то се заклати покрай стена, прекъсвана на равни интервали от кулички и сводести входове, украсени с релефи във формата на геометрични символи. Следваха автобуса по околоръстното шосе, докато Ти Джей откри достатъчно широко място, за да го изпреварят.

— Най-голямата медина в страната — обяви той.

Райън кимна.

— Знаеш ли къде отиваме?

— Предполагам. — Посочи към друг сводест вход, водещ към медината. — Всяка баб — порта — си има име. Това е Баб Ахмар. Ние търсим Баб Лариса. Семейство Армстронг живее някъде там.

Лесно намериха къщата на семейство Армстронг, която се намираще край Жарден дьо Харци. Миналия месец, когато бяха в Найроби, Рупърт Армстронг ги бе поканил да отседнат в дома му в Маракеш, докато сключат сделката.

— Полуофициално облекло след един час — рече слугата, който ги съпроводи до стаите им.

Той самият носеше бяла униформа с ален пояс и фес. Пискюлът се мяташе при всяко движение на главата му.

Докато го следваше по мраморния коридор, Райън оглеждаше претенциозната гръцка вила, от която се излъчваше такова великолепие. Стаята му гледаше към басейн. След като за пръв път, откакто бе тръгнал от Лондон, се изкъпа с топла вода, младият мъж се присъедини към Ти Джей на терасата.

— Впечатляващо местенце — рече баща му, докато се разхождаха из безупречно подрязаната и поддържана градина и спряха до един мраморен фонтан, заобиколен от пауни.

— Това нещо като парти ли ще бъде? — попита Райън.

Бяха видели десетина официално облечени гости. Чувстваше се не на място с лекото си спортно сако, което се носеше без вратовръзка. Грифит, разбира се, можеше да носи спортно сако, с което е спал цял месец, и пак да изглежда като от реклама на висококачествено уиски.

— Просто вечеря с няколко поканени.

Райън все още не можеше да се начуди на безразличието на баща си към богатството. Беше го постигнал сам и с право вярваше в собствените си сили. Малко материални неща го впечатляваха. И още по-малко хора.

Поръчаха „Будълс“ с лед, както винаги, а след това започнаха да отпиват от джина си, като се наслаждаваха на цивилизацията. Рупърт Армстронг прекоси терасата, като поздравяваше гостите си, и се приближи към тях.

Огненочервената коса, безупречно сресана, правеше бледата му кожа да изглежда още по-безцветна. Правеха впечатление кафявите му очи, а веждите му бяха толкова светли, че човек можеше да ги забележи едва след като се доближеше съвсем близо до него. Докато домакинът им разговаряше с Ти Джей, Райън го наблюдаваше. Рупърт определено не му харесваше, макар че не можеше да каже защо. Искаше му се Грифит да не се бе съгласил да изнесе фосфора му до Япония.

Не биваше да си създават усложнения. Нямаха понятие от износа на изкуствени торове. И без това имаха предостатъчно работа с „Грифит Интернешънъл“ и многобройните инвестиции, направени от

Ти Джей през годините. На всичкото отгоре баща му неуморно събираше и произведения на изкуството, а това изискваше доста време. Той обаче настояваше, че трябвало да опита нещо ново.

— Нека да ви запозная с другите — предложи Армстронг и ги поведе към група хора, които разговаряха на френски.

Рупърт нямаше предвид Райън; на него той гледаше като на слуга. Въпреки това младият мъж тръгна с тях. Малцина забелязваха, че има очите на Грифит. Вероятно защото баща му бе поразително красив. Но това не беше всичко. От него се излъчваше особен тип мъжественост, която караше другите представители на силния пол да му се възхищават, а коленете на жените да се подкосяват.

Райън нямаше нищо против по-обикновената си външност. Важното за него бе, че има своя дял в буйно кипящата дейност. Никой не предполагаше, че е син на Ти Джей, но той не се тревожеше за това. Двамата не само, че не си приличаха; Райън се бе появил вече като голям мъж, с изградена самоличност. Сам беше настоял да запазят роднинските си отношения в тайна. Той беше син на Мери Бейли.

— Ваше височество, може ли да ви представя господин Ти Джей Грифит? — Рупърт спря, докато Ти Джей целуваше ръка на жената. — И неговия помощник, господин Райън Уесткот. Господа, това е нейно кралско височество, княгиня София Българска.

Българска ли? България? Поредната кралска особа без трон. Европа гъмжеше от тях. Беше достатъчно да се прибави титла към името и поканите започваха да ваят. Нямаше нужда от почтен труд. Човек можеше да лентяйства цял живот.

— Ваша светлост!

Младият мъж само се ръкува с нея, без да ѝ целуне ръката. Беше очарован от веселите пламъчета в очите на баща си.

Армстронг измънка някакви баналности, след което изоставиха тантурестата вдовстваща княгиня и тръгнаха да се запознават с останалите гости с титли, които впрочем не се отличаваха с нищо друго. Единственият, който им се стори поне малко интересен, бе един сто и петдесет килограмов негър със снежнобяла военна униформа, украсена със златни ширити и еполети. Кралят на Тонга. За щастие Райън си спомняше, че Тонга се намира в южната част на Тихия океан и действително има крал, в противен случай щеше да изрече нещо неучтиво.

— Забележи — прошепна той на Ти Джей, — че единственият сред присъстващите, който не е обсебен от собствената си особа, е онзи, който си има трон — не става дума за трона в тоалетната.

— Съгласен съм; това парти се очертава да бъде голяма скука. След като приключим с вечерята тук, ще отидем в хотел „Ла Мамуния“, за да поиграем хазарт.

— Този там — заяви Армстронг, който отново се появи пред тях — е племенникът на брунейския султан. Ще ви запозная.

Младият мъж изгълта джина си и се запъти към бара, за да му напълнят чашата отново. Щом приключи с това, се обърна и видя, че Грифит му дава знак да се присъедини към тях. Страхотно. Само това му липсваше — бедуински претендент за трона.

— Негово кралско височество — обяви Рупърт, когато Райън се приближи; последва безкрайна поредица от арабски титли, която щеше да заеме най-малко три реда.

В ума си Райън нарече арабина „Баба Яга“. Готвеше се да го отпише като поредния отегчителен глупак с кралски претенции, когато забеляза розовия единайсеткаратов диамант на едната му ръка и безупречния сапфир — на другата. Този определено имаше пари — черно злато.

— Ваше сиятелство — рече Райън и Баба Яга му се усмихна с широка, искрена усмивка, като му разтърси ръката.

Младият мъж се готвеше да разбере дали арабинът иска да се запаси до края на живота си с наконечници за сонди, когато музиката, изпълнявана от скрития зад уханните храсти малък оркестър, внезапно спря. Всички погледи се насочиха към площадката над широкото стълбище, която водеше от втория етаж към двора.

Там бе застанала стройна жена в подобна на тога рокля в светлосиньо, а лунните лъчи играеха в косите ѝ. Лицето ѝ беше изключително красиво. От диамантената ѝ огърлица висеше аквамарин в същия цвят като очите ѝ. Диамантите ѝ отразяваха предизвикателно светлината от двора. Започна бавно да слиза, като се наслаждаваше на вперените в нея погледи. Спря някъде по средата на стълбището и светлината огря красивото ѝ лице.

По дяволите! Та тя бе достатъчно възрастна да му бъде майка. Погледна към Ти Джей. Той бе притиснал чашата с джина до устните си, но не пиеше.

— *Amore mio... amore mio* — зачурулика някакво сопрано зад тях.
— *Bella notte. Bella. Bella.*

Райън се обърна. Някаква жена се приближи към Рупърт, прегърна го и звучно го разцелува по двете страни. Беше облечена в яркочервена копринена рокля със сребърни нишки — те проблясваха с всяко поклащане на бедрата ѝ. Привлекателната брюнетка носеше дълга огърлица, която привличаше вниманието към гърдите ѝ с достойни за Атлас размери.

— Силикон — отбеляза Райън. — Предпочитам естествена екипировка.

Баща му изсумтя в знак на съгласие, но не гледаше към въпросните възвишения. Беше вперил поглед в жената, която все още стоеше на стълбището. Правата ѝ руса коса хвърляше сянка върху лицето ѝ. Тя обаче не прикриваше убийствения поглед в полярно сините ѝ очи, насочени към италианката.

— Това трябва да е Каролайн Армстронг.

Грифит не откъсваше очи от нея.

Един слуга ѝ подаде чаша шампанско. Тя остана на мястото си, като държеше чашата като скиптър, докато Рупърт не се измъкна от тълпата с гостите и не се приближи до нея. Райън не чуваше какво му казва, но всички можеха да видят, че беше недоволна. Очевидно не обичаше в нейно присъствие някой друг също да привлича вниманието.

Армстронг обиколи един по един поканените, този път в компанията на своята съпруга, поставила с царствен жест ръката си върху неговата. Когато я представи на Ти Джей, тя попита дали познава неколцина от нейните приятели, членуващи към клуб „Будълс“. Той излъга и отвърна, че не ги познава. Тя произнесе имената на още няколко престижни клуба, но все със същия резултат. Грифит не даваше и пукнат грош за облеклото, маниерите и клубовете, които проправяха пътя към висшето лондонско общество. Макар да имаше много приятели от тези клубове, той самият посещаваше единствено „Крокфордс“. Тя побутна съпруга си и двамата се отправиха към българската княгиня. След което започна да раболепничи пред киселата вдовица.

Прозвуча серия мелодични звуци, възвестяващи, че е време за вечерята, и гостите се отправиха към трапезарията, достойна за

Бъкингамския дворец. Райън се озова настанен до Баба Яга, който говореше само на арабски и срещу Грифит и италианката; тя се казваше Лола Чиати. Бяха в онази част на масата, която бе от страната на Каролайн. От домакинята им ги делеше една френска двойка. Райън говореше сносно френски, тъй като го беше учил в гимназията и бе прекарал доста време в Алжир. Но се престори, че не знае и дума от този език, когато го представиха на далечните роднини на барон Дьо Ротшилд, които очевидно възнамеряваха да прекарат нощта, като се наливат с „Шато Марго“ и „О’Брион“.

Младият мъж се настани така, че докато отпива от виното си, да гледа как Лола се натиска на баща му. След като ги запознаха, беше решил, че италианката не е негов тип. И двамата с Грифит предпочитаха дългокраки блондинки. Тялото на Лола бе доста налято. Въпреки това в един момент намигна на Баба Яга и надникна в деколтето ѝ.

— Ив Сен Лоран дойде тук миналата седмица.

Каролайн се обърна към роднините на Ротшилд.

Много важно! Райън я погледна и реши, че тя никога не се усмихваше искрено на нищо... освен на собственото си отражение в огледалото.

Лола продължи да се докосва неуморно до ръката на Ти Джей, като му даваше безброй възможности да надникне в деколтето ѝ. Макар че почти не говореше английски и френски, тя все пак успяваше да бърбри непрестанно с него.

Докато разговаряше учтиво с Баба Яга на арабски — той нямаше нужда от наконечници за сонди — Райън се вслушваше в онова, което казваше госпожа Армстронг.

— Утре трябва да посетим графиня Дьо Бретъой в нейната Вила Тейлър. Тя ще ви покаже кулата, в която Чърчил наредил да занесат президента Рузвелт, за да види залеза в планината.

— *Quand est-ce que ca s'est passe?*^[1]

— През 1942 г., струва ми се, след конференцията им във Фез — отвърна Каролайн.

„Четирийсет и трета“ — поправи я наум младият мъж. Трябва да е било след конференцията в Казабланка. Продължи да слуша как тя пуска имената като конфети. Тази жена му напомняше за празноглавките, които идваха при майка му, за да преправя дрехите им.

Силно впечатлени от собствената си особа, те парадираха пред нея с парите и познанствата си, като сипеха неуморно имена. Тъпи кучки, също като Каролайн Армстронг.

Отвратен, Райън насочи вниманието си към Ти Джей и Лола, които очевидно флиртуваха. Тя продължаваше да прави многозначителни забележки, които, след като изпи известно количество вино, се превърнаха в груби шегички. Беше ясно, че иска да се озове в леглото с баща му.

Когато прислугата сервира третото блюдо, Баба Яга бе задрямал. Италианката обясни, че това били макаронени изделия, почернени с мастило от сепия.

Младият мъж запомни думите ѝ с мисълта никога вече да не яде нищо черно, затова остави вилницата си на масата. В същото време Каролайн вдигна чаша към двойката студени жаби и рече:

— *Sante!*^[2]

Райън се приведе над масата, вдигна на свой ред чашата си, само че към Лола, и произнесе тихо:

— *Aqua fresca,
Vino puro,
Fica stretta,
Catzo duro.*

Лола така се закикоти, че ушите на младия мъж писнаха, а Ти Джей се изчерви. Баба Яга подскочи и се вторачи към гърдите на италианката. След това завъртя очи към небето и измърмори нещо за Аллах.

— Моля ви, обяснете ми какво е толкова смешно? — обърна се към Грифит тяхната домакиня.

— Просто един тост — отговори Ти Джей, без да си направи труда да я погледне.

— Повторете го заради нас.

Той изстреля бързо на италиански тоста, без да откъсва поглед от чашата си.

— Бихте ли могли да го кажете на английски? — помоли Каролайн, очевидно засегната.

Райън с мъка сдържа смеха си.

— Не се превежда — заяви Ти Джей. — Не и буквално.

— Постарайте се все пак.

Този път младият мъж се изхили и баща му го срита под масата.

— Прясна вода — започна Грифит, — чисто вино, изправени петли и сладки котенца.

Райън едва не се задуши, мъчейки се да сдържа смеха си, когато неговата домакиня набърчи объркано чело. Ти Джей бе предал правилно частта за водата и виното, но бе смекчил доста надървените патки и стегнатите котенца.

— Котенца ли? — извика Лола. — Котенца?

Говореше толкова силно, че кралят на Тонга, седнал в далечния край на масата, се обърна към тях.

Баба Яга се усмихна и в устата му блесна злато, достойно за кралски откуп. Тази дума явно му беше известна. Вгледа се в гърдите на италианката и се заслуша в гръмкия ѝ разказ за случая, когато нейното „котенце“ се изгубило в парижкия „Риц“. Хукнала след него в клуба, но не могла да го намери заради танцьорите. Когато най-сетне го открила, то си хапвало една екзотична рибка от аквариума.

Райън забеляза, че госпожа Армстронг не отделяше очи от баща му. Тя усещаше, че резултатът бе един на нула за него, и това изобщо не ѝ харесваше. Ни най-малко. Прекрасната външност не можеше да скрие истинската ѝ същност. Тя беше от жените, способни да превърнат мъжа в камък само с една дума или с леден поглед. Райън обаче предпочиташе жени с топли очи, готови винаги да се засмеят. Не намираше нищо интересно и предизвикателно в мръсници като Каролайн Армстронг. Ти Джей обаче не мислеше така. За него целият свят бе предизвикателство, хазарт.

Грифит се смя от сърце на историята на Лола и попита дали котенцето ѝ е с нея. Със сигурност — Райън бе готов да заложи живота си, че е така. Тя отвърна, че била отседнала в „Ла Мамуния“ и с радост щяла да му покаже своето котенце. Младият мъж превеждаше шепнешком на Баба Яга, който се самопокани да види на свой ред прочутото коте.

Сега вече госпожа Армстронг наблюдаваше и четиримата, но италианката бе прекалено пияна, за да забележи, докато на Райън пък не му пукаше. Арабинът бе прекалено заплепен от гърдите на Лола, за

да се интересува от нещо друго. Ти Джей не поглеждаше към нея. Младият мъж следеше Каролайн. Очевидно не бе свикнала красиви мъже да си правят шеги с нея.

— Мразя котките — заяви тя, вперила поглед в Грифит. — Някога дъщеря ми домъкна едно коте, но аз се отървах от него. Миризмата на котки ми е неприятна.

— Клозет за котки?

Цялата маса избухна в смях, с изключение на домакинята. Тя се изправи с измъчена усмивка и напусна стаята с вид на кралица, оставяща недодяланите си поданици.

— Котки, а? — възкликна отново италианката, без да обръща внимание на царствената особа.

Райън се ухили.

След вечеря всички, с изключение на госпожа Армстронг, отидоха в „Ла Мамуния“ да играят хазарт. Грифит и синът му залагаха заедно, докато Баба Яга отиде да опита късмета си на горния етаж с Лола.

На другия ден решиха да излязат да вечерят някъде, но Рупърт не пожела и да чуе за подобно нещо. Този път, когато влязоха в трапезарията, Ти Джей бе настанен до домакинята. Когато вечерята приключи, той се почувства прекалено уморен, за да отиде с тях в „Ла Мамуния“.

На връщане Райън спря пред стаята на баща си, но точно преди да почука, чу отвътре гласа на Каролайн. Божичко! Всъщност това трябваше да се очаква от Ти Джей. Той можеше да свали всяка жена.

[1] Кога се е случило това (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Наздраве! (фр.). — Б.пр. ↑

18.

— Утре се връщам в Лондон — заяви Райън.

Вече шест седмици бяха с Ти Джей в Маракеш за уреждането на сделката с фосфора с Рупърт Армстронг. Младият мъж беше безкрайно отегчен.

— Все още имам да уреждам някои неща тук.

Много добре знаеше защо се бави тук баща му. Вече бяха уточнили всички подробности около износа на изкуствените торове. Неочаквано дългият им престой в Маракеш бе наложил да наемат апартамент в „Ла Мамуния“ и оттам да държат връзка с Лондон. Единственото, което задържаше Ти Джей в Маракеш, беше Каролайн Армстронг.

Той никога не бе споменавал името ѝ. Райън обаче знаеше. Всеки следобед баща му измисляше някакво извинение и отиваше в медината, където се срещаше с Каролайн. Нощите Грифит прекарваше сред социалните кръгове, където можеше да се вижда с нея, докато синът му отиваше да залага в казиното.

През следващите шест месеца младият мъж сновеше между Лондон и Маракеш. Съзнанието на Ти Джей бе прекалено заето с други неща, за да се прибира у дома и да се занимава с бизнес, затова бе оставил всичко в ръцете на сина си. Тази власт обаче не правеше Райън щастлив. Най-сетне той бе принуден да признае, че му липсваха компанията на Грифит и общите им похождения. Какво ли намираще този човек в Каролайн Армстронг?

Една нощ Ти Джей се появи най-неочаквано в „Крокфордс“ и измъкна сина си навън наред въртенето на рулетката.

— Преместваме се за постоянно в Маракеш — заяви той, докато минаваха покрай Мортън.

Райън даде щедър бакшиш на портиера.

— Ти се мести, ако така ти харесва, но аз няма да ходя никъде. Ще си намеря друга работа.

— Нека да отидем у вас и да поговорим.

Младият мъж неохотно се съгласи. Не виждаше с какво би могъл баща му да го накара да си промени мнението. Беше изгубил уважението си към него покрай цялата тази история. Нямаше съмнение, че причината за желанието му да се мести в Маракеш, се казваше Каролайн Армстронг. Какво повече имаше тя от майка му?

Когато пристигнаха в мезонета на Райън в Мейфеър, той сипа в две чаши „Хенеси екстра“ и седна в очакване да чуе онова, което имаше да му казва Ти Джей.

— Обичам много, наистина много Каролайн Армстронг. Знам, че изглежда студена, но в действителност не е такава. Животът ѝ никак не е бил лесен.

Баща му направи пауза и отпи от чашата си, а Райън помисли отново за майка си. Каролайн изобщо не знаеше какво значи тежък живот.

— Семейството ѝ е било много бедно. Омъжила се за един американец, който работел тук в посолството. След това го преместили в Токио. Обожавала го, но той бил убит. Наложило се да се омъжи за Армстронг, за да издържа двете си деца.

— А сега пък ти ще се ожениш за нея.

Грифит кимна, за огромна изненада на сина си. Той почти не познаваше тази жена, но в Маракеш говореха, че се смятала за принцеса. Най-добре беше да е готова да се откаже от всичко това. Ти Джей не беше от хората, способни да стоят по цял ден, докато отпиват първокласно вино, разменят клюки и целуват задниците на важните клечки.

— Ела с мен. Купил съм вила. Ще можем...

— Не.

Стиснал чашата си, баща му се загледа в кехлибарената течност. Когато вдигна очи, погледът му бе смутен.

— Нека лондонският офис да остане отворен. Ти ще отговаряш за него. Аз ще ръководя каквото мога от Маракеш. Идвай всеки път... всеки път, когато почувстваш, че имаш нужда да ме видиш лично по какъвто и да било въпрос.

Така и стана. През следващите четири месеца Райън разговаряше рядко с баща си и не отиде нито веднъж в Маракеш. Когато се чуваха, Ти Джей не му се струваше особено щастлив, но той никога не го попита за причината.

Неочаквани събития обаче го принудиха да отлети спешно до Маракеш, за да занесе за подпис едни документи. Паркира по обяд пред оградения с високи стени двор на вилата, която се намираше в покрайнините на града. Отвори му сам Грифит.

— Какво има? — попита младият мъж. — Изглеждаш ужасно.

— Това положение няма как да не ми се отрази — призна баща му. — С Каролайн можем да се виждаме само когато успее да се измъкне незабелязано.

— Мислех, че ще напусне Армстронг.

— Така е, но не иска да му причини болка. Той е бил много добър с нея и с децата ѝ. Изчаква подходящия момент, за да му съобщи.

„Той мина преди няколко месеца, приятел.“ Райън му подаде документите и го наблюдава, докато го подписваше. През последните няколко месеца беше остарял. Косата му бе посивяла, а очите му бяха изгубили блясъка си.

— Нека да отидем да обядваме навън. Ще седнем в някое от кафенетата на булеварда и ще наблюдаваме минаващите момичета.

Райън се готвеше да откаже, когато забеляза молбата в погледа на Ти Джей.

Седнаха под сянката на уханни портокалови дървета в едно кафене, разположено на тротоара на булевард „Мохамед V“. Отпиваха от местното вино и наблюдаваха как по улицата се разминават забулени в черно мюсюлманки и жени в западно облекло. Скоро дойде моментът на срещата на баща му с Каролайн.

— Почакай ме тук — помоли той. — Няма да се бавя.

— Няма ли да се срещате на вашето място?

Грифит поклати глава.

— Каролайн не иска да рискува някой да ни види... преди да е имала възможност да каже на Рупърт. Тя се дегизира, като се облича като местна жена. Срещаме се в *меллата* на нашето тайно местенце.

Меллата? Хитро. Еврейският квартал беше порутен дори за стандарта на медината. Това беше последното място, където мъж би могъл да заведе една дама. Действаше ужасно потискащо. Как можеше Ти Джей да ходи всеки ден там?

Меллата се намираше в медината и бе създадена само защото мюсюлманите имаха нужда от място, в което да отделят евреите.

Макар Коранът да гарантираше свобода на вероизповеданието, действителността бе съвсем друга. През вековете евреите бяха подлагани на сурови ограничения. Те не можеха да носят оръжие, трябваше да се обличат в отличителни дрехи и да плащат специален данък. Естествено, не ми беше позволено да участвам в правителството. Често ги избиваха или мъкнеха из улиците, завързани зад камили.

Мавританското, а след това и европейското влияние бе направило възможно издигането на някои самообразовали се евреи. По-начетени от мароканските мюсюлмани, много от евреите бързо станали търговци, а след това — и банкери. Положението им се подобрило след колонизирането на Мароко от французите. Тогава евреите започнали да заемат държавни постове. Постепенно започнали да използват търговските и банковите си интереси, за да установят връзки с Европа, което позволило на мароканските евреи да натрупат приказни богатства. Но след оттеглянето на французите и създаването на Израел повечето от тях избягали, ужасени от перспективата за създаване на мюсюлманска държава.

Както се оказа, евреите нямаше от какво да се боят. Мохамед V и неговият наследник, крал Хасан, ценяха знанията и опита им. Онези от тях, които бяха останали в Мароко, бяха страдали много по-малко от своите събратя, живеещи в другите арабски страни. Мароко бе най-близката до Западния свят страна и съответно най-отдалечена от Близкия изток, с надигащата се там вълна на мюсюлмански фундаментализъм и агресивна антиизраелска насоченост. Но страхът си оставаше. Богатите евреи, живеещи в различни части на града, имаха френски паспорти. За всеки случай.

Днес в меллата живееха само най-бедните и необразовани евреи. На няколко пъти Райън се бе губил из медината и когато се бе озовавал в еврейския квартал, винаги бе оставал поразен от мизерията и мръсотията в него. Нямаше абсолютно никаква вероятност някой да потърси Каролайн там.

През следващите шест месеца младият мъж посещаваше често Маракеш. Смяташе, че баща му има нужда от него. Един ден, докато скучаеше във вилата, реши да провери документацията за фосфора, който изнасяха за Армстронг; тази сделка Ти Джей ръководеше самостоятелно от Маракеш. Нещо не беше наред. След като бе

кръстосвал дълго из Африка и беше имал вземане-даване с нечестни адвокати, опитващи се да заобиколят законния пазар на диаманти, той бе развил шесто чувство за откриване на умишлено несподелена информация.

Райън следеше пазара на фосфор на страниците на „Файненшъл Таймс“. Японците непрекъснато плащаха много повече на Армстронг. За тях самите това също бе добре дошло — те получаваха процент. Подозренията обаче продължаваха да го измъчват и той реши да направи някои проучвания.

Когато баща му излезе за обичайната си следобедна среща в меллата, Райън отиде във *фондука*, за да провери пратката фосфор, която се готвеха да изпратят. Складът беше разположен в източната част на медината, недалеч от бояджийниците. В кирпичената постройка беше тъмно, но процеждащата се от цепнатините в покрива светлина му бе достатъчна. Провери няколко от сандъците. Фосфор.

Тогава забеляза, че върху някои от контейнерите бяха поставени знаци подобни на буквата „X“. Отвори един от тях и докосна съдържанието му. По палеца му полепна засъхнала кръв и отдолу се бялна слонски бивник. Представи си бедното животно, проснато под лъчите на безмилостното африканско слънце, ранено, но все още живо — слонските кожи бяха прекалено дебели и това обясняваше защо не можеха да бъдат убити веднага — докато браконьерите режиха бивниците им. Вбесен, младият мъж отвори друг сандък, отбелязан с „X“, а след това — трети. Във всичките имаше слонова кост. Беше готов да се обзаложи, че пратките идваха от резервата „Масай Мара“ в Кения. Нали бяха срещнали Армстронг в Найроби, където, както обясни сам той, бил „по работа“.

Повечето африкански страни имаха закони срещу браконьерството, но бяха прекалено бедни, за да осигурят стриктното им спазване. Несъмнено Рупърт искаше да се възползва от пазара. Но в същото време не желаше да петни името си, ако случайно нещо не тръгнеше както трябва, и затова бе сключил договор с Ти Джей, който да пренася контрабандната му стока.

Япония. Напълно възможно. Апетитът на японците за слонова кост бе огромен, а и плащаха доста добре за нея.

Райън се захвана да сменя етикетите по сандъците. Сега вместо „Грифит Интернешънъл“ на тях пишеше „Армстронг Ънлимитид“.

Хвана самолета за Лондон, без да изчака баща си, за да му каже какво бе направил. Там промени документацията с помощта на компютъра. Когато на следващия ден банките отвориха врати, младият мъж убеди неколцина от служителите в „Баркли“ да му помогнат. Доволен, че повече никакви улики не водеха към „Грифит Интернешънъл“ и всички следи бяха насочени към Армстронг, той отиде при д-р Дентън Дигсби.

Една нощ в „Крокфордс“ пиян член на парламента бе споделил с Райън, че дължи избирането си на някакъв проповедник, превърнал се в медиен маестро. Очевидно магьосникът можеше да превърне и най-голямата боза в събития за медиите. Младият мъж се насочи към офиса на Дигсби, който се намираше в помпозна постройка. Там се помещаваха също така кралският гинеколог и още дузина скъпо и прескъпо платени лекари. Райън все още изпитваше съмнения. Те нараснаха още повече, когато се опита да закачи кривогледата и плоска като дъска секретарка и достопочтеният доктор по божествено право се втурна в приемната като разярен лъв. Явно той бе наистина възмутен, но се успокои, когато младият му посетител обясни, че не търси да привлече вниманието на медиите към себе си. След което започна да запознава Дигсби с грозните факти.

— Божичко! — възкликна той. — На Господ това няма да му хареса. Той не е накарал Ной да спаси всичките му създания, като ги натовари две по две в ковчега, за да може след това някой да ги избива.

Когато излезе от кабинета на доктора, Райън все така не знаеше дали да не повика екип, който да му сложи усмирителна риза. Все пак не изгуби напълно вяра и докато се молеше Дигсби да успее да се справи със случая, за по-сигурно влезе във връзка и с Интерпол.

Преди да успее да се обади на Ти Джей и да му каже какво е направил, самият той се появи в Лондон.

— Връщам се.

— Защо?

Въпросът неусетно се изплъзна от устата му, макар че това не бе негова работа.

— Дадох ултиматум на Каролайн — отвърна отчаяно той. — Или аз, или Армстронг. — Приблужи се до замръзналото стъкло и се загледа навън. — Тя каза, че ме обича, но аз не съм можел да ѝ дам социалното положение, което ѝ било нужно.

„Мама щеше да те последва до края на Земята.“

Райън остави баща си да страда до късно през деня, когато отидоха да вечерят в „Крокфордс“. Тогава му каза за контрабандното пренасяне на слонова кост. Все още разстроен от решението на Каролайн, Грифит рече само:

— Харесва ми начинът, по който си се справил със ситуацията.

— Нима не разбираш какво означава това? — възкликна младият мъж, мъчейки се да открие в човека пред себе си предишния Ти Джей — Армстронг е убивал незаконно не само възрастни слонове, а дори и малките им. Бивните в два от сандъците бяха дълги не повече от петнайсет сантиметра. Колко са стрували те според теб?

— Малките ли? По-малко от лира, около два долара. Ценят се само големите бивни.

— Точно така. Избивал е малките на слоновете и ги е оставял да умират бавно край мъртвите им майки... за по-малко от една лира.

Ти Джей поклати глава. Синът му знаеше какво си мисли; Каролайн бе избрала пред него човек като Рупърт Армстронг. Райън започваше да се съмнява в способността на баща си да преценява хората. Макар да беше красива, Каролайн бе повърхностна личност, която не заслужаваше любовта на Грифит. Той трябваше най-сетне да осъзнае това; за Райън то бе очевидно още от самото начало.

И изведнъж младият мъж прозря истината. След като в продължение на години бе побеждавал и покорявал много жени, Ти Джей бе изгубил. Онова, което го бе привлякло в Каролайн, не беше нейната красота. Той бе омаян от предизвикателството, което виждаше в нея. Дали Грифит беше способен на истинска любов? Така, както майка му го бе обичала до последния си час? Така, както Райън искаше да го обича някоя жена?

Баща му прекъсна мислите му:

— Надявам се пресата да го начука на Армстронг... хубавичко да му го начука.

Точно така и стана. Загадъчният проповедник се погрижи конфискацията на сандъците на „Армстронг Ънлимитид“ в Япония да бъде широко отразена както от пресата, така и от телевизията. Новината гръмна във възможно най-подходящия момент — когато нямаше нищо друго. Студената война беше в момент на затишие, в Парламента не се случваше нищо интересно и никой от кралската

фамилия не беше уловен в тайна връзка. Пресата тръби в продължение на седмици за браконьерската афера. Армстронг започна да шикалкави в опитите си да се измъкне. Не бил знаел, това било някакво недоразумение, не бил виновен.

Дигсби изпрати снимки в редакциите на няколко вестника; в резултат те се нахвърлиха върху Рупърт като глутница изгладнели хрътки. Атаката се разпростря не само върху него самия, тъй като той не живееше от години в Англия, а и върху неговите роднини. Райън не можеше да не признае, че всичко бе замислено страхотно. Гарик Армстронг, бащата на Рупърт, заклея сина си на цяла страница в „Таймс“. Цял клон от рода Армстронг откри някакъв отдавна изчезнал родственик и добави с тиренце още едно име, като по този начин се превърна в Армстронг — Смит.

Най-хубавото от всичко бе фактът, че Би Би Си изпрати екип в Африка, който да заснеме документален филм; той бе разпространен из целия свят и благодарение на него нещастната съдба на слоновете заемаше дълго време водещо място в новините.

Райън бе очаквал неописуема сметка за това медийно събитие на десетилетието. Тъй като така и не я получи, младият мъж се обади на Дигсби. Секретарката го свърза със сладкия доктор.

— Добрият Господ никога не взема пари за защитата на онези, които не могат да се защитят сами.

— Амин — отвърна Райън.

След известно време Ти Джей започна да се съвзема. Никога повече не спомена името на семейство Армстронг, но на младия мъж му направи впечатление, че не продаваше вилата си в Маракеш. Предположи, че баща му все още се надява някой ден Каролайн да промени решението си.

За да отвлече вниманието му и за да му даде предизвикателството, за което копнееше, Райън се споразумя с НАСА да намери производствени диаманти, които щяха да се използват в американската космическа програма. А и защо, по дяволите, да не го направят? След като така или иначе щяха да ходят в Африка, нищо не пречеше да потърсят диаманти и за тях; трябваше само да се съобразят с изискванията им.

Оказа се, че не е чак толкова лесно. Конкуренцията, особено от страна на израелците, беше голяма. Най-сетне откриха в Заир един

тринайсеткаратов диамант, който отговаряше на изискванията. Сега вече оставаше само да се доберат до Америка.

Късно една нощ, пред навеса, който минаваше за терминал на летището в Кизангани, някакъв въоръжен негър изскочи иззад паркиран камион и поиска диаманта.

Райън се хвърли отгоре му. „Бягай!“ — успя да извика той на Ти Джей, преди да събори нападателя си на земята. Притисна го и му взе оръжието. Не знаеше какво да прави с негъра. Последното, от което имаха нужда, бе той да съобщи на полицията, че пренасят диаманти. Грифит носеше диаманта в дипломатическото си куфарче. От десетилетия брокерите на диаманти пренасяха скъпоценните камъни в петкратно прегънат лист хартия. Баща му го бе скрил в кутийка от филм, защото нямаха разрешително за експорт.

Райън реши, че трябва да задържи нападателя си до излитането на самолета на Ти Джей. В такъв случай, ако станеше дума за диаманта, местните власти щяха да разполагат само с противоречивите показания на двамата. Даде му знак с пистолета да се изправи. Негърът се подчини, но щом стъпи на крака, се хвърли отново напред и в ръцете му блесна дълъг нож. Смъртоносното оръжие бе насочено право към сърцето му. Младият мъж натисна спусъка и неприятелят му се строполи. Кръвта бликна от гърдите му като гейзер и започна да се просмуква в жадната африканска земя.

Моментално върху Райън се нахвърлиха полицаи в униформи в цвят таки с бермуди, характерни за тропиците. Той хвърли поглед към терминала и забеляза, че Ти Джей бързаше обратно към него. Даде му знак да върви. Знаеше, че няма да има никакви проблеми; това бе явен случай на самозащита.

Възникна обаче сериозен проблем: ножът беше изчезнал и Райън не можеше да обясни защо бе застрелял един невъоръжен човек. Точно тогава откри, че в детството си действително бе гледал прекалено много телевизия. Никой не му прочете правата. Не му позволиха да се обади нито на адвокатата си, нито в посолството, нито на когото и да било друго. Нямахме и процес.

Захвърлиха го в някакъв бетонен затвор с тесни, петнайсетсантиметрови процепи вместо прозорци, запрещени с решетки и разположени непосредствено под покрива. Острата екваториална миризма на влажна пръст и боклуци се смесваше с мирис

на пот и изпражнения. В края на един коридор пазачите му спряха пред килия с размери метър и петдесет на метър и двайсет. Затършуваха из тясното помещение с фенерчетата си и разбудиха деветимата му обитатели, все местни жители. Неколцина от тях бяха толкова болни, че не можеха да се изправят на крака. В очите на другите младият мъж видя същия див поглед, който беше виждал у представителите на Виетконг. Те бяха привикнали с насилието и смъртта и за тях нямаше нищо ценно. Животът на себеподобните им беше без значение, тъй като техният собствен живот не съдържаше нито щастливи спомени за вчерашния ден, нито обещание за едно по-добро бъдеще. Смъртта не означаваше нищо за тях.

Страх смрази кръвта му, когато пазачите отключиха вратата и го блъснаха в задушната килия, а след това се оттеглиха и го оставиха в пълен мрак. Само след секунди всички затворници се нахвърлиха отгоре му, като се опитваха да му измъкнат дрехите, бъркаха из джобовете му, за да търсят храна, стискаха го за тестисите. Райън започна да раздава наляво и надясно юмруци и дори два каратистки ритника. В пълния мрак някои от ударите му улучиха целта си, други — не. Той стоеше с гръб до вратата — Виетнам го бе научил да си пази гърба. Зачака да го нападнат отново. Те обаче не го направиха. Младият мъж обаче знаеше, че това бе въпрос само на време.

Сивкавата утринна светлина постепенно изпълни килията. Райън чакаше, все така прилепен към вратата. Хората се размърдаха и той осъзна, че се намираха доста навътре в сградата на затвора, за да навлиза при тях истинска светлина. Огледа съкилийниците си, като се стараеше да разбере кой бе водачът. Във всяка глутница имаше само един. Реши, че е високият негър с кривите зъби, някои от които стърчаха като кучешки. Той се поклащаше над дупката в пода, която служеше за клозет, и тъкмо измъкваше члена си.

Райън се хвърли върху него, сграбчи го за топките и ги стисна с всичка сила. С другата ръка го хвана за адамовата ябълка. Като използваше тежестта на цялото си тяло и изненадата, блъсна главата му няколко пъти в бетонната стена, като продължаваше да го стиска за тестисите.

— Мен никой не може да ме докосва, некадърник такъв. Никой. Разбра ли?

Той, разбира се, не беше разбрал. Най-вероятно не знаеше повече от десетина думи на английски. Ужасът в очите му обаче говореше, че е проумял за какво става въпрос. Райън го пусна и се отправи към най-отбраното място в килията — ъгъла. Човек можеше да седи тук и да бъде защитен едновременно от две страни. Срита двамината, които се бяха настанили там.

— Разкарайте се от мястото ми.

Те се подчиниха моментално и младият мъж се сви в ъгъла. Всички погледи бяха насочени към него, а очните им ябълки му се струваха неестествено бели на фона на черните им лица. Мислеха го за луд. Това не го безпокоеше. Най-добрата защита е нападението.

В началото Райън не се чувстваше особено притеснен. Дватама с Ти Джей бяха разработили план точно за такива случаи. Онзи, който останеше навън, щеше да даде каквото трябва на когото трябва. Подкупите бяха на голяма почит в цяла Африка. Хората бяха прекалено бедни, за да не бъдат изкушени от лесно спечелените пари. Но когато дните се превърнаха в седмици, безпокойството му започна да нараства. Най-вероятно баща му беше убит, в противен случай вече щеше да има вести от него.

Най-накрая се появи аташетото от американското посолство, за да го уведоми, че бил обвинен в убийство. Но кога щяло да се състои делото, нямал представа. След седмици, може би месеци, кой можеше да знае. „Съжалявам. Знаете как стоят нещата тук“ — каза посетителят.

Райън усети намесата на Ти Джей едва когато охраната започна да му дава допълнителна порция храна. Даже успяха да вмъкнат тайно един сапун. Това обаче не промени почти нищо. От единствения душ църцореше тънка струйка кафява вода, изпомпвана направо от реката. Малцина се осмеляваха да застанат под него, защото бе равносилно на покана за изнасилване. Точно това не беше проблем за Райън. Вече беше успял да се докаже като неоспорим лидер дори в тази група. Но не се къпеше на душа; знаеше, че повечето африкански реки са заразени с ларви на смъртоносния кръгъл червей.

Дните се превръщаха в седмици, а седмиците — в месеци и той все така стоеше в ъгъла, като си позволяваше само леки придремливания. Трябваше да бъде непрекъснато нащрек. Виетнам се бе оказал само генерална репетиция за затвора.

Времето бе изгубило своето значение и се бе превърнало в неспирен поток от непрогледни нощи и мрачни сивкави дни. Щеше да изгуби и надежда, ако не беше увеличената му дажба. Ти Джей беше наблизил. Какво, по дяволите, го бавеше толкова?

Един ден пазачите отключиха вратата и го извикаха по име. Скочиха и останалите обитатели на килията. Охраната се спречка с тях и Райън се измъкна в коридора наред суматохата. След като бе прекарал толкова време в онази дупка, трябваше да прикрие очите си с длан, когато пазачите го поведоха към кабинета на капитана.

През цепките между пръстите си видя Ти Джей. Обикновено оживеното му лице застина. Стори му се, че забеляза дори сълзи в зелените му очи.

— Райън?

— Кого другото, по дяволите, очакваш?

Не беше изричал повече от десетина думи през последните месеци; гласът му беше пресипнал.

Грифит му подаде тъмните си очила. Младият мъж ги сложи, но въпреки това продължи да присвива очи. Капитанът се ръкува с баща му и се усмихна, като разкри идеалните си бели зъби.

— Обвиненията са оттеглени. Господин Уесткот е свободен да си върви.

Ти Джей го поведе навън. Чакацията ги джип ги отведе право към летището. Райън не промълви нито дума. Качиха се в едномоторен самолет, управляван от местен пилот; младият мъж затаи дъх в очакване на излитането.

Моторът се закашля и самолетът заподскача по неравната писта, докато набере достатъчно скорост, за да се устреми към гостоприемното синьо небе. Райън се отпусна назад на облегалката.

— Къде отиваме?

— В Найроби — отвърна Грифит и му подаде кутия изстудена бира. — Искам да отидеш на лекар.

Младият мъж отпи от бирата. Нямахше представа как изглежда... нито как мирише. Все още носеше същите дрехи, с които бе в нощта на инцидента. Отпред беше изцапан с кръв, а под мишниците му се бяха образували големи концентрични кръгове от потта. Беше отслабнал. Още преди доста време бе разменил с един пазач кожени

си колан за парче връв, с която можеше да стегне достатъчно панталоните си на кръста, за да не падат.

Според лекаря в Найроби единственият друг проблем на Райън, освен загубата на килограми, бе незначително чревно възпаление в резултат на консумирането на развалени храни. С него обаче щяха да се справят с помощта на шишенце таблетки.

Пристигнаха в хотела, където Ти Джей беше наел огромен апартамент и Райън се спусна към банята. Когато излезе оттам четирийсет минути по-късно, Ти Джей беше поставил върху леглото му несесер с тоалетни принадлежности и пълен с дрехи куфар, които все още бяха с етикетите. Младият мъж се избърсна, но най-напред се наложи да поокълца брадата, която бе пуснал, просто защото не бе имал друг избор. След като привърши, от потното огледало го погледна лице, което определено не беше неговото.

„Приличаш на кучешко лайно след проливен дъжд.“

Строполи се гол на леглото и потъна в безпамятен сън. Имаше смътен спомен, че баща му влиза на няколко пъти. Веднъж го зави с някакъв чаршаф. Друг път постави пръст върху вената на врата му, за да провери дали има пулс.

Когато най-сетне се събуди, беше тъмно. На стола край леглото му бяха метнати няколко чифта панталони — по-малък размер. Облече се и влезе в дневната. В нея завари Грифит да чете „Таймс“ и да отпива от джина си. Той скочи на крака, като видя сина си.

— По-добре ли се чувстваш?

Младият мъж кимна.

— Спал съм по-дълго, отколкото мислех.

Баща му вдигна телефонната слушалка.

— Обзалагам се, че си гладен като вълк. Ще повикам да ни сервират тук. Какво ще поръчаш?

„Овчарски пай, както го правеше мама, с картофено пюре със сметана.“

— Каквото и да е.

Докато Грифит поръчваше, Райън си наля „Будълс“. Двойна доза. След това се отпусна на дивана. Ти Джей се приближи и седна до него.

— Готов ли си да говориш? Искам да ти кажа някои неща. Мислих много.

— Аз също.

Оцеляването му се дължеше отчасти на факта, че бе оставял съзнанието си да напуска очертанията на килята. Беше планирал наум живота си в бъдеще.

— Съжалявам, че ми беше нужно толкова време, докато те измъкна. Бъди сигурен обаче, че непрекъснато мислех за теб. Уреждането на освобождаването ти се оказа много сложно.

— Вината не е твоя. Кой е мислил, че ще бъда обвинен в убийство?

Грифит взе чашата си и отпи.

— Докато ти беше в затвора, аз се огледах и онова, което видях, не ми хареса. За малко не позволих да те убият, защото съм възрастно момче, прекалено незряло, за да действа с чувство за отговорност. Няма причина да търсим повече диаманти по такъв начин. Можем да си позволим да ги купуваме на пазара. Аз обаче продължавах да действам по стария начин. И защо? Заради вълнението.

— Последният път се оказа прекалено вълнуващ.

— Точно така. Едва не те убиха, защото аз се опитвах да преоткрия възбудата от времето, когато летях с Кралските военновъздушни сили. Нямах право да въвличам и теб, да рискувам живота ти.

— Аз съм възрастен човек. Знаех в какво се забърквам.

— От сега нататък започваме да живеем и да се забавляваме. Край на евтините вълнения. Ще насочим „Грифит Интернешънъл“ към нещо ново и по-безопасно.

— Имам една идея — заяви Райън. — Обещай ми, че няма да се смееш. — Баща му кимна и той продължи: — Искам да произвеждам диаманти от метан.

Грифит го изгледа сепнато за момент, след което избухна в смях, докато по лицето му потекоха сълзи.

Младият мъж се изправи недоволено, за да отвори вратата, тъй като някой бе почукал. Появи се сервитьор, който буташе отрупана с храна количка. Ти Джей стана да му даде бакшиш.

— Извини ме, че се засмях. Но на Земята има само още един човек, който би се сетил да превърне лайната в диаманти.

И той посочи към себе си.

Райън също се засмя. Баща му го удари по гърба и го обхвана в мечешката си прегръдка, като го притисна силно към гърдите си.

— Страхотно е, че си отново при мен.

Младият мъж не знаеше какво да отговори. За пръв път някой мъж му засвидетелстваше обичта си. Досега Ти Джей се бе отнасял сърдечно и непринудено към него, сякаш бяха приятели. Отвърна на прегръдката му, после отпусна ръце.

— Искам да вземеш това.

Грифит свали златния си пръстен с глава на леопард и го постави на кутрето му, както го носеше самият той. Беше му съвсем по мярка.

— Не искам...

— Изслушай ме. Когато ме изоставила в сиропиталището, майка ми дала и този пръстен. Това е очевидно мъжки пръстен. Дали е принадлежал на баща ми? — Той сви рамене. — Нямам представа. Но докато растях, се вглеждах напрегнато във всеки мъж или жена, които видех, като търсех някаква прилика. Нощем в леглото си фантазирах, че съм бил изоставен поради някаква ужасна грешка, а родителите ми ще открият скоро къде се намирам и ще ме спасят.

Райън кимна. И отново благодари на Господ, че бе имал майка си.

— Когато напуснах сиропиталището, реших да тръгна по следите на пръстена. Открих само, че е единствен по рода си и е направен в Индия. Дали баща ми е бил там като военен? От него ли съм наследил смелостта си? Така и не открих. Но докато летях с Кралските военновъздушни сили, винаги носех пръстена. Преди всяка мисия го завъртах седем пъти около пръста си. Това винаги ми е носило късмет.

Младият мъж успя да се усмихне окуражаващо, но той самият не беше суеверен. Хората сами градяха късмета си.

— Докато беше в затвора, си помислих, че щастието ми е изневерило. Но се оказа, че не е така. А сега искам ти да го носиш: в крайна сметка ще наследяш всичко, което притежавам.

— Задръж го. Аз...

— Ти си ми син. Не може да ти бъде отнето онова, което ти се полага по право. Освен това моите адвокати вече преработиха цялата документация на всичките ми притежания. Сега вече сме съдружници. Но ти ще заслужиш сам твоя дял.

Райън се вгледа в пръстена с тайнствено минало. През самотните месеци в затвора бе осъзнал колко прекрасен човек е Ти Джей и колко

се гордее, че му е син. Само ако беше обичал майка му...

— Майка ти беше чудесна жена — промълви Грифит. — Постъпила е правилно, като те е родила. Животът ми щеше да бъде празен без теб. Ти си за мен едновременно и най-добрият приятел, когото изгубих, и син.

— Мама те обичаше до последния си час. Тя би сторила всичко за теб.

— Нямах представа колко пъти съм си повтарял това през последните месеци. Много трудно намерих човек, който да се заеме с освобождаването ти. Пръснах много пари, но без резултат.

— Благодарение на твоите пари ми даваха повече храна.

— И слава богу. — Той поклати глава. — В крайна сметка разбрах, че няма да стане нищо, докато не се срещна с наистина подходящия човек. И така, отидох при Каролайн. Знаех, че Рупърт от години върти бизнес в Заир.

— Да, в Горен Заир. Избиваше контрабандно горили. После изпращаше носовете им в Хонконг, където, смлени на прах, те се използват като афродизиак, а крайниците им продаваше за направа на пепелници.

— Бях отчаян. Знаех, че има връзки в най-висшите правителствени кръгове. Умолявах Каролайн да ми даде поне едно име, но тя отказа. Страхуваше се да не би Рупърт да разбере. Тогава ѝ припомних колко пъти ми бе казвала, че ме обича. Заявих, че ако е говорела искрено, сега трябва да ми помогне. Че може да намери начин да го подпита хитро, без той да разбере, и така ще помогне на нас.

— И тя не го направи, нали?

Нямаше нужда да пита — тя беше такава егоистка.

— Не. Добрах се до името с помощта на момчетата от Би Би Си, които направиха филма за браконьерството. — Погледна сина си и гласът му потрепери. — Никога не съм обичал Каролайн, не така, както ме е обичала майка ти. Не знам защо. — Направи пауза и сви извинително рамене. — Може би защото съм израснал в сиропиталище. Никой не ме е обичал. И аз на свой ред не се научих да обичам. — Отмести очи, когато видя въпросителния поглед на Райън. — Но теб те обичам, синко. Ако те бях изгубил...

Младият мъж усети, че бузите му пламват. Искаше му се да каже на баща си, че също го обича — че винаги го е обичал, дори когато не знаеше за неговото съществуване — но споменът за майка му и нещастния ѝ живот го възпря.

19.

Вора застана гола пред тройното огледало и прокара нокти през кехлибарените си къдрици. Дали изглеждаше добре с къса къдрава коса, както я бе посъветвал д-р Дигсби? Базил се бе възпротивил, но тя вярваше на проповедника. Само един много мил човек би използвал подобна вечно мърмореща грозотия за секретарка. Беше послушала незабавно съвета му. Тъй като Лорън я бе помолила да ѝ даде билетите си за „Мис Сайгон“, отиде в „Чудеса“ да си направи новата прическа.

Завъртя се бавно пред огледалото, като оглеждаше отслабналите си хълбоци. Невероятно! Сега, след като Клайв бе изчезнал от живота ѝ, тя бе продължила да слабее. Вероятно се дължеше на непрестанните ѝ грижи около „Рависан“. Заради Ирек.

Навлече копринената си домашна роба и влезе в спалнята си, като не преставаше да мисли за руснака. Лорън бе споделила, че обядът с критиците не минал добре. Макар никога да не бяха виждали произведенията му, те вече бяха настроени срещу него. Не може да се каже, че това я изненада; напротив, беше го очаквала.

Дръзкият план на нейната приятелка и съдружничка я бе шокирал. След няколко часа щеше да разбере дали замисълът ѝ как да надхитри критиците е пуснат в действие. Беше ѝ обещала да се обади веднага щом се прибере от театъра.

Измъкна кутия луксозни шоколадови бонбони от барчето в стил „Луи XV“ и се отпусна на леглото. Натисна един от бутоните на дистанционното устройство и екранът на телевизора оживя. Започна да прехвърля каналите. Нищо. Беше изпуснала „Разговор върху възглавницата“ на Ема Фройд. Правнучката на великия психоаналитик бе получила вдъхновението да направи телевизионно предаване, при което се намираше в леглото заедно със своите гости. Облечени в пижами, те разкриваха за себе си много повече неща, отколкото биха сторили при нормални обстоятелства. Изключи телевизора, когато на екрана му се появи лицето на консервативния парламентарист Тери Дик.

Взе от нощната си масичка последния роман на Джили Купър и го отвори. Телефонът извънтя. Обикновено оставяше Чизик да отговаря, за да може да я предпази от нежелани разговори, но предположи, че това може да е Лорън, която ѝ се обажда по време на почивката, за да я държи в течение.

— Ало — рече тя, без да обръща внимание на щракването от вдигането на слушалката от иконома.

— Вора?

Беше Ирек. Какво ли се бе случило? Защо ѝ се обаждаше? Той нямаше телефон — нямал желание, нито нужда за такова нещо, то само му пречело да рисува.

— Добре ли си?

— Да. Аз приключих.

Приключил ли? Да не би сега пък да ги изоставяше? Нима срещата с доктор Дигсби го бе разстроила толкова много? След като той им бе обяснил каква мощ представляват медиите и после бе оставил художника в продължение на два часа с неговите „питбули“, за да научи как да се справя с репортерите, тя бе решила, че положението е под контрол.

— С картината. С картината.

Беше завършил портрета? Най-после. Тя лично не го беше виждала, но Лорън се бе произнесла много възторжено за най-новата му творба; беше я завършил след много дълга творческа агония. Вора пазеше специална страница в каталога за него, а Лорън му бе отделила почетно място в галерията.

— Добре. Много ти благодаря, че ми се обади да ми кажеш. Изгарям от нетърпение да го видя.

— Ще бъде при теб след пет или четири минути. Аз съм в дома на Белингтън.

— Белингтън ли? Къде живее той?

Приятелят му сигурно обитаваше комплекса откъм Темза, където се бе преместил Ирек. Той нямаше друг приятел, освен Райън в Уест Енд.

— На ъгъла на Хайд Парк. Ще бъда при теб съвсем скоро.

Вора застана на колене. Белингтън. О, сигурно е имал предвид Уелингтън. Разбира се, Апели Хаус. Подаръкът на Англия към Артър Уелзли, херцог Уелингтън, сега беше музей. При положение че караше

колата на Райън и беше на ъгъла на Хайд Парк, Ирек наистина беше на по-малко от пет минути от тях.

Вора се спусна към тоалетната си стая и посегна към шишенцето със специално приготвен за нея фон дьо тен, но в последния момент се отказа. Щеше да остави луничките да се виждат. Погледна се неуверено в огледалото, взе четката и постави пастелен прасковен руж на бузите си.

Облече кашмирен пуловер и кожени панталони. Жената от огледалото насреща не ѝ допадна. Стори ѝ се прекалено официално облечена. Хукна по стълбите към бившата стая на Арчър и затършува из вещите му, благодарна, че дори след всичкото това време не бе имала сърце да изхвърли нещата му. Намери протрития му вълнен жакет. Съпругът ѝ бе висок, но тесен в раменете. Нави ръкавите и го облече. Превъзходно.

В този момент от долния етаж прозвуча камбанката.

— Аз ще отворя — извика тя на Чизик и хукна надолу.

Прекося тичешком мраморния коридор и спря рязко, вече хванала месинговата дръжка на входната врата. Едва сега осъзна, че е боса.

— Вора? — набърчи чело Ирек.

„Косата ми определено не му хареса — каза си. — Трябваше да послушам Базил.“

— Влизай.

Той спря в антрето. Тя забеляза, че дрехите му бяха нови — конфекция, разбира се, но съвсем нови. Малиновият цвят на пуловера подчертаваше широките му рамене, а краката му изглеждаха помасивни в сивия фланелен панталон. Той прокара пръсти през косите си и тя забеляза новия му часовник — този път за гмуркачи с луминесцентен циферблат. На устните му се появи усмивка.

— Отрязала си си косата. — Усмивката му стана по-широка и той кимна одобрително. — Красиво. Много красиво.

Вора разроши леко косите си, а сърцето ѝ се изпълни с радост.

— Много ми е приятно да го чуя.

Ирек продължи да се усмихва — изпълнената с нежност усмивка, която тя обичаше толкова много — и да я оглежда.

— Донесе ли картината със себе си?

— Много голяма. Идваш с мен и я виждаш.

Думите му я направиха безкрайно щастлива. Беше дошъл специално, за да я вземе. Тя щеше да бъде първият човек, видял последната му и най-добра творба.

— Само да отида горе да си обуя нещо. Връщам се веднага.

Заоглежда обувките, подредени грижливо от камериерката ѝ. Най-накрая избра чифт кафяви, всекидневни обувки. Вече между етажите чу мъжки гласове. Щом зави и стъпи на площадката, видя, че Ирек говори с двама души. Хукна надолу.

— Вора, тези хора са от Скотланд Ярд и Имперпол — уведоми я руснакът.

— Интерпол — поправи го единият от тях, топчест и леко плешив. — Аз съм Брайън Дънфи, от Интерпол. А това е Алън Кумбс от Ню Скотланд Ярд.

— Господа.

Вора се ръкува с тях. Да не би Ирек да бе извършил нещо нередно?

— Бихме искали да поговорим насаме с вас, госпожо Лейтън.

Тя си отдъхна с облекчение.

— За Арчър ли? — Протегна треперещата си ръка към художника. Топлата му длан я стисна успокоително. — Това е Ирек Макаров. Двамата сме близки... близки приятели. Бих искала той да остане с мен.

— Прочетете права — рече дрезгаво той.

— Господин Макаров — обади се Дънфи, — гледали сте прекалено много американски криминалета. В случая няма нужда от четене на правата. Освен това госпожа Лейтън не е заподозряна в нищо. Просто искаме да поговорим с нея.

Думите му очевидно не успяха да убедят кой знае колко Ирек; той се приближи още повече до своята домакиня.

— Нека влезем в салона — предложи тя и ги поведе към съседната стая.

Двамата с Ирек седнаха на тапицирано с брокат кокетно канапенце срещу два фотьойла. Той се премести по-близо до нея, така че раменете им се допряха, и покри с ръка дланта ѝ.

— Госпожа Лейтън — започна със сериозен тон Алън Кумбс, — имаме основания да смятаме, че съпругът ви е бил убит.

— Кой го е направил?

— Надяваме се вие да ни помогнете да открием това — отвърна той и отвори бележника, който бе поставил в скута си.

— Казах ви всичко, което знаех, когато дойдох при вас миналата година.

— Скотланд Ярд не проведе пълното разследване, тъй като смъртта е застигнала господин Лейтън в района на полицейския участък на Скарбъро. Разполагам само с предварителния доклад на колегата, който е разговарял с вас тогава. Аз работя в отдел „Специални разследвания“. За този случай си сътрудничим с Интерпол.

— Защо?

Вора се намести още по-близо до Ирек.

— Ами... — намеси се Дънфи. — Подозираме, че съпругът ви е бил убит от банда много добре организирани и умели престъпници, занимаващи се с фалшиви репродукции. Това е някакъв международен синдикат, ето защо в разследването се включи и Интерпол.

— А защо ви беше нужно толкова време, докато решите, че Арчър е бил убит? Оттогава измина повече от година.

— Полицията в Бевърли Хилс потърсила съдействието на Интерпол при разследването на случая с една галерия в техния район, която продавала фалшиви репродукции. Чували ли сте за този случай? — попита Дънфи.

— Да. За него пишеше във всички търговски издания. Обвиняваха ги в продажбата на фалшификати на Дали и Шагал и подправени платна, рисувани с маслени бои.

— Търсим източника на тези репродукции. Подозираме, че съществува някакъв престъпен синдикат, който използва копирна апаратура в различни страни. Не ги вълнува фактът, че качеството е ужасно. Често това са само евтини фотокопия.

— Точно така каза и Арчър, когато ги хвана, че използват издателска къща „Рависан“. Репродукциите бяха ужасни. И беше много странно, тъй като ние произвеждаме само първокачествени копия.

— Точно така — съгласи се Дънфи. — Качеството не е от значение за тях, защото чрез тези репродукции те просто прикриват своите печалби от търговията с наркотици. Чрез поредица от подставени компании е лесно да се покаже, че печалбата идва от покупката и препродаването на репродукции. На книга всичко изглежда напълно законно.

— Един собственик на галерия не би ли могъл да различи добрите от лошите репродукции? — обади се Ирек.

— Страхувам се, че мнозина от тях гледат на пазара на репродукции като на лесен начин за изкарване на пари. Тъй като цените на оригиналите растат непрестанно, репродукциите са единственото, което могат да си позволят повечето хора. Някои безскрупулни собственици на галерии купуват фалшиви репродукции на много по-ниски от пазарните цени.

— Синдикатът, който копира репродукциите — додаде Кумбс, — не печели от тях. Но това не ги вълнува изобщо. Единствената им цел е да прикрият парите, които всъщност идват от продажбата на наркотици.

— Ами сертификатът за автентичност — попита Ирек. — Купувачите не искат ли да го видят?

— Страхувам се, че много лесно се подправя — отвърна Дънфи.

— Това може да унищожи репутацията на един художник — заяви Вора.

Обзе я тревога при мисълта, че Ирек тепърва трябва да си създава име. Ако с неговите репродукции се случеше нещо подобно, това щеше да унищожи кариерата му.

— Правим всичко възможно да сложим край на това — додаде Дънфи. — Вие можете да ни помогнете, като си припомните точно какво се случи, когато умря съпругът ви.

Тя преразказа разговора си с Арчър в навечерието на смъртта му.

— Тогава го видях за последен път.

Кумбс записваше старателно в някакъв жълт бележник.

— А нещо друго, освен въпросния разговор не възбуди ли подозренията ви?

— Ягуарът на Арч беше на по-малко от два месеца; изключено е спирачките да се повредят за толкова кратък срок. Казаха, че именно те са причина да полети от скалите. По-важното обаче е какво е правел на

онзи самотен път чак в Скарбъро? Той възнамеряваше след вечеря да се срещне с Финли Тибетс в „Будълс“. Дори не му се е обадил, за да отложи срещата. Това не беше в стила на Арчър.

— Но е опитал да се свърже с вас около пет следобед?

— Да. Обадил се вкъщи от Йорк, където бе отишъл да оценява картини за един клиент. Аз не си бях у дома, но по-късно Чизик ми предаде, че Арчър искал да говори спешно с мен.

Кумбс направи справка със своите записки.

— По това време вие сте били в „Чудеса“, нали?

— Да. Чизик казал на Арчър, но той не се обади там.

— В пет часа следобед сте били все още там, след като сте отишли в единайсет сутринта? Времето не е ли малко дълго за подстригване и сешоар? — попита Дънфи.

— Това е списъкът с услугите, които е използвала госпожа Лейтън.

И Кумбс му подаде лилав лист с монограма на „Чудеса“. Дънфи вдигна вежди.

— Почистване на порите с вакуум, компрес с вулканична пепел, бадемово-алоена маска на лицето, боядисване на миглите, контуриране на веждите, маникюр, педикюр, коламаска на цялото тяло, парна баня, масаж, третиране на целулита с евкалиптово масло, едночасов престой в специална билкова вана, боядисване на корените, авокадова маска за изтощени коси, подстригване и сешоар, консултация със специалист гримьор, пълно гримиране.

— Изненадан съм, че все още не си там — възкликна Ирек и стисна дланта й; Вора усети иронията в гласа му.

Почувства се безкрайно глупаво. Какво ли щеше да каже той, ако разбереше, че веднъж месечно прекарва по цял един ден в „Чудеса“?

— После Базил, собственикът, ме заведе да пийнем нещо в „Котаракът в чизми“, а след това — на вечеря в „Байбендум“. От полицията се обадиха малко след като се прибрах вкъщи. Същата нощ наех хеликоптер до Скарбъро. Когато видях мястото на катастрофата, разбрах, че е бил убит.

— Как? — попита Макаров.

— Арч никога не би карал ягуара по непавиран път като този, на който е станала злополуката.

— Мъгла — предположи художникът.

— Не, но късно същата нощ беше валило. Беше невъзможно да се каже дали по пътя е имало следи от гумите и на друга кола.

— Сещате ли се за други, освен хората, дали на заем пари на съпруга ви, които биха желали смъртта му... по една или друга причина?

Кумбс я погледна, вдигнал химикалката си.

— Малко преди това скъса с Елизабет Хартли, която му беше любовница от много години — отвърна след кратко колебание тя; не ѝ се искаше да си припомня мъката, която ѝ бе причинила Лиз Хартли. — Но се съмнявам, че би се осмелила да го убие.

— Не го е направила тя. Проверихме алибито ѝ. Била е на лов за горили в Заир и е лазила на четири крака из храстите с надеждата да открие някой отбран самец. — Кумбс потупа с гумата на молива върху бележника; очевидно чувстваше силно неудобство от твърде личния характер, който бе приел разговорът им. — Тя обаче му е била много ядосана. Както изглежда, съпругът ви ѝ бил обещал да се разведе с вас. Но когато настояла да го направи, той си отишъл.

Вора нямаше доверие в гласа си. Значи все пак Арч бе отказал да я изостави заради Лиз. Напразно се бе тревожила и се бе опитвала да възбуди ревността му с безсмислени любовни авантюри.

— Как точно е бил убит? — попита тя.

— Поел е доза бруцин. Той действа почти мигновено. Някой е бил с него на онази скала. Дали са му смъртоносна доза от отровата, а след това са го блъснали с колата в морето.

В очите ѝ запариха сълзи, гърлото ѝ се стегна. Бедният Арч. Ирек я прегърна през раменете. В стаята настъпи тишина. Чувахе се само тиктакането на големия часовник, едно от най-прекрасните творения на Картие и любима вещ на Арчър.

— Защо са блъснали колата в океана? — попита Макаров.

— За да прикрият убийството и да го представят като злополука.

— Настоях да проверят отново смъртния акт — обади се Вора. — Защо съдебният лекар не е разбрал, че Арч е бил отровен?

— Почти невъзможно е да бъде открит бруцинът при рутинната аутопсия — отвърна Кумбс. — Само най-добре оборудваните лаборатории могат да го направят. Имали сме голям късмет със съдебния лекар. Той е взел тъканни проби, но не открил нещо. За

щастие обаче ги запазил. В нашата лаборатория в Кент откриха следите от бруцин.

— Моля ви — промълви Вора. — Открийте убицеца.

— Заели сме се изключително сериозно с този случай — увери я Кумбс.

Решила, че са свършили, тя понечи да се изправи.

— Само минутка още — обади се Дънфи. — Какво точно знаете за Лорън Уинтроп?

Лорън седеше до Финли в бар „Гручо“ и отпиваше от нещо, наречено „кадифе“. Шампанско и силна тъмна бира. Не виждаше нищо привлекателно в него, но продължаваше да пие, за да скрие нервността си. Цяла вечер бе очаквала да ѝ се представи възможност да попита Финли какви са изискванията за членство в „Гручо“. По време на обяда бе решила да вземе всички предпазни мерки. Беше убедена в таланта на Ирек, но можеше да мине повечко време, докато се утвърди, ако критиците го отхвърляха сега. Вярваше, че другите представители на изкуството — писатели, художници, актьори, дори рокзвезди — щяха да разпознаят таланта. Ако колекционер като Джефри Арчър, който купуваше от години произведения на изкуството, избере някоя картина на Ирек, тогава критиците можеха да вървят по дяволите.

— Финли, не знам какво щях да правя без теб — започна младата жена и се усмихна свенливо. — Помогна ми невероятно много с тази изложба.

— Нямам нищо против.

Закачливата му усмивка показваше, че не би имал нищо против известна благосклонност от нейна страна в замяна.

— Питам се... не, смятам, че няма да бъде възможно. Няма значение. Все едно че не съм казвала нищо.

Той пое дланта ѝ в своята. В първия момент не видя дългите му тънки пръсти с безупречен маникюр. Вместо тях ѝ се привидяха силни, дебели пръсти и ръка с огненочервени косми. Омразната картина изчезна така бързо, както се бе появила.

— Можеш да ме питаш всичко, Лорън. Знаеш това.

Въпреки това тя продължи да се колебае, за да удължи този миг. Финли Тибетс бе от хората, които обожават да бъдат нужни и да са в течение на всичко.

— След изложбата Базил Блэкстоук ще даде специален прием в луксозния си апартамент на „Палас Грийн“.

— Три „А“, „Палас Грийн“, района на Дейвид Голдстоун. Имам доста приятели в този комплекс. Това е единственият жилищен блок в „Милионерската редица“.

— Базил е много горд от новия си апартамент. Поканил е Нина Камбъл да се занимае с интериора. Онова, което би искал той, което бих искала и аз самата, е истинско тържество, не просто поредното парти при откриване на изложба. Бих искала да поканя неколцина актьори, балерини, писатели. Нали разбираш — хора с талант. Като теб например.

— Добра идея. И как бих могъл да помогна аз?

— Ами, като ми дадеш имената на онези, които според теб представляват интерес. Ще им изпратя покана за партито.

— Ще кажа на секретарката си да направи списък.

— Не би ли било добра идея да включим и членовете на този клуб? — Усмихна се любезно. — Би ли могъл да ми дадеш списъка с неговите членове?

— Не знам. Не е честно.

Лорън сведе ресници и въздъхна разочаровано.

— Е, вероятно бих могъл да го направя, но само този път. Но не бих искал някой да разбере, че съм ти го дал. Ще трябва да си мълчиш за това.

— Толкова мило от твоя страна.

Поднесе чашата към устните си, за да не види усмивката ѝ.

— Аз, разбира се, очаквам в замяна също да получа нещо. Искам да направя специално интервю с Ирек Макаров преди откриването на изложбата.

— Тъжна си за Арчър? — попита Ирек, след като следователите си тръгнаха и двамата с Вора тръгнаха към дома му, за да видят картината.

— Да. Той не заслужаваше да бъде убит.

— Ти... обичаш ли го още?

— Обичах го, но не бях влюбена в него.

— Побъркани западняци. Какво означава това?

— Харесвах го, но нямах желание да бъда всеки миг с него. — „Както с теб.“ — Той оказа огромно влияние върху живота ми. Не бях толкова щастлива, но не и така самотна, както в детството си. — Спря за момент, като се питаше дали да бъде напълно искрена сега, когато Ирек очевидно ѝ прощаваше. — През последните две години имах връзка с друг мъж.

Руснакът се вгледа в лицето ѝ; изражението му беше сериозно.

— Обичала си двама мъже?

— Не. Не обичах и Клайв. Просто бях самотна, объркана.

Как би могла изобщо да му обясни? Сега и тя самата не разбираше какво бе намерила у Клайв Холкомб.

Пътуваха известно време в мълчание, докато пред тях се изправи Тауър Бридж с искрящите светлини, отразени в Темза.

— Ядосана ли си на Лорън?

— Не — отговори Вора; нямаше търпение да смени по-скоро темата. — Сигурна съм, че не е замесена в това. Чу какво казах на детективите. Лорън инвестира в „Рависан“ едва шест месеца след смъртта на Арчър. А в Англия дойде след още два месеца. Не е възможно да бъде замесена.

— Имаш право. Познавам хората. Лорън е добра жена. Защо тогава се ровят?

— Трябва да проверят всички и всичко. Това им е работата.

У Ирек бе заложено недоверие към авторитета, към властта. Не можеше да го вини след всичко, което бе преживял. Може би разследването щеше да възстанови вярата му в правосъдието. Както и нейната собствена.

— Това е домът ми.

Макаров вкара астон-мартина в един подземен паркинг.

Взеха асансьор за четири етажа. Дори оттук можеше да види Темза и да усети соления ѝ мирис. Щом влязоха вътре, той запали лампите и я погледна очаквателно. Всичко беше в различни нюанси на червеното. Някои от тях дори бяха несъвместими. Как бе възможно човек с артистично око за цветовете да декорира по подобен начин? Все пак успя да се усмихне криво-ляво; той изглеждаше толкова горд.

— Ти си първата, която влиза тук, ако се изключи Райън.

Първата ли? Следователно тя беше нещо по-специално за него. Какво значение имаше цветът?

— Съжалявам, че не донесох подарък за новия ти дом.

— Затоплящ къщата ли?^[1] Включил съм отоплението заради теб.

Вора се спусна към него.

— Това, което казах, означава подарък, който човек носи, за да честити новия дом на приятеля си. Следващия път ще ти донеса подарък. — Хвана ръката му, която ѝ бе дала такава подкрепа по време на изпитанието с детективите, и я стисна с любов. — Тук е хубаво и топло.

— Харесва ли ти?

И той кимна към апартамента. Без да отделя очи от него, тя отговори:

— Обичам го.

— Побъркани западняци. Вие обичате всичко. Обичам и любов са най-често употребяваните думи във вашия език.

— Това е също и твой език. Вече си английски поданик, не забравяй това.

— Никога не го забравям. Гордея се. Тук има справедливост. Полицията ще открие убиеца на мъжа ти.

Вора искаше това да стане не само заради Арчър, а и заради Ирек. Не можеше да не се притеснява. Ами ако измамниците замисляха нов удар? Не искаше да мисли за това и попита:

— Къде ти е ателието?

Той я поведе към горния етаж, към обширно помещение с изглед към Темза. Запали светлините на тавана.

— Боята още не е изсъхнала. Завърших я по залез-слънце.

Пред себе си Вора видя голямо платно с приглушени цветове, очертаващи голия гръб на някаква жена, която гледаше през рамото си. Тръгна към картината, без да откъсва очи от жената с кестеняви коси и любяща усмивка на лицето. Неопределените линии на леко импресионистичния стил на Ирек биха могли да скрият самоличността на модела от повечето хора. Но не и от Вора. Тези лунички ѝ бяха прекалено познати.

Как бе разбрал? Тогаваше сети за нощта, в която бе спала с него. Беше прекосила коридора с тракащи от студ зъби и настръхнала кожа

до банята. Беше си измила ръцете и наплискала лицето си с леденостудена вода — нямаше топла.

Осмели се да го погледне. Погледите им се срещнаха и тя с изненада установи, че той очаква мнението ѝ, нейното одобрение.

— Харесва ли ти?

— Много.

Не знаеше какво повече да каже; беше изумена, че я харесва дотолкова, та да ѝ нарисува портрет.

— Наблюдавам те с д-р Дигсби. Разбирам, че никак, никак не ти е безразлично какво ще стане с мен. И говориш искрено, като казваш, че ме харесваш. Когато разбрах това, завърших много, много бързо.

Искаше да му каже, че го обича. Че го е чакала през целия си живот, но думата „любов“ ѝ се стори прекалено безсъдържателна.

— Имаш ли заглавие за нея?

— „Велма Любов“.

Стори ѝ се замислен, не объркан или ядосан, докато я наблюдаваше в очакване да каже нещо. „Защо Велма?“ — бе единствената ѝ мисъл.

— Какво означава „ли-ибов“? — измънка Вора.

Обхвана лицето ѝ и приглади назад къдриците ѝ.

— Любов. През първата нощ разбрах, че те обичам. Истинска любов. Не като думата, която побърканите западняци използват непрестанно.

— Не ме обичай, Ирек. Ти заслужаваш нещо по-добро... поталантлива жена. Скоро светът ще бъде в краката ти. Ще имаш...

— Не искам света. Искам теб. Щастлив съм, когато съм с теб. Днес следобед твоят побъркан д-р Дигсби беше забавен. После се смяхме заедно. Нали?

— Да. — Мислите ѝ я върнаха към онази нощ, която прекараха заедно. Трябваше да се досети, че го е обикнала. Никой дотогава не бе предизвиквал подобна реакция у нея, нито пък бе изпитвала такова удоволствие от разговорите с някого. Тогава английският му бе още потруден за разбиране, но той не можеше да скрие острия ум, интелигентността му. — Знаеш, че те обичам — любов. Бих направила всичко за теб.

Огромните му ръце стискаха лицето ѝ; погледна я право в очите.

— Една нощ двамата с Анатоли бяхме в Киев. Опитвахме се да се стоплим, затова седнахме с гърбове към фурната, в която денем горяха отпадъците. Разговаряхме цяла нощ и решихме какво би ни направило щастливи.

— Какво?

— Да пишем и да рисуваме каквото желаем, а не каквото ни казва държавата. В Русия полицията ни казваше: „Живейте като всички“. Имаха предвид да не създаваме неприятности. Тук имам свобода. Сега искам да живея като всички на Запад. Да имам дом и приятели. Жената, която обичам. Наистина да живея като всички.

Привлече я към себе си. Устните му потърсиха нейните. Тя потрепери от нежното им докосване. Те се отдръпнаха, но миг по-късно се върнаха отново и този път останаха по-дълго върху устата ѝ. Вора се наслаждаваше на мига, като се опитваше да сдържи страстта си. Не беше забравила какво ѝ бе казал.

„Любов“. Досега не знаеше какво означава тази дума.

[1] Игра на думи: на англ. ез. изразът „подарък за нов дом“, преведен буквално, звучи като „затоплящ къщата подарък“. — Б.пр. ↑

20.

Сироко — най-бурният африкански вятър — се стовари върху роувъра и посипа с пясък и без това вече вдлъбнатото предно стъкло. На хоризонта се виждаше Уарзазате, осветен от изгряващото слънце, а няколкото палми се кланяха покорно под напора на носещия възмездия сахарски вятър. За разлика от Маракеш с екзотичния му вид или Казабланка с неговата тайнственост, Уарзазате нямаше кой знае какви претенции. Построен от французите през двайсетте години на ХХ в. при опитите им да подчинят южните райони, той бе по-нов от повечето градове в Мароко. Сградите от бетон, построени от правителството, изпъкваха като сиви надгробни плочи сред традиционните кирпичени постройки.

Противно на очакванията, оттеглянето на французите не беше довело до разрушаване на града, построен в област, където изграждането на населените места се беше определяло винаги от пустинните оазиси. Уарзазате процъфтяваше, тъй като това бе най-логичното място за разполагането на войници, които да продължат дванайсетгодишната битка с Фронта за освобождение на Западна Сахара — Полисарио.

Много африкански народи оставаха излъгани след извоюване на независимостта си, което пораждаше бунтовнически движения. В Мароко разочарованието беше много силно и то се изрази в анексиране на съседните южни територии. Под претекст, че обитават тези земи още от библейски времена, бунтовниците от Полисарио се биеха с Мароко заради Западна Сахара. Те се бяха обърнали за помощ към най-отдавнашния враг на Мароко — Алжир, и бяха получили въоръжение, което беше достатъчно за поддържане на конфликта, но не и за водене на истинска война. За да защити своите територии, крал Хасан бе наредил на войските да издигнат с булдозери дълга пясъчна стена. Снабдена с подвижни радари детектори, тя бе принудила воюващите сахравити да се задоволят с малки части от Западна Сахара — тяхната родна земя.

Преди две години Алжир, изправен пред тежки икономически проблеми, беше оттеглил финансовата си помощ за бунтовниците. Повечето западни страни очакваха Полисарио да слезе от сцената. Но не стана така. Колониалните империи в Африка бяха разрушени и на тяхно място бяха създадени национални държави. Никой обаче не си бе направил труда да се консултира и с номадите, които бродеха из района от векове, неограничавани от граници. Полисарио не отстъпи от исканията си за отделна държава, затова крал Хасан бе принуден да държи войски край южната граница, за да пазят морето от пясъчни дюни. Макар повечето сахравити да лагеруваха югозападно от Уарзазате, в района около Тиндуф, алжирски пограничен град, в Уарзазате бе разположен кралски гарнизон. За всеки случай.

Райън шофираше из града; целта му бяха двата огромни казбаха в покрайнините. Зад дванайсетметровите стени, подсилени от масивни крепостни валове, се намираше старото селище, построено край мястото, което французите по-късно бяха избрали за Уарзазате. Мина под арковиден вход във втория казбах. Въпреки силната пясъчна буря из улиците се разхождаха кокошки, а край тях играеха деца. Младият мъж паркира роувъра до една типична кирпичена постройка, чиито пукнатини бяха запълнени с лепкава смес от слама и камилска тор, и влезе вътре.

— Къде е Ави? — попита на арабски той.

Момчето, което метеше пода с метла от палмови листа, посочи към съседната стая, където се помещаваше лабораторията. Вътре пред голямо писалище седеше израелецът, с когото Райън се бе запознал преди години в Ботсвана; той вдигна поглед и се усмихна.

— Виж.

Райън се приближи и видя някакъв тънък слой.

Ави се облегна назад и отпусна цялата си тежест на задните два крака на стола.

— Издържа всички тестове за натиск.

— Кучи син! Затова ли ме повика?

— Защо иначе според теб бих те извикал зад задника на географията?

— Спомена за някакво раздвижване. Помислих, че групи на Полисарио са започнали да се появяват насам.

— Изключено. Представители на ООН са в Тиндуф — опитват се да определят кой има право да гласува. Когато се наумуват — ако изобщо го направят в този си живот — ще насрочат избори, за да разберат дали хората желаят Западна Сахара да остане част от Мароко или не.

Райън кимна, макар че почти не слушаше своя събеседник.

— Усъвършенствал си формулата, така ли? Оборудването?

Ави кимна и го дари с поредната сърдечна усмивка.

— Цели пет години. Но го постигнахме.

— Ти го постигна.

— Идеята за произвеждане на диаманти от метан беше твоя. Аз просто направих нужните химически опити, за да го постигна. Без твоите пари...

— Не забравяй Ти Джей. Идеята да те настаним тук беше негова.
— Младият мъж погледна към тънкия слой.

— Ще трябва да побързаме със задвижването на въпроса за получаване на патент, преди картелът да е научил.

Представи си шока, който щеше да предизвика вестта сред диамантения картел в Лондон. Цените, които се поставяха там както за най-съвършените диаманти, така и за използваните в промишлеността скъпоценни камъни, се следяха така строго, че всеки, който се опиташе да ги наруши, биваше елиминиран.

Преди няколко години Заир бе имал смелостта да напусне картела. Като втори производител на диаманти в света той вероятно се бе надявал, че ще се справи добре и самостоятелно. Картелът със сигурност щеше да отрече, че именно той бе принудил отлъчилата се овца да се върне в стадото, но това бе всеизвестна истина. Той бе наводнил пазара със същия вид нискокачествени диаманти, които се опитваше да продава Заир. Това предизвика икономическа разруха, тъй като диамантите бяха единственият природен ресурс на страната. Тези събития едва не свалиха правителството; то оцеля единствено благодарение на това че отново предостави на картела маркетинга на своите диаманти.

А сега Райън вече разполагаше с възможността да произвежда диамантен слой за укрепване наконечниците на сондите на „Грифит Интернешънъл“ и така нуждата от търсене на производствени диаманти отпаднаше. Никога повече нямаше да му се налага да плаща

определените от картела цени. Това щеше да им дойде като гръм от ясно небе. Крайно време беше да си го получат.

Диамантеният слой бе издържал успешно тестовете за натиск и това доказваше, че е издръжлив като естествения диамант. Той можеше да се използва не само за сондите, които вече произвеждаха, а и за полупроводници, хирургически инструменти и още много елементи в бурно развиващата се компютърна индустрия. „Грифит Интернешънъл“ щеше да направи огромен скок с това изобретение — най-големият напредък в това отношение след създаването на пластмасата.

Регистрирането на патента беше изключително важно. За да държат в тайна своята работа и да запазят живота си, до този момент не бяха подавали молба за издаване на патент. „Дженеръл Илектрик“ и японската „Асахи Груп“ от години се опитваха да развият техника за производството на материал за създаване на индустриални диаманти. Върху това се трудеха също така и осемдесет японски компании и множество американски фирми.

— След две седмици прототипът на машината ще бъде готов да влезе в действие — обяви Ави.

— Ще трябва да изкараме оттук всичко, без никой да заподозре какво всъщност правим.

Налагаше се да уведоми Стърлинг за дейността им тук. Досега бе успявал да заобиколи въпросите му. Питър не беше настоявал, тъй като му беше ясно, че Райън трябва да се грижи за своя бизнес. Бяха доволни, че изобщо им сътрудничеса и го правеше доста добре за цивилен. Но никак нямаше да им хареса, че е напуснал пределите на страната, докато хората на Барзан се опитваха да убият Ти Джей.

Райън бе изключително предпазлив. Никой, освен тях двамата с Ави не знаеше за лабораторията в Уарзазате. Никога не биха могли да постигнат същите резултати в Лондон. Бюрократите щяха да си пъхат носовете във всяка фаза на изследванията. Щеше да бъде невъзможно да скрият от картела замислите си.

Лорън влезе в зимната градина и видя върху статива си празно платно. Грундирано и добре изпънато, то бе готово за ползване.

— Табата — обърна се тя към момичето, което се беше съсредоточило върху обиците си. — Да не би да си започнала да рисуваш?

— Не — отвърна смутено то, без да вдигне поглед. — За вас е.

— Така ли?

Младата жена бе трогната; постъпката беше наистина невероятна за момиче, което ценеше до такава степен парите.

— Искях да ви благодаря — додаде Табата, все така с наведена глава, — че ме взехте при вас. Че помогнахте на такава като мен.

— Не беше нужно да ми благодариш по такъв начин. — Лорън се приближи до работната си маса. — Ти си изкарваш прехраната, като готвиш и чистиш.

— Въпреки това исках да ви се отблагодаря. Вие би трябвало да рисувате с маслени бои. Непрекъснато ми повтаряте да давам по-голяма воля на творческия си дух.

Момичето имаше право, не можеше да не признае това.

— Благодаря. Много ти благодаря. Започвам да рисувам още тази вечер.

Изчака малко, но Табата не вдигна поглед. Не можеше да я разбере. На изложбата на керамика в Портобело бяха видели произведения на приложници, които притежаваха много по-малък талант от нея. И въпреки това повечето успяваха да си продадат творбите и да изкарат добри пари. Но Табата очевидно не се стремеше да създава друго, освен обици и колиета. „Ти я окуражи, но не можеш да й кажеш как да живее живота си“ — помисли си Лорън.

Момичето прекоси стаята и извади друга тава с обици.

— Как върви подготовката на изложбата?

— Страхотно.

Тъй като прислужницата ѝ говореше рядко, младата жена се възползва от възможността да я опознае, като ѝ опише накратко плановете си.

— И ще сервирате водка и сирене?

— Това е желанието на Ирек. Доставчиците само дето не получиха инфаркт и отказаха да се съобразят с това, така че Вора ги отпрати. Нае някоя си Сали Кларк. Изпратих те за сирене именно в нейния магазин на Кенсингтън Чърч стрийт.

— Спомням си — отвърна Табата, но очевидно не беше особено заинтригувана.

— Смяташ ли, че би могла да направиш друга ваза, докато дойде време за откриването на изложбата? Това ще бъде за теб прекрасна възможност да я покажеш.

— Наред с картините на господин Макаров ли? — попита невярващо тя.

— Ирек няма да има нищо против. Бих предложила да я окачим пред някоя стена, но няма да имаме празни стени. Затова ще я поставя на малка масичка на място, където биха могли да видят всички.

— Да — промълви Табата. — Мисля, че мога.

— Чудесно. За откриването ще имаш нужда от нова рокля. Използвай кредитната ми карта за „Хародс“.

— Не мога. О-още не съм ви платила за предишната рокля.

— Не се притеснявай за това. Ще измислим нещо.

Лорън се приближи до платното, което ѝ бе подарила младата ѝ приятелка. Интересно защо вече бе грундирано, и то прекалено дебело грундирано? Явно го беше купила от някой евтин магазин за аматьори. Както повечето професионалисти Лорън грундираше сама своите платна. Предпочиташе тънкия слой, а не този дебел пласт. Но не каза нищо. Защо да обижда момичето, което очевидно бе искало да направи нещо специално за нея?

— Мислиш ли, че приятелят ти — как му беше името — ще може да дойде на изложбата?

— Дейвид. Не, ще бъде извън града — отвърна Табата и побърза да излезе от помещението.

Лорън изстиска букет от цветове върху палитрата си и вече бе започнала да ги смесва, за да създава желаните нюанси, когато се звънна на вратата.

Отиде да отвори. Насреща ѝ стоеше Вора, щастливо усмихната. Косата ѝ беше отрязана. Така определено ѝ отиваше повече от подългата коса, която носеше напоследък.

— Влизай. Къде беше цял ден? Искрах да ти кажа какво стана снощи с Финли.

Приятелката ѝ влезе. Беше със скъпи кожени панталони, мек кашмирен пуловер и яке, чийто собственик очевидно го бе обличал

доста често за лов на яребици. Доста странно облекло за жена, която много държеше на модата и стила.

— Бях с Ирек. Завършил е портрета. Много е хубав. — В очите ѝ блеснаха сълзи. — Простил ми е. Отивам при него.

Лорън изпита завист, но веднага се разкая.

— Толкова се радвам за теб. — Прегърна я. — Нали не действаш прибързано?

— Не — отвърна Вора. — Това ще изисква много компромиси от страна и на двама ни. Той ще трябва да включи парното отопление, а аз да се науча да живея с червено. — Тя се изкиска. — А някой ще трябва да се научи да готви.

— Ти не можеш ли да готвиш?

— Чичо Найджъл имаше две готвачки, а в пансиона ни сервираха всичко наготово. Когато се омъжих за Арч, в дома му вече работеше всякакъв персонал, в това число и френски готвач. Така че никога не ми се е налагало да се науча. Ирек пък от своя страна вари само борш.

— Предполагам, че ще се справите някак си.

— Разбира се, че ще се справим. Аз го обичам. Никой не е съвършен. Но Ирек е съвършеният за мен.

Лорън се усмихна — толкова много неприкрита любов имаше в думите на приятелката ѝ. Веднага си помисли за Райън Уесткот. „Никой не е съвършен.“ Дали очакванията ѝ не бяха нереални?

— Финли ми даде списъка на „Гручо“ — рече тя, твърдо решила да отвлече мислите си от Райън. — Но настоя в замяна да вземе интервю от Ирек преди откриването. Знам, че решихме да не се дават никакви интервюта преди това, но...

— Ирек ще се справи. Екипът на д-р Дигсби поработи здраво с него. И им предстоят още няколко подобни срещи.

— Знаеш, че онова, което ме тревожи, е не как Ирек ще се представи пред медиите. Тази история с Дигсби беше идея на Райън. Притеснява ме фактът, че така Тибетс ще има възможност да го критикува още преди откриването. Аз обаче успях да го накарам да обещае, че ще пусне интервюто след изложбата.

Вора се намръщи. Разказа ѝ за посещението на следователите от Скотланд Ярд и Интерпол.

— Много се притеснявам, задето разследват и теб.

— Не се тревожи. Нямам какво да крия.

„Точно така“ — рече си тя, опитвайки да се успокои, докато изпращаше Вора. Имаше законен договор с Карлос Барзан. Искаше ѝ се да сподели това със своята приятелка, но не можеше. Беше обещала да не го прави. Не можеше да не се запита обаче дали Барзан не знаеше за неизплатените дългове на галерията. Беше се сетила за това още преди седмици, когато Вора бе споменала за пръв път за тайнствените инвеститори, които бяха дали на заем пари на „Рависан“ и след това бяха изчезнали, без да поискат онова, което им дължаха.

Нещо в тази история не беше съвсем наред. До този момент Барзан бе останал верен на споразумението помежду им. Не се беше опитал да манипулира пазара, както се бе опасявала. Беше му изпратила покана за откриването, но той бе отговорил, че Дейвид Маркър ще присъства от негово име. Привидно действаше напълно почтено; въпреки това съмненията не я напуснаха. Ако властите я попитаха, трябваше да им каже за сделката си с Барзан; нямаше друг избор, освен да им каже истината.

Когато Вора си тръгна, младата жена се върна в зимната градина и застана пред статива. В същия момент върху платното се появи някакъв образ, видя го съвсем ясно. Взе четка и я натопи в кафявата боя, след това добави черно и златно, докато получи нужния цвят.

Направи трудно първите линии; не беше привикнала с гладката, прекалено грундирана повърхност. Но после всичко тръгна като по мед и масло, по-леко от която и да било друга от рисуваните от нея картини.

Когато частта от небето, която се виждаше от остъкления таван на зимната градина, посивя, предизвестявайки края на поредния лондонски ден, почти беше привършила платното. Оставаха ѝ само някои детайли.

— Прекрасно — възкликна зад гърба ѝ Табата и я стресна. — Подаръкът ми ви вдъхнови, нали?

Стиснал дипломатическото си куфарче на „Хермес“ в ръка, Дейвид Маркър влезе в офиса в Манхатън и видя, че там го чакаше сестра му Бабс. Без да ѝ обръща внимание прекоси супермодерната приемна. Секретарката му, Джулия Хартли, се усмихна. Русите коси стигаха до раменете ѝ и ѝ придаваха едновременно професионален и

сексапилен вид. Сините ѝ очи изразяваха само колегиално приятелство. Пое книгата, която му подаде.

Бабс вдигна поглед от „Таун и Кънтри“.

— Дейвид, трябва да поговоря с теб.

Той затвори вратата на кабинета си под носа ѝ — тя бе последният човек, когото желаше да види. Отвращаваше го. Беше родила три деца и тялото ѝ бе заприличало на някаква пихтиеста маса с увиснали цици. Заяждаше се и тормозеше неуморно нещастния си съпруг. И всеки друг, който имаше глупостта да я изслуша.

Маркърс се зае да отговаря прилежно на оставените съобщения. Една от тайните на неговия успех бе подсигурияването с тлъсти сметки в швейцарски банки. Тъй като правителството ставаше от ден на ден по-агресивно, трябваше да вземе всички възможни мерки срещу евентуални разследвания или изтичане на информация. Най-сетне реши, че е изтормозил достатъчно сестра си. Никога досега не бе успял да се отърве от нея, като я караше да чака.

Вдигна слушалката на бюрото си. До слуха му достигна гърленият глас на Джулия. Представи си ясно бръснатите ѝ слабини, топли и меки. Трийсетгодишната секретарка беше прекалено възрастна за него, но понякога се възползваше от услугите ѝ.

— Изпрати госпожа Хоровиц.

Бабс нахлу, като се развика още от вратата:

— Накара ме да чакам цяла вечност.

— Какво искаш? Имам работа.

Тя намести отпуснатото си тяло във фотьойла срещу бюрото. Какво изобщо бе видял в нея? Дори костюмът на „Шанел“, който носеше, не можеше да прикрие тлъстините ѝ. Часовете, прекарани в един от най-престижните козметични салони, и безбройните маски и масажи не можеха да заличат ситните бръчици около очите ѝ, нито дълбоките линии по челото.

— Мама е по-зле.

Дейвид изпъшка. Съмняваше се. Всеки път, когато се готвеше да го изнудва за пари, сестра му заявяваше, че майка им, която живееше в Еврейския дом за стари хора в Скарсдейл, се чувствала по-зле. А тя просто беше стара и поизкуфяла, но жива.

— Д-р Грос иска да направи още изследвания.

— Той знае къде да изпрати сметката.

— Мисли, че ще ѝ се отрази добре, ако отидеш да я видиш.

— И за какво? Та тя вече дори не може да ни разпознае. Кога те позна за последен път? — Прокле наум баща си, който бе умрял от инфаркт на игрището за голф и го бе оставил да се разправя с майка си и сестра си. — Какво всъщност искаш, Барбара?

Тя подсмръкна, като се преструваше на разстроена.

Дейвид извади чековата си книжка и посегна към златната писалка.

— Колко?

— Тифани има нужда от апаратче за зъбите, а срокът за плащането на лагера на Джош изтече. Знаеш, че Брайън не изкарва кой знае колко.

Брайън Хоровиц изкарваше достатъчно да издържа десетина съпруги в повечето страни, но недостатъчно за една в Скарсдейл. Особено пък когато се отнасяше за сестра му. Бедният човечец.

— Колко, Бабс? Колко?

Тя, изглежда, мислеше, че той се чуди какво да прави парите си? Слава богу, че бе отклонил достатъчно средства на картела към банковата си сметка, за да покрие безчетните разходи на сестра си.

— Двайсет и пет хиляди долара.

Тя продължи да обяснява за някакъв ремонт на дома си и за неща, от които имали нужда децата ѝ.

Маркъс написа чека, макар да знаеше, че тези пари ще отидат в най-люксоznите и скъпи магазини и фризьорски салони. Щеше да плаща до края на живота си заради едно лято секс със сестра си; при това инициаторът винаги беше тя. Не че някога му бе споменала за тези нощи. Но чувството за вина си оставаше.

Бабс грабна чека и го пхна в чантата на „Шанел“, която беше в тон с червения ѝ костюм. След нея във въздуха остана да се носи уханието на неприятен, макар и скъп парфюм.

Дейвид позвъни на Джулия.

— Ела да напишем едно писмо.

Тя влезе при него и затвори безшумно вратата след себе си, като се наведе леко, за да му даде възможност да се наслади на гледката, която представляваха добре оформените ѝ крака и приятно закръгленият задник. Жалко, че не беше по-млада. С британския си акцент Джулия Хартли бе истинска класа. Когато му бе предложила

услугите си беше шокиран, но оттогава ги смяташе за нещо гарантирано. Олицетворение на ефикасността, тя се справяше еднакво изкусно както с работата в офиса, така и с духането.

— Ела тук, кукло.

Вече бе възбуден до болка. През по-голямата част от нощта бе сънувал Табата Фоули.

Джулия бавно прекоси стаята. Дейвид завъртя на една страна стола си, така че да застане с лице към нея. Тя сведе поглед към слабините му; разтворените му крака разкриваха впечатляващата му ерекция. След това вдигна очи към лицето му и погледите им се срещнаха.

Отпусна се бавно на колене между краката му. Ръката ѝ го обхвана, загали го през плата; прокара нокти по периферията, а след това — към основата му. Той се облегна на стола си и отметна глава на една страна.

— Джулия ще се погрижи незабавно за теб — изгука тя със сексапилния си британски акцент, който му напомни за Табата.

Издърпа сантиметър по сантиметър ципа на панталоните му и освободи издутия му пенис. Прокара език нагоре-надолу, а след това го духна. Маркс затаи дъх; беше затворил очи и мислеше за Табата.

Както винаги свърши за броени секунди. Джулия беше бърза, но не така изобретателна като Табата. Точно когато секретарката посегна към влажните кърпички, които той държеше в горното чекмедже, телефонът на личната му линия иззвъня. Най-вероятно беше Карлос — обаждаше се за обичайния ежедневен отчет.

— Ало — рече Маркс, все още облегнат назад.

— Дейвид?

Знойният глас на Табата го свари неподготвен. Беше ѝ дал този номер с изричната инструкция да го използва само в изключителен случай.

— Да?

Рязко се изправи на стола си.

— Вчера взех платното от твоя човек.

— Добра работа си свършила, ангелче.

Гласът ѝ, съчетан с леките докосвания на Джулия, която го почистваше, предизвикаха нов плам в слабините му.

— Снощи Лорън започна да рисува по него.

— Прекрасно.

Джулия го погледна озадачено. Беше се възбудил отново. Той ѝ даде знак да остане.

— Тя почти завърши един портрет на Райън Уесткот.

Страхотно.

— Това означава нещо специално за теб, ангелче — промълви през стиснати зъби той. Беше се надървил отново. Гласът ѝ и новината бяха извършили невъзможното. — В петък ще бъда в Лондон. Тогава ще ти го дам.

— Петък ли? О, добре. Мисля, че ще мога да се видя с теб — отвърна му с безразличие. Но това не беше нещо ново за него. То бе част от привлекателността ѝ. — Ще те накарам... — внезапно гласът ѝ стана агресивен — ... да ми дадеш точно онова, което искам.

И той нямаше търпение да го направи.

Щом затвори телефона, усети любопитния поглед на Джулия върху себе си. Знаеше какво е желанието ѝ. С най-голямо удоволствие щеше да ѝ го даде. Свали панталоните си. После повдигна полата над стройния ѝ ханш и пъкна палци под ластика на чорапогащника. Докато го смъкваше бавно надолу, се взря в голата плът в долната част на корема ѝ; беше възбуждаща.

Вдигна очи и я свари да гледа към острия нож за отваряне на писма, захвърлен върху личната му поща. За момент изпита странното чувство, че възнамерява да го грабне и да го забие в сърцето му.

Вместо това тя се усмихна и разтвори крака.

21.

Питър Стърлинг се разхождаше из Сноуден Ейвиъри и оглеждаше лицата на минаващите посетители на зоопарка в очакване да види Райън Уесткот. Навън беше студен пролетен ден, но тук бе влажно и топло. Въпреки пищната тропическа растителност и цвърченето на екзотичните птици Питър никога не бе обичал тази сграда. Тя приличаше на телевизионна антена, понесена от ураган. Беше прекалено стар за модерната архитектура. Прекалено стар за буйни млади мъже като Райън Уесткот.

— Слушай, старче, имаш ли си нужда от дружка?

Стърлинг се завъртя, разпознал шеговития тон на Райън. Той не го бе попитал какво иска. Когато се бе прибрал предишната нощ, Питър му се бе обадил. Не си бе направил труда да го смъмри по телефона.

— Къде беше? — попита Стърлинг толкова тихо, че не се чу почти нищо поради непрестанното цвърчене на птиците.

Младият мъж сви рамо.

— Навън. По работа.

— Имаме уговорка да ни уведомяваш, когато отиваш някъде... всеки път. Ами ако Барзан беше предприел нещо?

— Бях инструктирал Ади да не пуска никого и да ти се обади, ако се случи нещо. Какво очакваш да направя? Да стоя и да чакам, докато бизнесът ми загива? Чакаме от години и все още нищо не се е случило.

— Барзан изчаква, за да ни накара да свалим гарда. Играеш точно според неговите правила — с раздразнение отвърна Питър. Искаше да се пенсионира след приключването на този случай — най-пространната нелегална операция от войната насам. Ако Райън беше един от техните хора, нямаше да се притеснява, но той бе цивилно лице с манталитет на вълк единак. — Усъвършенствал си диамантения процес, нали?

Едва забележимото проблясване в зелените очи на Уесткот увери Стърлинг, че бе улучил.

— Може би.

— Няма може би в тази работа. Не трябваше изобщо да напускаш страната в такъв критичен момент.

— След около две седмици ще се наложи да я напусна отново.

Стърлинг си напомни да предупреди човека, който следеше младия мъж, да бъде особено бдителен през този период. Този път Райън нямаше да успее да им се изплъзне и да напусне страната, без да бъде проследен от техния човек.

— Уведоми ме, преди да тръгнеш.

— Добре. — Уесткот се обърна и се загледа в пъстроцветния тукан, който кацна близо до тях. — Какво става тук?

— Преди да тръгнеш ти казах, че след като гледах видеозаписа на срещата на Лорън Уинтроп с Грифит, усетих, че тя казва истината. Накарахме специалистите по окулярния скенер да проведат изследване.

— Защо?

— Знаеш, че той е по-точен дори от детектора на лъжата. Отчита дори най-незабележимите промени в ириса. Направиха стопкадри в едър план на очите ѝ. После съпоставихме тези резултати с информацията, получена от гласовия детектор, и стигнахме до извода, че е говорила истината. Тук е, за да изправи на крака галерия „Рависан“. Очевидно картината ѝ има особено, лично значение за нея. Нивото на стрес в гласа ѝ и реакцията на ирисите показват, че е била искрена, когато заяви, че става дума за нещо лично.

— Аз ти казах, че тя не е Мата Хари.

— Апартаментът на Лорън Уинтроп се подслушва. Не знаем кой го прави, но работим по въпроса. Какво ѝ каза вечерта, когато я заведе да се срещне с Грифит?

— Никакви микрофони не са могли да хванат разговора ни. Помня всичко, което сте ме учили. Пуснах водата в банята, преди да ѝ прошепна на ухото, че Ти Джей желее да я види.

— Подслушвателните устройства в апартамента ѝ са най-модерните, които съществуват. Онзи, който подслушва, те е чул и е разбрал, че е отишла да се види с Грифит. — Питър хвърли поглед през рамо. — За нас е от значение само ако е бил Карлос Барзан.

— В такъв случай открийте кой е той. Тези микрофончета предават информацията на някакво звукозаписно устройство. Открийте

го и тогава ще получите отговора.

— Разследваме случая. Но рекордерите за тези нови микрофончета са миниатюрни, с размерите на портфейл. Може да са в апартамента на Уинтроп, от другата страна на площада пред тях или в някакво подвижно устройство, обикалящо района. Възможностите са неограничени. На всичкото отгоре на Гровнър Скуеър живеят богати хора, които не обичат да се нарушава спокойствието им. — Побутна с лакът Райън, за да му даде знак да се придвижат напред и да се престорят на заинтригувани от двойка папагали. — Единственото, което знаем със сигурност, е, че рекордерът не е в дома ѝ, тъй като проверихме.

Уесткот се вгледа в своя събеседник.

— Не сте ѝ казали за подслушвателните устройства, нали?

— Не. Ако разбере, би могла неволно да направи или да каже нещо, с което да ги информира.

— Имате ли представа кой може да е?

— От ЦРУ ни уведомиха, че не е изключено определен наркотрафикантски картел да се опитва да въвлече галерия „Рависан“ в производството на фалшиви репродукции.

— Напълно възможно е това да е Барзан — да се опитва да прикрие парите, получени от търговията с наркотици зад фалшивите репродукции, така както навремето синът му се опитваше да пере пари зад фасадата на производството на диаманти. — Младият мъж поклати отвратено глава. — И по единия, и по другия начин биха могли да оправдаят огромни печалби.

Питър спря край бамбуков гъсталак, без да обръща внимание на гукането на два чифтосващи се големи пъстри папагала.

— Ще ми се да беше толкова лесно. Знаеш, че искам да спипам Барзан, но доказателствата, с които разполага ЦРУ, сочат към картела Меделин. Страхувам се, че тук става дума за две отделни ситуации, и двете много трудни. Остави фалшивите репродукции на Интерпол. Концентрирай се върху намерението на Барзан да атакува Грифит. Докладвай за всичко, колкото и далечно, и нямащо нищо общо с това да изглежда.

— Добре — съгласи се Райън. — Ти провери имената, които ти дадох, и те са чисти, нали? — Тъй като събеседникът му кимна, той

додаде: — Още ли няма никакви новини за човека, изпратен тук от Барзан?

— Не. Но нашият информатор продължава да ни изпраща все по-подробна информация. Съвсем скоро ще знаем повече по въпроса — обясни Стърлинг, уверен, че рано или късно планът им ще успее.

— Купили са си титла на търг? — Ирек поклати глава. — И сега лорд и лейди кои са?

— Кити и Текс Халфорд са вече лорд и лейди Ейвън Бишъп — отвърна Вора, загледана в Лорън, която се взираше в полумрака навън, докато я откарваха с ягуара в дома ѝ.

Приятелката ѝ предполагаше, че тя мисли за Райън Уесткот. Той се бе прибрал преди няколко дена, но не беше идвал и не се беше обаждал в галерията. Разбира се, Ирек всеки ден говореше с него.

Лорън се обърна и я погледна.

— Тексасците, които взеха под наем къщата ти, са си купили благородническа титла?

— Да. Щом синът на Маги Тачър, Марк, се ожени за онова момиче от Тексас, голяма част от жителите на въпросния щат се спуснаха като пощръклели към Лондон и започнаха да се натрапват на всяко обществено събитие, до което се доберат. Робърт Смит организира ежегодно в Пейнтърс Хол търг на благороднически титли. Точно оттам Кити и Текс се сдобиха с тяхната.

— Побъркани западняци — промърмори Макаров, без да отделя очи от пътя пред себе си.

— Защо някой би продал титлата си? — попита Лорън.

— Някои имат нужда от пари. Други титли не се употребяват, като лорд и лейди Стратфорд Сейнт Андрю. Това имение Хенри VIII подарил на четвъртата си съпруга, Ан Кливс.

— Тя не е ли имала... как се казваше на английски?

— Наследници. Не. Била обезглавена. Сецаш ли се за Хенри с неговите съпруги? — Усмихна се, когато Ирек в отговор само сви рамене. Историята преди 1917 година не го интересуваше особено. — Та сега Кити и Текс вече имат и титла, освен имението в Белгрейвия. Ще се преместят тук седмица след изложбата.

— Какво получава човек с титлата? Земя? Добитък?

— Нищо. Но тя може да послужи в обществото. Да бъде изписвана върху пликовете им, хартията за писма и поканите или... не знам... могат да направят монограми върху хавлиените кърпи — отвърна Вора.

— Монограми ли?

— Машинна бродерия.

— Върху хавлиените кърпи? Побъркани западнци. Ама наистина са за връзване.

За известно време се възцари мълчание. Ирек и Лорън не изглеждаха особено впечатлени от факта, че Вора е дала под наем дома си на най-неприятната двойка на Земята. Беше имала нужда от цялата си твърдост, за да се раздели с дома на Арчър Лейтън. Но възнамеряваше най-после да се погрижи за собствения си живот. Прониза я неприятно предчувствие.

Отиваше да живее в един червен апартамент, отстоящ на светлинни години от „Хародс“. Без персонал. Щеше да ѝ се наложи да се научи да готви. На всичкото отгоре готварската книга на „Ларус“, която бе купила, бе написана сякаш на гръцки. Но това бяха дребните неудобства. Истинският проблем беше Ирек. Дали любовта им щеше да бъде достатъчна?

Макаров протегна ръка и я постави върху нейната. Тя вдигна лице към топлите му кафяви очи и си каза, че той я обича... не за това, което е, а въпреки него.

Вече се движеха по Гровнър, когато Лорън попита:

— Ирек, имаш ли телефонния номер на Райън?

— Да. Но той ми казва да не го давам на никого. Трябва да го използвам само в спешен случай.

— Разбирам — отвърна печално тя.

— Не смятам, че Райън би имал нещо против, ако... — започна Вора.

— Не. Той каза, че е много важно да имам този номер само в главата си и никъде другаде. Повтори ми го няколко пъти.

Трудно бе да се пребори човек с твърдоглавието на Ирек. Ягуарът плавно спря пред блока на Лорън.

— Ирек, защо не отидеш в апартамента с Лорън и не набереш номера? Тя няма да гледа. Така ще ѝ помогнеш, без да нарушиш даденото обещание.

— Мислиш ли, че Райън няма да има нищо против? — попита художникът.

— Да — отвърна приятелката му. Нямаше представа какво обича и какво не обича Уесткот, но Лорън бе споделила с нея за интереса си към него. Не можеше да разбере защо Райън се държи така със съдружничката ѝ. — Ще почакам тук, в колата.

— Благодаря — намигна ѝ Лорън. — До утре.

Младата жена гледаше встрани, докато Ирек набираше номера на Райън. Той ѝ подаде слушалката и изговори едно беззвучно „дovиждане“. Преди да успее да му отговори, той вече бе излязъл.

— Да? — прозвуча резкият глас на сикха.

— Може ли да говоря с Райън... Уесткот?

— Кой го търси?

Тонът му я смрази.

— Лорън Уинтроп. Той там ли е?

— Почакайте.

Ухото ѝ писна от силния звук по линията; очевидно бодигардът бе захвърлил слушалката на масата.

Прехвърли наум нещата, които си бе мислила през десетте дена, в които не бе виждала Райън. Въпреки многобройните си обществени ангажименти тя почти не се срещаше с мъже. Не можеше да си обясни какво я бе привлякло към Райън Уесткот. Нали уж търсеше съвсем друг тип мъж? Да, но какъв тип точно? Със сигурност не като Грант Фрейзър, нито пък като покойния ѝ съпруг. Бракът ѝ с Ози бе по сметка и за двамата. Следващия път щеше да се омъжи по любов, но в момента изпитваше непреодолимо желание да се види отново с Райън.

— Откъде, по дяволите, се сдоби с този номер?

Слушалката потрепери в ръката ѝ.

— И-Ирек го набра... Но не му се сърди. Не ми позволи да гледам.

— Какво искаш? — изпъшка с раздражение той.

— Бих... бих искала да поговоря с теб.

— Вече имаше такава възможност.

— Райън, съжалявам за това, което казах. Искам да те видя.

Мълчание.

— Моля те! Можем да се видим в „Бара на Хари“.

— Не.

— Моля те! Трябва да поговоря с теб.

— Ще се видим долу във фоайето на вашия блок.

Хукна към банята, като едва сдържаше трепета си. Имаше време само колкото да си измие зъбите и да си сложи червило. Мина покрай хъркащия портиер на етажа. Ако не беше толкова мил старец, щеше да се оплаче на управителя. Той не правеше нищо друго, освен да носи пощата и да дреме.

Небето бе осветено от ярката луна, увиснала над масивния орел върху покрива на американското посолство. Зачака, като се вглеждаше в светлините на автомобилите, които профучаваха по Гровнър Скуеър, търсейки астон-мартина.

Внезапно Райън се появи иззад ъгъла. Беше с авиаторското яке, пъхнал ръце в джобовете. Когато се приближи, младата жена забеляза враждебния му поглед. Неуверено тръгна към него.

— Благодаря ти, че дойде — промълви тя и бе изненадана, че гласът ѝ прозвуча съвсем нормално.

Той съсредоточено я огледа, но не каза нищо.

— Ще отидем ли да пийнем нещо?

Дори успя да се усмихне окуражаващо.

— Не. Нека се поразходим.

Той тръгна и тя го последва. Трябваше да подтичва, за да бъде в крак с него. Младият мъж гледаше право пред себе си и вятърът, който сега духаше в лицата им, развяваше косите му.

— Как си?

Той спря рязко и се обърна към нея.

— Накара ме да дойда дотук, за да си говорим общи приказки ли?

— К-казах, че съжалявам — прошепна приглушено тя.

— Това не е достатъчно. Искам да знам защо ти напомням на Рупърт Армстронг.

— Не ми напомняш. Н-не знам какво ме накара да го кажа. Просто се изплъзна от устата ми.

— Глупости.

— Наистина. Не съм го мислила. Не можем ли да започнем отначало, да се престорим, че никога не съм казвала такова нещо?

Думите ѝ очевидно не успяха да намалят гнева му. Той продължи да върви напред, не толкова бързо, но все така решително. Тя го следваше.

— Ти си същата като майка си. Същата.

— Какво?! — Каква беше причината за подобно обидно твърдение? — Как е възможно това? Не съм я виждала от години.

— Няма да успееш да ме използваш, Лорън.

— Какво... какво искаш да кажеш?

Той я сграбчи за раменете.

— Аз не съм ти Служба „Жребци“.

Служба „Жребци“ ли? Нима не разбираше, че помежду им има нещо много по-дълбоко? Рязко се отдръпна.

— Сгрехих, че ти се обадох. Изобщо не приличам на майка си и не търся само секс.

— Можеше да ме заблудиш. Искаш да легнеш с мен. Признай си. Искаш го, но се страхуваш.

Младата жена се вгледа във върховете на обувките си. До известна степен той имаше право. Тя се беше страхувала. Но вече — не. И в никакъв случай не търсеше просто секс. Той насочи пръст към нея.

— Възнамеряваш да ме прекараш през пресата, а после да ме захвърлиш, както направи майка ти с Ти Джей, нали?

— Не. Аз... — Замълча. Беше имала предвид някаква краткотрайна връзчица, когато му се обади, нали? Какво друго можеше да се получи помежду им? Райън Уесткот не беше от мъжете, способни на дълготрайни взаимоотношения с една жена. И определено не с нея.

— Ти си същата манипулаторка като майка си. Продължаваш да носиш брачната си халка. Защо? За да се предпазваш от нежеланите мъже? Така само онези, които избереш ти, ще знаят, че си вдовица.

— Не, аз...

— Омъжила си се за старец, за да можеш да го въртиш на пръста си. Сега пък си имаш друг стар обожател, Фрейзър Грант...

— Грант Фрей...

— Много важно! Важното е, че си падаш по старчоци, за да можеш да ги манипулираш на воля. Била ли си изобщо някога с мъж на твоите години преди мен?

Тя кимна, но това беше лъжа. Искаше ѝ се да побегне, но не можеше да му разреши да разбере, че е бил прав. По-възрастните мъже ѝ напомняха за баща ѝ и с тях се чувстваше в безопасност.

Райън се приближи още и я огледа с презрение.

— И на всичкото отгоре — тесногръда. И в това отношение си копие на майка си.

Тя отстъпи една крачка.

— Грещиш. Не съм такава.

Той пристъпи към нея, така че лицата им се доближиха на сантиметри едно от друго.

— Прибрала си косата си, сякаш си петдесетгодиш...

— Това е кок. Модерен е.

— Страх те е да си пуснеш косата. Носиш старомодни дрехи, които покриват всеки милиметър от тялото ти. Ти си превзета, неискрено скромна жена.

Лорън се обърна. Не искаше да слуша обидите му. Той мразеше майка ѝ и бе прехвърлил тази омраза върху нея самата. Беше сгрещила в преценките си; той не беше чувствителен. Очевидно случаят с Ирек Макаров бе специален и това обясняваше милото държане на Райън към него.

Той я сграбчи за раменете и я извъртя към себе си.

— Не знам какво, по дяволите, виждам в теб. Не ми се обаждай повече... освен ако не желаеш сериозна връзка.

— Сериозна връзка ли? — повтори тя с усещането, че някой я душеше.

— За бога, Лорън, сериозна връзка, обвързване. Нали разбираш, онова, към което вие жените се стремите от векове. Сега пък аз ти казвам: не се приближавай дори, ако не си готова да се обвържеш с мен. Няма да търпя около моята жена да се въртят разни Фрейзър Грантовци или онзи педал Тибетс. — Пусна ръката ѝ и си тръгна, но в последния момент се обърна и заяви: — Или всичко, или нищо.

22.

Докато бързаше към хотел „Браун“, Вора се чудеше какво ли означаваше загадъчната молба на Лорън да се срещнат за закуска. Трябва да се бе случило нещо важно миналата нощ, когато се обади на Райън Уесткот.

— Добро утро, госпожо Лейтън.

Портиерът широко отвори масивната дъбова врата и тя измърмори нещо в отговор.

Олицетворение на английския дух, „Браун“ беше по-скоро институция, отколкото просто хотел. С богатата си ламперия, цветни стъкла и леко старомоден декор той бе очаровал своите посетители, като се започне от Наполеон и Рузвелт и се стигне до съвременните японски бизнесмени. Докато Арчър бе жив, Вора го бе придружавала два пъти седмично за следобедния чай, който пиеха край камината в зала „Албемарл“.

Щом влезе, забеляза приятелката си, седнала на една маса в ъгъла, а сервитьорът стоеше наблизко в очакване. Вора се отпусна на един стол и си поръча веднага кафе и черен пудинг. А след това се загледа в Лорън, която правеше своята поръчка, и реши, че нещо наистина я тревожи.

— Какво има? — попита тя веднага щом останаха сами.

— Имам нужда от нова прическа и нови дрехи.

Вора не повярва на ушите си. В продължение на дни я беше преследвала и убеждавала да не облича рокли много по-подходящи за кралицата майка, отколкото за една млада жена. Безброй пъти напразно я бе умолявала да се остави за един час в опитните ръце на Базил.

— Искам да променя външния си вид. С нещо... по-секси. Сигурна съм, че Райън ще дойде на изложбата на „Кортрайт Кълекшън“ тази вечер. Искам да го изненадам.

— Значи си говорила с него? — попита тя и Лорън ѝ разказа подробно за снощната им среща. — Какво разбира той под „обвързване“?

— Не каза... точно.

— Не смятам за добра идеята да се промениш заради някой мъж. Повярвай ми, знам го от опит. Опитах да се подлагам на диети, да си удължа косата и какви ли не други хитрости. Ефектът се прояви едва когато най-сетне реших да остана вярна на себе си. Но дори тогава изграждането на една здрава връзка не е лесна работа. Ирек отказа да живее в моя „музей“. На мен пък не ми е приятно да обитавам неговия район, обаче той го обожава. Но аз съм щастлива, защото го обичам и открих, че се харесвам точно такава, каквата съм всъщност.

След като келнерите им сервираха храната с претенциозни елегантни жестове, предназначени да напомнят на посетителите, че „Браун“ предлага най-добрите закуски в Лондон, Вора продължи:

— Не се променяй, за да се харесаш на Райън Уесткот.

— Не е така. Той ме накара да се вгледам в себе си и онова, което видях, не ми хареса. Принуди ме да преразгледам миналото си. Никога не съм се разбирала с майка си. Изглеждам точно като нея, затова винаги съм се страхувала да не се превърна в същата егоистка.

Вора си помисли за своята майка, която никога не бе виждала.

— Майка ми изобщо не е трябвало да ражда деца — додаде Лорън. — Тя изобщо не се интересуваше от мен и от брат ми Пол. Нали разбираш, тя беше провинциалистче, дошло в Лондон. Поразителната ѝ красота ѝ помогнала да си намери работа като гардеробиерка в „Риц“. Баба твърдеше, че след като имала възможност да наблюдава богатите, майка ми пожелала да се омъжи за богат човек.

Вора кимна. Открай време Лондон беше магнит за момичета от провинцията.

— Запознала се с баща ми на някакво парти на посолството, организирано в „Риц“. Решила, че след като е американец и работи във външно министерство, трябва да е богат. Оженили се две седмици по-късно и него го преместили в Япония.

— Не го ли е обичала?

— Не. Двамата изобщо не си подхождаха. Татко говореше пет езика и любознателността му беше неизтощима, но правенето на пари не го привличаше. От своя страна майка ми обичаше материалните неща и непрекъснато се появяваше в обществото. Ако зависеше от нея, щяха да излизат всяка вечер, но баща ми отказваше. Вдигаха ужасни скандали и тя го обвиняваше, че е тъп и се е провалил в живота.

Вора не можеше да реши кое е по-лошо — тези скандали или мълчанието на чичо ѝ.

— Обвиняваше и мен за това, че татко не изкарва повече пари. Предложили му по-добър пост и по-добро заплащане в Йемен, когато майка ми открила, че е бременна с мен. Той не се съгласил да напуснат Япония и да отидат в страна, където медицината била на съмнително равнище.

На Вора ѝ бе трудно да си представи една толкова жестока майка, способна да обвинява дъщеря си, че тя е виновна за проблемите ѝ в брака.

— Баща ми загина в Япония. Сградата, в която се помещаваше офисът му, се срути. Успяха да открият тялото му едва след няколко дена.

— Какъв ужас. Майка ти разстрои ли се?

Лорън поклати глава.

— Мисля, че почувства облекчение. Побърза да се върне в Англия, заведе ни при майка си в Бокс он Страуд и веднага замина в Лондон.

— Виждахте ли я често?

— Не. Видях я отново чак след две години, когато вече бях на петнайсет. Беше се омъжила отново, но не ни бе поканила на сватбата. — Отмести чинията си, свела поглед към масата. — Когато Нана умря даже не дойде на погребението ѝ.

Вора не знаеше какво да каже, за да успокои своята приятелка. Очевидно беше обичала много баба си и действията на майка ѝ я бяха наранили дълбоко.

— След като Нана умря, майка ми нямаше друг избор и изпрати да ни вземат. Преди да отида в Маракеш, не бях и подозирала, че хората може да живеят в толкова големи къщи... и да имат толкова слуги. Винаги бях поделяла една стая с Пол. Тук си имах своя стая, но ми липсваше Нана. Разбира се, и татко.

Вълнението в гласа ѝ изненада Вора. Докато слушаше разказа ѝ, тя си я представи как пристига в Маракеш преди почти двацет години.

След пристигането Лорън видя за пръв път майка си едва по време на вечерята, когато един слуга я придружи до банкетната зала. Каролайн чакаше там, облечена в елегантна синя рокля, сякаш слязла току-що от страниците на „Маджести“. Не успя да скрие възхищението си. Почти не забеляза брат си, застанал в другия край на обширното помещение, нито мъжа до него, новия си баща. Беше вперила изпълнен с любов поглед в майка си. Гореше от желание да я прегърне и да я целуне. През изминалите две години майка ѝ много ѝ бе липсвала.

Момичето се устреми към Каролайн, но тя я пресече с думите:

— Какво е станало с косата ти? Защо не е на плитки?

Суровото изражение и неприкритият упрек в гласа я накараха да спре. Отпусна ръце. Майка ѝ погледна крадешком към червенокосия мъж, но не направи опит да целуне или поне да прегърне дъщеря си.

— Вече съм на петнайсет години, майко — отвърна тихо тя. — Прекалено съм голяма за плитки.

— Глупости. — Каролайн бе вперила сините си очи в нея. — От сега нататък те искам с плитки. Така ще изглеждаш... спретната.

— Добре — неохотно се съгласи Лорън и я последва.

— Рупърт, скъпи — започна майка ѝ; гласът ѝ прозвуча топло. — Това е Лорън.

Момичето усети критичния му поглед и си наложи да сведе очи към мраморния под. Никога не беше виждала човек като него. Косата му беше червена като залеза над Корнуол, а лицето му — бледо като луната. Господ бе забравил да му даде вежди, но се бе сетил в последния момент и бе поставил няколко червени косъма над черните очи, които блестяха като въглени в огнището на дявола.

„Моля те, татко, накарай Рупърт да ме хареса. Знам, че трябва да е прекрасен човек, иначе мама нямаше да го обича.“ След смъртта на баща си тя бе продължила да разговаря с него, както бе правила приживе. Двамата ги свързваше особена близост, особена любов. Чувстваше, че ако продължи да разговаря с него, няма да го изгуби никога.

По време на вечерята слуша как майка ѝ обсъжда с Рупърт партито от предишната нощ. Той се усмихваше и се смееше на брътвежите на Каролайн, очевидно очарован от нея.

— Рупърт, скъпи, във връзка с децата — започна Каролайн. Ако я слушаше някой отстрани, щеше да реши, че става въпрос за съвсем невръстни деца. — Записах ги на училище във Франция. Ще заминат идната седмица, точно навреме за първия срок.

Без да откъсва очи от супата си, той отвърна:

— Лорън е прекалено малка, за да живее отделно. Ще замине само Пол.

Безупречната кожа на майка ѝ почервения и тя я изглежда изпепеляващо, но кротко отвърна:

— Разбира се, скъпи.

— Лоши новини — заяви Пол, докато се качваха на горния етаж.

И двамата не бяха посмели да се обадят по време на вечерята.

Девојката беше смаяна. Никога досега не се беше разделяла с брат си. Почувства се по-добре, като си припомни, че ще бъде с майка си. С нея никога не са били близки, не и така, както с баща ѝ. Но сега нещата щяха да бъдат по-различни.

— Можеш ли да повярваш? Колко послушна е станала майка ни — възкликна Пол. — Беше достатъчно Рупърт да каже „не“ и тя веднага се съгласи.

Лорън също смяташе, че това е странно. Майка ѝ винаги бе спорила с баща им — абсолютно за всичко. Дори за най-незначителното. Брат ѝ я прегърна през раменете.

— Не се притеснявай. Ще пиша често, обещавам. Всичко ще бъде наред.

Но не беше. Тъй като не говореше френски, един от двата езика, използвани в Маракеш, Лорън беше изгубена във френското училище, където всичко се изучаваше на френски. Фактът, че говореше свободно японски, не ѝ беше от полза, затова тя не смееше да отговаря на въпросите, задавани в час.

По алгебра седеше до Анжелик Дюбари, най-красивото момиче в училище. Първия ден поздрави, доколкото можеше, на френски. Анжелик обаче впери поглед през новата си съученичка. Лорън я заговори отново едва в края на първата седмица, когато не успя да разбере възложената задача. Тя ѝ я написа.

Девојката стоя до три часа сутринта, докато успее да привърши домашното. Когато го предаде на следващия ден, откри, че е направила нещо друго, а не каквото трябва. Учителката размаха ръце и извика

нещо на френски. Лорън пламна от срам. Изпратиха я при директора. Решиха, че не се справя с нито един от предметите, и затова трябва да я върнат една година назад.

Каролайн нахлу в стаята ѝ, като размахваше бележката, изпратена от директора.

— Как можеш да ме срамиш по такъв начин? Какво ще кажа на Рупърт?

— Не говоря френски. Трябва ми частен учител.

— Глупости. Ти просто не се концентрираш. — Приблужи се до бюрото ѝ, върху което лежаха отворени алгебрата и френско-английски речник. Взе кутията с бои, която ѝ бе подарил Пол за петнайсетия ѝ рожден ден, и я отвори. — Какво е това? — Счупи с трясък четката на две и я захвърли в кошчето за боклук. — Забрави рисуването. Съсредоточи се върху френския си.

Настроението ѝ се понижи още повече, но не заплака. Беше излишно да спори с майка си. Толкова я беше молила да не я кара да ходи с плитки, но тя не отстъпваше. И сякаш това не беше достатъчно, ами и отсъствието на Пол я изпълваше с остро усещане за самота. Никой не се отбиваше в стаята ѝ да побъбри с нея. Никой не я чакаше след училище. Никой не ѝ пазеше място в стола. Никой не я харесваше. Никой.

Всеки ден отиваше с ужас на училище. Гледаше непрекъснато към земята, избягваше съучениците си. Един ден, когато Лорън ядеше обяда си както винаги сама, Анжелик се приближи до съседната маса и зае мястото, което ѝ бяха запазили.

Баща ѝ ѝ беше повтарял хиляди пъти никога да не позволява красивото лице да я заблуди; това водело само до нещастия. „Колко прав е бил само“ — помисли си тя, като си спомни как бе напуснала часа по алгебра, изпратена от кикотене. През спуснатите си клепачи девойката наблюдаваше как Анжелик флиртува с момчето, което седеше до нея.

Тод Хейл. По-голям с една година от Лорън, напереният американец говореше еднакво добре английски и френски. Парадираше из коридорите, шегуваше се и се хилеше като клоун, но всички го обожаваха. А и кой би могъл да устои на тези смеещи се сини очи и коса като току-що разтопено злато? Разбира се, тя никога не поглеждаше директно приятеля на Анжелик. Всеки ден се

разминаваше с него по коридора, но винаги свеждаше поглед, смутена както от плитките си, така и заради лошия си френски.

Когато на съседната маса отново избухна смях, Лорън реши, че Тод е казал поредната шега. В този момент дочу името си. Едва не се задави. Сега вече всички се смееха на глас...

— Лорън — извика ѝ Тод.

Той каза нещо на френски, но тя разбра само една дума, *cheveux*, коса. Всички се засмяха отново и неколцина от момчетата заудряха по масата от възторг. Анжелик се смееше със сълзи.

Бузите на Лорън пламнаха; гърлото ѝ се стегна. Плитките. Подиграваха се на плитките ѝ. С цялото достойнство, което успя да събере, тя се отправи към вратата, но Хейл я хвана в последния момент, преди да се е измъкнала. Сграбчи я за ръката и каза нещо на френски. Смахът секна; настъпи пълно мълчание. Лорън гледеше учебниците, които държеше; не беше нужно да вдигне очи, за да разбере, че всички погледи са насочени в нея.

— На английски — прошепна тя. — Кажй го на английски.

Тод повтори казаното от нея на френски със силен американски акцент за своите приятели, което отново ги развесели.

— Тъй като те върнаха при бебетата, всички си помислихме, че просто си тъпа. Ти обаче говориш английски.

В очите на момичето запариха сълзи. Въпреки това нямаше да му достави удоволствието да се пречупи.

— Питаме се дали косата ти е наистина руса, или я изрусяваш. — Вдигна едната ѝ плитка с преувеличени движения и постигна целта си — избухна нов смях. Тя рязко отдръпна глава. — Това може да се разбере само по един начин и те избраха мен.

Докато той повтаряше на френски онова, което бе казал току-що, придружено от дюдюкания и освирквания, Лорън осъзна какво означава това. Очите ѝ се замъглиха от сълзи. Стовари отгоре му разтворената си длан и ударът изплющя като камшик. Смаховете замлъкнаха. Тогава тя се втурна към вратата и хукна по коридора. Спусна се в тоалетните и се заключи в една от тях. Остана дълго скрита там. „Помогни ми, татко. Кажй ми какво да сторя.“

Чу звънеца, но не се върна в клас. Надникна през вратата, за да се увери, че коридорът е празен, и видя Тод Хейл, който я чакаше отпред.

Той се спусна към нея с думите:

— Знаех, че си там.

Тя се втурна отново в тоалетната, убедена в намерението му да ѝ свали гащите, за да провери какъв цвят са космите на слабините ѝ. Той обаче я настигна, преди да успее да заключи вратата. Лорън се извъртя и заяви:

— Само ме докосни и ще се развикам. Ще си имаш неприятности.

Той не отговори. Чуваше само дишането му. Представи си как ѝ сваля пликчетата и след това ги показва на всички. „Помогни ми, татко.“

— Извинявай. Държах се като истински негодник — промълви Тод.

Акцентът му беше същият като на героите в американските уестърни, които Нана обичаше да гледа по телевизията.

От думите му съвсем се обърка. От очите ѝ отново потекоха сълзи и се затъркаляха по бузите ѝ. Той си играеше с нея като котка с мишка. Хейл се приближи още и постави топлатата си длан върху тила ѝ. За миг сърцето ѝ спря да бие и тя се приготви за нова схватка. Той започна да прави кръгове с палец по тила ѝ там, където се разделяха плитките.

— Извинявай. Беше много грозно от моя страна. — Обърна я с лице към себе си и на лицето му се изписа изненада. — Ти плачеш? Нима те интересува какво мислят другите?

— Разбира се, че ме интересува.

— Искам да ти бъда приятел. Моля те, прости ми.

— А-ако ти простя, ще ме пуснеш ли да изляза оттук? Искам да се прибера вкъщи.

— Само ако ми позволиш да вървя с теб.

Вече бяха на улицата, когато Хейл я спря.

— Наистина съжалявам. Мислех, че си надута като майка си. Тя благоволява да говори само с богатите. Така поне казват. Колко пъти съм се опитвал да те поздравя, но ти винаги извърещаше поглед, сякаш не заслужавах да бъда забелязан. Исках да ти привлека вниманието, но постъпих глупаво.

В очите ѝ все още блестяха сълзи, но погледът ѝ се изпълни с гняв.

— Не смей да говориш лошо за майка ми. Тя е красива. Безупречна. Иска ми се само...

— Извинявай. Нищо не излиза както трябва, нали?

Разкаяното изражение подсилваше още повече думите му.

— Аз не съм надута. — Чувстваше се задължена да се защити. — Не мислех, че някой ме харесва, особено пък ти.

— Защо да не те харесвам? Ти си най-хубавото момиче, което съм виждал... нищо, че носиш плитки, сякаш си на осем години.

Хубава? Тя? Невъзможно. Лорън вървеше, без да смее да вдигне очи към него, като проклинаше глупавите си плитки. Защо майка ѝ толкова настояваше да ги носи? Струваше ѝ се, че Каролайн иска тя да изглежда по-малка, а да се държи като голяма. През повечето време не ѝ обръщаше абсолютно никакво внимание и я оставяше да се грижи сама за себе си. Майка и дъщеря така и не се бяха сблизили; вече се съмняваше, че това изобщо някога щеше да стане. Усещаше остро липсата на Пол.

Тод я накара да спре в Жарден ди Арен под букет от мирти. Наведе глава и докосна леко устните ѝ със своите, а след това ги покри напълно. Стиснала учебниците пред гърдите си, девойката се притисна към него. Ръцете му я обгърнаха. По тялото ѝ премина тръпка, последвана от топла вълна. Изумена, тя изпитваше почти непреодолимо желание да остане така в обятията му. Но се отдръпна при спомена как я беше унижил.

— Трябва да вървя — заяви; надяваше се, че не бе усетил потрепването на гласа ѝ. — Имам доста път до къщи.

— Изобщо ли не говориш френски?

„Вероятно целува всеки ден по някое момиче“ — каза тя и поклати глава.

— Кажете на родителите си да ти вземат частен учител. Мадам Мюрар е добра.

— Те не вярват в частните учители.

Тод размисля известно време над думите ѝ, след което рече:

— Имам една идея. Баща ми работи с „Кока-кола“. Живели сме в шест страни, откакто съм започнал училище. Мама винаги си купуваше записи, за да учи езика. Би могла да използваш нейните ленти с френски. — Лицето му разцъфна в познатата добродушна

усмивка, на която никой не можеше да устои. — Кой предмет ти създава най-големи проблеми?

„Всички“ — понечи да каже тя, но реши, че тогава ще я вземе за пълна глупачка.

— Алгебрата.

— Аз съм цар по математика. Ще ти помогна.

През следващите седмици оценките на Лорън постепенно започнаха да се повишават не само защото вече разчиташе на помощта на Тод и на записите, а и защото прекарваше почти цялото си време в учене. Не искаше да разочарова приятеля си. Един ден той я помоли да отидат на съботното матине в училищния салон. Тя каза, че първо трябва да получи разрешение от родителите си.

Рупърт я оглеждаше внимателно.

— С Тод Хейл ли? В никакъв случай. Никакви срещи с момчета, преди да си навършила седемнайсет години.

— Седемнайсет ли? Пол започна да излиза с момичета още на петнайсет.

— Затвори си устата! — изкрещя майка ѝ, но понижи глас, щом като хвърли поглед на съпруга си. — Как смееш да се противиш на неговото решение? Марш в стаята си!

Да не излиза, докато не навърши седемнайсет, още цяла година и половина! Тод щеше да я зарече и да се хване отново с Анжелик. Тя и без това непрестанно се навърташе покрай тях и я гледаше с омраза. На другата сутрин го видя да я чака край вратата на училищния двор.

— Ще измислим нещо — рече той, след като му разказа за случилото се. — Можеш да отидеш на кино с някоя приятелка и аз също ще бъда там.

През коледната ваканция успяха да се видят два пъти в лиця. Държаха се за ръце и открадваха по някоя целувка в мрака. Тя беше щастлива. Фактът, че е с Тод, че има приятели, пък дори те да бяха предимно негови приятели, ѝ даваше увереност.

Когато им съобщиха оценките за първия срок, Пол си беше вкъщи за коледните празници. Тя се нареждаше на едно от първите места по успех в класа и брат ѝ настоя да помоли директора да я върне в нейния клас, при връстниците ѝ. Той се съгласи и Лорън гордо съобщи на майка си, но тя не се зарадва особено. Затова пък Тод беше на седмото небе. Това беше достатъчно за нея.

Малко преди началото на лятната ваканция в училището се заговори за бала с маски, организиран от графиня Дьо Бретъой в нейната вила „Тейлър“. Сред поканените бяха някои избрани ученици, в това число и Тод, и Анжелик с родителите им. Анжелик щеше да се костюмира като Клеопатра. Лорън си я представи в плътно прилепнала по тялото рокля, подчертаваща налетите ѝ гърди. Освен това косите и очите ѝ бяха тъмни и от нея наистина щеше да излезе прекрасна Клеопатра. Беше сигурна, че съперницата ѝ щеше да направи цяло представление за Тод.

Когато се прибра вкъщи един ден преди бала, намери току-що получен от Париж пакет. Шестнайсетият ѝ рожден ден. Беше забравила. Пол ѝ изпращаше комплект маслени бои и четки за рисуване, дървена палитра и навито на руло платно. Девојката хукна по стълбите нетърпелива да изпробва боите.

В стаята си видя кристална ваза с огромен букет бледовиолетови орхидеи. Кой още знаеше, че днес е рожденият ѝ ден? Приблжи се на пръсти до вазата и взе картичката.

Още една година — не е кой знае колко.

С любов:

Тод

Докосна деликатните цветчета; не ѝ се вярваше, че прекрасно момче като Тод Хейл може да я харесва. Но чак пък любов? Невъзможно.

Появи се майка ѝ с официална бяла рокля и веднага забеляза цветята.

— Откъде са?

Момичето побърза да пхне картичката в джоба си.

— Днес е рожденият ми ден. Едно познато момче от училище ми ги изпрати.

— Имаш ли представа колко струва това? Прекалено малка си, за да притежаваш нещо толкова скъпо. — Извика на камериерката на горния етаж: — Занеси тези цветя в моята стая.

Очите на Лорън се напълниха със сълзи. В този момент си спомни думите на баща си: „Онова, което има значение, са мислите“.

Пъхна ръка в джоба си и стисна картичката.

Каролайн впери бледосините си очи в лицето ѝ.

— Утре вечер ще има парти във Вила „Тейлър“. Рупърт каза, че може да дойдеш и ти.

Девојката не отговори; Рупърт не беше в града и щеше да се върне едва следващата вечер. Поканите за партито бяха разпратени още преди месец. Решението да отиде и тя бе на Рупърт, а не на майка ѝ. „Защо?“ — питаше се Лорън. Тогава си даде сметка, че покана от страна на графинята бе равносилна на указ. Тя притежаваше най-голямата забележителност в Маракеш, Вила „Тейлър“. Нейната кула можеше да се види от всяка точка в града.

— Нямам костюм.

— Тук имам една стара дреха на Валентино. Никога вече няма да я нося. — Подаде я на дъщеря си заедно с дълъг златен ширит. — Направи си я на тога. Ще бъдеш Клеопатра.

Лорън се приближи до масата, на която допреди малко стояха орхидеите. Прокара длан по гладката ѝ повърхност. Не беше ли едно момиче достатъчно голямо за цветя, при положение че някое момче държи толкова на него, та да му ги изпрати? Дори загубата на цветята обаче не можеше да помрачи радостта ѝ от предстоящия истински бал. Гореше от нетърпение. Но не мислеше да се появи там като Клеопатра.

На тръгване за вилата девојката се настани на задната седалка на лимузината. Майка ѝ и Рупърт бяха маскирани като Мария-Антоанета и Луи XVI. Лорън намести диадемата — беше си я изработила сама — изобразяваща слънце между два рога, и приглади полите на роклята в стил „Клеопатра“. Усети отново върху себе си нетрепващия поглед на Рупърт, който винаги я изнервяше. Откакто бе слязла долу, той не сваляше очи от косите ѝ. Край на плитките. Беше отрязала косите си, така че стигаха до раменете ѝ. Каролайн беше вбесена, но Лорън не се интересуваше от това. Нямахше да носи повече плитки.

Когато пристигнаха, един слуга обясни, че възрастните ще танцуват в балната зала, а младите — на терасата. В полунощ щеше да бъде сервирана вечеря, след което щяха да бъдат раздадени наградите за най-хубав костюм. Девојката хвърли поглед към майка си, която имаше наистина царствен вид. Със сигурност щеше да бъде победителка.

Започна да шепне на баща си, който се намираше на небето, че трябва да се гордее, но изведнъж спря. Дали наистина щеше да се гордее? Сега майка му имаше всичко, което той самият не бе успял да й даде. Дали щеше да бъде щастлив да я гледа с Рупърт? Ох, ето че той пак я зяпаше с непроницаемо изражение. „О, татко, бих дала всичко, за да бъдеш с мен тук тази нощ на първия ми бал.“

Запъти се към терасата на вилата в мавритански стил и спря в полумрака, за да огледа момчетата и момичета, които танцуваха. Тод беше с половин глава по-висок от останалите, така че го откри веднага. Беше облечен като пират и танцуваше с Анжелик. Бялата ѝ рокля беше подобна на тоалета на Лорън, само дето тази на Анжелик беше доста по-разголена и подчертаваше големите ѝ гърди.

Момичето сведе поглед към леките издатини под роклята си.

— Хайде — прошепна тя. — Пораствайте по-бързо.

— Лорън? — провикна се някой, когато танцът свърши. — Ти ли си това?

Хейл се обърна. Анжелик собственически го сграбчи за ръката и сърцето на Лорън замря.

— О! — Той изостави Анжелик и се втурна към нея. — Изглеждаш страхотно.

— Не знаех, че си поканена — обади се Анжелик, която го бе последвала. Огледа съперницата си подозрително, докато Тод не сваляше възхитените си очи от нея. — Като какво си костюмирана?

— Аз съм Изида, египетската богиня на плодородието.

Оркестърът засвири валс и Тод я притисна в обятията си. Тя се сгуши в него.

— Радвам се, че си тук. — Вгледа се в лицето ѝ. — Не мога да ти се нагледам. Изглеждаш... фантастично.

Девойката го съзерцава известно време.

— Благодаря за цветята. Красиви са.

— Няколко месеца събирах пари. Защото ти имаш голямо значение... за мен.

Лорън впери поглед в лицето му, неспособна да говори, а сърцето ѝ лудо затуптя. „Голямо значение“. Тя наистина беше от голямо значение за него. Изумително.

— Нека да се качим на върха на кулата — предложи той.

И я поведе към прочутата наблюдателна кула на вила „Тейлър“.

Тод посочи към пълната луна, увиснала над Джебел Тубкал, най-високия връх на заснежените Атласки планини.

— Ето защо Чърчил е накарал да качат Рузвелт дотук. Виждала ли си някога по-забележителна гледка от тази?

— Никога.

— Чърчил е направил доста рисунки с водни бои на Маракеш, знаеш ли?

— Така ли?

Баща ѝ беше купил всичките книги на Чърчил.

— Да. След като изгубва изборите, той идва тук, където остава доста време.

— Разбирам защо е пожелал да рисува града — промълви Лорън; за пръв път можеше да оцени красотата на Маракеш.

В очакване на Рамадан, най-големия мюсюлмански празник, който продължаваше цял месец, многобройните джамии бяха окичени с лампички; те примигваха като звезди, които изпращат въздушни целувки. В сърцето на града се намираше кралицата на джамиите — „Кутубия“, чийто златен купол се осветяваше от прожектори. Километрите крепостни стени, ограждащи медината, приличаха на течно сребро под млечнобялата светлина на ярката луна. А в далечината се носеше натрапчивото любовно мяукане на котка.

Когато Тод я прегърна, това ѝ се стори най-естественото нещо на света. Беше го целувала и преди, но тази нощ инстинктът ѝ каза да разтвори устни. Езикът му се промъкна в устата ѝ и затърси нейния. Тя издаде веднага език, за да срещне неговия; по тялото ѝ се разнесе топлина.

Сърцето ѝ затупка диво, докато Тод продължаваше да я целува. Замаяна от всичко това, девойката се притисна в него и усети твърдата подутина в долната част на корема му. Отдръпна се като опарена.

— Луд съм по теб — прошепна младежът; сините му очи блестяха в мрака.

Лорън си пое продължително, пресекливо дъх. Пол ѝ беше говорил за секса. Но недостатъчно. Никога не ѝ беше казвал, че ще се чувства така... така изпълнена с желание.

Без да престава да я целува, Тод плъзна ръка надолу по нежната издутина на гърдите ѝ. Обхвана едната от тях в дланта си и загали настръхналото ѝ връхче през тънкия плат. Усетила, че коленете ѝ се

подкосяват, девойката се вкопчи в него, като го целуваше с копнеж. Усещаше странен трепет и главозамайване.

Той приглади назад косата ѝ, като прокара бавно пръсти през нея.
— По-добре да се махаме отгук.

Не ѝ се искаше да тръгва, но не смееше да възрази. Все пак Пол я беше предупредил за „разпуснатите“ момичета. Беше немислимо да изгуби уважението на своя любим.

Той я поведе обратно към терасата, където в този момент оркестърът изпълняваше валс. Лорън се притисна към него, обвила ръце около врата му, докато в същото време усещаше неговите около талията си. Забеляза, че Анжелик е вперила поглед в Тод. Вдигна очи към лицето му, за да види неговата реакция. Вместо това зърна Рупърт, застанал в единия край на терасата. Той гледаше право към нея.

В същия момент се появи един слуга, който обяви със сребърно звънче началото на показването на костюмите. Младежите се събраха около купата за последна чаша пунш от нар, като мърмореха недоволно, че не желаят да участват в парадното шествие заедно със своите родители. Лорън пое чашата пунш, която ѝ подаде Тод, като не спираше да се притеснява да не би Рупърт да каже на майка ѝ. Щом се обърна, Анжелик се блъсна в нея и разля пунша върху роклята ѝ.

Лорън прекоси терасата, спусна се към дамската тоалетна и започна да попива течността от дрехата си.

— Ето те и теб. — Каролайн подаде глава през вратата. — Ако не побързаш, ще изпуснем шествието.

Девойката се обърна към нея.

— Майко...

— О, колко си несръчна само! Как можа? Иди да ме изчакаш в колата.

Изминаха три кошмарни часа, преди майка ѝ и Рупърт да напуснат партито. По обратния път Каролайн се замисли за финансовата страна на бала — стойността на цветята, на храната и напитките, на двата оркестъра, на многобройните антични предмети във Вила „Тейлър“. След това премина към посетителите. Оцени бижутата и тоалетите им.

Когато се прибраха, Рупърт се обърна към нея:

— Върви си в стаята и ме чакай.

Каролайн го погледна озадачено.

— Заради роклята ли...

— Аз ще се оправя с това.

— Разбира се, скъпи — рече тя и излезе, без да каже дума.

Безкрайно притеснена, Лорън влезе в стаята си, съблече изцапаната рокля и я метна върху леглото. Сложи нощницата и пенъоара и зачака Рупърт с надеждата, че не я е видял да слиза от кулата с Тод. Съпругът на майка ѝ съвсем ясно ѝ бе дал да разбере, че не трябва да се среща с момчета, докато не навърши седемнайсет години. Дали нямаше да я накаже да си стои вкъщи през цялото лято? Семейството на Пилар Колбер я бе поканило в дома си в Агадир. През лятото всички ходеха до морския курорт. Беше разчитала да прекарва всеки ден на брега с Тод.

Вратата на стаята ѝ се отвори. Появи се Рупърт, облечен в брокатена роба със сатенени ревери, която приличаше на дълъг смокинг. Стигаше до коленете му. Беше обул луксозни кожени чехли. Отпи от чашата бренди в ръката си и погледна към роклята ѝ.

— С-стана случайно. Едно момиче се блъсна в мен.

Той повдигна няколкото косъма, които трябваше да минат за вежди, и постави напитката си върху нощната масичка. Девойката го наблюдаваше с нарастваща тревога как се приближава към нея. Отстъпи назад.

— Какво правеше с момчето на Хейл?

За пръв път долови в гласа му заплаха.

— Танцувахме, това е всичко.

Сърцето ѝ заблъска като пленена птичка, когато забеляза особените светлини в очите му. Ами ако започнеш да я бие? Досега никой не я беше удрял.

— Тод целуна ли те?

— Не.

Отстъпи още една крачка назад, докато той се приближаваше към нея.

— Какво правихте тогава на кулата?

— Той ме целуна веднъж — призна Лорън, осъзнала, че ако излъжеше, само щеше да засили гнева му.

Сега вече Рупърт стоеше толкова близко до нея, че усещаше дъха на бренди и миризмата на пот и одеколон, която се носеше от тялото му. На лицето му се появи зловна усмивчица. Опасност! Усети я така, както животното разбира, че го преследват. Спусна се встрани, но той ѝ пресече пътя.

— Опитай се да бъдеш мила с мен.

С едната ръка посегна към нея, докато с другата развърза пояса на робата си; отдолу беше съвсем гол.

„Помогни ми, татко!“

Безсънната нощ бе последвана от сиво дъждовно утро. В далечината отекваха гръмотевици. Лорън лежеше, вперила поглед в тавана. Какво да прави? Здравият разум я съветваше да разкаже на майка си за нощното посещение на Рупърт, но инстинктът ѝ казваше, че Каролайн няма да иска да научи за случилото се. В продължение на часове се мъчеше да намери думи да опише онова, което ѝ бе направил Рупърт.

Когато най-сетне събра смелост да слезе долу, завари майка си да дава последни нареждания на прислугата. Дватама със съпруга ѝ заминаваха с намерението да прекарат лятото на южното крайбрежие на Франция.

— Майко, може ли да поговоря с теб?

— Заета съм. Самолетът ни излита след два часа. — Леденосините очи на Каролайн я огледаха, но очевидно не забеляза, че лицето ѝ е подуто от плач. — Наказана си да стоиш вкъщи през цялото лято.

— Майко. — Девојката снижи глас. — Снощи Рупърт...

— Баща ти те е разглезил. Ние с Рупърт обаче вярваме в благотворното влияние на дисциплината. Не унищожавай всичко това, Лорън — заяви майка ѝ, като обхвана с жест вилата, — като проявяваш неподчинение към съпруга ми.

След тези думи Каролайн се обърна и напусна стаята.

Дните се нижеха бавно, дълги и самотни. Лорън нямаше право да се обажда или да отговаря на телефонни обаждания, нито пък да се вижда с приятели. Най-накрая се прибра Пол. Тя буйно го прегърна. Сълзите, които съдържаше от онази фатална нощ, потекоха.

— Хей, защо плачеш? Вече съм си у дома. — Докато тя бършеше сълзите си, той я поведе към един от диваните. — Нека да ти разкажа за Париж. — Започна да ѝ разказва за училището, за своите приятели, за приятелката си и часовете, които прекарваше на левия бряг на Сена. При всяко следващо завръщане от Париж той изглеждаше все по-щастлив и по-щастлив. — Искан ми се и ти да беше там.

— На мен също — отвърна тя.

Макар че изпитваше неудобство, но продължаваше да търси начин да му разкаже за Рупърт. Но как можеше да направи това? То несъмнено щеше да разбие живота, който той очевидно харесваше. Ако разкажеше за случилото се, майка ѝ несъмнено щеше да напусне Рупърт. Къде тогава щяха да отидат тримата? Да се върнат в Лондон, към предишната мизерия? Каролайн със сигурност щеше да обвини нея за това. И никога нямаше да може да припечелва толкова, че да изпраща Пол в частно училище в Париж. Той също можеше да я обвини.

Впери поглед в преплетените им пръсти; надяваше се никога да не се наложи да му каже. Може би Рупърт нямаше да направи отново това.

В края на лятото майка ѝ и вторият ѝ баща се върнаха. По време на вечерята той се държа както винаги преди партито — все едно че не забелязваше Лорън. Каролайн бърбеше неспирно, очарована от Франция — от магазините, от ресторантите, от партитата. Пол се присъедини към нея със своите анекдоти за живота си в Париж. Девойката разбра, че бе взела правилното решение. Двете същества, които обичаше най-много, бяха щастливи. Щеше да съсипе живота им, ако изобличеше Рупърт.

Часовникът във вестибюла удари дванайсет. Полунощ. Лорън стоеше пред статива, когато чу някакъв шум откъм коридора. Първо помисли, че е Пол. Той винаги беше имал проблеми със съня. Може би излизаше да се поразходи. Заслуша се. Не, грешеше. Това беше тътрене на чехли по мраморния под.

Шумът се приближаваше. Момичето се скри в стенния гардероб. Тялото ѝ се тресеше от беззвучни ридания. След малко Рупърт отвори вратата на гардероба. Ръцете му — осеяни с червени косми — се протегнаха към нея. Тя извърна глава, ужасена от собственическите

огънчета в очите му. Водеше вътрешна борба. Дали да извика; Пол щеше да дотича веднага от съседната стая. Или да се подчини?

Избра мълчанието.

Когато Рупърт излезе, Лорън се изправи и се затътри към банята. Посегна към една от кърпите и в този момент видя отражението си в огледалото. И замръзна. Сега косата ѝ бе по-къса, отколкото през нощта на партито. В тъмната баня изглеждаше точно като майка си — жената, която обичаше Рупърт.

Девојката се спусна към статива и грабна ножиците за рязане на платно. Върна се в банята и запали лампите. „О, татко, защо не приличам на теб?“

Решително започна да кълца косите си; резултатът би могъл спокойно да бъде дело на петгодишно дете. Може би ако изглеждаше толкова грозна, колкото се чувстваше, Рупърт нямаше да я докосне никога повече.

На следващия ден започваше учебната година. Лорън влезе в училище, без да обръща внимание на втренчените погледи и кикота, който предизвикваха косите ѝ. Те не можеха да ѝ причинят болка. Вече не.

Не беше виждала Тод от три месеца, но не го потърси. Всички мъже бяха като Рупърт; с изключение на Пол, разбира се.

Не прояви интерес към никой от предметите, докато не започна часът по изобразително изкуство. Нито веднъж не погледна към мястото, където седеше Тод. Когато звънецът обяви обедната почивка, не вдигна очи от скицата, която рисуваше.

— Здравей. Как си? — попита Тод, като се приближи към нея.

Тя не отговори. Надяваше се, че мълчанието ѝ ще го накара да си тръгне.

— Защо си си отрязала косата? Беше толкова хубава. — Изчака, но отново не получи отговор. — Лорън, моля те, погледни ме.

Погледите им се срещнаха и въпреки волята си тя си спомни колко поласкана се бе чувствала да бъде неговото момиче.

— Защо не отговори на писмата ми?

Писма ли? Значи Рупърт четеше пощата ѝ. Тази мисъл я вбеси. За кой ли път изпита желание да убие втория си баща.

— Разказах за теб на майка си. Тя рече, че трябва да бъдем честни един с друг.

Беше обсъждал връзката им с майка си? Колко странно. Лорън не можеше да си представи да сподели нещо съкровено със своята майка. След като се поколеба известно време, Тод додаде:

— Обичам те.

— Отвратителен си! Мразя те!

Начинът, по който той си пое рязко дъх и след това си тръгна, показва, че бе постигнала целта си. Върна се към скицата; изпитваше облекчение, че се е отървала завинаги от него. „Какво би казал татко“ — запита се внезапно тя. „Превърнала си се в зловна личност, също като Рупърт Армстронг. Не му позволявай да те унищожи. От теб се иска само да преживееш случилото се. Един ден всичко ще свърши.“

Хукна надолу и откри Тод в стола. Той стоеше с гръб към нея, затова го потупа по рамото.

— Не от теб съм отвратена. От мен самата. Мразя се.

И си тръгна преди той да успее да ѝ отговори. Младежът я догони по средата на коридора. Протегна напред ръце и тя се хвърли в обятията му; едва в този момент осъзна колко се нуждаеше от него. Докосването на ръцете му бе почти непоносимо нежно. Толкова различно от ръцете на Рупърт.

— Все още ли си моето момиче?

— Ако си наясно, че не мога да стигна до края с теб.

— Това няма значение. — Очите му, интелigentни и честни, я гледаха изпитателно. — Бях съвсем сериозен, когато ти казах онова. Обичам те.

Девојката не отговори. Не разбираше как би могъл да я обича, след като не можеше да спи с него. Какво ли щеше да каже Тод, ако разбереше за Рупърт? Ако научеше, щеше да изгуби уважението му. Любовта му. Молеше се да не е забременяла. Как да му обясни?

Успя да издържи следващата учебна година благодарение на Тод; Рупърт отсъстваше през по-голямата част от времето. Молеше се вторият ѝ баща да не се връща изобщо. Да изчезне. Да загине в самолетна катастрофа. Или при автомобилна злополука. Без значение как, само да се отърве от него.

През пролетта, непосредствено преди рождения ѝ ден, Тод ѝ каза:

— Имам лоши новини. Преместиха татко. Заминаваме в понеделник.

— Защо толкова бързо? Защо не завършиш училище тук, а после да отидеш при баща си? — попита тя, поставила треперещата си ръка върху рамото му.

— Не познаваш родителите ми. Семейство, семейство, семейство. Заедно до... — Усмихна се; Лорън виждаше колко много обичаше родителите си той. — Това е голяма чест за татко. Става шеф на френския филиал на „Кока-кола“.

Макар да се бе подготвяла психически следващата година да бъде без Тод, когато той отидеше в колеж, тази вест я изненада.

— Цяла нощ мислих за нас — рече той. — Никога не си разговаряла открито с мен. Да не би родителите ти да те бият? Това ли е причината да се държиш по такъв начин?

Прекалено засрамена, за да признае истината, девойката отвърна:

— Да. Вторият ми баща ме бие.

— Защо? Всеки родител би се гордял с дъщеря като теб.

— Не знам.

Чувстваше се страхливка, задето бе задоволявала прищевките на Рупърт толкова дълго време. Какво щеше да каже Тод, ако разбере истината?

— Имам план. Сега през юни ще навърша осемнайсет години и ще мога да правя каквото си поискам. Ще мога да разполагам с парите, които баба ми е оставила на мое име. Искам да дойдеш в Париж и да се омъжиш за мен.

— О, Тод. — Идеята бе безумна, но при мисълта, че той я обича достатъчно, за да иска да се ожени за нея, ѝ се доплака. — Аз не съм пълнолетна, не мога да напусна Мароко.

— Седемнайсетгодишните могат да летят без разрешението на своите родители. Ще ти изпратя пари за билета веднага щом мога.

Лорън се замисли над думите му. Това бе отговорът на молитвите ѝ. Съмняваше се, че щеше да преживее още една подобна година без Тод. Ако се омъжеше за него, Рупърт нямаше да може да направи нищо, за да я принуди да се върне.

С приближаването на юни и осемнайсетия рожден ден на Тод окуражителните му писма от Париж я накараха да повярва, че най-сетне ще се измъкне от лапите на Рупърт. Един ден, когато слезе за вечеря, го завари на масата, току-що прибрал се след дълго отсъствие.

Тя го погледна право в очите и се усмихна, уверена, че скоро ще се отърве завинаги от него.

Рупърт присви печално устни.

— Наистина лоша работа със семейство Хейл.

— Да — съгласи се Лорън, като помисли, че говори за преместването им.

— За директора на „Кока-кола“ ли? — попита майка ѝ.

— Цялото семейство е загинало миналата седмица при пътнотранспортна злополука.

— Не! Не може да бъде. Току-що получих писмо...

Усети такава тежест в гърдите си, сякаш белите ѝ дробове щяха да се пръснат всеки момент. Скочи от масата и хукна нагоре по стълбите. Щом се озова в стаята си, отвори кутията с боите и взе последното писмо на Тод. Беше пуснато преди десет дена.

Препрочете последните му думи: очите ѝ бяха замрежени от сълзи. Не можеше да повярва, че е мъртъв. Никога повече нямаше да види щастливите му сини очи или да чуе смеха му, който я караше да се усмихне, независимо от случилото се предишната нощ. Как така си бе отишъл завинаги?

Смъртта причиняваше ли болка? Разбира се, че причиняваше. „Моля те, Боже, кажи ми, че не е страдал.“ Известна утеха ѝ достави мисълта, че сега Тод бе на небето с цялото си семейство. С Нана. С татко ѝ. „Грижи се за него, татко. Толкова го обичам.“

23.

Вора едва сдържаше сълзите си, докато слушаше края на историята, чийто неописуем ужас бе запечатан завинаги в сърцето на нейната приятелка. Как бе могла да ѝ се оплаква от вдетинения си чичо? Сравнен с Рупърт Армстронг, чичо ѝ Найджъл бе истинска благословия.

— След като напуснах Маракеш, не ми провървя с мъжете — продължи Лорън. — Страхувах се от тях. Снощи, след като се разделихме с Райън, размишлявах в продължение на часове върху миналото си. Сега вече знам, че се обличам толкова консервативно, за да не привличам мъжките погледи. Онова, от което се страхувам, е, да не би да не мога да им откажа, така както не можех да откажа на втория си баща.

— Сигурна ли си, че Райън е мъжът за теб?

Вора смяташе, че приятелката ѝ се нуждае от по-чувствителен и изпълнен с разбиране мъж от Уесткот.

— Да. Той ме привлече още от първата ни среща, но се справих с моите чувства едва когато се помирих с миналото си. Сега, като се обърнах назад, оцених истински онова, което направи за мен Тод Хейл. Без да знае какво не е наред, той ме дари всеотдайно с любовта си. През всичките тези години съм благодарила на Господ, че ми го изпрати. И хиляди пъти съм се питала как ли щеше да протече животът ми, ако... ако Тод бе останал жив.

Сервитьорът прибра почти недокоснатото им ядене и се разтревожи, че не им е харесало. Вора успя да го успокои.

— Чувствам, че нещо не дава мира на Райън — продължи Лорън. — Много е притеснен, като мен самата по времето, когато се запознах с Тод. Какво би могло да се случи? Нищо, с което не бих се справила. Сега вече съм силна. Отказвам да си отида просто така, без да съм направила опит. Не искам да се питам и за него „какво ли щеше да стане“, така както сега се питам за Тод.

— Благодаря, че ме взимаш веднага, без предварителна уговорка — обърна се Лорън към Базил Блэкстоук.

С Вора обиколиха магазините и сега бяха в неговия салон, за да ѝ направи прическата.

— Няма защо, милички.

И той ги поведе към стола си.

— Боядисване на корените. Боядисване на корените — занарежда папагалът с алена шия, като се поклащаше на люлката си.

— Млъквай вече. — Базил изпрати въздушна целувка на птицата и покани Лорън да седне. Притисна към устните си тънката дръжка на гребен за разресване на букли и впери поглед в нея. Класическа костна структура, класическа. — Измъкна фибите от кока ѝ и разпусна пепеляворусите ѝ коси. — Прекрасна коса, съвсем права.

Вора, която чакаше встрани, видя как раздели косата на приятелката ѝ и я среса.

— Ще я отрежа дотук. Ще можеш да я носиш на класически...

— Не може ли да ми я накъдриш?

— В никакъв случай. — Базил тропна с крак и се намуси. — Ситното къдрене вече не е на мода...

— Нямах предвид ситното къдрене. Но какво ще кажеш за нещо естествено? Само да не бъде на черта? — Погледна разтревожено приятелката си. — Не искам да приличам на майка си.

— Добре, миличка.

Стилистът изгледа отвратено Вора.

Тя от своя страна погледна часовника си и реши, че Ирек е приключил с рисуването за деня и би могла да поговори с него. Беше го убедила да си сложат телефон и телефонен секретар. По този начин той можеше да не отговаря, докато рисува, но затова пък тя можеше да се свързва по всяко време с него. Тази вечер нямаше да се виждат и Вора възнамеряваше да отиде на изложба с Лорън. С нея бяха стигнали единодушно до извода, че не трябва да показват Макаров на публиката до вечерта, в която щяха да открият изложбата му.

— Отивам да се обадя на Ирек.

Базил се усмихна; знаеше колко много го обича. Често го бяха обсъждали, докато правеше косата ѝ.

— Използвай личната ми линия в кабинета ми.

Щом се озова вътре, Вора набра номера и зачака, като оглеждаше снимките на известни личности, окачени по стената. Нанет Нюман, Тереза Ръсел, Джуди Ричардетън, Гленда Джексън. А до тях — кралски особи. Лейди Джейн Чърчил, лейди Чичестър, виконтеса Уиър.

И нейната снимка, направена преди петнайсет години. Прочете посвещението. „На скъпия ми Базил. С любов: Вора Лейтън.“

„Ирек има право“ — помисли си тя, когато отговори телефонният секретар, а не нейният любим. Прекалено леко бе използвала думата „любов“.

— Аз съм — отвърна на телефонния секретар тя. — Аз...

— Вора — обади се Макаров. — Това нещо не ми харесва. Днес се обадиха трима брокери от борсата и от „Лойдс“, за да ми продадат застраховки. Какво искаш?

Не позволи на типично грубоватия му тон да я разстрои.

— Обадох се да ти кажа, че те обичам много.

С чаша „Будълс“ в ръка Райън си пробиваше път през тълпата, събрала се на изложбата. Джулиан Агню обсъждаше с двама мъже платно на Робърт Райман. Ти Джей притежаваше няколко творби на художника минималист, затова мина покрай собственика на известната галерия, като кимна рязко. Следваше серия от картини на Шон Скъли. Тях огледа внимателно. Ако семейство Кортрайт решише да продава, можеше да прояви интерес към тези платна. Предпочиташе ранните му творби пред онези, които художникът създаваше сега.

Стигна до изложените метални скулптури. Спря, за да избегне лейди Фиона Фарнсуърт. Доайенката на колекционерите от аристократичен произход вече от няколко години бе прикована към инвалидна количка.

— По-бавно, казах. Не мога да видя абсолютно нищо.

И размаха бастуна си с дръжка от слонова кост, който носеше винаги със себе си. Отровната гъба с обилно намазана с пяна коса, която тикаше количката, намали темпото, така че Райън успя да се добере до другия край на залата. Забеляза Вора Лейтън да разговаря с някаква блондинка, чийто гол гръб бе обърнат към него. Руси къдрици и крака на шоуърла, тясна черна рокля. Изгълта остатъка от джина и

тръгна с усмивка към Вора. След случилото се предишната нощ имаше нужда от нещо, което да го отвлече. Трябваше да престане да мисли за Лорън.

В това време блондинката се обърна и той замръзна на място. Лорън? Дявол да го вземе! Тя засия, като го видя, и в сините ѝ очи заблестяха звезди, когато тръгна към него.

Той бързо успя да се овладее. Огледа внимателно черната рокля, която прилепваше към тялото ѝ като сянка по обяд. Дълбоката цепка разкриваше вълнуващата гледка на красивия ѝ крак при всяко движение. Но онова, което го изненада най-вече, бе дълбокото деколте. Божичко! Ако си поемеше дълбоко дъх, тя можеше спокойно да се присъедини към голите до кръста момичета, които се появяваха по страниците на „Сън“.

Очите на всички мъже в залата се откъснаха от картините по стените, за да проследят Лорън. Кой знае защо Райън изпита такава ревност, че пред очите му се спусна червена мъгла. Едва се сдържа да не стовари юмрука си върху негодника, който я спря, за да я поздрави. Тя се засмя. Гърленият ѝ смях стигна до слуха му, макар да не чу думите ѝ. Той се обърна и прекоси помещението, готов да си тръгне, като си напомняше, че тя изобщо не го интересува.

— Райън, почакай.

Обърна се и я видя да се приближава. Не можеше да не признае, че беше изумителна. Страхотна прическа... леко разрошена. Сякаш тъкмо ставаше от леглото. Обзе го непреодолимо желание да я притисне в обятията си и да я целуне. „Тя ще ти донесе само неприятности, приятел, не забравяй.“

— Какво искаш?

— Теб — прошепна в отговор тя.

Дявол да го вземе! Нима беше направила всичко това заради него? Продължи да я изучава студено, а в това време тя плъзна меката си топла длан в неговата. Той обаче умишлено не ѝ отговаряше.

— Готова съм да се обвържа.

Обвързване? По дяволите, беше се хванала на блъфа. Никога не бе предполагал, че ще го направи. Вярно, че искаше да се задоми. Някой ден. Не сега; не и наскоро тайната операция. Ако се отпуснеше и изгубеше представа за реалността, един Господ знае какво можеше да стане.

Тя вдигна лявата си ръка.

— Махнах халката. Отрязях си косата и вече имам изцяло нов гардероб. — Завъртя се бавно, за да му даде възможност да огледа отново сексапилното ѝ тяло. — Какво ще кажеш?

Той безучастно сви рамене, за да прикрие истинските си чувства. „Не ѝ позволявай да те хване в капана си, приятел.“

— Направих го за теб — неуверено изрече тя. — Повечето неща, които каза снощи, бяха верни, макар че причината да избирам възрастни мъже и да продължавам да нося халката си не е тази, за която ти си мислиш. Готова съм за промени в живота си.

Нима не знаеше какво му причиняваше с тези думи? До снощи не може да е имала представа. Бе крил грижливо истинските си чувства дори от самия себе си, като си бе повтарял, че не може да бъде привлечен от дъщерята на Каролайн Армстронг. И въпреки това беше. По време на снощната си тирада бе залял Лорън с всяка мисъл, дори неоформена, която бе имал някога за нея, опитвайки да я накаже. Нямаше представа какво го бе накарало да спомене за обвързването. В живота му нямаше място за жена... поне не в момента.

— Аз съм свързана с теб, обвързана съм.

Тези слова, отразяваха собствените му възжеления и копнежи. Копнеж да седи, да разговаря и да се смее... като нормален, най-обикновен човек. Противно на здравия разум продължаваше да я желае. Докато се бореше със съвестта си, лейди Фиона го потупа с прочутия си бастун.

— Чуйте ме, господин Уесткот — заяви тя, като впери в него съзливите си сини очи. — Знаете ли дали Кортрайтови ще продават тази колекция?

— Може би, Фифи — отвърна той, като наблюдаваше Лорън. Ако беше негова, никога нямаше да я пусне извън дома си с тази предизвикателна рокля. — Говори се, че щели да я пуснат на търг в „Сотби“ през есента.

— В „Сотби“ — изсумтя тя и стовари бастуна си върху пода. — Не желая да имам нищо общо с тях след онази отвратителна австралийска афера.

Вора Лейтън се присъедини към тях, докато той кимаше на възрастната дама в знак на съгласие. Откакто се бе разчуло, че от „Сотби“ са отпуснали на заем част от петдесет и четирите милиона

долара на австралийския магнат Алън Бонд, които той после бе използвал за покупката на „Ириси“ на Ван Гог, мнозина от колекционерите се бяха настроили скептично срещу практиката на къщата да гарантира продажните цени. Мнозина смятаха, че чрез обещаването на дадена цена на продавача и след това — заемането на средства на купувача, цените се надуваха изкуствено.

— А ето че сега ги последваха и от „Кристи“ — заяви заплашително лейди Фиона, втренчила поглед в двете жени. — Повече няма да купувам нищо на търг.

— Частните предприемачи наистина са по-добрият избор — отвърна Вора.

— Какво ли знаете вие. — Побутна с бастуна си слугинята, която чакаше до нея, за да я уведоми за желанието си да тръгват. — След като ще излагате нещата на онзи комунист...

— Той е вече британски поданик — отговори Вора.

Лейди Фиона замахна с бастуна си към нея.

— Тя е точно от онези колекционери, които биха сринали Ирек, като създадат у другите впечатлението, че е ужасен, без дори да е виждала поне едно негово произведение — заяви горчиво Вора.

— Това не е инвалидна количка — обади се Райън. — Това е трон на колела. Но тя ще дойде на изложбата, ще видиш.

Забелязал разстроеното лице на Вора, той проследи погледа ѝ и видя Муци Макалистър и Клайв Холкомб. Муци носеше пурпурна рокля с ликра, която стигаше до средата на бедрата ѝ. Беше прилепнала плътно до тялото ѝ.

— Прилича на десет килограма боклук натъпкан в петкилограмов чувал.

Коментарът му не предизвика усмивката ѝ. Да не би все още да си падаше по онзи дръвник?

— Разбрах — обади се тихо Лорън, — че Муци го е привлякла в производството на кожени палта. Сега той създава модели на кожени палта от висока класа и ги продава в „Бийонд Минк“ в Найтсбридж.

— Страхотно, кожени палтенца — подсвирна Райън. — Скоро ще чуем, че предлагат творбите му в метростанциите. Все едно че го виждам. „Муцис Тутцис“. „Сокс Трот“. Търговец на норки.

— Мисля, че видях достатъчно — заяви Вора и се отправи към изхода.

— Аз ще остана още малко — обади се Лорън. — Райън ще ме откара вкъщи, нали?

— Разбира се — чу се да отговаря той и тя отвърна с обаятелната си усмивка на малко момиченце.

Да не би да си беше изгубил ума? Лорън беше използвачка като майка си. Веднъж вече му се беше подиграла. Сега пък се беше обърнала на сто и осемдесет градуса. Всичко това нямаше никакъв смисъл.

— Защо не се виждаш с майка си?

— Има ли къде да седнем и да поговорим спокойно насаме?

Намериха свободна маса в ъгъла на долния етаж, в „Бирум“. Райън поръча за себе си джин, а за Лорън — минерална вода с лимонов сок.

— Знаеш ли, баща ми е мъртъв от почти двацет и пет години, но все още ми липсва.

Младият мъж отпи от чашата си; очевидно неговата събеседница обичаше дълбоко баща си, така както той самият обичаше своята майка.

— Когато се омъжи втори път, майка ми си подsigури онова, което най-вече ѝ липсваше при първия ѝ брак — пари. Бях много малка, за да разбера. Реших, че се е омъжила за мил човек като баща ми. — В гласа ѝ долови напрежение. — Никога не съм предполагала, че съществуват мъже като Рупърт Армстронг.

Тя се намръщи и изражението ѝ стана далечно, сякаш преживяваше отново своята история. Думите като че ли сами се откъснаха от устата ѝ. Постепенно гневът на Райън към Лорън започна да изчезва, изместен от учудване. Дори джинът не му помогна. Той постави почти пълната си чаша на масата и се опита да събере сили, за да чуе всичко докрай. Много преди да беше стигнала до смъртта на Тод Хейл, той вече гореше от желание да убие Рупърт Армстронг.

Колко добре само си спомняше жеста, с който мръсното копеле поставяше подобните си на пенсне очила. Те увеличаваха елипсовидните му ириси — като на змия — докато оглеждаше договора за превозването на фосфора. А след това бе подписал със замах документите. Смъртната присъда за хиляди представители на

един заплашен от изчезване животински вид. Малко му беше да го убият. Младият мъж имаше по-добра идея. Съвсем скоро щеше да се появи в Маракеш... отново.

— Какво направи след смъртта на Тод? — попита той.

Наблюдаваше я внимателно, докато тя поде отново разказа си.

Когато Пол се върна вкъщи от Париж няколко дена след като бе научила за смъртта на Тод, Лорън беше прекалено отчаяна, за да изпита щастие при вида на принадлежностите за рисуване, които ѝ бе донесъл. Почти не беше забелязала, че Рупърт е заминал за Кения, и поне за момента нямаше защо да се ужасява от полунощния час, когато обикновено той се появяваше в стаята ѝ и протягаше към нея кошмарните си ръце.

През следващата седмица брат ѝ се опитваше да повдигне духа ѝ, като я водеше да разучават медината. Създадена преди векове от камилари, фанатични привърженици на Исляма, старата част на града бе обгърната от тайнственост, която липсваше в по-новия френски квартал с неговите напомнящи за Париж булеварди.

Девојката наблюдаваше правоверните, когато мюезинът ги призовеше за молитва. Мъжете се просваха на земята, коленичеха върху молитвените си килимчета с лице на изток, към Мека. В това време жените заставаха някъде на сянка и чакаха покорно, докато мъжете им привършат молитвите си. Очевидно Аллах чуваше молитвите само на мъжете. Интересно дали Господ бе чул нейните молитви. Ако ги беше чул, щеше да ѝ покаже начин да се измъкне от ръцете на Рупърт.

Един ден братът и сестрата се озоваха в Джемаа-ел-Фна, сърцето на медината. Наречен „Сборище на мъртвите“, тъй като по прищявка на пашата на това място бяха екзекутирани много хора, сега този площад привличаше сръчни жонгльори и крадци на дребно, както и тълпи от продавачи. И двамата бяха поразени от майсторството на акробатите и бегачите на кокили, а дори още по-силно ги смаяха гвинейските танцьори. Те се извиваха и тропаха с крака, като тракаха с железните си кастанети, а белите им туники се издуваха, докато правеха безчетни кръгове. Черните пискюли на фесовете им се въртяха

като перки на вертолет, а златните им зъби просветваха на лятното слънце.

— Гонят демони — обясни някой край тях.

Лорън се запита дали биха могли да я освободят от Рупърт. Точно в този момент един от танцьорите им направи знак да го последват. Навлязоха още по-навътре в медината. Там застаналите зад покрити от тръстикови навеси сергии търговци предлагаха най-различни стоки. Танцьорът каза нещо на френски и посочи към някаква жена, увита в тъмновиолетов плат. Кожата ѝ бе на сини петна от индиговата боя на облеклото ѝ. Тя бе от бедуините, които идваха периодично от Сахара. Отличаваха се със сините си дрехи, които боядисваха ръчно, и бяха известни златари.

Жената ги покани под своя навес и Пол заяви:

— Сега ще ти купя нещо специално.

Щом влязоха, девойката примигна при вида на старата вещица, седнала върху ниска табуретка и приведена напред, която мърмореше нещо на арабски, докато им показваше наредените върху поднос сребърни гривни. В мазните гънки на дебелото тяло на номадката бе влязъл синкав пясък. Лорън усети, че главата ѝ се замайва от тежкото ухание на жасмин, подсилено от жегата. Това обаче очевидно не смущаваше брат ѝ. Той огледа внимателно гривните и избра една с гравирани шарки. Пол плати на старицата и изведе сестра си навън. Пъхна гривната на китката ѝ.

— Надявам се, че това ще те поразвесели. Съжалявам за Тод. Знаем колко много означаваше той за теб.

На Лорън ѝ се искаше да му разкаже за плановете, които бяха правили с Тод, за необходимостта да се отърве от Рупърт. Думите обаче не излизаха от устата ѝ.

— Благодаря ти за гривната.

Влязоха в близкото кафене, където сервираха студени напитки. Седнаха на сянка и започнаха да отпиват от чашите си, като наблюдаваха оживената дейност на площада.

— Проблемът не е само в Тод, нали? — попита ненадейно брат ѝ, вперил очи в лицето ѝ. — Всеки път, когато се прибера, ми се струваш... различна.

— Раста и се променям — отвърна тихо тя.

И внезапно осъзна; беше на седемнайсет години, възрастна. Почти. Ако успееше да се измъкне от лапите на Рупърт, трябваше да се крие само до навършването на осемнайсетгодишна възраст, след което вече съвсем законно щеше да бъде независима личност.

Вдигна очи и видя, че Пол я гледеше съчувствено.

— Знаеш, че те обичам... каквото и да се е случило. — Ръцете му обхванаха нежно дланите ѝ и палецът му несъзнателно започна да гали сребърната гривна. — Няма нещо, което да не можеш да ми кажеш. Преди винаги споделяше с мен всичко. Но откакто се преместихме в Маракеш, стана твърде... затворена в себе си.

Лорън се почувства виновна, че бе изолирала Пол от живота си, затова му разказа част от историята.

— Възнамерявах да избягам и да се омъжа за Тод. Ако беше останал жив, сега щях да бъда във Франция.

— Съжалявам за неговата смърт, но на седемнайсетгодишна възраст е прекалено рано за брак. — Брат ѝ се усмихна снизходително. — А как впрочем смяташе да се измъкнеш от Мароко?

— Седемнайсетгодишните могат да получат разрешително за излизане от страната — отвърна напрегнато тя, като се виждаше как с документа в ръка се качва в самолета, който ще я отведе завинаги далеч от Рупърт Армстронг.

Младежът понижи глас и се наведе към сестра си:

— Това не е Англия. Жените в ислямските страни нямат същите права. И седемнайсетгодишните момичета не получават разрешително без одобрението на някой мъж от семейството. Мислиш ли, че Рупърт щеше да ти позволи да заминеш?

Лъчът надежда, който бе зърнала, изчезна и действителността я притисна още по-силно. Струваше ѝ се невъзможно да издържи още една година до осемнайсетия си рожден ден. Вкопчи се за последната сламка.

— Пол, ти си ми роднина от мъжки пол. Не можеш ли да ми вземеш разрешително за заминаване още сега?

— Сега ли? Защо си се разбързала толкова? Имаш още една година в училище.

Очевидно трябваше да рискува да му разкаже истината. Никой друг не можеше да ѝ помогне.

— Каза, че ме обичаш. Искам да замина още тази седмица, преди да се е върнал Рупърт.

Пол присви сините си очи.

— По-добре ми кажи какво става. — Тъй като тя се поколеба, той взе дланите ѝ в своите и додаде: — Можеш да ми кажеш всичко.

Девојката си пое дълбоко дъх. „Помогни ми, татко. Накарай го да разбере.“

— Понякога... нощем... след полунощ Рупърт идва в стаята ми.

Подготви се за реакцията на брат си, но той просто ѝ се усмихна окуражаващо да продължи.

— Е, и?

Вгледа се в ръцете на Пол. Вместо тях обаче виждаше ръцете на Рупърт. Като насън му разказа всичко, без да пропусне и най-малката подробност. Когато свърши, брат ѝ я съзерцаваше безизразно, сякаш се съмняваше в думите ѝ.

— Боже мой! — възкликна след известно мълчание. — Защо не си ми казала досега?

— Не съм казала на никого, дори на Тод. Къде ще отидем, ако майка напусне Рупърт? Тя не може да ни издържа. Ти няма да можеш да продължиш учението си в Париж. Ще проваля живота ти.

— Това е без значение. Аз те обичам. Няма да позволя на онова копеле да те докосне отново.

В гласа му долови нещо ново, непознато за нея.

Очите ѝ се насълзиха. Дори всичко в живота ѝ да се бе преобърнало с главата надолу, винаги щеше да може да разчита на Пол. Взира се в продължение на няколко минути в празните чаши на масата, когато решението на въпроса само изплува в съзнанието ѝ.

— Имам идея. Така едновременно би могъл да ме измъкнеш от Маракеш и да продължиш учението си. Чувал ли си за някого в Париж, който прави фалшиви документи? Ако се сдобия с такъв, ще мина за гражданка на страната и ще се крия, докато навърша осемнайсет, а после ще мога да живея законно сама.

— Лесна работа — отвърна брат ѝ и се усмихна. — Приятелят ми Марсел снабди с такова нещо своята приятелка, една германка. Трябва само да те закараме до Париж. Трудната част ще бъде намирането на парите за самолетния билет.

— Не, няма — заяви тя с по-голяма убеденост от тази, която чувстваше.

Когато приключи с излагането на плана си, Пол поклати глава и рече:

— Това е една наистина невероятна история. Майка ни няма да повярва...

— Разбира се, че ще повярва... ако ѝ предадеш точно това, което ти казах.

— Не трябва ли да ѝ кажем? Може би тя ще...

— Откога според теб майка ни е започнала да се тревожи за нас? — попита Лорън, като се сети как бе хвърлила една роза върху ковчега на Нана, когато започнаха да засипват гроба ѝ. Каролайн беше „прекалено заета“, за да се върне за погребението. — Тя не обичаше дори майка си. Ние сами трябва да се грижим за себе си.

— Права си. Можем да разчитаме единствено на самите себе си.

— Когато отида във Франция — продължи девойката, — ще кажеш на майка ни, че съм избягала с един художник. Така тя няма да ти се сърди. И ще продължиш да получаваш парите за училище. Ако внимаваме, двамата ще можем да живеем с тях и ще ги надхитрим всичките.

Пол я поведе извън медината.

— Ти не умееш да лъжеш. Ще се справиш ли?

Лорън помисли за баща си и за Тод. И двамата бяха безкрайно честни, но беше сигурна, че щяха да одобрят плана ѝ.

— Мога да лъжа, ако се налага.

Щом се върнаха, завариха майка си, облечена в бяла сатенена рокля, да чете последния брой на „Ел“.

— Бихме искали да поговорим с теб, майко — започна Пол.

Тя отбеляза докъде е стигнала с щраусово перо.

— За какво?

— Лорън е... — Младежът поклати глава, привидно дълбоко покрусен. — Лорън е бременна.

— Какво? — Каролайн скочи и се втурна към дъщеря си. — Малка мръсни...

— Виж, майко — застана помежду им той. — Какъв смисъл има да се ядосваш? Сестра ми знае, че е допуснала грешка, но...

— Кой е бащата? Поне би могъл да се ожени за теб!

Девојката се поколеба, спомнила си бащиното предупредение за лъжата.

— Тод Хейл — отвърна задавено.

Брат ѝ накара Каролайн да седне отново във фотьойла, от който бе станала току-що.

— И така, както виждаш, сме изправени пред сериозен проблем. Трябва да го разрешим, преди Рупърт да е научил за него.

— Да — съгласи се майка им и пребледня. — Ако Рупърт разбере...

— Няма да разбере — увери я синът ѝ. — От теб се иска само да ни дадеш пари. Аз ще я заведа в Париж и там ще се погрижа за всичко. Лорън ще може да се върне обратно преди Рупърт. Не е нужно изобщо да разбере, че е ходила някъде.

— Рупърт не те ли проследи в Париж? — попита Райън.

— Проследи ме. Но му бяха нужни месеци, докато ме открие. Брат ми уреди да се крия в Кале. Рупърт преобърна Париж, тъй като смяташе, че съм близо до Пол. Накрая неговите детективи най-сетне хванаха следите ми.

Райън я наблюдаваше и се възхищаваше на смелостта ѝ да заживее съвсем сама на седемнайсетгодишна възраст. Никога не бе подозирал, че в нея съществува такава сила.

— Знаех, че Рупърт ще дойде — продължи тя. — През деня работех в павилион за цветя. Нощем лежах будна в таванската стая, която бях наела, и се ослушвах за приближаването на стъпките му. Когато ги чух една нощ, само няколко дни преди осемнайсетия си рожден ден, вече бях готова. От месеци имах план. Посрещнах го на вратата със зареден пистолет в ръка. За нещастие треперех и оръжието изгърмя предварително. Куршумът жегна стъпалото му.

— Какво направи той? — попита младият мъж, смаян, че е извършила нещо подобно.

Не че копелето не го заслужаваше, но просто не можеше да си представи Лорън да стреля с намерението да убие.

— Излезе от болницата няколко дни след като бях навършила осемнайсет години. Вече не можеше да ме принуди да се върна в Мароко. Той ме заплаши, че ще ме пипне. И ми каза да не спирам да се

оглеждам. Не исках да слушам заплахите му. Уверих го, че следващия път ще се целя право в сърцето му.

— Ами майка ти? — попита Райън.

Беше любопитен да разбере как бе реагирала Каролайн Армстронг.

— Не знам какво ѝ е наговорил Рупърт. Казала на Пол, че не иска да ме вижда повече.

Той се премести по-близо до Лорън и я прегърна през раменете. Очевидно не ѝ е било никак леко. Той самият бе преживял много с Бък Уесткот, но поне майка му винаги бе до него. А какво ли беше да преминеш през ада, без да можеш да се обърнеш към майка си?

— След като престанах да се крия от Рупърт, отидох в Париж и започнах да уча изобразително изкуство. Издържах се, като правех преводи за японски бизнесмени. Подложих се на психотерапия и закърпих по някакъв начин живота си. После срещнах Озгуд Уинтроп. С него се чувствах в безопасност, защото ми напомняше за баща ми. Когато Ози умря, се преместих в Ню Йорк, за да съм по-близо до брат си.

Райън се чувстваше засрамен и виновен. Беше сгрешил и сега се мразеше за това. Лорън заслужаваше някой прекрасен човек, не негодник като него. Но не можеше да ѝ го каже, не и сега, след като му се бе доверила. „Какво пък, по дяволите!“ — помисли си той, когато взе решението, за което се надяваше да не съжалява по-късно.

— Не обещавам нищо — рече Райън. — Нека да видим какво ще стане, след като прекараме известно време заедно. Ще трябва да разбереш, че в живота ми има някои неща, които не мога да споделя с теб... в момента. Ще трябва да ми имаш доверие.

Тя обгърна с ръка врата му и приближи меките си устни към неговите. Когато устните им се сляха, Лорън прошепна:

— Имам ти доверие.

Докато се целуваха, той прокара върховете на пръстите си по голия ѝ гръб. Тя от своя страна плъзна несръчно длан нагоре по бедрото му. Той ѝ даде висока оценка за това, че бе опитала; беше постигнала желанния ефект.

— Ела у нас за... да пийнем по нещо — предложи младата жена.

Райън се усмихна, като търсеше някакво извинение. Не можеше да допусне да я люби, докато микрофончетата записват всичко.

Алтернативата беше да я заведе в „Палас Грийн“. На Стърлинг щеше да му призлее.

— У нас — заяви той, стана и свали от закачалката палтото ѝ от самурова кожа.

— Райън, там се чувствам нервна. Не мога...

— Ти Джей няма да те притеснява. Той не може да заспи, докато не се увери, че съм в безопасност в „Палас Грийн“.

— Добре — съгласи се тя, докато ѝ помагаше да си облече палтото.

По пътя към „Палас Грийн“ ѝ разказа за месеците, които бе прекарал в затвора в Заир и за отказа на майка ѝ да помогне на Ти Джей да го измъкне.

— Бедният човек. Нищо чудно, че не ме харесва. Сигурно му напомням за жената, която е обичал и която...

— Той няма нищо против теб, повярвай ми. Сложил е картината ти в стаята си.

— Наистина ли? — Поколеба се за момент и той изви глава, за да я вижда по-добре. — Можеш ли да се отбиеш у нас? Искам да ти покажа нещо.

— Разбира се — отвърна младият мъж, макар че нямаше никакво желание да се отбива в апартамента ѝ.

По пътя ѝ зададе няколко въпроса във връзка с издателска къща „Рависан“ с надеждата да почерпи някаква информация, с която да помогне на Стърлинг във връзка с аферата с фалшивите репродукции. Тя не знаеше кой знае какво. „Рависан“ щеше да пусне първите си репродукции едва след изложбата на Ирек. Цялата тази идея във връзка с фалшификацията му се струваше като гонене на Михаля, но не виждаше каква друга причина биха имали да подслушват дома ѝ.

Докато асансьорът се издигаше нагоре, Райън се сети нещо.

— Вземи си някакви дрехи. Нещо всекидневно. Утре трябва да ходя в Бъртън он дъ Уотър.

— Чудесно. Ще може ли да вземем и Иги?

— Определено.

Изчака я да излезе от асансьора и я последва към коридора. Портиерът ги посрещна с вестта, че Табата била излязла за вечерта.

— Следвай ме.

Лорън му се усмихна през рамо и го последва към зимната градина. След това запали лампите.

Картината върху статива привлече незабавно погледа му. Дяволска работа! Та това бе неговият портрет! Изключителна прилика. Изучава го известно време, като се преструваше, че не е трогнат. Нима наистина изглеждаше толкова недостижим? Погледна към нея. Развълнува го изражението ѝ; в него прочете силното ѝ желание творбата да му е харесала. Как изобщо бе могъл да помисли дори за момент, че има нещо общо с Каролайн Армстронг?

— Не знам какво да кажа. Прекрасен е.

— Значи ти харесва?

Придърпа я в обятията си и я прегърна през кръста. Зацелува я страстно, но непрекъснато си напомняше да не забрави, че проклетото място се подслушва.

— Вземи си дрехите — рече той, като я пусна неохотно.

Докато тя приготвяше вещите си, Райън изучаваше портрета. Странно колко дебело бе грундирала платното. Би трябвало да знае по-добре това; все пак се занимаваше с изкуство от доста години.

— Готова съм — извика Лорън и той излезе от зимната градина.

По пътя към „Палас Грийн“ младата жена му разказа за Табата Фоули. Той реши, че младата жена има прекалено меко сърце. Напомняше му за майка му.

Влязоха в двора, минаха покрай часовоя с камерите и ротвайлерите, които обезумяха. След като паркира астон-мартина в гаража, Райън помогна на Лорън да излезе от колата. Мина пръв през окулярния скенер и я изчака. След това, с луксозния ѝ кожен куфар в ръка, мина през металния детектор, скрит някъде в стената.

Съоръжението започна да издава нискочестотни звуци и да святка. Младият мъж се обърна към спътницата си.

— Това са ключовете ти. Сложи ги на масата, а след това се върни и мини отново под арката.

— Имам само един ключ. — Извади ключодържателя от чантата си. — Ключовете за „Рависан“ са на друг ключодържател.

Озадачен, той я изчака да мине отново под металния детектор. Беше нужна доста голяма връзка ключове, за да се включи алармата. Но когато мина повторно, предизвика същия ефект. Ади се появи с Иги, безшумен като сянка.

— Какво има? — попита Лорън.

— Нищо. Вероятно шепа монети в чантата ти. Дай ми я заедно с палтото си.

Кимна на сикха да ги претърси. Той даде знак на прасенцето да стане. Изправено на пухкавия си задник, животното вдигна зурла и задуши усърдно, като размахваше опашка.

— Нищо — промълви Ади, без да отделя поглед от Иги.

— Опитай отново, Лорън.

Алармата прозвуча отново и Райън погледна към монитора. Боже мили! Той отчиташе доста високо на скалата. Достатъчно метал за пистолет или някакво друго, не по-малко смъртоносно оръжие.

— Проверявал ли си днес уреда? — обърна се той към сикха, който кимна в отговор.

— Какъв е проблемът? — възкликна младата жена. — Не нося никакъв метал.

— Не съм сигурен.

Уесткот се опитваше да се пребори с нарастващото си смущение.

Полилеят във фоайето хвърляше дебела сянка върху древните дъбови греди, кръстосани на тавана. Райън внимателно я огледа на неясната светлина, от непокорните къдрици до сексапилния силует. Всеки глупак можеше да види, че не носи оръжие. Абсолютно невъзможно бе да се скрие нещо под тази рокля. Освен ако не носеше някакво по-особено оръжие, скрито в бельото. Спомни си за ножа, който го бе изпратил в затвора. Невъзможно бе да бъде открит. Той се сгъваше и ставаше по-къс от десет сантиметра.

— Не мога да нарушавам законите за сигурност на Грифит. Не можеш да влезеш, докато не разберем какво е това. Съблечи си роклята.

24.

— Да си съблека роклята ли? Тук?

Не можеше да повярва, че ѝ беше наредил да направи подобно нещо.

— Ади — рече Райън, — аз ще се оправя с това.

Сикхът изчезна безмълвно по тъмния коридор. В този момент младата жена се сети кое би могло да активира алармата и се прокле. Как можеше да е толкова глупава? Защо не беше забелязала металния детектор при първото си посещение тук?

— Райън, мога да обясня.

— И би направила добре.

Изражението му бе не по-малко строго от думите.

— Нося „весела вдовица“.

— Какво, по дяволите, е това?

— Съвременна версия на старомоден корсет. Банелите му се простират оттук дотук — рече тя и показа с пръст областта от ребрата, непосредствено под гърдите, до долната част на ханша. Бузите ѝ горяха; чувстваше се като последна глупачка. — Предполагам, че банелите са метални.

Той я изгледа безизразно. Обхвана с длани кръста ѝ и го стисна.

— Боже мили. Истинско менгеме.

Времето, което беше прекарала в избиране на нещо прелъстително, внезапно се превърна в най-лошата идея, която бяха имали някога с Вора. През цялата нощ не бе могла да диша заради „веселата вдовица“, а сега пък бе лишена от изненадата.

— Всяка минута се ражда някоя пиявица. — Ухили се широко и зелените му очи блеснаха. — Повечето от тях са жени.

— Целта му е жената да изглежда по-сексапилна.

Той я гледа известно време, след което поклати глава.

Засмя се и я прегърна.

— Ти си побъркана, знаеш ли?

И без да ѝ даде възможност да отговори, я целуна, като я принуди да разтвори устни. Предчувствието ѝ не я беше излъгало. Това

беше мъжът за нея.

Когато езиците им се срещнаха, тя усети нещо студено и влажно на прасеца си. Дръпна се.

— Какво... — Погледна през рамо и видя, че Иги я душеше. —
Защо си е вдигнала носа към роклята ми?

— Никога досега не е виждала „весела вдовица“.

Целуна я отново, ръцете му замачкаха задника ѝ. Детекторът забръмча отново и предупредителните светлилки замигаха. Изглежда се бяха доближили неусетно. Райън изключи монитора.

— Да се качваме горе, по-далеч от този уред.

Лорън вдигна прасенцето и го приближи към врата си, за да може Иги да вдъхне по-дълбоко парфюма ѝ.

— Липсваше ѝ — промълви Райън, като поведе гостенката си по дългия коридор.

— На мен ми липсвахте и двамата.

Младата жена забеляза колебанието в очите му. Беше права. Той имаше нужда да знае, че някой държи на него.

Докато изкачваха стълбите към неговата стая, тя се заоглежда. Макар по стените да висяха картини, „Грейбърн Манър“ изглеждаше странно празен. Може би се дължеше на зловещата тишина. Единствените звуци, които долавяше, идваха от техните стъпки.

Минаха през окулярния скенер пред неговия апартамент и той я поведе през тъмното антре към спалнята. Запали нощната лампа и тя освети неоправеното легло и възглавницата на Иги в долния му край. Лорън постави животното върху леглото. То се мушна веднага под чаршафите и измъкна оттам нещо.

— Сутиенът ми! — Дръпна от устата ѝ творението от сатен и дантела. Някога то бе в най-бледия възможен прасковен цвят, но сега бе сиво, вероятно защото бе мъкнато дълго по пода. — Как можа да допуснеш да го унищожи? Беше невероятно скъп. Сега нямам с какво да съчетавам бикините от комплекта.

— Бикини ли? — ухили се Райън. — На Иги ще ѝ допаднат много. — Бавно плъзна ръка по гърба на младата жена към ципа на роклята ѝ. — От друга страна, като си помисля, може би ще предпочете една „весела вдовица“.

Смъкна творението на Анушка Хемпъл и го захвърли върху стола, където се бе крило прасенцето при последното посещение на

Лорън. Младият мъж я изяждаше с поглед, едва сдържайки смеха си; тя се почувства глупаво.

— Не трябва ли да запазим стола за Иги? — попита най-сетне Лорън, за да сложи край на неловкото мълчание.

— Не. Тази нощ тя настоява за едно от предните места.

Младата жена погледна към животното. То се бе настанило на възглавницата си и ги наблюдаваше с меките си кафяви очи, наклонило глава на една страна. Човек, който спеше със свиня. Добре де, с едно изключително скъпо миниатюрно виетнамско свинче, не с някое прасе от кочината. Това обаче не правеше Райън по-малко ексцентричен. Не трябваше да се чувства така глупаво в тази обстановка.

Силно олекотена версия на старомодния корсет, „веселата вдовица“ беше изработена от черна френска коприна, а опасните банели бяха скрити от деликатна дантела. Черните сатенени жартиери държаха прозрачни черни чорапи.

— „Весела вдовица“ значи, а? — Омота около пръста си копринената връв, без да може да отдели поглед от прозрачния дълбоко изрязан сутиен, който не успяваше да скрие дори зърната на гърдите ѝ. Дръпна връвта. — Не мога да проумея защо вдовицата, която носи това съоръжение, трябва да бъде весела.

Това на Лорън също не ѝ беше ясно. Пое си дълбоко дъх; през цялата вечер бе имала чувството, че някой я стиска с всички сила през талията.

— Но пък е дяволски сексапилно.

Захвана се с жартиерите, като докосваше бедрата ѝ. Сведе лице към едната ѝ гърда, Лорън го целуна по главата и си пое рязко дъх, тъй като тялото ѝ реагира веднага на неговото докосване. Езикът му се зае със зърната ѝ и ги накара да настръхнат. Когато вдигна глава, тя обхвана лицето му с ръце и долепи нетърпеливо устните си към неговите.

Лорън свали якето му с треперещи пръсти, после, прекъсвайки, за да обсипе лицето му с влажни целувки, разкопча ризата. На Уесткот му се искаше да бе по-опитна в изкуството на прелъстяването. Токата на колана му ѝ създаде проблеми, но най-сетне се справи с нея и свали ципа на дънките му. Обхвана с длан възбуждения му член и леко го стисна. Той се притисна по-силно към ръката ѝ, призовавайки я

безмълвно да приложи по-голяма сила. Тя го направи. Тогава Райън я вдигна и я понесе към леглото.

Настани се до нея. Тя почувства известно колебание, което не бе усетила първия път, когато се бяха любили.

— Няма да се сдържаш заради това, което ти разказах за Рупърт, нали?

— Не искам да мислиш за това, което ти е причинило онова копеле. Просто не желая да бъда груб с теб.

— Първия път, когато се любихме, не знаеше нищо за миналото ми и беше чудесен. Бъди естествен.

Райън повдигна косите от врата ѝ. Докато я целуваше, долови аромата на див зюмбюл. Пулсът му се ускори незабавно и му напомни колко силно я желае. Беше му влязла под кожата, трябваше да си го признае.

Целуваше я със същата страст като първата нощ, а Лорън осъзна, че никога не се бе чувствала по този начин. Преди, когато се беше любила, не смееше да се отдаде напълно. Не искаше да изгуби контрол. Но сега страстта, породена от любовта, я караше да забрави страховете си. „Отдай се напълно. Забрави миналото.“

— По дяволите!

Питър Стърлинг ругаеше рядко. Обаче неговият агент Ади току-що го бе известил, че Райън бе завел отново онази Уинтроп в „Грейбърн Манър“. Какво, по дяволите, си мислеше, че прави Уесткот? Всеки път, щом някой влезеше там, това нарушаваше строгите им мерки за сигурност.

Защо Лорън Уинтроп? Не бяха открили нищо нередно за нея, но предчувстваше, че не всичко е както трябва. Прекалено много съвпадения. Някой — все още не бяха успели да открият кой — подслушваше дома ѝ. Сега пък беше в „Грейбърн Манър“. Отново.

Наля си бренди и се отпусна на тапицирания с кожа стол. Постапи крака върху кожената възглавница и започна да размишлява върху положението. Усещаше как потъва бавно, подобно на човек, попаднал сред плаващи пясъци. Всеки път, когато се обърнеше, се появяваше някакво усложнение. С тях можеше да се справи, но не и с

жените. Бяха прекалено непредвидими. Оставяха се да ги водят сърцата им, не главите.

Намести се и отпи от брендито. Спомни си своя най-успешен случай. Една жена. Една изумително красива жена бе ключът. По време на Втората световна война бе изпратен в английското посолство във Вашингтон, където дипломатите оказваха натиск върху Рузвелт да се присъедини към военните действия срещу Хитлер. Под указанията на сър Уилям Стивънсън Питър предвождаше тайни английски агенти, чиято задача бе да шпионират германците, които се въртяха из столицата.

Забеляза великолепната Ейми Торп на един от многобройните пикници, организиран в Рок Грийн Парк за персонала на посолствата в града. Любимка на мъжете, Ейми не му се стори подходяща за шпионин, докато не стана съпруга на британското аташе Артър Пак, който бе преместен в Полша. Там тя се отегчи от скучния си съпруг и започна да флиртува с мъже от най-висшите политически кръгове.

Питър смяташе, че правителството във Варшава притежава плановете за апаратура, която щеше да помогне на Англия да спечели войната. Полските учени продължаваха да работят върху кодова машина, наречена „Енигма“. Благодарение на нея немците разполагаха със система за комуникация, която не можеше да бъде разгадана дори от цял легион криптографи. Онова, което водеше Ейми, бе патриотизмът ѝ; събираше с огромна лекота информация за плановете, което даваше достъп на англичаните до всяко съобщение, изпращано от Хитлер. Те научаваха преди всички други за тях. Най-впечатляващите информации в разузнаването по време на войната бяха доставяни от жена.

Воден от спомените за тази изключително успешна операция, Питър бе наел Джулия Хартли за случая Барзан. Никой не би предположил, че тази блондинка с големи очи, аристократични маниери и завиден ум е завършила Лондонското училище по икономика. Нейната специалност бяха компютрите, но дори това не ѝ бе помогнало да разкрие заплетените финансови операции на Карлос Барзан. Стърлинг никога не ѝ бе намеквал да използва сексуалните си умения за извличане на информация, но докладите, които изпращаше, показваха, че в никакъв случай не си играе само с компютъра. Очертаваше се като една бъдеща Ейми Торп.

Джулия го бе уведомила за поредното посещение на Дейвид Маркър в Лондон. Миналия път хората на Стърлинг бяха засекли някаква едрогърдеста блондинка да влиза в апартамента, в който бе отседнал помощникът на Барзан. Този път Джулия му беше запазила апартамент в хотел „Хайд Парк“ и хората на Питър бяха уредили да бъдат в съседната стая. Конкордът се бе приземил преди около час, така че Маркър сигурно вече беше пристигнал в хотела. Това можеше и да се окаже незначително, но Стърлинг нямаше да се почувства спокоен, преди да разкрие самоличността на блондинката.

Жени. Те бяха прекалено много в този случай. Мислите му го върнаха отново към Лорън Уинтроп. Беше наел допълнително хора, за да я проучат, и те бяха разговаряли буквално с всеки, който я познаваше. Нищо. Всичките ѝ познати я харесваха и я описваха като енергична и изключително трудолюбива. С изключение на семейство Армстронг. На едно интервю — вероятно взето от „Харпърс енд Куин“ — Каролайн и Рупърт бяха заявили, че била непослушно дете и избягала, за да се занимава с изкуство.

Те криеха нещо. Почувства го в мига, в който прослуша записа. Опитът му подсказваше да назначи още някого, който пък да проучи тях. Ако я караше така, докато завършеше този случай, щеше да е проучил половината жители на планетата. Но нямаше друг избор. Все някъде трябваше да има ключ към загадката. Но къде?

Налагаше се обяснението, че Барзан бе наел Лорън Уинтроп, с цел да спечели благоразположението на Грифит, тъй като тя бе дъщеря на Каролайн. Но очевидно случаят не беше такъв, защото модулаторът на гласа и окулярният скенер бяха оневинили младата жена. Питър обаче не вярваше стопроцентово на техниката. Инстинктът му казваше, че Лорън Уинтроп е човек на Барзан.

Тази нощ агентите му го бяха информирали, че се приближила до Уесткот, облечена със сексапилна рокля. Естествено, Райън се бе хванал на въдицата и я бе поканил у дома си. Мозъкът на този човек, изглежда, беше между краката.

Не, не беше прав. Уесткот щеше да внимава. Колкото и голям плейбой да беше, най-важното за него беше залавянето на Барзан.

Дейвид Маркърс заизкачва уморено стъпалата, водещи от фойето на хотел „Хайд Парк“ към мецанина, и зави наляво. Подаде квитанцията на рецепцията и погледна часовника си. Веднага щом получи номера на стаята си, щеше да се обади на Табата, която чакаше край един уличен телефон в метростанцията на „Найтсбридж“.

— Стаята има ли изглед към Хайд Парк? — попита Дейвид, когато му дадоха ключа.

— Не, сър. Вие не уточнихте...

— Разбира се, че уточних. Искам гледка към парка. Защо иначе ще отсядам тук? — ядоса се Маркърс.

Джулия беше оплескала нещата. Сменяше хотелите при всяко свое посещение в Лондон не само за да не запомнят младата му посетителка, а и за да ошастливи Табата. Не можеше да рискува да се показва на публични места с толкова млада особа, затова му бе станало навик поне да ѝ доставя удоволствието, като отсяда в най-добрите хотели, макар самият той да не държеше на това. В „Сент Джеймс Клъб“ обаче гостуваха много рокзвезди. „Риц“ пък беше прекалено позлатен и натъпкан с народ. Беше избрал „Хайд Парк“, защото той предлагаше най-хубавата и близка гледка към Ротън Роу и „Серпънтайн“. Сутрин Табата щеше да се прехласва при вида на войниците, упражняващи конете си на Ротън Роу. Ако имаха късмет, принц Чарлз също щеше да излезе да пояди на специалната пътека.

— Господин Маркърс, можем да ви дадем стая, но не и апартамент, с изглед към парка.

— Ще я взема. Кой номер е стаята?

Щом взе ключа, зави зад ъгъла и се обади на Табата. Тя вдигна слушалката веднага. След това побърза да се качи горе и да поръча късна вечеря. Вечерята още не бе пристигнала, когато прозвуча краткото почукване на Табата — метростанцията на „Найтсбридж“ беше само на една пряка от хотела.

— Здравей — рече тя, след като отвори вратата.

— Здравей — отвърна той, докато погледът му обхождаше тялото ѝ. Беше със светложълта блуза, която я правеше да изглежда по-млада. Толкова млада. И подчертаваше бюста ѝ. При тази гледка пенисът му се надигна. — Влизай. Поръчал съм вечеря.

Момичето затвори вратата след себе си и захвърли на леглото чантата, която издаваше, че идва от магазин „Хародс“. Обърна му гръб,

приблужи се до обширния прозорец и погледна към парка. Маркърс се усмихна вътрешно. Дай нещо вълнуващо на детето. Защо не?

Отговори на новото почукване на вратата и насочи сервитьора, който буташе количката с вечерята, към малката маса в ъгъла. Даде му бакшиш и го отпрати. После предложи на гостенката си ястието от омар. Мисълта, че ще трябва да изяде дори още една хапка, го накара да разпусне с едно деление колана си... отново. Полетът с „Конкорд“ бе гастрономическа лудост на свръхзвукова честота.

Измъкна тапата на шампанското и наля в две чаши.

— За твоя магазин.

Табата се усмихна, нещо наистина рядко. Дейвид знаеше, че споменаването на магазина щеше да има почти магическо въздействие.

— Измисли ли му вече име?

Тя преглътна хапката и отвърна:

— „Гривни“.

— Харесва ми — излъга той. — Това е Подаръкът, който ти обещах. — Постади петстотин лири стерлинги на масата до купичките с крем карамел. — Лорън завърши ли вече картината?

— Не. Беше заета покрай изложбата.

— Все пак я окуражавай да рисува.

Тъй като микрофончетата бяха уловили разговора й с Уесткот, Дейвид вече знаеше телефонния номер на Грифит. Оставаше само да бъде довършена и картината и капанът беше готов.

— Ще опитам, но е заета с изложбата.

„Търпение“ — помисли си Маркърс, като наблюдаваше как приятелката му атакува щипците на омара. Нещата се развиваха дори по-бързо, отколкото бе предвидено в плана. Докато бе търсил начин да проникне през охраната на Грифит, Барзан бе разбрал за някогашната връзка на своя враг с Каролайн Армстронг. Рупърт бе позеленял, когато Карлос му бе разкрил измамата на Каролайн. А след това му беше предложил да го направи дори още по-богат, като използва експортната му компания за незаконно пренасяне на наркотици, ако Рупърт оставеше съпругата си да отиде в Лондон и да примами Ти Джей извън крепостта му в „Палас Грийн“. Армстронг бе отказал, но бе предложил да използват за тази цел доведената му дъщеря. Оказа се, че Лорън Уинтроп действително бе по-разумният избор.

— Ще дойда пак идната седмица. Оттук отивам в Швейцария, но ще се върна за изложбата на руснака — обяви Дейвид, като реши да се откаже от резервацията в „Браун“, която му бе направила Джулия, и вместо това да наеме апартамент в своя любим „Савой“.

— Съблечи се! — нареди момичето.

Маркърс се приближи до леглото и се зае да изпълнява заповедите ѝ, като хвърляше дрехите си върху тапициран в малиново фотьойл. После легна и зачака приближаването ѝ. Вече знаеше какво ще последва. Тя щеше да го дразни, докато го подлуди. След което щеше да изчезне в банята и да се съблича бавно и продължително.

Табата изгреба и последната капчица крем карамел и се вгледа в празната купичка, сякаш възнамеряваше да я оближе. Хвърли салфетката върху масата, изправи се и прекоси стаята. Възбуден, Дейвид я наблюдаваше в очакване да си разкопчае блузата. Тя се наведе, като му даде възможност да зърне за момент мъчително хубавата гледка на добре оформените ѝ крака, и взе чехлите с тъмносиния монограм на хотел „Хайд Парк“ върху тях. Пъхна ги в пазарската си чанта.

После се настани нехайно до него и прокара пръсти нагоре по голите му крака до тестисите, а след това — и по цялата дължина на члена му.

— Май си в тежко положение, а?

Той кимна, без да откъсва очи от великолепните ѝ гърди. Толкова млада.

Табата се изправи и влезе в банята, като взе и чантата. Щеше да прибере всички сапуни и тоалетни принадлежности, давани в хотела. Не му пукаше. Нито пък имаше нещо против факта, че тя щеше да остане там половин час, ако не и по-дълго, докато той я чакаше. Щеше да я чака.

Тя се появи двацет и три минути по-късно, гола, но сресала косите си напред така, че да прикриват гърдите ѝ. Божичко! Очевидно възнамеряваше да си поиграе хубавичко с него. Никоя не го правеше толкова добре като нея. Никоя.

— Обърни се! — помоли тя.

Маркърс се подчини. Легна в очакване на някой шамар или може би удар с чехъла. Вместо това по гръбначния му стълб се разля прохладна течност. Тя започна да масажира леко гърба му, като

разнасяше със сръчните си пръсти лосиона по напрегнатите му мускули. Мили боже! Къде бе научила всичко това?

Ръцете ѝ слизаха все по-надолу и по-надолу. От време навреме докосваха задната част на тестисите му и той изохкваше. Табата отдръпна длан и той се отпусна, като изпусна агонизираща въздишка. Ръката обаче се върна отново — възбуждащо, леко докосване. Маркъс затаи дъх. Чакаше. Питаше се какво щеше да последва.

Внезапно тя го яхна и се наведе напред; косите ѝ се разпиляха по гърба му, като го гъделичкаха. По кожата си усети допира на две настръхнали зърна — нагоре-надолу, напред-назад. Табата се движеше бавно, измъчваше го с косите и големите си зърна.

Толкова млада. Това му харесваше.

Когато излязоха на шосето, Лорън погледна през колата. Лекият ветрец носеше бели пухчета, които се издигаха нагоре към пролетно синьото небе. Накъдето се обърнеше, виждаше току-що разлистени дървета в светлозелено, които само след месец-два щяха да добият тъмnozеления цвят на зрелостта. Полюшващите се зюмбюли и други диви цветя превръщаха бавно преминаващите край колата ливади в типичната ярка пролетна палитра. Яркожълти пеперуди се носеха мързеливо из въздуха, разперили широко криле, за да приветстват топлото слънце.

— Никога не съм предполагала, че Котсуолдс е толкова красив.

Усмивна се на Райън и той отвърна с искрена топлина на усмивката ѝ. Въпреки фиаското с „веселата вдовица“ предишната нощ бе завършила прекрасно.

— Май не си излизала много от Лондон, а?

— Не. Веднъж ходих с влак до Бокс он Страуд в Уест Кънтри, където съм живяла с баба си. Искаше ми се да пътувам, но бях много заета.

— Някой ден в най-скоро време ще те заведе в Рей. Той изглежда съвсем различно от Уест Кънтри.

Младата жена кимна, доволна, че правеха заедно планове. През по-голямата част от нощта бяха разговаряли, за да се опознаят по-добре. Колкото и труден и упорит да изглеждаше Райън, очевидно не беше лишен и от нежност. Тази сутрин бе станал рано и бе натоварил

астон-мартина с подаръци от всички най-хубави магазини в Лондон, като се започне от „Асприс“, откъдето бе купил антична камея, и се стигне до „Бриг“, откъдето бе донесъл ръчно изработен чадър. Вероятно обичаше страшно много леля си Тили, за да накупи всичко това за рождения ѝ ден.

— Леля ти Тили на кого е сестра — на баща ти ли е или на майка ти?

— Не, тя е най-добрата приятелка на майка ми.

— О! — промълви Лорън и Иги, която дремеше в скута ѝ, отвори леко едно око.

Снощи Райън ѝ бе разказал как бе изгубил майка си. Беше изумена от това, колко остро чувстваше все още липсата ѝ. И защо не? Нали тя самата все още страдаше по баща си след всички тези години?

— Леля Тили е най-близкият ми човек. Майка ми никога не е получавала приличен подарък. Налагаше ѝ се да пести за всичко. Правя каквото мога за леля Тили. Тя живя в продължение на години в Стоу он дъ Уолд, но желанието ѝ бе да се премести в Бъртън он дъ Уотър, така че ѝ купих къщичка там.

Младата жена го разбираше. Той глезеше леля си Тили, защото не бе успял да купи нищо за майка си. По същия начин Пол я бе глезил и ѝ бе носил винаги големи подаръци, като се прибираше от Париж, тъй като знаеше, че майка им не ѝ обръща внимание. Райън и брат ѝ си приличаха в много отношения. На тях можеше да им има доверие. И да ги обича.

Уесткот спря колата пред жълт пътен знак, на който бе нарисувана черна жаба. Хиляди жаби с размерите на средно голяма монета скачаха по шосето.

— Не се плаши от леля Тили — предупреди я той. — Когато тази сутрин ѝ се обадох, за да ѝ кажа, че ще те доведе, тя буквално изгуби разсъдък си от щастие. Умира от желание за внучета. Вече си ни представя женени.

„А ти? Ти искаш ли брак и деца?“ Все пак си наложи да не го пита. Най-добре беше да не насилва нещата. В крайна сметка двамата едва започваха да се опознават. Защо тогава всичко това ѝ се струваше толкова... нормално, толкова правилно?

След като и последната жаба пресече пътя, Райън запали мотора. Южно от Челтнам младият мъж зави по шосето с надпис „Лекхамптън

Хил“ и отново спря автомобила.

— Нека да се поразходим — рече той и ѝ помогна да излезе. — Гледката ще ти хареса.

Лорън пусна полузаспалата Иги на земята и животинчето се помъкна след тях. Щом свиха зад завоя, пред погледа им се появи карстов извор.

— Дяволският комин.

И Райън посочи към скалната колона, превърната от времето и вятъра в нещо, което наподобяваше комин.

— Страхотно е — възкликна Лорън, — а гледката е невероятна.

Под скалата се разстिलाше зелена долина, осеяна с каменни фермерски къщи и насечена от живи плетове и само тук-там — от каменни стени. Крави, наскоро издоени, мучаха и викаха телетата си. В центъра на долината лежеше Челтнам с типичните си къщи със сламени покриви, мегдан и църковен шпил.

Райън я прегърна през раменете и посочи към долината.

— Това там е Молвърн Хилс. Ето откъде идва любимата ти молвърнска вода.

Някакво шумолене в храстите отвлече вниманието им от панорамната гледка. Като тичаше тежко сред гъсталака след едно горско птиче, Иги успя да подплаши няколко пъстри пеперуди.

— Откажи се, Иги — обади се Райън. — Никога няма да можеш да уловиш птица. Прекалено си тромава.

Прасенцето продължи да се щура насам-натам, като душеше и размахваше опашка.

— Тя няма възможност да излиза често навън — додаде младият мъж. — А е хубаво за нея.

След малко потеглиха отново и без да спират повече, пристигнаха в Бъртън он дъ Уотър.

— Наричат го „Котсуолдската Венеция“ — обясни Уесткот, а после се замисли за Венеция в Калифорния, където бе израснал.

Не можеше да става и дума за сравнение. Река Уиндъръш разделяше селцето и течеше безметежно край каменните къщи с покрити с плочи покриви и къщите в елизабетински стил. Имаше мостове с арковидни перила, които осигуряваха приятни местенца за дошлите на пикник туристи, докато децата цапаха във водата под тях.

В градините цъфтяха ранните пурпурни и по-екзотичните мускусни орхидеи.

Райън паркира астон-мартина пред каменна постройка със синя врата. Не бе успял да излезе от колата, когато една пълна жена се втурна навън, като бършеше длани в престилката си. Младият мъж я притисна в мечешката си прегръдка. В това време Лорън се показва на свой ред от автомобила и постави Иги върху калдъръмената настилка.

— Лельо Тили — рече Райън, — това е Лорън Уинтроп.

Възрастната жена засия и протегна ръка. Гостенката ѝ разбра, че страховете ѝ да не би леля Тили да не я хареса, са били неоснователни. Стана ѝ ясно, че тя щеше да одобри когото и да е, щом го е харесал Райън.

Прасенцето се зае да души всичко в предния двор, докато те внасяха подаръците. Къщата бе обзаведена със стари английски мебели от бор и коулпортски порцелан и изглеждаше много уютно.

— Какво каза лекарят? — попита младият мъж, като поведе леля Тили към един стол и ѝ връчи първия подарък.

— Имам язва. Това е всичко. Нищо тревожно. — Усмихна се на Лорън, докато разопаковаше подаръка си. — Имах малко проблеми със стомаха и Райън ме накара да отида на лекар.

Очите ѝ се насълзиха при вида на красивия чадър. Същият ефект имаха и камеята, комплектът луксозна хартия и пликове от „Смитсънс“, асортиментът мармалади и сладка от „Фортнъм енд Мейсън“, сушените розови листа за ароматизиране на въздуха от „Колфакс енд Фаулър“, покривката от „Дженеръл Трейдинг Къмпани“, емаилираната кутия от „Иксимиъс“ и шапката от „Филип Съмървил“. Най-голямо впечатление обаче направи парфюмът с аромат на гардения. Иги подуши веднъж, завъртя се и се престори на умряла.

— Мисля, че предпочита миризмата на див зюмбюл — пошегува се Лорън. — Би трябвало да ѝ купиш и на нея.

Райън се усмихна на леля Тили.

— Няма да стане, Лорън. Ти ѝ го обеща.

— Добре. — Младата жена погъделичка прасенцето по корема и моментално го съживи. — Ще ти донеса парфюм от див зюмбюл, който да си подхожда с...

Спря, преди да бе казала „веселата вдовица“. Когато се бяха събудили тази сутрин, бяха заварили Иги върху разтворения корсет с

черен сатенен жартуер между зъбите.

— Обожавам Иги — обади се тяхната домакиня. — Записах се в списъка на желяещите да се сдобият с такова прасенце. В началото, когато Райън я донесе тук, си помислих, че ще мирише или ще носи бълхи, но тя е по-чиста от котка.

— Тази порода прасенца нямат ли бълхи? — попита Лорън.

— Не. В кожата им има нещо, което не допада на бълхите. — Той погали меката козинка на своята любимка. — Те са страхотни за отглеждане по домовете. По-умни са от кучетата и по-лесно придобиват нужните навици. Имат по-чувствителни носове и от хрътка.

— Готови ли сте да хапнете нещо? — попита леля Тили.

Беше приготвила овчарски пай, агнешко с билки, хляб със семе от копър и пресни зеленчуци с риган.

— Обичаш ли да готвиш? — попита я възрастната жена.

— Много. В момента нямам време за това, но се надявам съвсем скоро да мога да отделям повечко. Бих искала да взема рецептата за овчарския пай. По-вкусно нещо не съм яла.

Младият мъж се ухили, когато леля Тили рече:

— Майката на Райън ми я даде преди години. Рецептата е традиционната, само към картофеното пюре трябва да се добави половин чаша сметана.

Всичко беше толкова вкусно, че Лорън преяде и не ѝ остана място за пресния компот и фруктовата салата с бишкоти и сметана, приготвени едва тази сутрин. Уесткот предложи да излязат да се поразходят край реката и младата жена се съгласи на драго сърце, тъй като нямаше търпение да се наслади на излета извън града.

Времето се задържа ясно и слънчево, нещо необичайно за пролетта, когато дъждът и слънцето се редуват непрестанно. Тръгнаха по пътеката успоредно на реката, следвани от тромавата Иги. По гладката повърхност на водата се стрелкаха водни насекоми. Скоро бяха последвани от любопитни деца, които ги засипаха с въпроси за прасенцето.

След като обиколиха селцето, леля Тили ги преведе обратно по един по-кратък път, така че изоставиха живописната река, за да минат по някаква странична уличка. Стигнаха до порутена къща с гълъбарник в обраслия с плевели двор. Обитаваха го стотици гълъби, а

земята беше побеляла от курешките им. Иги изсумтя, после изпищя и побягна да се скрие зад полата на Лорън.

— Какво ще кажеш? — попита леля Тили.

— Дяво... Ще кажа, че това е най-голямата купчина птичи тор, която съм виждал...

Младата жена сподави с усилие смеха си, докато прасенцето завираше зурла в глезена ѝ и сумтеше доволно. Беше готова да се хване на бас за каквото и да било, че леля Тили не бе чувала никога „своето момче“ да псува.

— Градската управа не се ли опитва да се погрижи за това?

Леля Тили поклати глава.

Прекараха остатъка от следобеда в разговори, похапвайки сладки и солени деликатеси, които тяхната домакиня вадеше непрестанно. Въпреки сърдечните ѝ усмивки — особено към Райън — на Лорън тя ѝ се стори уморена. Щом приключиха с вечерята, младата жена настоя да измие чиниите. Като привърши и се върна в дневната, ги завари седнали един до друг на дивана.

— Трябва да се връщаме — обяви Райън.

Леля Тили скочи.

— Чакайте. Имам нещо за вас. — Върна се след две-три минути с плетена кошница с капак. — Изпекла съм ви разни лакомства.

Младият мъж я прегърна и я целуна.

— Беше чудесно. Ще ти се обадя до края на седмицата.

— Благодаря за гостоприемството — рече Лорън. — И за рецептите.

— Ще бъдеш добра с моето момче, нали?

Навън слънцето се бе превърнало в златно сияние на хоризонта, а лилавият полумрак се сгъстяваше и спускаше пурпурни сенки по земята. Нощта обещаваеше да бъде топла и ясна. Носеше се уханието на ранните пролетни цветя. По сивите камъни на оградата на къщата проблясваха миниатюрни петънца.

— Светулки — обясни Уесткот. — По това време на годината тук е пълно с тях.

Лорън се настани на мястото си в колата; изобщо не ѝ се искаше да се разделя с красотата и спокойствието на Котсуолдс. Райън се настани до нея и остави кошницата на задната седалка, а Иги скочи в скута на своята приятелка. Младият мъж се наведе и целуна Лорън.

— Благодаря ти, че беше толкова мила с леля Тили. Направи я щастлива.

— Ти си този, който я направи щастлива. „Бъди добра с моето момче.“ Очаровал си я. Ако те чуе как говориш, ще...

— Това няма да промени нищо. Била е влюбена в брата на майка ми, Гарт. Аз приличам страшно много на него. Каквото и да направя, тя пак ще ме обича.

— Защо не са се оженили?

— Убили са го по време на войната. Тя така и не успяла да го прежали.

Младата жена затвори очи; усети тревогата на леля Тили и годините, прекарани в самота. Някои мъже бяха орисани от съдбата да бъдат обичани вечно.

— Ако с теб се случи нещо, аз също никога не бих могла да те прежая. — Вместо да сдържи чувствата си, както би сторила преди, тя призна: — Обичам те.

25.

„Дупката на мъртвеца“. Това място в Тауър Бридж, откъдето телата от кървавата кула биваха изхвърляни в Темза, бе известно като най-студената точка в Англия. Дори в пролетния ден тук бе студено.

— Какво става с Лорън Уинтроп? — попита Питър Стърлинг.

Райън сви рамене; беше очаквал подобен въпрос. Точно сега наистина трябваше да се откаже от компанията на Лорън. Всеки момент очакваха Барзан да предприеме нещо.

— Погребал съм предостатъчно безгрижни мъже. Нима ти ще си един от тях? Освободи се от нея, преди да си изложил на риск всичко.

— Добре — неохотно се съгласи Уесткот.

Как щеше да го направи? И какво щеше да й обясни; може би трябваше да скалпи някаква история? Да я помоли да изчака, но това можеше да отнеме още три години. Нямаше да бъде честно. Ако нещата се развиеха както се надяваше, можеше да се върне при нея и тя щеше да разбере. Или само така си мислеше?

— Открихте ли кой подслушва апартамента й?

— Не. — Стърлинг запали лулата си. — Претърсихме из основи галерията, издателска къща „Рависан“ и дома на Макаров, но не открихме никаква подслушвателна апаратура. Човек би предположил, че ако някой възнамерява да се занимава с фалшифицирането на репродукциите, би поставил микрофончета поне в издателската къща.

— А адвокатът, с който е ходила, Грант Фрейзър?

— Нищо. Той е тук от името на „Лойдс“ за подготовката на делото срещу „Пан Америкън“ във връзка с катастрофата край Локърби. Ще се върне скоро в Щатите за самото дело. — Питър дръпна от лулата си и додаде: — Проверихме дори брата на Лорън, Пол. Нищо.

— Рупърт Армстронг — промълви Райън, воден единствено от инстинктите си.

И продължи, като разказа на Стърлинг за незаконното пренасяне на слонова кост.

— Знаем за това и го държим под око от години. Какво общо може да има това обаче с Лорън Уинтроп?

Младият мъж се поколеба. Тя бе споделила с него подробности от личния си живот и се подразбираше, че той няма да каже на никого. Имаше ли право да предаде доверието ѝ, като разкаже всичко на английското разузнаване? Реши, че има. Нищо чудно животът ѝ да беше в опасност.

Описа най-общо кошмарните преживявания на Лорън и добави:

— Смятам, че Армстронг е достатъчно подъл и зъл, за да иска да ѝ причини нещо лошо.

Питър дръпна от лулата си и го погледна скептично.

— Защо точно сега? Разполагал е с години, за да го направи.

— Защото сега тя има пари и я очаква успех. А той иска да си отмъсти.

— Не ми се струва убедително, но след като така или иначе оглеждаме Армстронгови, ще кажа на момчетата да ровят малко по-надълбоко.

Стърлинг удари лулата в перилото на моста и я изпразни.

След като се разделиха, Уесткот се върна в колата си и влезе вътре, като се чудеше накъде да тръгне. Гъстите оловни облаци обещаваха дъжд, в противен случай щеше да отиде да потича в Хайд Парк, за да може да размишлява на спокойствие. Не искаше да прекара следобеда в „Грейбърн Манър“, където нямаше с кого да си каже една дума. Къщата приличаше на гробница. Действаше дяволски депресиращо с всичките окачени по стените картини, които мрачно напомняха за миналото. Включи мотора, решил да навести Ирек Макаров, който живееше наблизко. Щом влезе в сградата, отвътре се появи Финли Тибетс.

— Здравей — рече той и както винаги се престори на мил и любезен.

Райън кимна и влезе във входа; подмина асансьора, тъй като възнамеряваше да се изкачи пеш. Почука на вратата на руснака, който отвори веднага.

— Райън. — Удари го силно по гърба. — Радвам се да те видя.

— Финли Тибетс тук ли беше? — попита младият мъж, като влезе в апартамента.

— Дадох му интервю.

— Така ли?

Тази новина наистина го изненада. Мислеше, че според плана до откриването на изложбата трябваше да крият Ирек от медиите.

— Лорън го уреди. Говорих точно така, както ме научи д-р Дигсби. Сега с Финли сме приятели.

— Разбирам — отвърна той, макар да не си представяше Финли, който се вълнуваше само от показността и парите, да е харесал художника.

— Нещо специално ли те е довело тук?

— Дали би искал да обядваме заедно?

Макаров погледна към високите прозорци с изглед към Темза. По оловносивата вода на реката падаха дъждовни капки. Неприятно време, което отговаряше на настроението на Райън.

— Аз ще приготвя обяд — ухили се Ирек. — От снощи ми е останала храна. Приготвяме повече, много повече, отколкото изяждаме.

Поведе госта си към малката кухня, като обясняваше оживено как двамата с Вора се учели да готвят. Уесткот се огледа. Лейтън бе внесла видима промяна. Бяха изчезнали някои от безвкусните неща, привлекли вниманието на руснака, когато Райън го водеше из магазините. Но той самият беше с поредния нов часовник, този път — фалшив „Ролекс“.

Ирек извади останките от пай със заек, огромно количество яхния с боб и риба и половин бутилка вино от 1984 година. Храната беше великолепна, но Уесткот откри, че разговорът с Макаров го потиска. Той преливаше от щастие, като говореше непрестанно за Вора. Как се учели да готвят. За набезите им из провинцията. За излетите край малки живописни езерца в Лейк Дистрикт. Все неща, за които Райън би дал всичко, за да може да ги прави заедно с Лорън.

Погледна към часовника. Тя трябва да беше вече на летището, където щеше да посреща брат си; той пристигаше седмица преди откриването на изложбата, за да може да разгледа града. Предполагаше, че трябва да се види с нея тази вечер. Как можеше да откаже на жената, споделила с него най-съкровени тайни? Жената, която го обичаше?

Болката от самотата, която го бе навещавала толкова често през последните години, се върна с по-голяма сила. Ако можеше да замени

всичко материално, което притежаваше, за да спаси връзката си с Лорън, щеше да го направи. Само един човек можеше да го накара да й причини болка.

Баща му.

Пол слезе от самолета, качил на раменете си някакво момченце, като се усмихваше отдалеч на сестра си. До него вървеше ниска жена, която носеше спящо момиченце. Лорън продължи да се усмихва, докато наблюдаваше непознатата. Лицето ѝ със сърцевидна форма бе оградено от непокорни къдрици, а ярката оранжева дреха не можеше да прикрие пълното ѝ тяло. Това не можеше да е Джийта Хелспет. Покойната съпруга на брат ѝ, Марси, бе изваяна брюнетка, която бе работила като манекенка за Клод Монтана по времето, когато живеела в Париж. Всички жени, с които бе ходил, бяха слаби, стройни и изумително красиви.

Щом се приближи до сестра си, Пол свали момченцето от раменете си, постави го на земята и я прегърна.

— Боже! Колко се радвам да те видя. Липсваше ми. — Обърна се към спътницата си. — Скъпа, това е Лорън.

— Здравей. Аз съм Джийта. — Топло се усмихна тя. — Това е Деми, съкратено от Демитри — посочи към момчето тя. — А това е Моник.

Моник дръпна Пол за панталона.

— Пишка ми се.

Докато заведат децата в тоалетната, вземат багажа и се натоварят в лимузината, която Лорън бе наела за цялото време на престоя им, се стъмни. Силният дъжд вече бе престанал.

Табата ги посрещна на вратата и упъти Джийвс и шофьора да занесат куфарите в стаята за гости. Децата се втурнаха из апартамента и за кратко време успяха да проверят всички чекмеджета и шкафчета. Само след десет минути нямаше огледало, което да не е в пръсти.

— Ще се успокоят — увери я Пол, когато Джийта се оттегли да се изкъпе и да си почине преди вечерята. — Къде е телевизорът?

— В кабинета — отвърна младата жена, учудена от търпението, които проявяваше брат ѝ към малките чудовища.

— Изглеждаш щастлива — рече той. — Така ли е наистина?

— Той е прекрасен човек. Аз...

— Грант ли? Когато се обади да ти вземе адреса, предположих, че ще се съберете отново.

— Не, не е Грант — отговори тя и го поведе към зимната градина. Спря пред портрета. — Райън Уесткот.

Брат ѝ го наблюдава известно време.

— Не изглежда особено приветлив.

— Напротив. Има изключително нежна душа.

Той отново насочи вниманието си към творбата ѝ.

— Браво, Лорън, много си си подобрила техниката. Само това ли си нарисувала?

— Да. Бях страшно заета. Ще се заема по-сериозно с рисуването веднага след като се поосвободя.

Пол се вгледа в платното.

— Не искам да прозвучи като критика, но си грундира прекалено дебело.

Младата жена долепи показалец до устните си.

— Табата ми го подари. Вероятно го е купила с намаление. Не исках да я обидя, като не го използвам.

Брат ѝ кимна. Гледаше замислено портрета.

— Обичаш го, нали?

— Много. Той е различен от другите мъже, с които си ме виждал.

— Като Джийта. — Пол я прегърна през раменете. — Тя не прилича на Марси и въпреки това я обичам много. Не позволява на нищо да я разстрои. Станалото — станало.

Лорън го прегърна, изпълнена с разбиране. Колкото и да бе обичал Марси, амбициите ѝ пречеха на неговата работа. Беше изоставил любимата си работа като фотограф, за да работи в една рекламна агенция в Ню Йорк като художествен оформител. Беше напуснал Париж, за да достави удоволствие на Марси, но подобно на баща им Пол никога не си бе падал по инфарктните ситуации.

— Лорън — провикна се през вратата на зимната градина Табата, — господин Уесткот е долу.

— Кажу ми да се качи. — Прегърна отново брат си. — Изгарям от нетърпение да се запознаете. Казах му всичко. И намеренията ми за нас двамата са съвсем сериозни.

— Казах му, че си вкъщи — дочу се отново гласът на момичето.
— Той помоли да слезеш.

— Връщам се веднага — рече Лорън. — Ще доведе Райън горе, за да се запознаете.

Като мина покрай кабинета, ѝ направи впечатление колко е тихо. Надникна и видя, че децата гледат една от сателитните програми, предавани от Париж. Актьорите бяха голи. Даде знак на Табата да доведе Пол и хукна по задното стълбище към партера. Райън стоеше с гръб към нея, загледан през прозореца.

— Защо чакаш тук? Искам да се качиш и да се запознаеш с брат ми — заяви тя, но когато младият мъж се обърна, усмивката замръзна на устните ѝ; нещо не беше наред.

— Искам да поговоря насаме с теб. Нека се поразходим.

Веднага я обзеха безброй страхове. Двамата тръгнаха на запад, към американското посолство.

— Какво има?

Той спря и зелените му очи я погледнаха студено.

— Ние. С теб не си подхождаме. Не се получава нищо.

— Н-но...

Не говореше сериозно. Бяха прекарвали страхотен уикенд заедно. Или само тя смяташе така?

— Намери си някой добър човек, който ще те обича. Не мен. Аз се нуждаю от свободата си.

— Дай ми шанс.

Побърза да притвори клепащи, за да скрие болката и обидата си. Нима само си бе въобразявала, че между тях съществува привличане? Нима бе станала жертва на потиснатите си страсти? Очевидно случаят бе точно такъв.

За момент изражението му омекна, но почти веднага лицето му отново стана студено и затворено. После се обърна и изчезна в тъмната нощ.

Докато се хранеше, Питър Стърлинг преглеждаше предварителния доклад за Рупърт Армстронг. Този човек явно беше твърде потаен. Бръмченето от другия край на стаята привлече вниманието му към факса. Вероятно беше поредното съобщение от

Джулия Хартли; само тя имаше номера му. На хартията бе изписана една-единствена дума: „Неустрашим“.

Питър хвърли пилешкия кокал на пода и плесна с ръце. Джулия бе открила паролата, даваща достъп към компютърната система на Барзан. Сега вече имаше достъп до финансовите му записки. Нямаше да бъде далеч денят, в който американските власти щяха да го обвинят в укриване на данъци. Дребен удар, но това не вълнуваше Питър. Точно така се бяха отървали от Ал Капоне, нали? Отстраняха ли веднъж Барзан от играта, притокът на кокаин към Англия щеше да намалее.

Лично той предпочиташе да го изправи пред съда тук, в Англия, за опит за убийство, което щеше да му осигури по-строга присъда. Но не виждаше никакви перспективи за подобно развитие на нещата. Жалко. Стърлинг бе похарчил цяло състояние, беше отдал и няколко години от живота си в подготовката на хитър капан за Барзан.

Сгъна внимателно листа. „Неустрашим“. Кодово име на покойния сър Уилям Стивънсън. Прочут летец от Първата световна война, той бе структурирал английското разузнаване и го бе направил най-доброто от това на британските неприятели. Добрият стар „Неустрашим“ можеше да се гордее. Американците, французите, западногерманците и дори израелците преследваха от години Карлос Барзан. Но случаят бе разрешен от англичаните.

Не биваше да прибързва. Припомни си, че прекалено много неща около този случай не бяха както трябва. При последното си посещение в Лондон Дейвид Маркърс бе сменил хотелската си стая и момчетата на Стърлинг не успяха да си подсигурят някоя в съседство. Бяха видели някаква блондинка да се качва, но тя така и не слязла, което, разбира се, бе абсурдно. При следващото посещение на Маркърс идната седмица щяха да оборудват с микрофончета целия „Браун“, ако се наложеше. Този път блондинката нямаше да им се изплъзне.

Питър се изкушаваше да се обади на Уесткот и да го запознае с добрите новини, но не го направи. Многогодишната работа в разузнаването го бе направила особено предпазлив. Този капан бе идея на Уесткот. Той бе убеден, че Барзан щеше да атакува отново Ти Джей. Райън бе чакал търпеливо в продължение на повече от три години. Няколко дни повече нямаше да променят нищо за него.

Лорън лежеше и се мъчеше да заспи. Но не можеше. В мислите си непрекъснато се връщаше към кратката си среща с Райън. Той я обичаше, беше сигурна в това. Не разбираше защо постъпва така.

Мислите ѝ бяха прекъснати от леко почукване. Приблужи се до вратата и я отвори.

Пол влезе в стаята ѝ с думите:

— Не спеше, нали? — Тъй като тя кимна, той продължи: — Искаш ли да поговорим за това? — Младата жена поклати отново глава. Какво можеше да каже? — Скара ли се с Райън?

— Не — призна неохотно тя. — Скарване не е точната дума. Той не иска да се виждаме повече.

Беше толкова естествено и хубаво да бъде отново с Пол, че преди да усети какво става, тя сподели с него цялата история — от първата си среща с Уесткот в галерията до тази вечер.

— Кой знае как и с какво не съм оправдала очакванията му — заяви в заключение тя.

— Престани. Изобщо не става въпрос за такова нещо. Не се обвинявай. Спомни си какво казваше д-р Рьоно.

Не беше виждала от години психиатъра, но все едно че още чуваше думите му: „Ти не си виновна“. По онова време беше обвинявала себе си за поведението на Рупърт. Беше загубила самоуважението си. Типичен случай за малтретирано дете, както я бе уверил лекарят.

— Аз не съм виновна — заяви тя и брат ѝ се усмихна окуражително. — Направих всичко, което можах.

— Ако питаш мен, този Райън ми се струва не съвсем наред. Ще бъдеш по-добре без него, скъпа.

Лорън се съмняваше в истинността на това твърдение, но не каза нищо.

— Следващата новина ще повдигне духа ти — усмихна се отново Пол. — В началото на следващия месец отварям галерия.

— Наистина ли? Джийта ли ще ти заеме нужните средства?

— Не. По време на една от изложбите ѝ в Санта Фе се запознах с един човек и обсъдихме възможността да отворим галерия за фотографи. Той предложи да ми стане партньор.

Младата жена изтръпна.

— Кой е той?
— Карлос Барзан.

Вора се вмъкна на пръсти в банята и затвори безшумно вратата след себе си. Това се повтаряше през няколко часа. Стомахът не ѝ даваше мира. Милост. Защо ли някога си бе мислила, че иска да забременее? Избърса се в копринената си роба и отиде в кухнята. Щорите бяха вдигнати и утринната светлина беше достатъчна, за да види чайника. Напълни го и посегна към кутията с китайски чай.

Когато д-р Осгуд ѝ каза, че е бременна, не повярва. С Арчър толкова искаха да имат дете, нищо не се получи. А сега, когато най-малко го желаше, бе забременяла. Ирек, разбира се, щеше да се ожени за нея. Но как щеше да се почувства по-късно? Дали щеше да задържи интереса му и тогава, когато щеше да може да притежава всяка жена? Дали нямаше да я зарече, както бе направил Клайв?

Обзета от съмнения и неувереност, Вора отвори входната врата, за да вземе „Таймс“. Докато преглеждаше първата страница на вестника, чайникът зашумя и тя побърза да го вдигне от печката, за да не събуди Ирек. Наля горещата вода в красивата порцеланова чаша, която бе донесла от дома си. После отвори на колонката на Финли. Прочете я два пъти, втория път — през замрежените си от сълзи очи, след което вдигна телефона.

Д-р Дигсби отговори още след първото позвъняване.

— Вора Лейтън е, докторе. Видяхте ли „Таймс“?

— Естествено. Не се тревожете. Господ ще се погрижи за господин Тибетс.

Вора тресна слушалката. Този човек бе напълно побъркан. Как според него щяха да реагират хората на унищожителната статия, в която Ирек бе наречен „раболепен болшевик с артистични претенции“?

— Вора. Ела при мен в леглото.

Тя скри вестника под рекламните брошури за порше, които събираше.

26.

— Ще кажа на копелето да върви по дяволите.

— Лорън, моля те, не го прави. Това само ще влоши още повече нещата.

Вора погледна през рамо към Макаров, който разговаряше с Табата в другия край на галерията.

— Няма да оставя Финли да се измъкне безнаказано. Той ми обеща да не публикува нищо за Ирек преди изложбата. — Лорън погледна часовника си. Официалното откриване беше след двайсет минути. — Ти пази спокойствието на Ирек. Аз отивам да пооправя осветлението.

За пети път преглеждаше и внасяше леки промени в осветлението. Прекоси главния салон и малката галерия. „Той е орисан от съдбата да бъде велик художник — помисли си. — Въпреки Финли Тибетс.“

Спря в центъра на малката галерия, където бе изложена фигурката на Табата. Двата малки прожектора, разположени над нея подчертаваха прозрачността на порцелана, деликатните му линии и плавно преливащите се цветове.

— Наистина харесвам господин Макаров — рече Табата, като се приближи зад нея.

Усмихна се, като видя щастливото ѝ лице. Беше я завела при Базил и той ѝ бе сменил прическата, така че сега косите ѝ обграждаха на меки вълни лицето. А след това я бе измил със специалния препарат, който придаде на червеникавите ѝ коси невероятен блясък.

Госпожица Марпъл от „Хародс“ ѝ бе избрала за откриването красива рокля в прасковен цвят. Вместо да се опитва да прикрие огромните ѝ гърди, правата рокля без презрамки ги подчертаваше. Лорън лично смяташе, че тази дреха малко я състаряваше, но пък ѝ отиваше.

— Никога не съм виждала по-хубава картина от „Велма Любов“.
Защо не я продава?

— Сигурна съм, че Велма му е много скъпа.

От мястото си младата жена виждаше руснака. Той гледаше с влюбени очи стоящата наблизо Вора. Тя носеше оригинален модел на Антъни Прайс в мъхесто зелено и перли в по-тъмен нюанс на зеленото, които отиваха на кестенявите ѝ коси и подчертаваха златистите ѝ очи. Очевидно дори проникателната Табата не бе отгатнала, че Велма беше Вора. Луничките трябваше да я издадат, но стилът на Ирек бе достатъчно импресионистичен и идентифицирането на оригинала беше почти невъзможно.

— Застани до „Съвършенство“ и се представи на гостите. Помни какво ти казах. Внимавай особено за репортерите на „Аполо“, „Конисър“, „Арт енд Антикс“ и местните вестници. Ще се навъртам край теб при всяка възможност.

Лорън остави Табата и отиде в главната галерия, където започваха да пристигат първите посетители. Сред тях беше Дейвид Маркър. Насочи се към стълбите, водещи надолу, за да не се наложи да разговаря с помощника на Барзан. След като бе успяла да отложи подписването на договора досега, не желаше да спорят точно тази вечер.

На долния етаж доставчиците подреждаха плата с различни сирена, като ги разрязваха на фигурки, а във фурните се затопляха онези храни, които не се консумираха студени. Сали Кларк заслужаваше медал. Беше превърнала ограничения асортимент в истинско произведение на изкуството. Лорън не беше сигурна как щеше да се приеме „Ганкъри Силвър“. Барът предлагаше всичко, което човек би могъл да си представи като мезе за водката — от маслини до сок от гуава.

„Вече е късно да се тревожа за това“ — реши младата жена и прекоси офисите към външното стълбище, водещо до нивото на улицата. Беше достигнала някъде по средата, когато видя Райън Уесткот да влиза в галерията. Изчака го да влезе. Сърцето заблъска в гърдите ѝ и болезненото съжаление, което бе изпитвала през изминалата седмица, се върна.

Забеляза обаче, че Райън беше със спортно сако и горното копче на якичката му беше разкопчано. Вероятно искаше да помогне на Ирек да се почувства по-удобно. По настояване на д-р Дигсби Макаров сам бе избрал с какво да се облече тази вечер. Вместо традиционния смокинг, който носеха повечето мъже, руснакът бе сложил тъмносиви

панталони в италиански стил. Беше навил ръкавите на перленосивата си риза, за да открие часовника си „Батман“ със светец циферблат. Коланът на „Хермес“ със златна тока най-вероятно бе подарък от Вора. Ирек беше красив, но, по-важно, не беше напрегнат. Беше щастлив.

„Моля те, нека всичко да мине успешно — изрече наум Лорън. — Ирек вече е страдал предостатъчно.“

— По дяволите!

Питър Стърлинг захвърли броя на „Пънч“ на дивана. Ако продължаваше така, до сутринта щеше да започне да ругае като Райън Уесткот. Какво още щеше да се провали в този случай?

Миналата седмица Джулия Хартли най-сетне бе открила как да влезе в компютъра на Маркъс. Тогава секретарката на Барзан бе получила херпес зостер. Тъй като Дейвид бе в чужбина, Барзан бе командировал Джулия. Беше я накарал да обикаля Манхатън с него. С две думи, беше й изгубил времето.

Сега пък се бе обадил човекът на Питър. Дейвид Маркъс бе останал в Швейцария по-дълго, отколкото бе предвидено първоначално. Тази вечер самолетът му бе пристигнал със закъснение от Цюрих. И не беше наел апартамент в „Браун“, както бе планирано? Лимузината го бе оставила пред „Савой“. Страхотно. И сега, докато Маркъс присъстваше на откриването, те бързаха като луди да разположат апаратурата си в „Савой“.

Единственото обещаващо развитие на нещата през миналата седмица бе свързано с Рупърт Армстронг. Невъзможно беше да получава такива пари от изнасяните от него стоки. Колко берберски килима би могъл да продаде в Англия? Митничарите бяха получили нареждане да огледат следващата пратка.

Райън изпи водката — все пак предпочиташе джин — и се огледа за Лорън. Къде, по дяволите, беше тя? Представителите на висшето общество пристигаха на тълпи. Лорд и лейди Брокет, Роко Форте от „Форте“, Роджър Мур, Кенет Брана, Джийн Сеймур. Търговецът на произведения на изкуството Дейвид Кер със своя колега Джулиан Агню.

Както и американският контингент. Ан Гети, следвана от Гордън. Нюйоркската бизнесменка Барбара Гугенхайм. Линда дьо Руле, наследница на богатството на Пейсън.

Определено не липсваха посетители. Но дали щяха да купуват?

Въпреки убийствената критика на Финли гъмжеше от представители на пресата, струпани около планината от сирене и езерото от водка. Списания за култура. Чужди вестници. Репортер от „Тайм Аут“ — арбитър на модерните течения. Фоторепортерите дебнеха като хрътки. Ескадроните от телевизионни репортери стискаха миникамерите си. Сцената бе готова. Сега вече някой трябваше да купи нещо.

Най-сетне видя Лорън край входа на галерията. Съпровождаше лейди Фиона Фарнсуърт, докато жената, която се грижеше за нея, буташе трона на колела из „Рависан“. Божичко! Не знаеше как да определи цвета на роклята с гол гръб, която носеше младата жена. Най-светлият нюанс на лилавото, който може да си представи човек. Тя обгръщаше чувствено приятните извивки на тялото ѝ и подчертаваше тънката талия и дългите крака. Лорън прибра един непокорен кичур коса и се засмя; при това движение светлината се отрази в кристалносините ѝ очи. Погледите им се срещнаха, но той побърза да се обърне.

Вора се втурна към него.

— Никой не купува.

— За бога, още е едва девет и петнайсет. Още никой не е дошъл. Успокой се. Направихме каквото можахме.

Откакто се бе появила статията на онзи педал, главното беше да намалят до минимум пораженията. Ето защо изпращането на поканите бе последвано и от телефонни обаждания.

— Как може Ирек да приема така леко всичко това? Знаеш ли какво каза? — Тъй като Райън поклати глава, макар в същото време да следеше Лорън, която в момента флиртуваше с Джефри Арчър, Вора продължи: „Един затворник няма какво да губи“. На него просто не му пука.

Голямата ѝ любов към руснака просто струеше от очите ѝ.

— Ирек е видял какво ли не, бил е в ада. Каквото и да стане тази нощ, няма да го пречупи.

— Но аз толкова искам да постигна успеха, който заслужава — възкликна Вора и махна на някого от новоодошлите. — Ето го и Базил.

Към тях се приближаваше нисък мъж с бели каубойски ботуши, джинси от бяла замша и бяла каубойска риза. Шалчето на врата му беше закрепено с игла с голям като юмрук тюркоаз. Божичко! Косата му стърчеше като от електрически удар. Говорът му също напомняше късо съединение; беше насечен и непрекъснато се обръщаше към събеседницата си с „миличка“ или „душичке“.

Райън кимна, без да откъсва очи от Лорън, докато Вора го запознаваше с Базил Блэкстоук. Все така застанала до входа, младата жена приветстваше лейди Антония Фрейзър и Харолд Пинтър. Уесткот не се интересуваше от творчеството им, но нямаше нищо против да купят по една картина.

— Това са лорд и лейди Гленконър — рече Вора, когато влязоха Колин Тенант и съпругата му. — Те са от Сейнт Лусия в Карибско море. Той има хотел там, знаеш ли?

Райън, естествено, не знаеше. И не го интересуваше. Вора отиде да посрещне двойката и младият мъж забеляза, че сега Лорън бе с Андрю Лойд Уебър. Беше успяла да докара повечето светила от клуб „Гручо“.

Единственото, което го вълнуваше във връзка с тях, бе да извадят портфейлите си и да купят нещо. Погледна към Ирек. Неприятната лейди Фиона го беше обсебила.

— Как ти се струват ботите ми? — попита току до ухото му Базил.

Райън насочи поглед към краката му. Беше забравил напълно за него.

— От бял алигатор са. Наистина голяма рядкост, миличък. Могат да бъдат открити единствено по бреговете на река Лимпопо.

— Супер, дори да се наложи заради тях да бъдат избити последните екземпляри на заплашен от изчезване вид.

Какво копеле само! И откъде имаше толкова пари? Нима миенето и сушенето на коси носеше такива приходи? Стилистът караше бугати и неотдавна бе купил луксозен апартамент на „Палас Грийн“ 3-а, скъпия жилищен комплекс нагоре по улицата от „Грейбърн Манър“.

Дейвид Голдстоун бе изкупил всичкия предлаган на пазара мрамор, за да го построи. Апартаментите като неговия на последния етаж стигаха до четири милиона лири — над седем милиона долара.

Доста пари за един фризьор. Тогава Райън се сети за серията продукти за коса, наречена „Чудеса“. Представи си и Лорън с „веселата вдовица“. Жените даваха невероятни суми за боклуци, от които нямаха нужда. Вероятно печалбата само от шампоаните носеше на Базил повече от онова, което изкарваше една галерия.

Вора настани лорд и лейди Гленконър и изчака лейди Фиона да спре да приказва с Ирек. Докато те бърбеха, тя огледа залата и видя, че мнозина от посетителите бяха клиенти на Арчър. Уважаваха я достатъчно, за да се отзоват на поканата ѝ. Това я изненадваше. Молеше се някои от тях да си купят нещо.

— Представи ни на артиста — помоли Колин Тенант и това я принуди да се приближи до Ирек, макар лейди Фиона да беше все още при него.

— Само водка ли сервирате? — изграчи възрастната дама, преди тя да успее да каже и дума. — Мразя водка. Пия само шери.

— Опитайте „Брийз Сий“ — предложи Макаров.

„Сий Брийз“ — поправи го наум Вора; очевидно Ирек все пак не беше съвсем спокоен. От седмици не го беше чувала да говори толкова неправилно. Но нямаше да го смущава, като го поправя пред хората.

— „Брай Сай“ ли? Никога не съм го чувала.

Естествено, че нямаше да пие от това нещо. След като не бе чувала за него, значи не съществуваше. Това обаче не ѝ пречеше да се усмихва на руснака.

— Ще ви хареса — отвърна на усмивката ѝ Ирек.

Вора го запозна със семейство Тенант и направи знак на сервитьора да вземе поръчката им.

— Две мартинита — каза Колин Тенант. — Разбъркани, не раздрусани.

— „Брай Сай“ за мен.

Лейди Фиона намигна на художника.

— Моля? — попита сервитьорът.

Вора го придърпа встрани. В това време лейди Фиона започна да обяснява колко по-добре щяло да бъде за Русия, ако Троцки не бил убит.

— Тя искаше да каже „Сий Брийз“. — Тъй като сервитьорът продължаваше да я гледа озадачено (ах, тези американски питиета на Лорън), додаде: — Сок от грейпфрут и червена боровинка с водка.

Семейство Тенант изглеждаха отегчени, а и доста от другите гости се въртяха наоколо в очакване да бъдат представени на Макаров. Вора се чудеше как да се отърве от старата досадница, когато Райън ѝ се притече на помощ.

— Фифи, позволи ми да ти покажа творбите на Ирек.

Избута встрани болногледачката с мазната коса и подкара количката на протестиращата лейди Фиона.

Вора представи набързо другите гости и се отдалечи. Ирек нямаше нужда да го държат за ръката. Галерията се пълнеше бързо; продължаваха да идват и бивши клиенти на Арчър. Тя сновеше насам-натам, като избягваше лейди Фиона. Но все пак забеляза, че старата дама си изпи питието и си поръча второ.

Лорън стоеше край вратата, окуражена от прииждащото множество и същевременно обезкуражена от липсата на продажби. Хората разглеждаха картините, поглъщаха „Блъди Мери“, „Скру Драйвърс“, водка с тоник и мартини, но не купуваха. Сиренето вървеше добре заедно с хрупкавите бисквитки, миниатюрните препечени филийки или зеленчуците, но никой не купуваше.

Лорън хвърли поглед към Ирек. Той се смееше и се шегуваше, сякаш не забелязваше какво става. Очевидно привличаше жените към себе си, реши тя, след като забеляза, че събеседничките му са очаровани. Той излъчваше сила и животински магнетизъм, на които представителките на нежния пол не можеха да устоят.

Слугата я потупа по рамото. Беше му казала да я предупреди, щом се появи ролс-ройсът на Финли. Видя как Пимъртън, шофьорът на Тибетс, излиза и заобикаля автомобила, за да отвори вратата пред критика. Младата жена бързо се отправи към колата.

— Не си прави труда да излизаш. Не си добре дошъл в моята галерия.

— Не разбирам поведението ти, Лорън... ни най-малко. Да не би да си недоволна, че казах онова, което мисля? В крайна сметка пресата трябва да бъде свободна да предава без...

— Онова, което направи, противоречи на журналистическата етика и ти го знаеш много добре. Не си си направил труда да провериш

фактите. Ирек не е „най-обикновен престъпник“. Бил е арестуван заради политическите си възгледи, подобно на Солженицин или Сахаров например. — Спря, за да си поеме дълбоко дъх, като едва се сдържаше да не го зашлеви по самодоволното лице. — Но най-вече, ти излъга. Обеща да не пускаш историята си преди тазвечерното...

— Недоразумение. Няма никаква причина да...

— Отведи го оттук.

Шофьорът се усмихна и ѝ намигна, след което включи мотора и потегли. Лорън се обърна и видя Джийта и Пол. Както обикновено двамата закъсняваха. Джийта Хелспет никога не идваше навреме. И въпреки това Лорън я харесваше. Тя се надсмиваше над себе си и над всичко наоколо и се наслаждаваше на живота, без да приема нещата прекалено сериозно. Беше подходяща за Пол.

Той поне беше щастлив. Откакто Райън ѝ бе казал, че иска да е свободен, младата жена се чувстваше нещастна и самотна. Никога не се бе отдавала така напълно на някой мъж. И никога досега не бе искала да го прави. А фактът, че я бе отхвърлил, я караше да постави под въпрос преценките си, чувствата.

— Здравей — поздрави я Пол. — Как върви?

— Страхотно. По-добре, отколкото очаквахме.

Лорън ги поведе вътре и намери Вора.

— Представи Джийта на този-онзи — прошепна тя. — Искам да се срещне с представители на пресата, но не я оставяй сама. Доста е стеснителна.

Погледна часовника си; беше почти десет. Къде беше Так? Беше обещал да дойде. Беше позвънила в „Кларидж“ и бе разбрала, че му е направена резервация, но още не е пристигнал. Завъртя сребърната гривна около китката си и си пое дълбоко дъх. Все още нищо не беше продадено.

Забеляза в другия край на галерията Дейвид Маркъс да разговаря с неколцина мъже, които ѝ бяха непознати. Това я подсети за Карлос Барзан. Стори ѝ се изключително странно, че се бе свързал с брат ѝ. Още по-странно бе, че я бе накарал да се закълне да пази в тайна факта, че „Рависан“ е негово притежание, и същевременно нямаше нищо против да разкрие сделката си с Пол. След като научи от брат си за това, тя реши да сподели с него своя случай, когато се бе появил Деми. В огледалото на гостната се криели духове и той се бил

уплашил. Пол излезе да го утеши и оттогава младата жена не бе имала повече възможност да поговори насаме с него.

Предполагаше, че Барзан е бил на изложбата на Джийта. Все пак тя бе една от най-известните скулпторки на света, а Карлос — един от най-богатите колекционери. И въпреки това уговорката му с Пол не ѝ се нравеше. Тя означаваше, че трябва да остане съдружник на Барзан дори след като приключеше с „Рависан“.

Имаше ли значение? Беше ѝ дал картбланш за галерията и не се опитваше да манипулира пазара. Но фактът, че може да е знаел за неизплатените дългове на „Рависан“, не ѝ даваше покой. Възнамеряваше да го попита за това при първа възможност. Видя Дейвид Маркър да се приближава и се приготви за битка.

— Къде е договорът на Макаров? — попита без предисловия той.

— Договорихме се устно.

Погледна го право в очите, като го предизвикваше да постави под въпрос преценката ѝ. Макаров очите му да бяха почти безцветни, погледът му притежаваше почти разяждаща сила.

— Вероятно той няма да ти бъде необходим. Нищо не се продава. Следващия път ще искам да видя договора, преди да разреши откриването на изложба.

— Ако не се ползвам от абсолютното доверие на господин Барзан, се прибирам с първия самолет.

— Почакай за момент. — Усмихна се и сините му очи я изгледаха смразяващо. — Не се впрягай. Досега се справяш много добре, но практиката изисква...

— Извини ме — рече тя и се спусна към Такгама Накамура, като му махаше.

„Кучка.“ Ако нямаше нужда от нея, за да се добере до Грифит, щеше да ѝ каже да върви по дяволите. Довърши питието си, като кипеше вътрешно. Огледа помещението с надеждата да зърне някой друг преуспяващ финансист. Изпитваше извратено удоволствие да разговаря с тези хора, като знае, че контролира много повече пари от тях. Току-що бе приключил дискусията си с Робин Лий — Пембъртън, управител на Банк във Великобритания. Тъй като не видя други финансисти, Дейвид се насочи към малката галерия.

Заоглежда залата за някой познат и забеляза удивителна червенокоса жена с най-големите цици, които бе виждал. Усети, че се

надървя. Не можеше да види лицето ѝ, защото бе обърната към човека до себе си. Тръгна към тях. В този миг тя се обърна. Табата? Какво, по дяволите, правеше пък тя тук?

— Здравейте — рече тя и протегна ръка с вид на изтънчена дама.
— Аз съм Табата Лин Фоули.

— Дейвид Маркъс.

Ръкува се с нея и след това започна да наблюдава изумено как го запознава с цяла шайка от репортери от различни списания.

С новата прическа и тези дрехи изглеждаше като зряла жена. И почти красива — нещо, което не би могло да бъде поправено и с пластична операция на носа. Сега вече бе болезнено възбуден при спомена за онова, което бе правила с него при последната им среща. Изведнъж се видя до нея. Сега. Следващата година. След десет години. Табата Фоули можеше да порасне и той нямаше да я зареже. И защо да го прави? Надали някой можеше да се мери с нейните изпълнения.

— В каква посока според вас ще поеме кариерата ви? — попита един очилат мъж с бележник и химикалка в ръка.

— Разбира се, искам да се усъвършенствам в професията. Затова ще започна да посещавам „Сейнт Мартин“...

Какво, по дяволите, ставаше тук? Да не би тези хора да я мислеха за художничка?

— Мислех, че правите бижута — намеси се Дейвид.

— Бижута ли? — попита друг журналист и в устата му това прозвуча като обидна дума.

— Господин Маркъс е прав — отвърна спокойно младото момиче. — Занимавам се и с изработката на бижута. Животът на артиста не е лек. Трябва да се издържам.

— Разбира се — отвърнаха, изпълнени със симпатия, събеседниците ѝ.

Дейвид беше заслепен от гняв. Искаше му се да ги избие всичките. В това число и нея. Той беше открил Табата, беше ѝ показал толкова хубави неща. Нямаше да му се изплъзне сега.

Към тях се спусна Лорън.

— Табата, знаеш ли какво? „Съвършенство“ е откупена от Метрополитън Мюзийм в Ню Йорк.

— Това първата ви продажба ли е? — попита един от репортерите.

— Разбира се, че не — отговори вместо нея младата жена. — Продадох първата й творба за един ден. Тя ще направи още много.

Някакъв висок мъж си проправи с лакти път до тях.

— Джийта Хелспет е в другата зала.

Репортерите се втурнаха в главната галерия. Лорън ги последва, като остави Дейвид и Табата до „Съвършенство“. „Моля те — промълви на себе си, — нека най-после някой да купи нещо на Ирек.“ Забеляза д-р Дентън Дигсби край входа, но реши да се присъедини към Так, който все още разговаряше с Макаров. Проправяше си път към тях, когато зад гърба й нещо изтрещя и всички наоколо в хор извикаха: „О, не!“.

— Какво стана? — попита тя Табата, след като изтича обратно в малката галерия.

По пода се бяха разсипали останките от „Съвършенство“. С пепелявосиво лице момичето безмълвно поклати глава.

— Някой се блъсна в поставката — обясни Дейвид Маркъс.

— Не се притеснявай — опита се да я утеши Лорън, след като даде знак на един от сервитьорите да измете парченцата порцелан. — Ще поговоря с господина от Метрополитън. Сигурна съм, че ще се зарадва от възможността да избере онова, което му хареса най-много от бъдещите ти творби.

И се насочи отново към голямата зала, като се питаше как ли бе паднала порцелановата фигурка. Галерията наистина бе претъпкана с народ, но поставката бе подсигурена с тежка основа. Какво още щеше да стане не както трябва? Нищо от творбите на Ирек не бе продадено, а единственото откупено произведение бе унищожено.

— Човекът до нея го е направил. Само той беше достатъчно близо и е достатъчно едър, за да разклати поставката.

Лорън вдигна очи и срещна властния поглед на Райън Уесткот, който идваше към нея.

— Сигурно се лъжеш. Защо би направил такова нещо Дейвид Маркъс?

За момент й се стори, че тялото му се напрегна. Това може би се дължеше просто на едва сдържаната сила, която бе усещала често, когато се намираще до него. Тъй като той не успя да й отговори нищо, младата жена понечи да се отдалечи. Той я хвана за ръката и прошепна:

— Опитай се да не ми се ядосваш. Не исках да ти причиня болка. Не искал да й причини болка ли?

— Не се появявай повече насама. От тази нощ нататък не си добре дошъл нито в „Рависан“, нито в моя живот.

И почти побягна от него. Винаги щеше да го обича, но не беше необходимо той да го знае. А тя със сигурност нямаше да му позволи да я подлуди.

— Здравей, великолепа моя — добра се до нея Грант Фрейзър.

— Здравей — отвърна тя, като се оглеждаше за Так.

Нима вече си бе тръгнал, без да купи нищо? Грант я прегърна през раменете й.

— Всички си прекарват добре. Току-що говорих с Терънс Холбрук.

— Той купи ли нещо?

— Не — отговори й, очевидно все още впечатлен от срещата си с важната особа.

— Той може да си позволи две, а не една картина на Макаров.

Фрейзър я прегърна отново.

— Прекалено се впрягаш. Омъжи се за мен и няма да има за какво да се тревожиш... никога вече.

Раздразнението на Райън нарасна още повече, докато ги наблюдаваше. Тя му беше ядосана и той не можеше да я вини за това. Беше си го заслужил, като й каза, че си иска обратно свободата. Трябваше да измисли нещо друго. Каквото и да е. Беше я наранил и сега тя беше вбесена. С времето гневът й щеше да премине в омраза. Не можеше да поеме такъв риск, не и след като бе чакал толкова дълго в живота му да се появи жена като нея.

Проби си път през тълпата, като мина покрай лейди Фиона, която тъкмо си поръчваше поредния „Брай Сай“, и излезе от галерията. Отвън видя Такгама Накамура да разговаря с Ясумичи Моришита, който според слуховете се готвеше да откупи една от главните зали за търг.

Прекося улицата и влезе в „Коуч енд Хорсис“, откъдето се обади на Стърлинг.

— Защо не сте ми дали снимка на Дейвид Маркър? Стоя рамо до рамо с него на откриването на изложбата в „Рависан“ и дори не подозирам кой е той.

— Мислех, че сте се срещали. Не си ли бил на няколко срещи с Барзан?

— Да, но никога не съм виждал Маркъс.

Райън чу как Питър нервно подръпна от лулата си.

— Недоглеждане. Страшно съжалявам. Но не смятам, че това има някакво значение. Той е марионетка на Барзан, нищо повече. А и сме сложили наш човек да го следи...

— Плешивият. Забелязах го веднага след като разбрах кой е Маркъс — обясни Уесткот и след това преразказа случката с порцелановата фигурка. — Убеден съм, че Маркъс я счупи нарочно. Ако вашият човек си е свършил както трябва работата, ще може да го потвърди.

— Защо Маркъс ще прави такова нещо?

— Откъде да знам, по дяволите? Наблюдавайте го по-отблизо. Може би е нещо повече от марионетка.

— Стараем се.

Нямаше съмнение — гласът на Стърлинг прозвуча уморено.

— Нещо повече във връзка с Лорън Уинтроп? — попита Райън; не го интересуваше дали Питър ще разбере, че всъщност това бе истинската причина за обаждането му.

Тревогата му не беше за Маркъс. Барзан щеше да дойде лично, за да премахне Ти Джей. Отново.

— Не. Изглежда досието ѝ е чисто. Но все още не сме открили кой подслушва апартамента ѝ.

Райън затвори, изпълнен с благодарност, че Лорън не е заподозряна в нищо. През цялото време беше чувствал, че не е замесена, но трябваше да бъде убеден, дължеше го на Ти Джей. Сега, след като вече бе сигурен, нямаше да позволи да я изгуби. Беше прекарал твърде много самотни нощи, за да не познае подходящата за себе си жена, когато я срещне.

На връщане към „Рависан“ забеляза Лорън да изкачва стълбите от офисите към уличното ниво заедно с Дейвид Маркъс. Спореха оживено за нещо, но бяха прекалено далеч, за да може да чуе за какво ставаше дума.

— Вярно ли е, че Накамура и Моришита са ти предложили да купят всички творби на Ирек Макаров, а ти си отказала? — попита Дейвид.

— Да.

Младата жена не си правеше труда да прикрие враждебността си към Маркърс. Предполагаше, че Райън бе прав в подозренията си, макар да нямаше представа защо Дейвид би направил подобно нещо. Той бе унищожил умишлено фигурката на Табата. А след това се бе появил долу непосредствено след като Лорън бе отказала да приеме предложението на Так.

При първа възможност щеше да обсъди положението с Пол. Нямаше намерение да приеме ново сътрудничество с Барзан, което неминуемо щеше да включи и неприятния му помощник. В противен случай щяха да изгубят независимостта си.

— И защо си постъпила така глупаво?

— Нямам намерение да позволя на когото и да било — дори на приятеля си Так — да купи повече от две от картините на Ирек. Това е равно на спекулация. Поучих се от аферата „Саачи“. Той често откупваше цели колекции. Сега има финансови затруднения и ги продава накуп. Това обаче поставя в много трудно положение дилърите на художника. Да не говорим за самия художник, който печели само при първоначалната продажба. Ако Так и неговите хора препродадат творбите на Ирек в Япония, от това ще загуби както Ирек, така и „Рависан“.

— Ти имаш по-голям бизнесменски нюх, отколкото предполагам.

Дейвид се върна в галерията. Останала сама, Лорън се замисли дали постъпи правилно, като отказа на Так. Не беше казала на Маркърс, но японецът я беше заплашил да разпространи слуха, че Макаров не е добър художник. Както винаги Так играеше с намерението да спечели на всяка цена, независимо от средствата — нещо, което бе научила още по времето, когато му бе прислужвала при неговите посещения в „Саке Систахс“.

„Аз също мога да му се противопоставя.“ Подобно на повечето японски мъже Так несъмнено намираще агресивността ѝ за твърде противна, но това не я вълнуваше повече. Край на раболепието от нейна страна. Като представител на Ирек тя трябваше да мисли най-вече за неговите интереси, а не за тези на Так.

Обърна глава; спиращото бентли бе привлякло погледа ѝ. Истериичното кискане обяви пристигането на Муци Макалистър, придружена от Клайв Холкомб. Лорън изпъшка. Ами ако Муци купеше

нещо? Това можеше да се окаже по-пагубно за репутацията на Ирек от всичко, публикувано от Финли Тибетс или казано от Так.

— Лорън. — Райън изведнъж се появи до нея. — Бих искал да поговорим.

Въпреки протестите ѝ той я поведе през улицата, като спря пред входа на билкарския магазин. Влязоха във входното антре, където не можеше да ги чуе никой.

— Давай по-бързо — рече младата жена.

Той се поколеба. Как можеше да обясни странното си поведение?

— Луд съм по теб. Аз...

Тя го погледна изумено. Пол беше прав. Райън нямаше равен на себе си в изкуството да влуди хората край себе си.

— Онази нощ се провалих. Не мислех нищо от онова, което ти наговорих.

— Не постъпвай така с мен — промълви младата жена, крайно учудена от искреността в гласа му. — Не и сега, насред цялата тази...

— Миналата седмица трябваше да ти кажа истината. Никога не съм държал на друга жена така, както държа на теб. Не желая да се разделяме, но точно сега не мога да се срещам с теб.

Тя го гледаше безмълвно, а сърцето ѝ биеше лудо. През изминалата седмица той бе говорил с нея десетки пъти в сънищата ѝ, като се бе отричал от твърдението си, че връзката им нямала успех. И въпреки това сега не можеше да повярва на ушите си.

— Защо не ми го каза тогава?

„Защо ме измъчи с мисълта, че съм те изгубила завинаги?“

Той обхвана брадичката ѝ в дланите си и тя внезапно започна да усеща прекалено ясно докосването на мускулестото му бедро в нейното и изкусителната топлина, която се излъчваше от тялото му. Молеше се да има логично обяснение. Всяка клетка на тялото ѝ желаше да му прости, независимо дали беше права или не.

— Замесен съм в нещо вече повече от три години. Един Господ знае колко още ще продължи. Не исках да чакаш, без да знам...

— Това не трябва ли да бъде мое решение, а не твое?

Той притисна нежно устните си към нейните; това бе по-скоро ласка, отколкото целувка.

— Би ли чакала, дори ако не мога да обсъждам проблемите си с теб? Дори ако се налага да се виждаме тайно, когато изобщо можем да

го правим?

— Ще чакам вечно, ако се налага. — Младата жена го целуна пламенно, което не остави никакво съмнение в искреността на твърдението ѝ. А после се отдръпна неохотно от обятията му. — Да се връщаме. Ирек има нужда от нас.

— Влез първо ти, а аз ще дойда след малко. Много е важно да не ни виждат прекалено често заедно.

„Той е наистина непредсказуем“ — помисли си тя, докато пресичаше улицата. Но тя го обичаше. След Тод Хейл не бе изпитвала толкова силна любов. Беше готова да чака. И защо не? Беше го очаквала, беше имала нужда от него дори когато нямаше представа какво изпуска.

— Ето ви и вас — приветства я д-р Дигсби. — Това е наистина медийно събитие, нали?

Тя кимна, но той веднага забеляза притесненото ѝ изражение. Беше му приятно да види, че тя наистина се интересува от съдбата на Макаров. Обърна се и я последва вътре с думите:

— Тук са принцесата престолонаследница и принцесата на Кент.

— Наистина ли? Къде?

Дигсби я наблюдаваше съсредоточено. Тя имаше най-необикновените очи — сини, като синьото пламъче, което растеше в родния му Съсекс.

— Ей там, до Ирек. Ела. Ще ви запозная.

— Не си правете труда.

Реши, че бе отклонила предложението му не от стеснение, както реагираха мнозина, изправени пред царствени особи, а просто защото титлите не я впечатляваха. Искаше му се да сподели истината с нея. Беше оказал натиск и върху двете, за да се появят тук тази нощ. Принцесата на Кент бе поставена натясно от критиците, които не харесваха книгата ѝ. Дигсби я бе посъветвал да напише друга. Кой го интересува какво пишат за него, при положение че продажбите му растат непрекъснато?

Случаят с принцеса Ана бе по-сложен. Предстоящият ѝ развод и публикуването на любовните писма, които ѝ бе изпращал някакво военно аташе, бяха дали повод за безмилостна критика в пресата. Протестите във връзка с това, че била използвала военното аташе за извършване на невоенни услуги, я бяха довели при Дигсби. Той я бе

посъветвал да продължи да се появява на публични места — като тази вечер например — и да покаже, че няма какво да крие.

— Това е велико събитие за репортерите — изрази възторга си докторът. — Къде другаде пресата би могла да снее Муци Макалистър с лорд Уаднър или принцесата престолонаследница до Ерик Клептън?

— Смятате ли, че пресата харесва Ирек, въпреки писанията на Финли?

— Определено. Колегите на Финли го познават що за самохвалко е.

— Защо тогава никой не купува картини?

— Няколко са продадени.

Лорън се спусна към касата.

— Продадено ли е нещо?

— Да. Ариана Стасинопулос Хъфънгтън купи две.

— Наистина ли?

Това я окуражи. Ариана беше бивш председател на Кеймбридж Юниън, първата чужденка избрана в това елитно общество. Тя бе написала унищожителна книга за Пикасо, в която твърдеше, че късните му произведения отразявали както липсата на вдъхновение, така и моралната му деградация. Ариана бе от хората, които знаят какво искат и не могат лесно да бъдат заблудени.

— Сибил Бедфорд купи пейзажа на зимен Киев.

— Страхотно.

Сибил беше любимата романистка на Лорън. Беше прочела преди години „Наследство“, а точно в момента на нощното ѝ шкафче лежеше „Триончето“. Очевидно идеята да покани членовете на клуб „Гручо“ се бе оказала много добра.

— Джефри Арчър ще вземе две, но със съпругата му все още не могат да решат точно кои.

Лорън си обеща да си купи всичките му книги, и то от изданията с твърди корици.

— Някой маркирал ли е продажбите? — попита тя, едва сдържайки радостта си.

— Госпожа Лейтън се е заела с това.

Запромъква се през тълпата, като търсеше Вора. Забеляза, че бяха пристигнали екипи от телевизията на Би Би Си и Теймз

Телевижън.

— Можеш ли да повярваш? — прошепна тя, когато откри приятелката си да слага златен етикет с надпис „Продадено“ на „Нет“ — пейзаж, видян през затворническите решетки.

Беше го купила лейди Фиона.

— Повече от половината са продадени. — Вора буйно я прегърна. — Нямам търпение да му кажа.

— Той не знае ли?

— Можеш ли да се добереш до него? А и честно казано, точно сега нямам желание да отивам там.

— Заради Клайв ли? — попита приятелката ѝ, тъй като видя Клайв и Муци в тълпата, наобиколила руснака.

— Вече не ми пука изобщо за него. Виж само Муци.

Тя флиртуваше открито с Макаров и се кискаше гръмогласно на всяко негово изказване.

— Ирек е прекалено умен, за да си падне по тази повлекана.

— Усещам, че Клайв завижда на Ирек. Той е всичко, което Клайв не е, а сега и Муци флиртува с него пред очите му. Няма да се учудя, ако каже или направи нещо, за да го постави в неудобно положение.

Лорън се взря в Холкомб. Застанал до любовницата си, той гледаше смръщено към Макаров. Потърси с поглед Райън из тълпата и го забеляза в ъгъла да подава поредния „Сий Брийз“ на лейди Фиона.

— Иди да повикаш Райън да ни помогне.

Вора тръгна натам. В това време момичето на касата направи знак на Лорън. Бяха продали двайсет картини. Внезапно ѝ се стори възможно дори най-хубавото — пълна разпродажба. Финли Тибетс можеше да върви по дяволите.

— Лорън, може ли да поговорим за момент? — каза на японски Так, появил се внезапно до нея.

— Да — отговори на английски тя.

Беше нащрек заради изречената по-рано заплаха. Макар да говореше свободно японски, нямаше намерение да му позволи да я манипулира. Това беше нейна територия. Английският бе нейният език.

— Искам да купя „Велма любов“.

— Тя не се продава. Окачили сме я тук просто за да покажем в каква посока се развива талантът на Ирек.

Очевидно заплахата на Так да дискредитира художника бе само маневра, с цел да я изплаши. Той също бе осъзнал, че руснакът действително притежава голям талант. Дори Накамура, с неговите милиарди йени, не можеше да застане на пътя му.

— Половин милион лири.

Не можеше да говори сериозно! Та това бяха почти един милион долара! Най-високата цена, която бяха определили за картина от тази колекция, бе двеста и петдесет хиляди долара за „Волга“, зимен пейзаж на голямата река. И тя все още не бе продадена.

— Не смяташ ли, че господин Макаров има право да чуе предложението ми?

— Той няма да го приеме. Този портрет означава страшно много за него.

Каменното изражение на японеца омекна и на устните му се появи многозначителна усмивка.

— Всеки човек има своята цена.

— Кажу ми, но сега не е подходящият момент — отвърна Лорън.

Телевизионните екипи наместваха камерите си, подготвиха се да вземат интервю. Забеляза д-р Дигсби. Широко ухилен. Може би точно сега бе най-подходящият момент.

— Да вървим.

Хвана Так за ръката и го поведе през тълпата, наобиколила Макаров. Камерите работеха, интервюто беше започнало. Художникът стоеше сам в центъра на силната светлина, а Клайв и Муци заедно, с още неколцина от гостите чакаха малко по-встрани.

— Ирек — рече младата жена, като прекъсна репортера. — Господин Накамура предлага половин милион лири за „Велма любов“.

— Всичко останало е продадено — добави Райън зад нея.

Следваха го няколко от поканените, сред тях и принцеса Ан. Присъстващите хлъцнаха като един — това бе първата му изложба и всички картини бяха разпродадени. А ето че сега следваше изумително предложение от страна на един от най-богатите колекционери на света. Безпрецедентен случай!

— Тя не се продава — заяви руснакът.

— Божествен. Просто божествен — рече д-р Дигсби, като се приближи зад Лорън.

— Един милион лири — удвои предложението си Так.

Хората възбудено започнаха да си шепнат. Лорън потърси с поглед Пол и Джийта. Подобно на всички останали, те се бяха присъединили към кръга, наобиколил Ирек. Уверена, че никой не може да я види, младата жена хвана ръката на Райън и я стисна.

— Не се продава — отвърна незабавно художникът.

— Господин Макаров, коя е картината „Велма любов“ — попита телевизионният репортер.

Ирек отстъпи и разкри портрета зад гърба си. Изведнъж всички запrikaзваха, като се приближиха към платното; блеснаха десетки светкавици, а камерите се насочиха към него.

— Милион и половина лири стерлинги.

Гласът на Так се извиси над останалите. Руснакът съзерцава известно време японеца и Лорън реши, че се е разколебал. „Не забравяй, всеки човек има своята цена.“

— Това е портрет на жената, която обичам. Той ми принадлежи. Завинаги. Няма цена.

— Два милиона лири.

В галерията се възцари мълчание. Всички погледи бяха насочени към Ирек. В очакване.

— Слава на Господа! Слава на Господа!

Младата жена не се обърна, когато чу шепота на д-р Дигсби. Само стисна отново ръката на Райън. Предложението надминаваше досегашния рекорд за дебюта на който и да било художник.

Потърси с поглед Вора. Стоеше наблизко набърчила напрегнато чело. И гледаше към Клайв Холкомб. Той се бе приближил до портрета и го оглеждаше внимателно. А след това вдигна очи към Ирек; в тях се четеше омаза.

— Побъркани западняци — рече Макаров и се засмя. — Вие сте наистина луди. Няма картина, която да струва толкова пари. Луди. Чуйте какво ще ви каже Ирек. „Велма любов“ не се продава.

— Кажи му го, моето момче — понесе се пиянският глас на лейди Фиона, която бе стиснала чашата „Сий Брийз“ в едната си ръка и размахваше бастуна с другата.

Тронът ѝ на колела беше до Муци, която от своя страна гледаше като хипнотизирана руснака.

— Алилуя! — провикна се д-р Дигсби и това като че ли даде знак за хаоса, който настъпи.

Докато телевизионният репортер преразказваше накратко събитията, камерата оглеждаше с огромното си око тълпата, като отдели особено внимание на престолонаследницата. Лорън се осмели да погледне Райън. Той съсредоточено наблюдаваше Ирек. Всъщност не. Гледаше малко по-нататък, към Клайв Холкомб, който стоеше прекалено близко до портрета. Внезапно младата жена съжали, че не бе направила по-голяма застраховка.

Ухилен доволно, Клайв прошепна нещо в ухото на Макаров.

— Ще те убия, ако го кажеш отново — отвърна на глас той и в същия момент сви юмруци.

Първият удар се стовари в ребрата на Клайв. Вторият попадна право в челюстта му. Той полетя назад в ръцете на Муци и двамата паднаха в краката на лейди Фиона.

Репортерите пощуряха. Светкавиците зачаткаха по-бързо от картечници. Телевизионните камери се насочиха към изпадналия в безсъзнание Клайв. В това време лейди Фиона се опитваше да го свести, като изля отгоре му остатъка от своя коктейл.

— Медийно събитие. Господ обича такива неща.

27.

В мига, в който Клайв се строполи на пода, Дейвид измъкна Табата от галерията, уверен, че никой няма да ги забележи, като излизат заедно. И беше прав. Освен охраната на принцеса Ан, която се втурна към нея, никой друг не ги последва.

— „Савой“ — нареди лаконично Маркърс на шофьора на таксито, след като седна на задната седалка до Табата.

— Мислех, че си отседнал в „Браун“ — рече тя.

Това бе първото цяло изречение, което произнасяше, откакто Дейвид бе счупил порцелановата ѝ статуетка. Той ѝ бе обяснил, че ще ѝ дава пари само при положение че сам ръководи кариерата ѝ. Тази тактика не го бе отвела кой знае къде. Тя продължаваше да се цупи.

— „Савой“ ми харесва повече. Градините с изглед към Темза ще ти допаднат.

Момичето продължи да гледа право пред себе си, а гърдите му се повдигаха почти незабележимо при всяко вдишване.

— Искам да дойдеш в Ню Йорк — продължи той; за пръв път заговори за плана, над който размишляваше от известно време. — Ще те настаня в апартамент, дори по-хубав от този на Лорън. И тогава ти ще си имаш прислужница.

Тя го изгледа подозрително.

— Защо?

— Защото те харесвам. Приятно ми е да съм с теб.

— Затова ли единственото, което ми показваш, е леглото?

Той постави ръка върху облегалката, без да докосне Табата.

— Като дойдеш в Ню Йорк, ще те вода където пожелаеш.

Лицето ѝ просветна.

— Нека да започнем още сега. Да вечеряме в ресторанта на „Савой“.

Тя го възнагради с бледо подобие на усмивка. Пръстите му докоснаха голите ѝ рамене.

— Най-хубавият крем карамел в Лондон.

С това вече си спечели истинска усмивка. Заслужаваше си риска да бъде видян на публично място с нея. Тази вечер тя изглеждаше двайсет и пет годишна — достатъчно възрастна, за да бъде с него.

— Сериозно ли беше предложението ти да дойда с теб в Ню Йорк?

Той отпусна длан върху голото ѝ рамо и започна да гали с върховете на пръстите си кадифената ѝ кожа.

— Абсолютно. Ще можеш да посещаваш художествено училище, ако искаш.

— Забравих да ти кажа. Лорън завърши портрета на Райън Уесткот.

Дейвид се усмихна. „Чакай само да научи Барзан.“

— Ще ти купя нещо специално.

— Недей. Не ме карай повече да се обличам като малко момиченце. — Хвана свободната му ръка и я постави върху гърдата си. — Вече съм жена.

Усети зърното ѝ през тънкия плат.

— Знаем, ангелче. Ти си точно жената, която искам.

— Покажи ми.

Усети в гласа ѝ агресивните нотки, които обичаше. Тази нощ обаче щеше да бъде по-различна. Трябваше да ѝ покаже кой е господарят. Едрото зърно под ръката му молеше да бъде погалено, но той не го направи. Вместо това я целуна дълго и не особено нежно.

Целуна чувствителното местенце зад ухото ѝ, а после прокара език по краищата на ушната ѝ мида. Табата хлъцна изненадано. Дишането ѝ се учести, когато завря глава в шията ѝ. Пулсирането в слабините му заплашваше да унищожи самообладанието му. Колкото и да искаше обаче, не си позволи да докосне гърдите ѝ.

Погали я по коляното ѝ. Устните им се намериха отново и езиците им се сляха. Започна да плъзга длан по гладкия найлонов чорап, докато достигна жартиера, а след това — кожата ѝ. Гореща, прекрасна гола кожа, която ставаше толкова по-влажна, колкото по-нагоре движеше ръка. Не носеше бельо, разбира се. Кръвта му закипя дори още повече, щом усети колко силно го желае.

— Кой ще ръководи парада? — попита той, като отдели длан от вътрешната страна на бедрата ѝ.

Поруменяла, с полепнали по лицето кичурчета коса, Табата го погледна; клепачите ѝ бяха натежали от страст.

— Ти.

Той смъкна надолу роклята и оголи гърдите ѝ.

В мрака край външната стълба Райън чакаше Лорън да излезе от галерията. Последните гости, порядъчно пийнали, не бързаха да си тръгват. Не искаше да си представя на какво щеше да прилича партито у Базил Блэкстоук. Тази изложба със сигурност щеше да се помни дълго. Ирек не само бе продал всичките си картини и бе отказал да приеме предложението на Накамура, ами и бе нокаутирал Клайв, а след това бе отказал да обясни причината. Щеше да се получи страхотно предаване по телевизията.

Най-сетне Лорън се появи и младият мъж подсвирна. Тя се обърна, видя го да ѝ маха и заслиза по стълбите.

— Какво ще кажеш да отидем някъде заедно за около седмица?

— Много бих искала, но какво ще правя с галерията?

— Лейтън ще се справи. Ще пуснеш репродукциите на Ирек най-рано след две седмици. Какво друго има да се прави, освен да се изпратят откупените тази вечер картини?

— Но брат ми е тук.

Печалният ѝ тон не го изненада. Брат ѝ щеше да бъде опозиция. Знаеше си го от самото начало. Впрочем идеята наистина бе лудост. Нямахше да я предложи, ако мисълта да не я вижда още една седмица не го подлудяваше.

— Пол ще разбере — изненада го тя. — Къде отиваме? Какво да нося?

Райън пооправи високата яка на наметалото ѝ и нави кичур руса коса около пръста си.

— Не мога да ти кажа още. Но трябва да тръгнем до час. Вземи само няколко летни рокли в една чанта. Откажи се от всичкия боклук, който жените мъкнат обикновено навсякъде. Чакай ме пред вашия блок.

Лорън кимна. Точно каквото обичаше — жена, която знаеше кога да не задава въпроси.

— Лорън, още само две неща. Вземи си паспорта. И не казвай на никого, че тръгваш с мен.

Вора стана от леглото, като се стараеше да не събуди Ирек. Вмъкна се в банята и затвори вратата след себе си, преди да светне. Вгледа се в отражението си в огледалото. Талията ѝ скоро щеше да бъде вписана в Червената книга на заплашените от изчезване видове. Зърната на гърдите ѝ бяха придобили пурпурен оттенък. Нямаше да успее да крие още дълго бременността си.

Не знаеше какво да прави. Ако Лорън беше тук, щеше да ѝ помогне. Тя обаче беше изчезнала преди три дена и бе оставила само лаконична бележчица, че е заминала по работа. Беше оставила подобно съобщение и на брат си и Вора я бе прикрила, като му бе казала, че е в командировка в Париж. Макар да знаеше каква е истината — никой не можеше да я скрие от нея. Приятелката ѝ беше с Райън Уесткот.

Вора бе отхвърлила възможността за аборт. Искаше това бебе, макар Ирек вече да не правеше планове да се жени за нея. Не беше споменавал нито веднъж за това от откриването на изложбата. Сега, след като се бе превърнал в знаменитост, всички жени го желяеха.

— Вора? — извика Ирек.

Тя натисна бутона, с който се заключваше банята, и припряно се наметна с хавлията на своя любим.

— *Открой* — отвори! — задумка по вратата той.

Вора отвори и той нахлу вътре гол. Тя се изправи; огромната дреха увисна смешно отгоре ѝ.

— Какво има? Всяка вечер идваш тук.

— Предполагам, че имам грип. Аз...

— Кога ще ми кажеш за моето бебе?

„Как е разбрал?“ — запита се тя, но после реши, че това е без значение. Важното бе, че и двамата не бяха искрени един с друг.

— А ти кога ще ми кажеш какво ти каза Клайв?

Ирек я заведе в тъмната спалня и запали нощната лампа. Отпусна се на леглото и потупа мястото до себе си. Вора седна до него, уплашена от сериозния му поглед.

— *Любов* — рече той. — Не знаех какво означава това, докато не те срещнах. Искам да се омъжиш за мен. Искам нашето бебе.

— Така ли? Честно?

Той се приведе към нея и приглади назад косите ѝ.

— Аз те обичам, Вора.

— Какво каза Клайв?

— *Душенка*, не може да искаш да разбереш.

— Напротив, искам. В любовта няма тайни.

— Той искаше да разбере дали... дали все още настояваш да бъдеш отгоре.

Вора затвори очи и се запита какво изобщо бе харесвала някога в Клайв Холкомб. Той никога не я бе обичал. За разлика от Ирек бе приемал охотно всичко, което му бе предлагала — дрехи, кола, пътувания.

— Не мога да обясня — прошепна тя. — Бях съвсем различна, преди да те срещна. Аз...

— Ако ме обичаш, нищо няма значение, *душенка*. Нищо. Кажи, че ще се омъжиш за мен.

— Да, разбира се — промълви тя, като се мъчеше да сдържи сълзите си.

Той ѝ съблече халата и я придърпа под завивките. Целуна я бавно, с любов, и тя реши, че харесва червения апартамент, отдалечен на няколко километри от „Хародс“. Беше щастлива, стига да имаше Ирек.

Устните му започнаха да слизат по врата ѝ и към гърдите, като се задържаха особено дълго на зърната, а след това още по-надолу, по корема. Косъмчетата на гърдите му като че ли пареха тялото ѝ.

— Ирек, какво правиш?

— Нека да оставим бебето да спи.

И завря глава между бедрата ѝ.

След това тя се сгуши в солидната стена на гърдта му. Докато той спеше, Вора посрещна ранното утро. Най-сетне стана и отиде в кухнята, за да направи чай.

Мислеше си, че бурните дни отпреди изложбата бяха останали завинаги в миналото. Сега вече трябваше да се съобразяват с бебето, а и се налагаше да помага на Ирек, в противен случай той никога повече нямаше да рисува. Само за една нощ се бе превърнал в национален

герой. „Ягуар“ му бяха подарили един XJS кабрио. „Карс“ бяха нарекли новите си бисквити „Любов“. В „Помодоро“ пуснаха пица с много аншоа — „Специалитетът на Макаров“.

От благодарност, че е отворил очите на Муци, преди да се е омъжила за Клайв, Уилбър Макалистър бе изпратил такова количество кашмирени чорапи, които щяха да му стигнат до края на живота. Ирек бе получил покани за вечеря от всички, като се започне от принцеса Даяна, която съжеляваше, че е пропуснала голямото събитие, в каквото се бе превърнало откриването на изложбата, до близнаците Кокто, които го поканиха на вегетарианска вечеря в таванския си апартамент в Сохо. Лейди Фиона се появи по телевизията в най-гледаното време и с помощта на сателита обясни на света, как да си приготвят любимата напитка на Ирек — „Брай Сай“. На следващия ден в „Риц“, „Конот“ и „Кларидж“ започнаха да сервират коктейла и много частни клубове последваха примера им.

Естествено, „Танкъри“ бе безкрайно признателен и му изпрати седемнайсет каси „Танкъри Силвър“. Помолиха го да участва в серия от реклами. И го преследваха с предложението да издаде книга с любимите си рецепти с водка.

Ирек осмиваше повечето от тези неща със своето „побъркани западняци“, но на натиска на медиите наистина бе трудно да се устои. „Таймс“ на цяла страница възхвалява принципите на руснака и окачестви неочакваното напускане на културния си критик Финли Тибетс като „предизвикващо съжаление“. „Сън“ и „Дейли Стар“ публикуваха серия от снимки за онези, които предпочитат да не четат. Разбира се, нокаутиращият удар беше на първа страница. И двата вестника възхваляваха галантността на Макаров; според тях той бе дал на Клайв да се разбере, защото направил неприятна забележка във връзка с принцеса Ан. В резултат нейната популярност скочи моментално и д-р Дигсби ѝ взе двойна такса.

Международният отзвук също бе силен. Безценен човек. Светът не можеше да се начуди. Ирек настояваше, че има своята цена. Ако Накамура бе заплашил да го върне обратно в Русия или да навреди на онези, които обича, той щеше да му даде картината. Никой не слушаше... с изключение на Вора. Д-р Дигсби обясни, че медията създаваше свое собствено послание. Щом една история бъдеше напечатана, значи сам Господ е проговорил.

Вора наливаше чая, когато погледът ѝ бе привлечен от светещите цифри на телефонния секретар. Натисна бутона в очакване да чуе гласа на Лорън. Вместо това гласът на Егън Лорънт я помоли да му се обади незабавно. Изтри съобщението. Най-вероятно разпространителят на репродукции, чието седалище се намиреше в Париж, искаше да направи поръчка за репродукции на картините на Ирек. Но защо тогава се беше обадил тук, а не в галерията? Погледна към часовника, след това набра Париж.

— Егън? — попита тя, когато отсреща вдигнаха слушалката. — Обажда се Вора Лейтън в отговор на твоето съобщение.

— Знаеше ли, че някой предлага да свали цените на репродукциите на Ирек Макаров?

— Издателска къща „Рависан“ притежава изключителните права. Все още не сме пуснали никакви репродукции. Не е възможно някой да знае точно с кои картини мислим да започнем.

— „Артист Интернешънъл“ предлага „Велма любов“, „Волга“, „Нет“, „Зеки“ и „Киев“ — отвърна Егън. — Вече се предлагат.

Беше прекалено шокирана, за да отговори. Не можеше да си представи как бяха разбрали точно кои репродукции смятаха да пуснат. Всеки би се досетил за „Велма любов“ покрай огромната ѝ популярност. Никой, освен тях двете с Лорън не знаеше кои щяха да бъдат другите, дори Райън. С изключение на Ирек, разбира се. Някой бе издал информацията още преди седмици, така че репродукциите да бъдат готови сега, броени дни след изложбата.

— Тези репродукции са правени незаконно. — Гласът на Вора потрепери. — Нека се свържа с...

— Бях сигурен, че е така. Колкото и успешна да е била изложбата на Макаров, цените не би трябвало да се намаляват. Бъди сигурна, че някои разпространители ще се възползват от тази възможност... без да задават въпроси.

— Да — съгласи се тя. Повечето галерии купуваха репродукции от търговците на едро. Преди години разпространителите на картини във всяка страна се брояха на пръсти и галерии като „Рависан“, които представяха по един художник, ги познаваха лично. Но с напредъка на техниките за репродуциране и с нарастването на обществения интерес към плакатно изкуство търговците на едро бяха започнали да никнат като гъби след дъжд. — Благодаря ти, че ме предупреди.

Затвори телефона и впери поглед в пространството. Интересно кой бе казал на фалшификаторите. Това можеше да се отрази пагубно върху кариерата на Ирек. Всички фалшиви репродукции, подписвани и разпространявани незаконно, бяха с ниско качество. Хората обаче щяха да ги видят и преценката им за творчеството на Ирек щеше да зависи от тях.

Докато размишляваше върху възможностите, Вора се сецаше непрекъснато за Лорън. Кой друг би могъл да бъде? Ирек не бе рискувал да провали кариерата си. Тогава оставаше само Лорън. Но защо би го направила, след като работи така неуморно върху изложбата? След излизането на статията на Финли именно тя бе обсадила членовете на клуб „Гручо“. И те бяха дошли, и бяха купили повечето от картините на Ирек. Просто нямаше смисъл приятелката ѝ да стои зад всичко това.

Вора размишлява още известно време върху положението и различните начини, по които някой би могъл да разбере кои репродукции възнамеряваха да пуснат на пазара. А след това, с натезало сърце, вдигна телефона и набра номера на Интерпол.

— Разбра ли защо го наричат „Червения град“? — попита Райън. Двумоторният самолет започна да се снижава над Маракеш.

— Всичко изглежда червено — равнините, километрите стени, къщите — механично отвърна младата жена.

Нямаше да тръгне с него, ако знаеше, че целта им е Маракеш. Когато бе избягала с Пол, се бе зарекла никога да не се връща тук.

А ето че сега бе дошла... заради любовта си към един мъж. Погледна към Райън и се запита дали е постъпила правилно. Да не би да беше замесен в някаква незаконна дейност? Преди три дни бяха напуснали Лондон и се бяха скрили на риболовен траулер, тръгнал към Испания. Слязоха там посред нощ и потеглиха към Гибралтар. След като минаха паспортната проверка, отпътуваха отново посред нощ с един окаян шлеп за Себта.

Последната отсечка от разстоянието изминаха с частен самолет и едва тогава Райън призна, че я води в Маракеш. Лорън затвори очи. „Не ставай глупава — смъмри се тя, докато самолетът рулираше по пистата. — Рупърт Армстронг вече нищо не може да ти стори.“

Посрещна я познатият сух и топъл въздух. Безоблачното небе беше сапфиреносиньо, безупречен екран за все още заснежените величествени Атласки планини.

— Бях забравила колко е красиво.

Младата жена се взираше във финиковите палми. Дългите им листа си шепнеха нещо с лекия ветрец, който духаше откъм планината.

Уесткот я поведе към един разнебитен роувър и хвърли чантите им на задната седалка. Избърса с чистачките дебелия слой червеникав прах от предното стъкло, след което потеглиха към града.

— Охра — промълви Лорън, загледана напред. — Това е цветът на Маракеш. Не червено. Не розово. Охра. Ще трябва да си направя този цвят, когато рисувам.

Райън спря пред портата на двор, ограден с високи стени, и натисна два пъти клаксона. Къде, по дяволите, беше охраната? Трябваше да има непрекъснато пазач. От вилата се измъкна сънлив бодигард, следван от глутница кучета. Усмихна се успокоително на Лорън, докато достойната за крепост порта бавно започна да се отваря.

Бедничката. Проявяваше невероятно разбиране. Знаеше, че тя се притеснява за него. Вероятно го мислеше за престъпник.

— Ще стоим ли дълго в Маракеш?

„Не“ — искаше да отвърне той, но не го направи. Имаше нужда да разбере дали му вярва.

— Ще останем тук известно време. Защо?

Тя не отговори веднага. Беше мълчала по целия път от летището, очевидно отдадена на мислите си.

— Трябва да се видя с майка си. Но не искам да се приближавам до Рупърт Армстронг.

— Сигурна ли си? — попита Райън.

Не му се щеше Лорън да има вземане-даване с „черната вдовица“, както наричаше в себе си Каролайн.

— Да. — Младата жена се обърна и в сините ѝ очи проблесна решителност. — Имам да ѝ кажа нещо.

„Какво?“ — запита се той, но не настоя да му каже.

— Би могла да се видиш с нея тази вечер в „Ла Мамуния“ или в някое кафене, или...

— Някъде насаме. Майка ми не прилича на себе си, когато наоколо има други хора. Чувства се като на сцената и непрекъснато

играе.

— Разбрах. В такъв случай — в меллаха.

— В еврейската част на медината? Не. Майка ми не би отишла никога там.

— Ще отиде, ако помисли, че Ти Джей иска да се срещне с нея. Помня старата къща, в която се срещаха. — Райън паркира роувъра в гаража в задната част на двора. — Ще изпратя някой от слугите да й занесе бележка с думите „Amour ne se change“. Ще дойде.

— Сигурен ли си? Може би след като е минало толкова време...

— Каролайн ще дойде. Тя изпрати десетки писма на Ти Джей. Той ѝ ги върна, без да ги отвори. — Уесткот посегна към задната седалка, за да вземе чантите. — Аз не мога да дойда с теб, но ще ти изпратя Хасан.

— Не искам никого. Това е нещо, което трябва да свърша сама.

— Разбирам, но настоявам Хасан да те придружи. Медината не е безопасно място за сама жена.

28.

Медината си беше същата като по времето, когато Пол и Лорън се бяха разхождали из заплетените ѝ улички. Тя не се бе променяла от столетия. Между сградите бяха окачени тръстикови рогозки, за да пазят сянка на тесните коридори, служещи за улици. По ъглите седяха мъже. Жените вървяха забързано, свели поглед към земята, забулени с фереджета.

По настояване на Райън Лорън носеше дебелата местна наметка и фередже. Беше ѝ горещо. И нервно. Налагаше си да насочи внимание към гледките и звуците наоколо, за да не мисли за предстоящата среща.

Когато пресякоха Джемаа-ел-Фна младата жена се огледа за Риджел Зураг, легендарните „сини хора“ от пустинята, с надеждата да зърне старицата, която бе направила гривната ѝ. Разбира се, не беше тук. Оттогава не я бяха виждали, пък и тя беше доста стара.

Златарката я нямаше, затова пък обичайното забавление с куче и пони беше в разгара си. Все още беше прекалено рано за гвинейските танцьори, но змиеукротителите демонстрираха уменията си пред група туристи от „полиестерна“ Америка. Както винаги те правеха снимки на звероукротителя и заплашително висящата от носа му змия. Той се въртеше в кръг, а смъртоносното влечуго бе впило отровните си зъби в носа му. За своите усилия той щеше да получи няколко монети.

От другата страна продавач на вода позираше до окичен с фотоапарати мъж, чиято съпруга ги снимаше. Аленият костюм на продавача на вода включваше и широкопола шапка, от чийто ръб висяха стотици пискюли. По гърдите му бяха окачени десетина силно излъскани сребърни чашки, а на гърба му — кожен мях с вода. Твърдеше се, че водата е „безопасна“ за туристите. Лорън обаче знаеше истината. Една глътка от нея бе достатъчна, за да последва „отмъщението на Аллах“.

След като пресякоха многолюдния площад, Хасан я поведе по все по-тесни и по-тесни сокаци. Това бе търговският квартал на медината, където се трудеха занаятчии. Спря пред една сграда, тъй като разпозна тъкачите в нея — бербери. Докато арабите произхождаха

от изтока, берберите бяха роднини на европейците. Приличаха много на французите. Възхищаваше се на берберската култура, тъй като тя даваше свободи на жените. За разлика от мюсюлманките те имаха право дори да притежават земя.

„Истински художници“ — помисли си тя, докато ги наблюдаваше как боравят сърчно с ръчно боядисаната и изпредена козя вълна. В двата края на огромния стан стояха двама тъкачи, а в това време петшестгодишни момиченца тичаха напред-назад и връзваха възли. След година-две пръстите им щяха да надебелеят и тъй като вече нямаше да могат да помагат на майстор тъкача, щяха да бъдат изместени от други, по-малки деца. Като се движеха с грацията на балетисти, тъкачите натискаха педалите, местеха напред-назад совалката и удряха здраво вътъка.

— Трябва да вървим — дръпна я за ръката Хасан.

Последва го, като мислеше върху приликата на шарките в тъкачните изделия на американските индианци и берберите; и двете култури използваша много орнаменти във вид на буквата „V“ и ромбове. През последните години любимите на берберите леки пискюлчета бяха излезли на мода. Търсенето на килимите на Запад беше много голямо. Дори Пол искаше да си купи.

— Ето.

Хасан посочи вратата в дъното на тъмен коридор, толкова тесен, че не можеха да вървят един до друг.

Лорън вдигна старата ръчка и синята врата се отвори с мъчително скърцане. Вътре гореше една-единствена газена лампа и едва осветяваше стаята. В меллаха, за разлика от медината, никога не бе имало електричество.

Беше горещо и младата жена побърза да свали дебелата вълнена наметка и фереджето. Огледа помещението. В тъмния ъгъл се виждаше легло с тръстикова рогозка. Трудно ѝ бе да си представи, че майка ѝ се е любила с Ти Джей на него. Но знае ли човек? Никога не бе успяла да разбере майка си.

Подът бе пръстен, а стените — кирпичени. На една от тях бе закована снимка от около 1880 година на мъж, яхнал камила. Любопитно. По онова време евреите не са имали право да притежават камили. Нито коне или магарета. Трябвало е да се придвижват пеш.

Приближи се, за да огледа по-добре камилата. Като повечето представители на своя род тя също имаше високомерен вид. Легендата твърдеше, че само камилите знаели всички имена на Аллах.

Както обикновено майка ѝ закъсняваше. Каролайн правеше театър от всяко нещо. Винаги. Лорън закрачи из малката стая, докато най-сетне чу повдигането на резето. Застана в сянката, край леглото.

Майка ѝ се появи на прага, широко отворила очи, тъй като все още не беше свикнала с мрака вътре. Младата жена се видя такава, каквато щеше да бъде след двайсет години. Безупречна кожа, почти без никакви бръчки, изпъната върху високите скули. Косата вече не беше златна, а сребриста, но ѝ отиваше, тъй като смекчаваше леките линийки около очите и устните.

Майка ѝ спря, за да разкопчае с драматичен жест тежката наметка и да разкрие изумителната бяла рокля, която подчертаваше младежката ѝ фигура.

— Ти Джей?

Лорън пристъпи напред.

— Не. Той няма да дойде.

Каролайн зяпна.

— К-какво правиш тук? Къде е Ти Джей?

Макар че бе упражнявала многократно речта си, сега младата жена не знаеше какво да каже.

— Настоявам да знам какво става.

— Не се ли радваш, че ме виждаш... майко?

Каролайн приглади нервно безупречно подредените си коси.

— Ами, аз очаквах...

— Ти Джей Грифит не желае да те вижда. Просто използвам паролата му, за да те накарам да дойдеш. Трябва да ти кажа нещо.

Лицето на майка ѝ придоби добре познатия суров вид, който не можеше да прикрие раздражението ѝ.

— Какво?

— Знаеш ли истинската причина за моето бягство?

Леденосините очи шареха из стаята, сякаш търсеха начин за измъкване.

— Оттогава мина толкова време. Вече няма значение.

— За мен обаче има. — На Лорън ѝ се стори, че отново усети ръката на втория си баща около гърлото и пръстите му, които я

задушаваша. — Избягах, защото Рупърт ме насилваше непрестанно.

— Не знам за какво говориш. Без парите на Рупърт...

— Знаеш много добре какво имам предвид. Той ме принуждаваше да правя секс с него — отвърна младата жена, като едва сдържаше гнева си. — През цялото време си знаела какво е правел, дори не се опита да ми помогнеш. Така ли е?

Огненото мароканско слънце слизаше на запад и лъчите му придобиваха мек коралов цвят. Райън крачеше на верандата. Мюезинът викаше и разделяше вярващите от неверниците с призива си за вечерната молитва. Къде, по дяволите, беше Лорън?

Долу в градината пазачите бяха коленичили благоговейно върху молитвените си килимчета, притиснали глава към земята в посока към Мека. Надяваше се, че Хасан не я бе оставил сама, за да отиде да се моли в някоя проклета джамия. Всичко бе възможно да се случи в медината.

Чу иззвъняването на телефона и отиде да го вдигне; знаеше, че никой друг нямаше да го направи по време на молитвата.

— *Месе ел хайр.*

— Райън Уесткот — прозвуча гласът на Стърлинг.

— Да — отвърна младият мъж.

Беше се надявал, че се обаждат Лорън.

— Той идва в Лондон. Кога ще можеш да се върнеш?

Барзан. Най-сетне бе направил своя ход.

— По обяд в петък тръгвам от Тиндуф.

— Не. Не преминавай границата с Алжир. „Полисарио“ атакува няколко погранични съоръжения. Използвай пистата в Загора.

И Питър затвори, без да каже нищо повече.

Райън усети как го обзема непреодолимо нетърпение. Чакането бе свършило. Ако късметът бъдеше на негова страна, по това време идната седмица щеше да бъде свободен. А Карлос Барзан щеше да се намира там, където му бе мястото — зад решетките.

Закрачи напред-назад по теракотения под. Трябваше да бъде във върхова форма, ако искаше да хване Барзан. Беше трудно да се бориш с неприятел, ако нямаш представа къде или как ще атакува. Може би

Стърлинг знаеше повече от онова, което бе казал. Той бе предпазлив човек и рядко използваше телефона.

Това, разбира се, означаваше, че нямаше да може да се вижда с Лорън, щом се върнеха в Лондон. Къде беше тя? Точно в този момент чу спирането на кола. Спусна се към вратата и въздъхна от облекчение, когато видя русата ѝ глава.

— Извинявай, че закъсняхме. След като говорих с майка си, помолих Хасан да ме заведе да огледам берберските килими. Пол...

— Да пазаруваш? Ходила си да пазаруваш?

Само дето не бе полудял от притеснение, а тя бе обикаляла сергиите.

Лорън го целуна по бузата.

— Аха. Но не намерих това, което търсех.

— Божичко! Където и да заведеш една жена, тя ще тръгне да пазарува.

Тя се притисна в него.

— Типична женска черта. По-добре ще е да свикваш с нея. След като аз слушам псувните ти, ти би могъл да се примириш с някое разточително пазаруване.

Трудно беше да ѝ се ядосва, когато го погледнеш с тези сини очи. Заведе я в кабинета. Наля на себе си джин, а на нея — мароканско бяло вино. Тя пое чашата си и се настани на отоманката. Райън искаше да разбере как бе минала срещата с майка ѝ, но не я попита. Тя уважаваше личния му живот; той трябваше да уважава нейния.

— Съжалявам, че съм те накарала да се притесняваш — рече тя, когато той се настани до нея. — Пол иска да си намери берберски килим за вестибюла. — Постави виното си върху масата. — Той не ми излезе от ума през цялото време, докато говорих с майка ми, затова после отидох да му потърся берберския килим.

— Как мина срещата с майка ти?

Лорън не знаеше как да обясни огромното облекчение, което бе изпитала — най-сетне бе изяснила нещата с майка си след всички тези години.

— Отрече всичко, но аз я притиснах и най-накрая тя призна, че е знаела през цялото време за онова, което ме караше да правя Рупърт.

Докато я слушаше, си представи майка си и нейната усмивка. Винаги бе чувствал силата на нейната любов.

— Слава богу, че си имала брат си.

Лорън не отговори. Погледна към тъкания гоблен на отсрещната стена.

— В началото се разстроих, задето ме доведе тук. Сега съм ти благодарна. Чувствам се толкова по-добре, след като говорих с нея.

— Защо не ми каза истината?

— В продължение на години бях държала вратата към тези ужасни спомени затворена. Ти ме принуди да подложа на преоценка себе си, миналото си. Неотдавна реших, че психотерапевтът, при когото ходех през първите си години в Париж, е имал право. Той твърдеше, че най-големият предател в случая е родителят, който е позволил съществуването на тази ситуация. И повтаряше, че майката е знаела.

Райън се сети отново за майка си. Тя бе позволила на Бък да го бие... докато Райън бе пораснал и бе могъл да се защити сам. Защо не си беше отишла?

— Понякога жените се страхуват да останат сами, затова продължават да живеят с мъжа, когото не желаят. Моята майка постъпи точно така.

Лорън не можеше да си представи, че някой баща би могъл да не се гордее със син като Райън. Той й беше разказал за своето детство и младост, за всичките си академични и атлетични награди. Защо не го беше обичал баща му?

— Майка ми не се страхуваше. Тя е алчна егоистка. Призна, че никога не е обичала нито баща ми, нито Рупърт. Че се е омъжила заради парите и положението им. Никога не се е притеснявала, че ме е принесла в жертва на своите амбиции. Дори сега, като разбра, че знам, не се трогна. Повече се вълнуваше от това, че Ти Джей не е дошъл да се срещне с нея.

— Надявам се, че си казала на тази мръсница да върви по дяволите.

— Не. На излизане й казах, че й прощавам.

— Шегуваш се! — възкликна той.

— Изясних си нещата благодарение на нещо, което каза Ирек. Той прощава на Русия, вместо да се връща отново и отново към нещо, което не може да промени. Няма да позволя омразата към майка ми да ме унищожи. Затворих вратата към миналото.

— Това означава ли, че си простила и на Рупърт?

— Жал ми е за него. Той е болен човек.

— Така е. — Тонът на младия мъж бе нещо средно между гняв и недоверие. Това доказваше досегашното му мнение — жените бяха дяволски меки. — Армстронг е в леглото и страда от бдителната справедливост. При мюсюлманите наказанието отговаря на престъплението. Режат ръката на крадеца или ухото на онзи, който подслушва. Прилагат удушване с интересен вид гарота при кражба на семейните бижута.

— Шегуваш се.

Думите му прозвучаха толкова варварски, че не можеше да проумее напълно онова, което ѝ бе казал.

— Нали не мислиш, че ще оставя онова копеле да се измъкне след всичко, което ти е причинил? Казах на Хасан да се погрижи за това. Бих предпочел да се заема лично с Рупърт, но местните момчета са ме изпреварили. — Забеляза изражението ѝ. Когато се налагаше, тя можеше да бъде смела. Но иначе си беше с меко сърце. — Докато ти беше с майка си, аз се отбих при Рупърт. Искях да бъда сигурен, че е разбрал кой стои зад това. Предадох му много поздравии от теб.

Стотици ездачи с широки бели роби летяха към тях и арабските им коне галопираха с пълна сила. Лорън седеше до Райън с усещането, че сърцето ѝ е заседнало в гърлото, докато ездачите приближаваха и размахваха пушките си. Изведнъж рязко спряха. Насочиха оръжието си към тях и стреляха. Изстрелите раздраха въздуха на Атласките планини и отекнаха към близкия връх. Ездачите обърнаха арабските си жребци и се оттеглиха, като надаваха бойни викове.

— Уплаши ли се? — попита Уесткот.

— Малко — призна младата жена. — Знаех, че това е игра, но когато приближиха, се притесних.

— Те се тренират от деца да яздят с такава точност. Равнините винаги са принадлежали на арабите, а планините — на берберите. Те са готови да ги защитават. Това шоу демонстрира уменията им, готовността им да се бият за своята земя.

— Но, Райън — рече Лорън, като оглеждаше струпалото се за събора множество, — какво могат да защитят с тези пушки?

Младият мъж се изправи и ѝ помогна да стане.

— Спомни си Афганистан. Берберите имат същата закалка — независими планинци. Живеят по този начин от векове. Ще защитят земите си, ако се наложи, но се съмнявам, че имат причина за тревога. Крал Хасан ги е оставил на мира.

— Човекът сигурно е помислил, че е по-добре да се заеме с проучването на Атласките планини за някакви полезни изкопаеми или с нещо от този род, вместо да се бие с „Полисарио“ за Сахара.

— Може би ще го направи някой ден. Кой знае? — Усмихна ѝ се. Искаш ли да останем да видиш *гуедрата* или предпочиташ да търсим килим? Не можем да направим и двете. На мръкване трябва да бъда в Уарзазате.

— Нека да купим килим за Пол. Гледала съм и преди гуедрата — рече тя, спомнила си танца на седемте фереджета, който берберските момичета изпълняваха седнали.

Танцът беше много интересен, но тя искаше да изненада Пол с берберския килим.

Тръгнаха из отдалеченото селце, като оглеждаха килимите, провесени на станове, чиито опорни колове бяха същевременно коловете, поддържащи и колибите. Тъкачите бяха напуснали работните си места, за да наблюдават представлението, и бяха изоставили недовършените килими. Край всеки стан бяха струпани готовите килими. Купуваха ги търговци на едро и ги изнасяха за Европа или за Америка.

Лорън избра един килим за брат си и отидоха да намерят тъкача. Той наблюдаваше *мечуи*. Цяла овца се печеше върху дървени въглища в специално изкопана дупка. Когато Райън обясни какво искат, мъжът се усмихна и кимна към съпругата си, с което показва, че тя ще води преговорите. Като повечето берберки и тя търсеше богатството и късмета, като носеше тежки сребърни бижута с камъни със странни форми.

— За теб ли? — попита жената на арабски, когато тръгнаха към нейната колиба.

— За брат ми — обясни Лорън.

Берберката се усмихна и набърчи татуировката на бузата си, която показваше племенната ѝ принадлежност. Пазариха се в продължение на десет минути и най-сетне се спряха на някаква цена.

— Хей, точно каквото обичат всички жени — пошегува се Райън и хвърли килима на задната седалка на роувъра. — Сделка. Направо от фабриката и по цена на едро.

— Това е коледният ми подарък за Пол.

Лорън се качи в колата.

— Трябва ли да ревнувам? — попита младият мъж и включи мотора. — Обичаш го много, нали? Той е бил до теб, когато си имала нужда.

— Обичам и двама ви... по различен начин.

Тръгнаха към Уарзазате. Не отделяше поглед от неравния път, но мислите му бяха съсредоточени върху Лорън. Тя бе силна и целеустремена жена. Благодарение на решителността си бе спасила изложбата на Ирек, като бе събрала членовете на клуб „Гручо“. Идеята да покани група интелектуалци бе наистина гениална. Те започваха да купуват творбите на Ирек, без да се интересуват от мнението на критиците.

Изглежда беше по-доволен, че Лорън не мрази майка си и онази грешка на природата, Рупърт. Горчивината щеше да я промени. Обичаше я точно такава, каквато беше. Ужасното минало я бе превърнало в силна жена.

Движеха се из планината. Лорън никога не беше идвала от тази страна на Атласките планини. За разлика от залесените им западни склонове източното им лице бе останало голо и обгоряло от слънцето. Но когато стигнаха долината Драа, от време навреме виждаха малки селца покрай терасовидни ниви, засадени с царевица и ечемик.

Най-сетне на хоризонта се появи Уарзазате. Вместо арабски постройки бяха построени бетонни бункери. Несъмнено същият архитект, който бе отговорен за американското посолство в Лондон, бе правил плановете и за този преден пост към пустинята.

Спряха пред кирпичена постройка. Лехата пред нея бе обрасла с бурени и оградена със забити в земята бирени бутилки. След като Райън я остави вътре и излезе по работа, младата жена запали газената лампа. В този момент мюезинът започна да призовава правоверните за вечерната молитва. Влезе в съседната стая. В нея имаше единично легло с тръстикова рогозка, подобно на онова, което бе видяла в меллаха.

Все още не можеше да повярва, че майка ѝ се е срещала там с Ти Джей. Трябва наистина да го е обичала. Но не достатъчно, за да му помогне, когато е имал нужда. Дали майка ѝ би изминала всичкия този път, като дъщеря си, без да знае какво става? Ей така, на доверие. От любов. Разбира се, че не. Тя беше изключително повърхностна личност. Идеална за Рупърт.

Ами Ти Джей Грифит? Райън говореше за него с възхищение. Сигурно е прекрасен човек. Не бяха много хората, успели да заслужат уважението на Райън. Но защо тогава Ти Джей не бе успял да види истинската природа на майка ѝ? „Не го обвинявай.“ Сети се за баща си. Сега, когато вече бе станала зряла жена, тя преценяваше по друг начин много от неговите коментари. Беше открил що за жена е майка ѝ, когато вече бе прекалено късно. И най-вероятно щеше да я остави, ако не бяха децата му.

Грифит бе сгрешил относно майка ѝ. Надяваше се, че не бе сгрешил и за „Полунощ в Маракеш“. Като се върнеше в Лондон, възнамеряваше да посвети повече време на рисуването. Сега вече беше по-възрастна, по-силна. Нямахме да позволи на критиките да я обезкуражат.

Легна на тръстиковата рогозка и започна да крои планове как да освободи себе си и брат си от Барзан. Освен това се опитваше да не си задава въпроси във връзка с Райън. „Всичко ще се оправи“ — това бе последната ѝ мисъл, преди да заспи. Както бе преследвана от миналото и измъчвана от несигурност за бъдещето, сънищата ѝ бързо преминаха в неприятни кошмари. Протягащите се от мрака ръце я преследваха неуморно, опипваха тялото ѝ.

Събуди се рязко в пълен мрак. Някаква ръка затисна устата ѝ; друга усети в косите си. Рупърт. Обзе я ужас. След всичко, което му бяха причинили, сега щеше да я убие. Заби нокти в ръката му, като риташе и хапеше.

— Лорън, престани.

Уесткот я затисна с тежкото си тяло.

— Райън?

— Познаваш ли някого друг в Уарзазате?

— Сънувах гадости. Не те чух, като си влязъл.

— Опитах се да бъда романтичен.

— Знаеш моето отношение към ръцете в косите ми.

— Просто ги прибирах от лицето ти. Ти изпищя и аз поставих длан върху устата ти, преди да си събудила всички.

— Свърши ли си работата? — попита тя и докосна голите му гърди.

— Аха. — Целуна я продължително, след това легна по гръб. — Ела тук.

Младата жена се изправи и се съблече припряно, преди да се настани отгоре му. Намести се върху възбудения му член. Дланите му обхванаха хълбоците ѝ и ги стиснаха. Започнаха да се целуват; езиците им имитираха движенията на ханша. Лорън здраво се вкопчи в раменете му.

— Някога мислех, че ако правя любов с теб, ще се отърва от желанието си, но съм се лъгал.

Пое зърното ѝ в устните си и с движенията на езика си го накара да настръхне. Лорън усещаше тялото си да гори, когато го пое в себе си.

Райън я стисна за хълбоците, така че да не може да помръдне и попита:

— Имаш ли представа колко те обичам?

29.

Макар да беше юни, английската провинция бе обвита в зимна мъгла. Самолетът им се приземи на една отдалечена писта и плавно спря. В това време израелците, които пътуваха с тях от Уарзазате, говореха нещо на иврит. Щастieto на Лорън бе изместено от болезнено съжаление. Кога ли щеше да се види пак с Райън? Внезапно ѝ се прииска да се върне на прашния път на керваните от стари времена, който водеше от Уарзазате до Загора. Докато пътуваха от оазис до оазис из пустинята, тя бе доволна, че е с него. Тайнствената му дейност не я тревожеше вече; вярваше му.

— Ще кажа на Ади да докара килима на Пол у вас — рече Уесткот, когато самолетът спря край един хангар. — Виждам, че вече ме чакат. Това означава, че трябва да си вземем довиждане още тук.

Прегърна я в обятията си и притисна устните си в нейните. Лорън се вкопчи в него, потрепервайки от сладостта на целувката му. Откъсна се от нея прекалено бързо. Поведе я надолу по металната стълбичка, в чието подножие го очакваше възрастен мъж с лула в устата. Той се намръщи, като я видя.

— Какво, по дяволите, мислиш, че правиш с нея? — развика се Питър, когато останаха насаме.

— Ти каза, че не е сред заподозрените — отвърна с типичния си дързък тон Райън.

— Това беше миналата седмица. Нямах представа, че е с теб. — Стърлинг прокле наум хората си, задето бяха изпуснали от погледа си Уесткот в нощта на откриването на изложбата. Прекалено много коли, прекалено много пияни хора, прекалено много извинения. Сега вече беше прекалено късно. Запали лулата си и пое дълбоко дима, като се опитваше да подреди мислите си. — Тя е въпросният човек.

— Какво искаш да кажеш? — попита Уесткот и сви вежди.

— Тя е човекът на Карлос Барзан. И ще се опита да удари в най-скоро време.

— Бабини деветини! Не е възможно Лорън да...

— Кои доказателства искаш да видиш? — Не можеше да повярва, че корав мъж като Райън бе заслепен до такава степен от Лорън Уинтроп. Наистина беше мъчение да се работи с аматьори. Време беше да се пенсионира. — Нашият човек е измъкнал записките от компютъра на Барзан. Госпожа Уинтроп е купила „Рависан“ с пари на Карлос Барзан. Той се готви да финансира в скоро време и брат й.

— Той я е изиграл. Тя не би могла...

— Страхувам се, че не си прав. Лорън се оказа невероятно умна. Накарала е Табата Фоули да предава съобщенията й до Барзан посредством Маркъс.

Уесткот се обърна, за да не вижда обвинителния поглед на Стърлинг. Лорън не можеше да е замесена в това. Питър Стърлинг обаче беше предпазлив и методичен човек и не би отправил обвинения, ако няма доказателства за тях. Прониза го остра болка, по-силна от всичко, което бе изпитвал досега. Нима дъщерята на Каролайн Армстронг бе успяла да го измами?

— А микрофоните в апартамента й?

— Искали са да разберат кой е телефонният номер в „Грейбърн Манър“. Очевидно Барзан се готви да се обади на Ти Джей.

Остави Райън да се опитва да проумее думите му, а той самият потъна в мисли за големия удар, в който се бе превърнало това. Благодарение на Джулия Хартли сега вече американците разполагаха с достатъчно доказателства за неплатените данъци и измамите на Карлос Барзан, за да го изпекат на бавен огън. След като Вора Лейтън бе парирала опитите на Барзан да залее пазара с фалшиви репродукции, англичаните се бяха спрели върху следната схема. Питър бе убедил американците да изчакат малко с арестуването на Карлос Барзан, тъй като английските разузнавателни служби очаквали да го хванат при опит за убийство, което щеше да му осигури много по-тежка присъда. И ето че сега Уинтроп можеше да прати по дяволите плана им.

— Какво си й казал? — попита Стърлинг.

— Нищо.

Питър не се поддаде на желанието си да смъмри по-сериозно Райън. Мъката, изписана на лицето му, казваше всичко. Уесткот се бе влюбил в една красива жена. Това не се случваше нито за пръв, нито за

последен път. В крайна сметка някога самият Питър бе влюбен до уши в Ейми Торп.

— Знаеш ли, жените са много по-големи майстори в измамата от мъжете. Опитът ми показва, че от аматьорките винаги са ставали най-добрите шпиони. Да вземем Ейми Торп например — започна да обяснява Стърлинг; стремеше се да смекчи чувството на вина, което очевидно започваше да измъчва младия му сътрудник. — Тя ни даде плановете за свръхсекретната кодова машина на немците. Нацистите така и не разбраха, че имахме достъп до всичките комуникета на тяхното разузнаване. После уредихме завръщането ѝ във Вашингтон. Там пък успя да измъкне кодовите книги на италианските военноморски сили от бившия шеф на тяхното разузнаване. Тя съумя да се добере дори до кодовите книги на френската флота във Виши.

Райън размишляваше върху сравнението, което правеше Стърлинг между Лорън, Мата Хари и Алин, графиня Романонес, шпионирали по време на Втората световна война. Сега най-последно разбираше баща си и увлечението му по Каролайн Армстронг. Очарователни кучки. Бе обвинявал Ти Джей, а ето че сега бе постъпил също като него.

Защо ставаше така, че винаги твърде късно си вземаше поука? След като се върна от Виетнам, младежът си бе обещал, че повече не иска да има нищо общо с убийството на хора. Преживяното в Заир бе оставило незаличими следи в съзнанието му за последствията от ненужно причинената смърт. Нищо обаче не можеше да се сравнява с опита му с Робърт Барзан. Нищо.

Побърканият младеж бе подочул нещо за опитите им, свързани с диамантите. Робърт бе настоял Ти Джей и Райън да обсъдят финансирането с баща му, Карлос Барзан. Като мислеха, че Барзан е в състояние да подпомогне финансирането на скъпите експерименти, които можеха да продължат с години, те се срещнаха няколко пъти с него. В крайна сметка бяха решили да рискуват парите си, но да не включват съдружник, с надеждата да успеят да развият процеса, преди да са останали без пари... или преди някой друг да е взел патента.

Не допускаха, че Робърт Барзан ще прибегне до идиотщината да се появи в лабораторията с намерението да открадне получените

резултати и прототипа на машината. Когато извади пистолета, Райън и Ти Джей решиха, че блъфтира. Само че той бе напълно сериозен. Ти Джей се опита да му отнеме пистолета и в този момент оръжието изгърмя и рани смъртоносно Робърт. Докато се опитваха да му окажат помощ, пристигнаха хора от английското разузнаване. Те не изпусkali от очи сина на Барзан във връзка с разследването на канал за незаконно пренасяне на наркотици. Убедиха Грифит и Уесткот да им сътрудничат при залавянето на Карлос Барзан. И тогава хората от разузнаването им бяха казали, че Робърт бил единствената слабост на Барзан.

За пред пресата, английското разузнаване съчини една история за някакъв представител на престъпния свят, който убил Робърт при спор за диаманти, но направи така, че Барзан да открие истината. После започнаха да чакат. Барзан бе изградил сам своята империя и се славеше като човек, който се разправя лично с онези, които му създават неприятности. Разчитаха точно на това. Планът им беше да го хванат при опита му да си отмъсти на Ти Джей и да го обвинят в опит за убийство.

Райън се бе опитал да убеди Грифит да не се замесва, но той не искаше и да чуе. Страната му имаше нужда от него и баща му желаше да помогне. Младият мъж подозираше, че Ти Джей просто не може да устои на предизвикателството. Тъй като минаха няколко месеца, а Барзан не се появяваше, двамата започнаха да стават все по-непредпазливи и не забелязаха поставената в колата бомба. Ужасна грешка.

— Как ще се опита да го направи Лорън? — попита Уесткот.

— Не знаем — призна унило Стърлинг. — Както ти казах и преди, информацията, с която разполагаме, е, че Барзан желае да участва лично. Ако не беше така, щях да приключа със случая още сега и да оставя американците да се занимават с него. Карлос Барзан обаче ще пристигне в Лондон тази вечер. Очевидно се готви да удари — като използва за примамка Лорън — през следващите три дни. В събота трябва да се появи като почетен гост на някакво благотворително събитие в Кенеди Сентър. Със сигурност няма да го пропусне. — Питър съчувстваше на Райън. Колко още можеше да издържи човек? — Не се притеснявай, сега вече държим здраво под око Уинтроп. Портиерът на етажа, Джийвс, е един от нашите хора. Разполага с

контингент от агенти, на чиято помощ може да разчита във всеки момент. Сложили сме наши микрофони в апартамента ѝ. Ще разберем точно как възнамерява да го направи... предварително.

Лорън пристигна на Падингтънската гара следобед. През цялото време — докато чакаше на влака, и след това, при пътуването из Лондон — се притесняваше за Райън. Може би имаше неприятности? Дали да не телефонира в полицията? Не. Той очевидно очакваше възрастния човек, който го посрещна край самолета. А и Райън можеше да се справи сам с проблемите си.

Младата жена взе такси до дома си. Както обикновено Джийвс дремеше пред вратата.

— Табата тук ли е?

— Госпожица Фоули не се прибра снощи — отвърна той.

Това не я изненада. Момичето оставаше при приятеля си всяка нощ, в която той бе в града. Лорън не одобряваше това, но нямаше право да ѝ се меси в личния живот.

Щом влезе, се опита да се обади на Пол в Санта Фе. Дължеше му обяснение за внезапното си изчезване. Той не отговори. Позвъни в дома на Джийта, но и там никой не се обади.

Набързо се изкъпа и се преоблече. Можеше да отиде в галерията и да поработи няколко часа. Преди да излезе, се отби в кухнята и написа бележка на Табата; предполагаше, че ще се прибере днес следобед и би могла да отиде в магазина. Остави пари на плота за шишенце „Див зюмбюл“. Когато Ади дойдеше да донесе килима за Пол, тя щеше да изпрати по него одеколona за Иги. Предпочиташе да изчака и да занесе лично портрета на Райън.

Щом влезе в „Рависан“, се сблъска с Вора.

— Извинявай, че не ти се обадох, преди да изчезна. Аз...

— Няма да повярваш какво се случи. — Тя я покани в кабинета си. — Миналата седмица във всички кътчета на света са се появили фалшиви репродукции на творби на Ирек. За щастие един търговец на едро от Париж ме предупреди, преди да са залели пазара.

— Как така? — възкликна Лорън; вестта я свари напълно неподготвена.

— Ужасно съжалявам. Грешката беше моя. Отворих голямата си уста и престъпниците са разбрали точно кои картини сме мислили да пуснем. — Златистокафявите очи на Вора се замъглиха от съжаление. — Аз обаче се справих с положението. Обадох се на Интерпол и те успяха да изземат повечето фалшификати.

— Защо си говорила за това? Бяхме се договорили...

— Не ме карай да се чувствам още по-виновна. — Приятелката ѝ се отпусна на стола си. — Как според теб се чувствах, когато трябваше да застана пред Ирек?

Лорън седна на ръба на бюрото ѝ.

— Какво стана?

— Знаеш колко близки сме... бяхме с Базил. Докато ми правеше косата, попита кои картини ми харесват най-много. Казах му и той е решил, че именно от тях ще вадим репродукции. Направил ги е от снимките в каталога. Можеш да си представиш колко евтини и грозни са били.

— Защо го е направил?

— За пари. От известно време живеел над възможностите си. Продуктите му за коса не се продавали толкова добре, колкото ни караше да мислим. — Гласът ѝ потрепери. — Споделих с властите подозренията си за участието му в смъртта на Арчър.

— Не!

— Струва ми се, че Арчър се е обадил в „Чудеса“ следобед преди смъртта си. Базил трябва да е отговорил от кабинета си. Той така и не ми предаде нищо за разговора.

— Фалшифицирането е едно нещо, но чак убийство...

— В деня, в който убиха Арчър... — гласът ѝ се повиши — отидох в „Чудеса“ и споделих с Базил, че Арчър се тревожи и смята да се обърне към полицията за защита. Тогава изобщо не съм подозирала, че е замесен; затова и не споменах пред представителите на властта, че той е запознат с всичките ми проблеми.

— Какво те накара да заподозреш Базил? Двамата бяхте доста близки и той настоя да даде приема в чест на Ирек.

— Когато ми се обади търговецът на едро, започнах да се чудя кой би могъл да го направи. Отначало помислих, че ти си замесена в тази работа.

— Аз? Аз никога не...

— Знам, но ти беше изчезнала. Не знаех какво да мисля. Беше с Райън, нали?

Не забеляза, че Лорън не отговори на въпроса ѝ, тъй като побърза да продължи нататък с историята си.

— Когато Базил ти отрязва косата, аз използвах телефона в неговия кабинет. Видях снимката си на стената и си дадох сметка колко отдавна се познаваме и колко много споделям с него. Подобно на други самотни жени аз споделях прекалено много неща с фризьора си. Той лесно можеше да се досети от кои картини ще извадим репродукции.

— Какво каза за всичко това Ирек?

— Той разбра. Нали го познаваш, не позволява почти нищо да го разстрои. — Вора се изчерви и луничките, които вече не си правеше труда да прикрива, станаха още по-ярки. — Покрай толкова много лоши новини забравих да ти кажа най-хубавите новини на света. Чакам бебе от Ирек. — Тя сияеше. — Знаеш ли, тази криза около репродукциите ни сближи. Сега вече съм сигурна. Знам, че той ме обича истински. И най-сетне успях да прогоня призрака на Арчър. Той ме потискаше. Няма да допусна тази грешка и с Ирек. Проведохме дълъг разговор и аз му признах, че никак не ми е приятно да живея край Темза. Накрая се споразумяхме. Тъй като и двамата обичаме природата, ще се преместим в Пилтдаун Кросинг.

— Бебе ли? — промълви невярващо Лорън. — Ще се жените ли? Толкова неща се бяха случили по време на краткото ѝ отсъствие.

— Терминът ми е в началото на декември, но ще се оженим и ще се настаним в провинциалния си дом доста преди това. Там има конюшня, която ще превърнем в ателие. Ирек ще може да работи на спокойствие. Ако щеш вярвай, но от изложбата насам не можем да се отървем от репортери и какви ли не други хора. Това преместване ще ощастливи и двама ни.

— Страхотно. Представям си на какво напрежение сте били подложени. Всеки вестник, който съм разгръщала, разказваше тази история. Смяя да твърдя, че в този момент „Рависан“ е най-известната галерия в света. И това го направихме ние. Две жени.

— Искам да ти благодаря, Лорън. Ти ми даде смелостта...

— Направихме го заедно. — Искаше ѝ се да попита какво бе прошепнал Клайв на ухото на Ирек, но не го направи. Ако искаше

Вора, сама щеше да ѝ каже. — Какво трябва да се прави тук?

— Нищо. Ирек взе решение във връзка със своето творчество. — Вора се поколеба. — Не желае да правим репродукции на неговите картини.

— Но това означава да се лишим от един много доходен бизнес. Сигурна съм, че ще промени мнението си, щом бъдат заловени фалшификаторите.

— Няма да го направи и аз съм съгласна с него. Преди два дни изпратих съобщения до всички търговци на едро и до главните разпространители, за да ги уведомя, че на творбите на Ирек Макаров няма да се правят репродукции. И че всяка репродукция, която се появи, е незаконна.

— Решението ми се струва доста крайно — рече Лорън, разкъсвана между тайното си възхищение от гордата постъпка на Ирек и желанието си за печалба от репродукциите.

Вече бе изпълнила своята част от уговорката по договора си с Барзан благодарение на изключителния успех, който бе имала изложбата. Всичко, което спечелеше от сега нататък, щеше да бъде за нея самата, а не за него.

— Той има една дори още по-революционна идея. За всяка продадена своя картина ще подарява друга на един музей, при условие след това да не бъде препродадена. Ирек смята, че непрекъснато растящите цени на произведенията на изкуството влияе пагубно на музеите. Те нямат нужните фондове, за да се състезават с частните колекционери. Тъй като публиката няма да разполага с репродукции от неговите картини, единственият начин да я запознае с творчеството си е, като осигури по един оригинал за най-големите музеи.

Лорън кимна. Алтруизмът на Макаров я караше да се срамува от собствената си алчност.

— Разбирам какво има предвид. Малко музеи в Съединените щати, с изключение на „Гети“, могат да бъдат в крак с времето поради летящите нагоре цени на произведенията на изкуството. А промените в данъчното законодателство направиха финансово неприемливо за частните лица да даряват колекциите си на музеите.

— Обикновеният човек няма да види никога оригинал, ако всички те се намират в ръцете на частни колекционери. Ирек не иска да стане така. Той се идентифицира със средния човек. — Вора се

усмихна. — Струва ми се, че аз също се нареждам в тези редици. Не са ми останали кой знае колко пари. Когато фалшивите репродукции заляха пазара, продадох всичко, за да откупя обратно онези от тях, които се бяха появили преди намесата на Интерпол. Можех просто да отрека автентичността им, но не исках никой да ги види, толкова бяха ужасни.

— И Ирек те остави да го направиш?

— Не му казах. Когато откри, двамата седнахме и направихме преоценка на онова, което има най-голямо значение за нас. Именно тогава решихме да купим селската къща с парите от продажбата на чичовото ми имение, а с парите на Ирек да направим подобренията и обзавеждането. Сега сме наистина съдружници, но не са ни останали кой знае колко пари.

— Че какво сте купили двамата в Пилтдаун Кросинг, една къща или целия град? Къде отидоха парите от Белгрейв Скуеър и всички платна на импресионисти, останали от Арчър? Ами печалбите от изложбата на Ирек?

— Арчър не остави колекцията си от картини на мен. Аз мога да я използвам, но тя е част от онези вечни влогове, предназначени да поддържат династията Лейтън и през следващото столетие. След като купи едно порше 959, Ирек даде остатъка от парите си на някаква група, подпомагаща устройването на Запад на хора на изкуството от бившия Съветски съюз. — Вора погледна евтиния часовник, който бе купила след продажбата на своя „Пиаже“. — Трябва да тръгвам. Ирек ми прави чай всеки ден. Тревожи се непрекъснато за бебето... за мен.

Лорън целуна приятелката си.

— Предай му моите благодарности за това, че те направи толкова щастлива.

След като остана сама в кабинета на Вора, младата жена набра пак номера на брат си и на Джийта. И отново никакъв отговор. Още не бе отделила ръка от слушалката, когато телефонът иззвъня два пъти.

— Ало?

— Лорън Уинтроп? Обажда се Карлос Барзан.

— Да?

Очакваше да я поздрави за успешната изложба на Ирек.

— Трябва да говоря спешно с теб. Пристигам тази вечер. Можем ли да се срещнем в десет вечерта в бар „Хари“?

Когато часовникът над камината удари осем вечерта, Дейвид Маркърс закричи из луксозния си хотелски апартамент. Откъде бе научила Табата за „Илевън Кадоган Гардънс“? Това бе едно от онези недостъпни, първокласни местенца без хотелски надпис на входа, които обаче имаха съвършено обслужване. Не можеше да не признае, че никога досега не се бе озовавал в друг хотел, където да се съобразяват до такава степен със своите гости. Табата знаеше какво му харесва и как да му достави удоволствие.

Вече не беше далеч денят, когато щеше да може да я вземе в Ню Йорк. Лорън ги бе стреснала доста с изчезването си и ги бе накарала да се замислят за друг начин за доставяне на картината. Тази сутрин обаче тя се бе прибрала. Барзан пък се бе приземил преди два часа. Ако късметът беше на тяхна страна, Дейвид щеше да застане на мястото на Карлос само след един-два дена. Веднага след смъртта на Ти Джей.

Изпита леко чувство на вина, но побърза да го потисне. Добрите не достигаха никога до върха. Беше работил прекалено дълго и усилено, за да изостави всичко.

Почукване на вратата обяви пристигането на Табата Фоули. До нощта на изложбата дори не бе подозирал колко силно я желае. Тогава бе помислил, че може да я изгуби. После обаче бе поправил стореното и сега тя вече отново ядеше от ръката му. Вечерята в „Савой“ с любимите ѝ деликатеси бе разтворила краката ѝ по-бързо от парите. Тя копнееше за лукс. Той щеше да ѝ даде всичко, което поиска. Стига тя да му даваше онова, от което имаше нужда.

— Влез, ангелче — рече той и отвори вратата.

Табата носеше черна перука и огромни слънчеви очила въпреки късния час. Харесваше му, че следва така стриктно неговите указания. Краят вече се виждаше и той не желаше никакъв дребен пропуск да провали всичко.

— По-добре побързай — рече Маркърс. — Направил съм резервации за „Оувъртонс“.

Младото момиче се промъкна до него, а очите му светнаха игриво. Членът му се втвърди, когато тя разкопча копчетата под вратовръзката му и прокара дългите си нокти през сивите косми на

гърдите му. После измъкна през главата лекия си памучен пуловер и постави дланите му върху гърдите си. Сърцето му спря да бие. Какво щеше да направи сега? Никога не знаеше.

Почукването на вратата го изненада. Камериерката вече бе оправила леглото. Погледна озадачен към Табата. Приблужи се до вратата и надникна през шпионката. Боже всемогъщи! Карлос Барзан. Как бе взел номера на стаята му от хотел, чиято отличителна черта бе дискретността, а в графата „Адрес по местоживееене“ посетителите вместо обикновени улици вписваха имена и замъци? Защо не бе използвал телефона, както обикновено?

— Табата, изчакай в банята, докато те повикам — прошепна Дейвид, като се закопчаваше.

Благослови я в ума си, задето се подчини, без да задава въпроси.

— Карлос — рече, като отвори широко вратата, — мислех, че си отседнал в „Риц“.

Карлос винаги вземаше една и съща стая в „Риц“ с изглед към „Алеята на кралицата“ в Грийн Парк.

— Там съм отседнал — отвърна той и влезе в апартамента.

Дейвид се огледа нервно. Не се виждаше нищо от Табата. Макар да се занимаваше с наркотрафик, Карлос Барзан имаше пуритански разбирания. Никога нямаше да одобри връзката му с момиче, което можеше да му бъде дъщеря. Това щеше да унищожи имиджа, който Карлос си изграждаше толкова грижливо.

— Всичко готово ли е? — попита той.

— Картината е готова. Имаш телефонния номер на Грифит. Микрофоните в апартамента на Уинтроп днес ни уведомиха за завръщането й.

— Къде е била?

— Един Господ знае. А и какво значение има? Тя не може да подозира нищо. Сега вече остава да вкараш Лорън Уинтроп в „Грейбърн Манър“. Освен ако не искаш да го направя аз.

— Не. Искам отмъщение. Никога не съм оставял друг да върши моята мръсна работа. Точно заради това съм все още на върха. Не показвай никога милост към враговете си.

Карлос пресече стаята и се приближи до прозорците с изглед към градината. Дейвид го последва, все още озадачен относно причината за това неочаквано посещение.

Барзан впери черните си очи право в лицето му. Маркърс инстинктивно отстъпи.

— Искам като умира, Ти Джей да разбере, че съм го убил аз. Аз поставих бомбата в колата, както знаеш. Радвам се, че не го е убила. Така той живя още три години, като през цялото време се озърташе в очакване на следващия ми удар. Този път ще му кажа всичко непосредствено преди да го убия.

— Защо не ми каза истината? — почуди се на глас Дейвид.

Барзан никога не бе признавал, че е поставил собственоръчно бомбата, която едва не бе убила Грифит. Какво ли още не знаеше?

— А ти защо не си ми казал колко пари си откраднал от мен през всичките тези години?

— Ами... а-аз — заекна Маркърс, когато Барзан се обърна с гръб към него.

Боже всемогъщи! Как бе разбрал?

— Не си мислил, че ще те оставя да се измъкнеш безнаказано след всичко това, нали?

— Виж, мога да обясня...

Барзан се извъртя и насочи към гърдите му трийсет и осемкалибров пистолет с лъскав заглушител.

Лорън погледна часовника си — десет и двајсет. Нещо трябва да бе забавило Барзан. Вече се питаше дали да си поръча още една молвърнска вода с лимонов сок, когато той влезе в заведението. Видя я, приближи се и седна до нея.

— Дойдох заради брат ти — заяви, а черните му очи я изучаваха напрегнато. — Трябва да ти е казал, че ме помоли да финансирам галерията, която подготвя. Направих го заради теб. Инициативата ти във връзка с репродукциите на Касат, а след това и успехът с руснака показват, че съм намерил възможно най-добрия съветник. Точно затова идвам при теб, а не при представителите на властта.

— За какво говориш? — попита тя, сърцето ѝ се сви от лошо предчувствие.

— Той участва в групировка за незаконно издаване на репродукции, пуснала пипалата си по целия свят.

— Невъзможно. Пол никога не би направил подобно нещо.

Малко бяха нещата, за които би заложила живота си. Почтеността на брат й бе едно от тях.

— Имам доказателство.

Бръкна във вътрешния джоб на сакото си и измъкна оттам плик. В този момент младата жена забеляза петънце кръв на яката му; вероятно се бе порязал, като се е бръснал. Прочете документа; имаше усещането, че по тила й се плъзна леденостуденият метален пръст на паниката. Това бе подписът на Пол — и този факт не подлежеше на съмнение; приемаше заплащане за репродукциите на Ирек Макаров.

— Станала е някаква грешка. Нека да поговоря с Пол. Цял ден се опитвам да се свържа с него, но той не отговаря.

Мъчеше се да намери обяснение на всичко това. Случилото се не се побираше в ума й; помнеше много добре какво й бе казала Вора. В момента се провеждаше международно проучване. Ако Пол е бил замесен по някаква грешка, той може би вече е арестуван. Отново в зоната на психологическия полумрак.

— Не мога да позволя името ми да бъде съсипано. В петък вечерта бях почетен в Кенеди Сентър от Обществото на знаменитите американци.

Лорън успя да се усмихне накриво, разтревожена до смърт за брат си.

— Развалям договора помежду ни — заяви Барзан и гласът му доби заплашителни нотки. — Колкото до парите, тук съм приготвил чек за половин милион, който ти дължа. Така сме квит; ти си го заслужи. „Рависан“ се превърна в галерия номер едно на света. Няма да позволя престъпната дейност на брат ти да разруши онова, което съм построил с цената на толкова усилия.

— Ти ли?

Изкушаваше се да лисне молвърнската вода в загорялото му лице и да го прати по дяволите. Но си спомни всичко, което бе направил Пол за нея. Трябваше да му помогне.

— Давам ти възможност да напуснеш незабелязано. Ще накарам да се погрижат за тази дреболия... — Размаха документа, който бе прочела току-що — ... ако отлетиш за Америка с мен утре по обяд. Мога да ти гарантирам, че името на Пол няма да се появи при избухването на скандала и репутацията ти като художествен съветник ще остане неопетнена.

— Утре ли? — попита тя и реши да се спазари за малка отсрочка. Беше убедена, че брат ѝ не е извършил нищо незаконно. Ако разполагаше с достатъчно време, щеше да докаже на Барзан, че е допуснатата грешка. — Не мога да тръгна толкова скоро. Трябва да...

— Утре — прекъсна я той; заплахата в гласа му не можеше да бъде обърквана с нищо друго. — Или отивам в полицията.

Този път осъзна заплахата. Ако не направеше това, което ѝ казваше, Пол щеше да бъде арестуван. Как се бе забъркал в подобна каша? Предполагаше, че трябва да бъде благодарна на Карлос Барзан, който ѝ даваше възможност да спаси брат си... и своята репутация.

— Пригответи само онова, което ти е най-необходимо и кажи на прислужницата си да изпрати останалото. Адвокатската ми кантора ще се заеме с подробностите около апартамента ти и галерията.

Младата жена кимна, като мислеше за приятелите си. За Райън. Как щеше да обясни внезапното си заминаване? Най-вероятно щеше да оправя нещата в Америка, а след това щеше да се върне да дава обяснения.

— Има ли нещо, което трябва да направиш за „Рависан“, преди да заминеш? — попита Барзан; сега вече тонът му беше сърдечен.

— Не. Вора Лейтън е напълно способна да...

— Ами Финли Тибетс?

— Какво Финли Тибетс? Той изгуби работата си в „Таймс“.

Барзан се усмихна многозначително.

— Както разбирам, ще отива в „Аполо“. Не трябва ли да му изпратиш някакво малко подаръче и писмено извинение?

— Откъде знаеш за размяната на любезности помежду ни?

— Пишеше в рубриката на Рос Бенсън. Аз самият те поздравявам, че не си позволила на Тибетс да стъпи в „Рависан“. Но, от друга страна, трябва да се съобразявам с дългосрочните интереси на галерията. Извини му се.

Лорън кимна, тъй като нямаше избор; тонът му обаче определено не ѝ допаднаше. Уредеше ли веднъж този въпрос, в бъдеще щеше да избягва внимателно Карлос Барзан.

— Ще кажа на Смитсън да му изпрати кожено бележниче за адреси, в което ще пхна бележчица с няколко реда от мен.

— Страхотно. Това ще свърши работа. — Даде знак на сервитьора. — Така, а сега какво ще кажеш за Райън Уесткот?

Объркана, младата жена отмести поглед встрани. Откъде Барзан можеше да знае за Райън?

— Не забравяй, неговият шеф, Ти Джей е една от водещите фигури в света на изкуството. Не бихме искали да го разсърдим, нали? — Усмихна ѝ се, когато сервитьорът се приближи. След като си поръча един коняк, Барзан продължи: — Както разбрах, направила си портрет на Уесткот. Не трябва ли да му го подариш преди да заминеш?

— Откъде знаеш за портрета?

Тревогата ѝ нарасна. Нещо наистина не беше както трябва.

— Табата Фоули каза на моя помощник, Дейвид Маркъс. Хвалеше те колко си била талантива. Може би един ден ще уредя да изложиш твоите творби в „Рависан“.

Лорън не обърна внимание на примамката. Спомни си, че Табата бе разговаряла с Маркъс по време на изложбата на Ирек. Странно как дребните неща може да се върнат и да те преследват. Тя самата искаше да изчака, преди да даде картината на Райън. В момента той имаше много важна работа. Беше ѝ дал да разбере, че не желае тя да е край него.

— Картината още не е напълно готова.

— Довърши я тази вечер — отвърна ѝ почти гневно. — Искам покровителството на Грифит за „Рависан“. Нека, като си тръгнеш от Лондон, всички да те хвалят. По този начин кариерата ти няма да пострада... нито брат ти. Предай портрета.

— Добре — съгласи се неохотно тя.

— Утре ще ти изпратя кола. Тя ще те откара край Смитсънови за подаръка на Финли, а след това — до дома на Грифит. Ще се срещнем на летището.

Вора се сгуши в косматата гръд на Ирек и започна да си похапва сладки с лимонов крем.

— Маслени сладки с лимонов крем.

Макаров поклати глава с престорено отвращение.

— Бременните жени имат странни желания. — Облиза лимоновия крем от пръстите си; отдавна не беше ходила на маникюр. — Знаеш ли къде бих искала да сипя малко от крема и след това да го оближа?

— Побъркани западняци. Дръж по-далеч от мен този лимонов крем.

— Напълно в реда на нещата е да се любим — увери го тя. — Желая го не по-малко от този сладкиш с лимонов крем.

Предложи му устните си и провря длан между бедрата му, когато телефонът иззвъня.

— Не отговаряй — прошепна Ирек, като галеше наедрелите ѝ гърди.

Тя обаче вече бе вдигнала слушалката.

— Ало.

— Извинявай, че се обаждам толкова късно — рече Лорън; гласът ѝ звучеше унило. — Брат ми не е добре. Утре заминавам за Санта Фе. Не знам кога ще се върна.

— О, не. Какво му има?

— Н-не съм сигурна. Надявам се, че е нещо дребно. Той обаче има нужда от мен. Ще трябва да се справяш сама с галерията.

— Не се притеснявай — отвърна Вора.

Покрай изложбата бе научила, че може да се справя с работата си дори без Арчър.

— Ще ти се обадя скоро. — Гласът на приятелката ѝ звучеше необичайно неуверено. — Трябва да поговоря с Ирек.

— Лорън е — обърна се към любимия си Вора, — иска да говори с теб.

— Лорън — рече руснакът и по гласа му се разбираше, че се усмихва. — Все още не съм имал възможност да ти благодаря за изложбата. Благо...

— Ирек, мога ли да те помоля за една огромна услуга? Нямам номера на Райън. Би ли му се обадил от мое име, за да му кажеш, че трябва да се видя с него утре около десет?

— Разбира се. Ще му се обадя. Радвам се, че те чух.

„Веселата вдовица“ беше в пламъците. Последва я и сутиенът. Иги стоеше край камината и надаваше протестни писъци.

— Съжалявам — промълви Райън и я потупа по главата.

Не можеше да понася вида на онова, което му напомняше за Лорън. Откакто се бе върнал в „Грейбърн Манър“, се занимаваше с

подсигуряването на безценната колекция от картини на Грифит в херметически затвореното мазе. Тъй като знаеше, че ударът може да се очаква всеки момент, той ги бе сложил в оловната камера. А след това остави Ади да провери вече проверените от самия него осигурителни системи. Отпусна се тежко на дивана и затвори очи. Прасенцето скочи до него и се настани в извивката на лакътя му.

— Допуснахме голяма грешка, сладуранке. Лорън подведе и двама ни, а?

Иги изсумтя в знак на съгласие в същия миг, в който телефонът иззвъня.

— Уесткот? — попита Стърлинг, когато Райън вдигна слушалката.

— Да.

Надигна се, без да маха Иги от скута си.

— Прегледахме пратка берберски килими на Рупърт Армстронг. Във всеки един от тях, както са свити на руло, са скрити торбички с кокаин.

— Страхотно — възкликна младият мъж, макар да не изпитваше радост от дългоочакваната победа. — Арестували ли са го?

— Още не. Искаме да координираме цялата операция. Не желаем да провалим задачата, като арестуваме някой, защото това може да бъде сигнал за тревога. Барзан е по-важен. Освен това може би ще ни бъде нужно известно време, докато убедим крал Хасан да екстрадира една толкова видна личност.

— Разбирам — отвърна разочаровано Райън.

— Ще се зарадваш, като научиш, че сме разбрали метода, който ще използва Лорън. Поръчала е голямо шише одеколон „Див зюмбюл“. Не знам защо, но...

— Аз знам.

Като проклинаше глупостта си, Уесткот разказа на Питър за Иги и одеколона.

— Бъди сигурен, че одеколонът в шишенцето ще бъде заменен с експлозивна течност. Изпращам възможно най-много специалисти по експлозивите, за да обезопасят колкото се може по-голяма част от „Грейбърн Манър“. Остава само да разберем кога.

Райън затвори. Никога досега не се бе чувствал толкова безпомощен, освен когато не бе успял да обезоръжи Робърт Барзан.

Пистолетът изобщо не трябваше да изгърмява. Ако Райън бе реагирал навреме, Ти Джей нямаше да убие случайно Робърт. Ако... Всички тези „ако“ изразяваха съжаление, но не можеха да променят абсолютно нищо.

Телефонът иззвъня отново и младият мъж вдигна незабавно слушалката. Обаждаше се Ирек.

— Лорън иска да те посети утре в десет — рече той. — Брат й е болен. Исква да си вземете довиждане.

ЗОРА

*Това бе времето, по което се усмихваха
само мъртвите.*

„Пролог“, Анна
Ахматова

30.

Топло и ясно, утрото бе изпълнено с цвъртенето на червеношийките, прелитащи из дърветата в „Грейбърн Манър“. Слънчевите лъчи преминаваха през гъстите листа и изпъстриха земята с неравномерни шарки от златна светлина и приглушени сенки. По тревата все още имаше роса, когато Питър Стърлинг заизкачва външното стълбище и спря пред входа. Макар окулярният скенер временно да бе изключен, за да позволи на групата специалисти по експлозивите да влезе в сградата, Питър спря пред тежката дъбова врата. Огледа се през рамо едва ли не в очакване ротвайлерите да се нахвърлят отгоре му, макар да знаеше, че сазатворени в специалния кучешки двор зад къщата.

Сикхът — агент от разузнавателните служби, който бе натоварил с този случай заради спокойствието му, дойде да отвори. Стърлинг влезе и мина под металния детектор. Той изпищя и лампите му засвяткаха.

— Ключовете ми — рече Питър и ги хвърли на Ади, преди да повтори процедурата. — Къде е Уесткот?

Сикхът кимна нататък по коридора към специално оборудваното и заглушено помещение. Подобно на мазето, то бе подсилено с олово, най-добрата защита срещу бомбите. Но тя можеше да се окаже недостатъчна. Докато специалистите по експлозивите бяха работили цяла нощ, Стърлинг се бе съветвал с други експерти за това какъв тип заряд може да бъде сложен в шишенцето от одеколон.

Възрастният разузнавач се стараеше да се убеди, че всичко е под контрол. Първо, хората му не бяха изгубили никого от погледа си. Снощи Барзан бе посетил Табата Фоули и Дейвид Маркър в „Кадоган Гардънс“. По-късно се бе срещнал в един бар с Уинтроп. Разговорът им бе останал загадка. Най-вероятно бяха уговаряли последните подробности. Във всеки случай, както личеше, Уинтроп и Барзан щяха да свършат сами тази работа. Снощи Табата Фоули бе отскочила до една аптека, след което се бе върнала в хотела. Дватамата с Маркър все още не бяха излизали от апартамента и дори не се бяха обадили да им

занесат сутрешното кафе; очевидно засега нямаха намерение да напускат любовното си гнезденце.

Питър влезе в обезопасената стая. Прикриващата ламперия беше отместена, така че се виждаха мониторите на осигурителните камери. Райън седеше на масата до телефона. Лицето му бе изопнато, а очите му бяха изгубили обичайния си предизвикателен поглед. Горкият Стърлинг му подаде последното доказателство, в случай че все още имаше някакви съмнения.

Уесткот се взря в чека. Половин милион долара от личната сметка на Карлос Барзан отиваха на името на Лорън Уинтроп. С вчерашна дата.

— Джийвс го е открил тази сутрин. Било е поставено върху бюрото й. — Питър прибра листа. — Ще го запазя като доказателство.

Телефонът извънтя и Райън го вдигна, но беше за Питър. Докато слушаше, започна да се усмихва.

— Тя е тръгнала за насам. Барзан я следва на дискретно разстояние.

— Защо тогава му е бил телефонният номер? — попита младият мъж.

— Несъмнено ще се обади на Ти Джей от лимузината си. Исква да погъделичка самочувствието си, като обясни на Грифит, че той е отговорен за онова, което ще се случи.

Най-вероятно Стърлинг имаше право. Три години бе доста дълго време за човек да се посвети на отмъщението си. Само две неща можеха да породят такава преданост. Извратен мозък. Или любов.

— Щом влезе, Лорън ще трябва да мине и през металния детектор — продължи Питър. — След случката с корсета тя вече знае точно колко метал е нужен за задействането на системата. Точно заради това те накарах да увеличиш чувствителността й.

— И искаш да се пошегувам, ако записука.

— Да. Но подай веднага на Ади шишенцето с одеколona. Той ще го занесе на екипа от експерти. Нека Барзан да мисли, че сме се хванали в капана. Нужно ни е да се обади. Това ще ни даде нужното доказателство да го осъдим. — Стърлинг си пое дълбоко дъх. — Вероятността бомбата да не е в шишенцето с одеколон е едно на милион. Тя носи в чантата си твоя портрет или каквото е там. Тази сутрин, като тръгвала, Лорън показала картината на Джийвс. Опибал я

набързо, докато ѝ се възхищавал. Нищо. Само платно, опънато на дървена рамка. Все пак ти също ѝ хвърли един поглед.

— Вече съм я виждал.

— Погледни пак. А след това я целуни страстно и провери за скрито оръжие като пластмасов пистолет например. Ако не откриеш нещо, събори уж случайно чантата ѝ и като я вдигаш, я отвори и погледни какво има вътре.

При мисълта за целувката с Лорън отчаянието на Райън премина в опасна омраза. Наистина копнееше да я докосне. Да постави ръце на шията ѝ и да я удуши.

Питър излезе от стаята и слезе долу да се увери, че целият екип е на мястото си и че Ади е наблизо. Всички бяха готови. „Това е последната ми мисия“ — помисли си Стърлинг и изрече наум молитва. След по-малко от час всичко щеше да свърши.

— Лимузината ѝ току-що мина покрай израелското посолство — съобща един от агентите му.

— Някой да ни освободи от прасето — рече Питър; животното го последва като душеше.

— Тя изгълта вече четири шоколадови десерта — отвърна неговият човек.

— Страшна помощ е оказала, дума да няма.

Стърлинг се скри заедно с неколцина от своите хора в обезопасеното помещение, предпазвано от оловното уплътнение на стените и подсиления таван. Райън чакаше с привидно безразличие. Не изглеждаше нервен, нито пък уплашен, въпреки че през следващия час животът му щеше да виси на косъм. Внезапно Питър съжали, че не се бе оженил и че няма син. Вярно, Райън бе твърдоглав и инат, но бе интелигентен и смел.

Всички погледи се впериха в камерата над входа, когато зад завоя се показа елегантен ролс-ройс. Шофьорът отвори вратичката и стройните крака на Лорън Уинтроп се спуснаха на тротоара.

Уесткот се опита да се поуспокои. Каквото и да си бе казвал, не беше подготвен за безумния пристъп на омраза, който го обзе при появата на лицето на Лорън върху екрана. Лекият ветрец развяваше косите ѝ, като ту скриваше, ту показваше красивия ѝ профил. В едната си ръка държеше малка торбичка от парфюмерия. Шофьорът измъкна картината и ѝ я подаде.

— Оставя чантата си в колата — заяви Стърлинг, макар всички да видяха как младата жена подаде дамската си чанта на шофьора, а след това позвъни на портата.

Лорън чакаше и вече преживяваше ужаса от неизбежните проверки на охраната. Гореше от желание да поговори с Райън. Искаше ѝ се да може да му разкаже всичко... мразеше лъжата. Но сега не бе моментът. Той имаше своите проблеми. „Моля те, помогни на Райън да уреди нещата си колкото се може по-скоро, а аз да оправя кашата с Пол.“

Цяла нощ се бе занимавала с приготвянето на багажа и привършването на належащите си задачи. Беше набираща номера на Пол на всеки десет минути. И все така не ѝ отговориха нито той, нито Джийта. Младата жена се надяваше да успее да се свърже скоро с него, за да изясни този проблем.

Вратата се отвори и тя провря грижливо портрета през отвора. Токчетата ѝ зачаткаха по каменните стъпала. Лорън се оглеждаше за кучетата. Никога досега не беше използвала този вход, но се досети да застане пред окулярния скенер; в същото време камерата я оглеждаше. Най-сетне вратата се отвори и тя влезе в „Грейбърн Манър“.

Край арката, която прикриваше металния детектор, стояха Райън и Ади. Мина под съоръжението уверена, че този път няма да го задейства.

— Оставих чантата си в колата — рече тя в желанието си да разведри атмосферата. И от самолет се виждаше, че Райън не е особено щастлив да я види. — Не искам да рискувам. — Протегна ръката с подаръка. — Това е за Иги.

Без да каже дума младият мъж я подаде на сикха, който изчезна нанякъде по мрачния коридор.

— По една капка зад ушите — пошегува се Лорън, леко изнервена от не особено радушното му посрещане. — Къде е тя? — попита младата жена и се огледа за прасенцето, като подпря портрета на стената.

— Спи.

Гласът на Уесткот прозвуча студено и безизразно.

— Съжалявам, но трябваше да дойда — промълви тя, усещайки остро недоволството му. — Знам, че в момента имаш да вършиш нещо

важно. Но днес следобед заминавам за Санта Фе и не знам кога ще се върна.

Той протегна ръцете си към нея, но в очите му не видя радост. Прегърна го; искаше ѝ се отчаяно да му разкаже всичко. Но дори най-големият глупак можеше да види, че той и без това сякаш бе поел тежестта на света върху раменете си. Защо трябваше да прибавя към нея и своя товар? Щом се озова в обятията му, изпита известна утеха, затова не обърна внимание на силата, с която устните му се впиха в нейните, сякаш искаше да я накаже за нещо. Дланите му се плъзнаха по тялото ѝ, като стискаха по-силно от необходимото.

„Няма скрито оръжие. Нито дамска чанта. Очевидно отговорът е шишенцето с одеколон“ — реши младият мъж и я отблъсна от себе си.

— Какво е станало с брат ти?

Не можеше да го излъже и да очаква да я уважава по-късно, когато му кажеше истината. Реши да му каже колкото се може повече, без да го обременява.

— Една от сделките му не върви както трябва. Той има нужда от мен.

— Така ли? — Тонът му беше убийствен. — Мислех, че е болен. Поне така си казала на Ирек.

Лицето ѝ стана мрачно, но тя го погледна право в очите, когато отговори:

— Прекалено лично е, за да го обсъждам с Ирек.

— О? Мислех, че Вора е най-добрата ти приятелка.

— Така е, но...

Внезапно осъзна, че не е трябвало да идва. Имаше нещо в Райън Уесткот, което никога нямаше да може да разбере. Той можеше да бъде чувствителен в един миг и след това — напълно безчувствен. Трябваше да изяснят това, преди да задълбочат отношенията си. Той трябваше да се научи да общува. Това не бе еднопосочна улица.

„Лъжкиня — помисли си младият мъж. — Но не свършена.“ Всеки можеше да разбере, че тази история с брат ѝ е пълна измислица.

— Пол има нужда от мен. Искан да знаеш къде съм, в случай че поискаш да се свържеш с мен. Завърших портрета ти. Бих искала да ти го дам.

И му го подаде.

Той огледа първо задната част. Дървени дъсчици, на които бе опънато платното и жицата за окачване.

— По принцип се гледа отпред.

Не можа да скрие обидата си. Нима това бе човекът, който я обичаше?

— Хубава е. — Успя да се усмихне, докато подпираше картината с лице към стената. — На Ти Джей ще му хареса.

— Така ли мислиш? Наистина?

Искреността ѝ го свари неподготвен.

— Лорън, има ли нещо, каквото и да е то, което би искала да ми кажеш?

Младата жена се поколеба за момент; чудеше се дали да му каже за затрудненията на Пол. Какво можеше да направи Райън? Най-вероятно щеше да я посъветва да се запознае с фактите от брат си, преди да предприема каквото и да било. Точно така смяташе да постъпи и тя самата. Онова, което беше важно в момента, бе да му покаже какво изпитва към него.

— Не знаех какво означава да обичаш, преди да те срещна. Никога не забравяй, че те обичам с цялото си сърце.

Тези думи не му позволяваха да се радва на победата. Едва не ѝ повярва. Изпълнение, достойно за най-голямата награда. По дяволите!

Когато вратата се затвори зад Лорън, при него се втурнаха пет-шест от момчетата на Стърлинг, предшествани от Иги, която душеше въздуха.

— Кой те пусна тук? — попита Уесткот и се насочи към обезопасената стая.

В това време телефонът иззвъня. Младият мъж се втурна към помещението и чу Питър да казва:

— Хващам се на бас десет на едно, че това е Барзан.

После включи магнетофона и кимна към Райън да вдигне слушалката.

— Да? — рече нехайно Уесткот, сякаш не бе очаквал от три години този момент.

— Ти Джей Грифит?

Райън го остави известно време в неизвестност.

— Кой се обажда? — попита най-сетне той.

— Карлос Барзан.

— Един момент. — Младият мъж позакри слушалката и се провикна: — Ади, свържи линията с Ти Джей. Кажу му, че се обажда Барзан.

— Ти ли си, Уесткот?

— Да.

— Онзи ден побъбрих малко с един общ приятел.

Стърлинг избърса чело с носната си кърпа. Обзе го някакво мрачно предчувствие, подсилвано от шума, който се носеше откъм коридора. Какво правеха с проклетото прасе хората му?

— Кой приятел? — попита Райън, разсеян от глъчката пред стаята.

Тромавата Иги бе заседнала някъде. За кой ли път.

— Рупърт Армстронг.

— Както разбирам, сега Армстронг е жалко извинение за мъж.

Не обърна внимание на безмълвното повдигане на вежди на Стърлинг. Не беше споменавал за инцидента с гаротата. Трябваше да я използва за врата на Лорън.

До слуха му достигна цинично изхилване.

— Рупърт ми каза, че си бил влюбен в доведената му дъщеря.

— Въобразяваш си. Трябва да се дължи на отсъствието на топки.

— Прикри слушалката с длан и прошепна на Стърлинг: — Някой да отнесе Иги или да затвори вратата. Не мога да се съсредоточа.

— Защо се бави толкова Грифит? — попита Барзан.

— Идва. Благодарение на теб вече не се движи така бързо.

— Как ти се струва портретът ти?

— Страхотен е — отвърна Уесткот, като се стараеше да продължава да говори с привидно нехайство.

Струваше му се, че се е върнал във виетнамската джунгла. Нямаше представа какъв ще бъде следващият ход на врага.

— Грифит видял ли го е?

— Точно сега го гледа — излъга Райън.

Картината бе в другия край на коридора край входната врата, където си бе взел довиждане с онази кучка.

Затисна другото си ухо, докато Питър прекоси стаята и затвори вратата. Иги се бе заклешила някъде и викаше за помощ.

Барзан се засмя:

— Страхотно. Аз...

Истината прониза младия мъж като куршум. Захвърли телефонната слушалка, притича покрай специалистите по експлозиите и се втурна към Стърлинг, като крещеше:

— Иги! Иги!

Питър му препречи пътя към вратата с тялото си.

— Не, Райън. Не може да...

Уесткот го изблъска встрани. Разполагаше само със секунди, преди Барзан да разбере, че той вече не е на телефона и да натисне дистанционното устройство, което щеше да детонира бомбата. Отвори със замах тежката оловна врата.

Семтекс-Х. Пластичен експлозив — любимото оръжие на терористите. Иги се бе опитала да ги предупреди. Боята. Това трябва да беше пластичен експлозив, поставен внимателно от Лорън.

„Не мисли за тази кучка сега. Спаси Иги.“

Когато се спусна през вратата — или може би част от секундата по-рано — сградата се разтърси от оглушителна експлозия. Инстинктът го накара да се хвърли на пода. Из въздуха се разлетяха парчета камъни и стъкло, подобни на смъртоносни копия. До слуха му достигна болезнено стенание. Без да обръща внимание на болката, той запълзя по корем — както бе правил на Дяволския хълм във Виетнам — докато достигна Иги.

— Всичко е наред, скъпа — прошепна той на купчината окървавена козина и изпочупени кости.

Но не беше наред. За Иги никога нямаше да бъде. Предните крака и лявата страна на лицето ѝ бяха отнесени. Кръвта струеше от зурлата ѝ; очевидно не ѝ оставаше да живее повече от две-три минути.

— Благодаря ти за компанията — промълви младият мъж, припомнил си дългите самотни нощи. — Никога няма да те забравя.

Животното изквича измъчено и тялото му се отпусна в ръцете на Райън.

— Слава богу.

Не желаше Иги да страда повече.

Из цялата сграда се разнесе скърцане и старите няколко века греди, поддържащи достойния за катедрала таван, се срутиха.

Последното, което видя Райън, бяха доверчивите очи на Иги, вперени безжизнено в него.

Докато лимузината се движеше по улицата, Лорън се питаше дали някога щеше да разбере Райън. В този момент се чу оглушителен взрив. Автомобилът спря толкова рязко, че главата на младата жена се удари във вратичката. Обърна се и видя, че на мястото, където допреди малко се бе издигал „Грейбърн Манър“, зее дупка. Рязко отвори вратата, изскочи навън, изгуби едната си обувка, спъна се и хукна по улицата. Изрита другата си обувка и тя полетя към съседната ограда. Привела глава, се устреми сляпо към къщата. Спря задъхана на посипания със стъкла тротоар. По някакво чудо стената около „Грейбърн Манър“ все още си беше на мястото.

— Райън!

Нададе пронизителен писък, докато блъскаше по металната врата. Видеокамерата висеше на една прекъсната жица и пръскаше искри. От сградата лумнаха задушливи пламъци. Димът напълни дробовете ѝ и тя се отпусна на колене. Извика отново и след това отново и отново. Но от гърлото ѝ не излезе никакъв звук.

Вцепенена от страх, тя видя като насън тичащите към нея хора и чу писъка на сирените на носещите се по улицата коли. Пушекът изгаряше очите ѝ. Беше ѝ трудно да вижда, но въпреки това не откъсваше очи от мястото, където допреди малко беше входната врата. „Какво стана, за бога? Моля те, Боже, нека Райън да е добре. Моля те, побързай, преди сградата да се е превърнала в крематориум.“

Усети върху раменете си две тежки ръце. Инстинктивно се опита да се освободи, когато я вдигнаха да стане. Не беше забелязала, че стъпалата ѝ са разрязани и кървят.

— Арестувана сте.

Вора затвори с трепереца ръка телефона, като се чудеше как да съобщи новината на Ирек. Влезе бавно в кухнята, където той запарваше билков чай и подреждаше сладки в един поднос.

— Какво каза д-р Осгуд? Добре ли е бебето?

Вора си пое дълбоко дъх.

— Бебетата са много добре.

Той изтърва кифличката върху плота.

— Бебета ли?

— Близнаци. Здрави близнаци.

— Седни, *матушка*... майчице — нареди Ирек и тя се отпусна на един стол. — Вдигни си краката.

— Чувствам се прекрасно, честно. Не е нужно да ми прислужваш.

— Яж! — изкомандва той и, целият засиял, сложи на масата пред нея подноса със сладките. — Яж за трима.

— Уф! — изпъшка Вора.

„Не след дълго ще заприличам на презокеански параход“ — помисли си. В същия момент телефонът иззвъня.

Оставиха го да си звъни. Бе им станало навик да изчакват включването на телефонния секретар. Иначе нямаше да имат нито миг покой от репортери, фенове, покани.

— Господин Макаров, обажда се Лорънс Мартин от „Таймс“. Искам да знам какъв е вашият коментар във връзка с арестуването на Лорън Уинтроп.

Руснакът бързо прекоси стаята и грабна слушалката.

— Арестувана? Арестувана ли? Какво казахте?

— Арестували са я преди обяд. Официално все още не е обвинена в нищо, но според моя източник се предполага, че е поставила бомба в дома на Ти Джей Грифит.

— Невъзможно — заяви без колебание Ирек.

Вора притисна ръка към гърдите си. „Бебетата ритат“ бе първата й мисъл, преди да осъзнае, че всъщност сърцето й се блъска. Лорън? Бомба? Никога.

— Знаете ли откъде Лорън се е снабдила със Семтекс-Х?

— Какво е това Сем Текс Х?

— Пластичен експлозив. Нали се сецате, със същия бе свален самолетът на „Пан Американ“ над Локърби. Както разбрах, нанесла го е върху платно като грунд. Имате ли представа откъде го е взела или как е разбрала, че може да бъде представен като боя?

— Не. И ето какво ще ви кажа още — тя е невинна. Познавам хората. Лорън Уинтроп е най-добрата. Никога не би сторила подобно нещо. Никога.

— Скотланд Ярд разполага с много доказателства срещу нея — обясни репортерът; гласът му продължаваше да звучи от телефонния секретар. — Имате ли коментар във връзка с това?

— Майната му на Скотланд Ярд!

— Мога ли да цитирам думите ви?

Руснакът тресна слушалката.

— Какво ще правим?

— Адвокат — отвърна без колебание Вора. — Ще има нужда от добър адвокат. Тутуилър е най-добрият.

Той никога не се отказваше от доходен спор. „Ще те защитавам до последната ти лира“ — бе неговото мото. Но когато Вора спомена името на Лорън, той отказа да се заеме със случая, като обясни, че обикновено се захваща само с онези от тях, които имаха някакъв шанс да бъдат спечелени.

Ирек бе включил първа програма на Би Би Си, когато Вора влезе в стаята с вестта за отказа на адвоката.

— Някой убит ли е? — попита тя; едва сега осъзна сериозността на положението, след като видя по телевизията онова, което бе останало от някога внушителния „Грейбърн Манър“.

— Не знаят нищо повече от репортера на „Таймс“.

— Мислиш ли, че Райън е бил вътре?

Ирек поклати глава; по лицето му се четеше загриженост.

— Какво каза адвокатът?

— Отказа да се заеме със случая. Ще се обадя на д-р Дигсби. Знам, че работи в тясно сътрудничество с Тутуилър. Мнозина от адвокатите повеждат медийни кампании, за да подсигурят победата на своя клиент.

— За бога, не — каза д-р Дигсби, когато Вора му се обади. — Господ проговори.

Стиснала слушалката, тя се отпусна на един стол и щом срещна питащия поглед на Ирек, поклати глава. Как да убеди евангелиста с глава като пудинг, който слагаше равенство между медийните образи и Божията воля? Реши да прибегне до божествена доза комплименти.

— Сигурна съм, д-р Дигсби, че Господ гледа с голямо уважение на добрата ви работа. Убедена съм, че ако поговорите с господин Тутуилър, Бог ще го насочи в правилна посока и той ще вземе случая с божията благословия.

— Ами-и — отвърна докторът, — смятам, че това е истина. Но в случай че събитие с подобна важност бъде разгласено до такава степен, значи такава е божията воля. Не е възможно да бъде променена.

„Побъркан човек.“

— Господ иска да помогнете. Чувствам го.

— В такъв случай ще бъдат необходими много пари. Господин Тутуилър е скъп адвокат. Аз пък ще трябва да увелича персонала си с цяла армия от частни детективи, за да достигна до дъното на нещата. Най-вероятно ще бъдат нужни около половин милион лири, за да променим Божиите намерения. Той ще има нужда от тях в брой... незабавно.

Почти един милион долара. Вора си пое нервно дъх. Парите, с които разполагаха, бяха далеч под тази сума след аферата с фалшифицираните репродукции и покупката на поршето и малкото имение. Може би щяха да ги съберат, но за това щеше да бъде нужно време. Защо изобщо се занимаваше с този побъркан? Защото единствено той можеше да накара Тутуилър да се заеме със случая, а медиите — да оставят Лорън на мира.

— Какво има? — попита Ирек.

„Как, по дяволите, се е измъкнал Карлос Барзан?“ — питаше се същата вечер Питър Стърлинг. В първите мигове на суматохата, последвала експлозията, Барзан бе изскочил от своята лимузина и бе изчезнал в тълпата, преди агентите, които го следяха, да успеят да го арестуват. Поне сега Лорън Уинтроп им беше в ръцете. Питър се вираше през прозореца на кабинета си в Скотланд Ярд. Мракът се спускаше над Лондон. Усети натрапчиво пулсиране в слепоочията и докосна несъзнателно превръзката си. Наистина беше време да се пенсионира. След като едно прасе се бе оказало по-умно от него самия и хората му...

— Кой би помислил, че Семтекс-Х може да се нанесе като боя? — попита един от хората в Интерпол.

— Никой не е подозирал — призна Стърлинг.

В миналото бе маскиран във вид на сладкиши, на вафли, на детски играчки, дори нагънат като хартия. Но кой да предполага, че

можело да имитира боя? Никой. Никой от специалистите по експлозивите не бе споменавал дори за подобна възможност. Миниатюрният детонатор и жичката също бяха гениално измислени. Никой не ги беше видял, а бяха прекалено малки, за да бъдат уловени от металния детектор.

Колкото до Уинтроп, тя бе съвършена актриса. Сълзите ѝ и молбите да разбере какво е станало с Райън и Грифит не успяха да заблудят Питър. Тя беше не по-малко виновна от Барзан. Сега вече случаят щеше да бъде предаден в ръцете на правителството на Нейно величество. Намесването на толкова много тайни служби, както национални, така и международни, превръщаха всичко в правен кошмар. Това обаче вече не го вълнуваше; проблемът щеше да се разрешава от някой друг. За удобство всички те използваха помощните средства на Скотланд Ярд.

— Обади се в болницата — обърна се към един от своите хора Стърлинг.

— Звъних преди пет минути.

— Обади се пак.

Молеше се Райън да живее. Слава богу, останалите му хора се бяха отървали с дребни наранявания и обгаряния. За щастие специалният екип за бързо реагиране при експлозии бе на местопроизшествието, пожарните коли и линейките чакаха наблизо. Ако не беше така, Райън щеше да умре на място.

Иги обаче не бе имала такъв късмет. Беше се опитала да ги предупреди, щом долови слабия мирис на азот, който издаваха всички пластични експлозиви. Но за разлика от кучетата пазачи, от които се бояха всички, те бяха започнали да гледат на свинчето като на домашно животно. Тя бе давала предупредителния сигнал, както я бяха обучили, но никой не ѝ бе обърнал внимание. Докато не бе станало прекалено късно.

Стърлинг прокле за кой ли път пластичните експлозиви. Трябваше да се досети. Барзан знаеше, че „Грейбърн Манър“ е оборудван с най-модерна охранителна техника, в това число и окулярен скенер. Апаратурата обаче не бе успяла да засече смъртоносния експлозив. Единственият индикатор за неговото наличие бе миризмата на азот, толкова лека, че можеше да бъде доловена само от най-чувствителното обоняние. Питър имаше желание да вземе

бомбен детектор за термален неутронен анализ, предназначен да открива Семтекс-Х в багажа по аерогарите, но цената бе фантастична. Дори летищата се опъваха и само малко от тях ги инсталираха. В Англия такова съоръжение имаше само на летище „Гетуик“.

Телефонът извънтя и един от агентите вдигна слушалката. Тъй като я остави веднага, сърцето на Питър натежа като олово; предполагаше, че от болницата са ги известили за края на Уесткот. Бедното момче. В известен смисъл последните три години, макар и нелеки, бяха забавни. Райън му бе едновременно протеже и заместваше сина, който не бе имал никога. Стърлинг бе готов да разкъса с голи ръце и онази жена, и Барзан. Те бяха унищожили един от най-блестящите мъже, които бе срещал. Животът не беше справедлив.

— Беше нашият човек, който следеше Дейвид Маркърс — обясни агентът, отговорил на позвъняването. — Опитвали се да се свържат с нас. Табата Фоули убила Маркърс. Днес следобед камериерката влязла в стаята му и някаква млада жена, отговаряща на описанието на Табата, я завързала и ѝ откраднала дрехите. Промъкнала се край нашите момчета, облечена като камериерка.

Питър въздъхна, изпълнен с благодарност, че Райън е жив.

„Защо Фоули ще убива Маркърс?“ Замисли се над създадалата се ситуация. Агентът, следил Дейвид в нощта на откриването на изложбата на Макаров, бе потвърдил предположенията на Уесткот. Маркърс бе унищожил статуетката на Фоули. Но след това двамата се бяха сдобрили. Дали Маркърс не бе направил нещо друго на момичето? Нещо толкова лошо, че да го принуди да го убие? Шестото му чувство се обади отново. Нещо не беше както трябва.

Жени. Така щеше да си отиде в гроба, без да ги е разбрал. Реши да слезе долу, за да види как върви разпитът на Уинтроп.

Изобщо не вървеше. Тя стоеше все още в килията с празен поглед. Краката ѝ бяха превързани, но кръвта бе избила през бинта.

— Добре ли е Райън? Ами господин Грифит? Живи ли са?

Долови отчаянието в гласа ѝ, но не се поддаде на манипулациите ѝ. Странно, но тя все още не бе поискала адвокат.

— Моля ви, кажете ми — проплака тя, когато Стърлинг тръгна към вратата.

Лорън се взираше с празен поглед пред себе си, докато адвокат Тутуилър я информираше за обвиненията, които най-вероятно щеше да предяви срещу нея правителството на Нейно величество.

— Райън и господин Грифит добре ли са?

Сините очи на събеседника ѝ я изгледаха така, сякаш бе дошла от друга планета.

— Ще видя дали мога да разбера.

— Аз нямам пари — обясни немощно тя.

Подобно на кораб, озовал се в непознати води, тя не знаеше къде се намира. Не знаеше нито къде отива, нито откъде идва.

— Ирек Макаров вече ми плати. Той и Вора Лейтън настояват да бъдете защитена.

Младата жена едва не избухна в сълзи. Приятелите ѝ вярваха в нея. Това ѝ даде смелост и воля за борба. Виновният трябва да бе Барзан. Той бе поставил бомба в картината или в шишенцето с одеколон. Някъде. А тя, благодарение на връзката си с Райън, бе отнесла смъртоносната бомба в „Грейбърн Манър“. Ето защо я бе наел Барзан, като ѝ бе платил повече от обичайното за такава длъжност. Трябваше да бъде по-подозрителна към мотивите му. Нямахше да го остави да се измъкне с това, което бе сторил. Ако Райън или Ти Джей бяха загинали, дължеше им поне това — да помогне Барзан да получи заслуженото.

— По дяволите!

Питър Стърлинг захвърли броя на „Таймс“ на следващата сутрин след експлозията. Медийната война бе в ход. Зад всичко това стоеше смахнатият д-р Дигсби. Всеки критикуваше начина, по който Питър бе ръководил операцията. Израелците и руснаците изразяваха възмущението си, подкрепяни от кралските си съседи от Кенсингтън Палас. Как така пластичният експлозив минал незабелязано? Всички разполагаха с кучета, способни да подушат издайническия азот. За бога, какво правеха агентите от разузнаването с прасета?

Никой не си бе направил труда да провери, че обонянieto на този вид прасенца бе по-чувствително от кучешкото. Никой не се сети да провери колко много бяха стрували покупката и обучението на Иги.

В това отношение тя превъзхождаше... Медиите обаче не смятаха така. Миниатюрните прасенца били прекалено екзотични. Малцина ги бяха виждали или бяха чували за тях. Затова ги представяха за „домашни любимци“, а не за работещи животни като кучетата пазачи.

През следващите дни димната завеса, пусната от медиите, се сгъсти още повече. Асоциацията на хотелиерите се оплака, че хората на Стърлинг успели да оградят сцената на местопрестъплението, но оставили убийцата, Табата Фоули, да се измъкне. Кралското общество за защита на животните искаше да бъдат обяснени методите, използвани при обучението на Иги. Музеите от цял свят критикуваха Питър, че не бе преместил колекцията на Грифит на безопасно място, макар нито една картина да не бе пострадала. Крал Хасан се обърна с протест към кралицата, че не бил информиран по-рано за дейността на Армстронг.

Разузнавателните служби бяха скрили някои факти от средствата за масова информация. Никой не знаеше за участието на Райън Уесткот или Джулия Хартли. Не беше направена връзка между фалшивите репродукции, в които бе замесен Базил Блэкстоук, от една страна, и Барзан, от друга. И най-важното, не знаеха, че властите издирват Барзан. Стърлинг смяташе, че шансът им да го хванат ще бъде по-голям, ако той не подозира за намеренията им.

За една седмица Питър получи купища телеграми. Като че ли всички, познавали Лорън, настояваха да повярват на историята ѝ. Той от своя страна я бе виждал на няколко пъти. Единственият ѝ въпрос неизменно бе за състоянието на Грифит и Уесткот.

Трябваше да признае, че историята ѝ звучеше правдоподобно. Бяха се случвали и по-странни неща. Опасяваше се, да не би да беше предубеден. Дали любовната му връзка с Ейми Торп не се бе отразила върху прозорливостта му? Ейми беше казала, че го обича. Но онова, което обичаше всъщност, беше интригата, авантюрата, вълнението от шпионската дейност. Той бе факир в това отношение и тя бе негово протеже. Изобщо не бе трябвало да се влюбва в нея и в продължение на толкова години, след като тя се омъжи за друг, да живее с горчивина и разочарование в душата. Не всички жени бяха такива. Може би Лорън бе действително такава, за каквато се представяше — невинна пионка.

Ключът към загадката трябва да беше Табата Фоули. Никой друг не можеше да потвърди историята на Уинтроп. Но къде беше Табата? Търсеше я полицията, както и тайни детективи, пратени от Тутуилър, и всички репортери в Лондон. Нищо. Къде би отишъл той самият, ако бе млад и трябваше да се крие?

— Сър. — Един от неговите агенти надникна през вратата. — Току-що се обадиха от болницата. Уесткот е във от опасност.

Макар да не си падаше по молитвите, Питър отдаде горещи благодарности към небето. След това взе асансьора, за да слезе при Лорън. Тя вдигна очаквателно поглед.

— Райън ще живее.

— Слава богу! Слава богу! — Сълзи изпълниха очите ѝ, но не потекоха. — Благословен да сте, че ми казахте. Нямаме представа какво означава той за мен — промълви с треперещ глас. — Сега вече мога да посрещна всичко, което ще се случи с мен. Каквото и да е то.

Разтърсен, Питър излезе от стаята. Вече бе убеден, че Лорън обича Уесткот. Никой не би могъл да имитира подобни чувства. Сега вече трябваше да намери на всяка цена Фоули. Прегледа информацията за нея. Уинтроп бе казала, че тя е непълнолетна и е избягала от дома си. Вкъщи. Тя можеше да се прибере вкъщи, ако селото бе достатъчно изолирано. Многобройните лондонски вестници достигаха дори в местенцата, които се намираха на гърба на географията. Но ако Табата се бе дегизирала и не се набиваше на очи, можеше да се крие, докато всичко отшуми.

Личности като Вора Лейтън, изключително чувствителни към класовите различия, бяха забелязали лекия акцент на момичето. Едва доловимата напевност на говора ѝ издаваха, че е израснала на юг. Стърлинг изпрати хора да разговарят с шофьорите на всички компании, изпратили камиони на юг в дните след убийството. Дали не се бе качила на автостоп?

Един от шофьорите на млечни продукти „Рода“ докладва, че в началото на седмицата свалил едно момиче в Уеймът. То не било с кестенява, а с къса руса коса, но затова пък имало големи гърди.

Питър разпита лично шофьора.

— Момичето каза ли къде отива, след като го оставихте?

Човекът поклати глава.

— То мълча през цялото време. Спа, сякаш... сякаш не бе спало цяла седмица.

— Трябва да я намерим. Има ли нещо друго, което бихте могли да ни кажете? Каквото и да е?

— Тя изтърва листче със записан върху него телефонен номер. Хвърлих го, но ми се струва, че беше портландски.

Питър дръпна дълбоко дим от лулата; не можеше да повярва на късмета си. Остров Портланд беше малък. Ако Табата бе отишла там, лесно щеше да открие следите ѝ. Благодарни на шофьора и понечи да си тръгне.

— Вие помагате на баща ѝ, нали? — попита шофьорът, когато той вече бе хванал дръжката на вратата.

— Баща ѝ ли? — Изведнъж го обзе силно вълнение. — Как изглеждаше той?

— Възрастен. С черна коса. — Човекът сви рамене. — Скъпи дрехи. Беше тук вчера.

Барзан. Пулсът на Стърлинг се ускори; беше сигурен, че Барзан е по следите на Табата. Защо? Нима най-важното за него не бе да се измъкне от Англия? Досега никакви следи не бяха водили към него. Защо щеше да гони една убийца? Я чакай малко. Не бяха ли заключили прекалено прибързано, че Дейвид Маркърс е убит от Табата? Фактът, че бе нападнала камериерката, все още не означаваше, че е убила любовника си. Нищо чудно да е станала свидетел на убийството. Специалистите по съдебна медицина бяха определили, че то е станало някъде между седем и дванайсет часа вечерта преди откриването на трупа.

Нямаше представа защо бе изчакала до следващия ден, за да избяга. Тогаваше си спомни подробностите от доклада по случая. Купила кислородна вода и ножици от съседната аптека. В умивалника бяха открили косми и следи от изрусяване. Какво би трябвало да бъде момичето, способно да прекара нощта с мъртвия си любовник, като си реже и изрусява косите? От същия тип като момичето, приело пари, за да предаде жената, която го бе приела като приятелка.

Ако Барзан бе чел вестниците, той не би видял името си и не би разбрал, че го търсят. Но той сигурно бе видял статиите за Табата и е стигнал до заключението, че тя е била в хотелския апартамент, когато е застрелял Маркърс. Несъмнено се страхуваше, че може да го изобличи.

— Кога дойде да ви види „бащата“?

— Рано сутринта вчера.

Барзан имаше преднина от цял един ден. Ако Питър не успееше да открие пръв Табата, трябваше да я смята за мъртва.

А Лорън Уинтроп със сигурност щеше да бъде осъдена.

31.

Питър замина незабавно с хеликоптер за Истън, единственото село на остров Портланд, което бе достатъчно голямо, за да заслужи да има полицейски участък. Полицай Уитуърт ги посрещна и Стърлинг му показа единствената снимка на Табата, с която разполагаха, направена при откриването на изложбата на Ирек.

Полицаят поклати глава.

— Не я познавам.

— Сигурен ли сте? — попита Питър. Знаеше, че Уитуърт е прекарал целия си живот на миниатюрния остров. Ако момичето бе живяло наистина тук, той нямаше как да не я познава. — Погледнете пак.

Уитуърт примижа, наклони на една страна глава и се вгледа отново.

— Амиии... възможно е това да е нашата Сали Хемстрийт, но наконтена.

— Наблизо ли живее семейството ѝ? Трябва да я намерим — рече Питър, сигурен, че Табата Фоули и Сали Хемстрийт са едно и също лице.

— Веднага ще ви заведе при нея — отвърна с мрачно изражение полицаят. — Тялото на Сали е в моргата.

— Божичко! Барзан я е убил — възкликна Стърлинг.

— Никой не я е убивал. Умряла е от естествени причини. Поне така казва д-р Робинсън.

— Никой ли не знаеше, че полицията я издирва?

Уитуърт посочи към снимката.

— Нашата Сали никога не е изглеждала така. Семейството ѝ притежаваше ферма източно от Саутуел, но нещо работите им не потръгнаха. Преселиха се в Австралия преди около две години, когато Сали беше на... — Вдигна очи, за да направи справка в безоблачното небе. — На около четиринайсет. Преди няколко дена Сали се обадила на държавния служител, който отговаря за фермата, където бе живяла някога. Като разбрала, че е все още свободна, каза, че я взима тя.

Пристигнала в четвъртък сутринта и платила в брой наема за шест месеца. Целият вчерашен ден купувала това-онова, сякаш се готвела да остане до края на живота си тук. Отбила се в чайната на Тътл, колабирала и умряла от сърдечен удар. Представяте ли си, толкова млада.

Питър прокле лошия си късмет. Барзан бе винаги пред него.

— В чайната имало ли е непознат възрастен човек?

— Да. Откъде знаете?

Стърлинг се обърна към двамата агенти, с които бе дошъл.

— Отнесете незабавно тялото в лабораторията. Кажете да проверят за бруцин.

— Както в случая „Лейтън“ ли? — попита единият от агентите.

— Може би.

Все още не бяха успели да докажат кой бе дал смъртоносната доза на Арчър Лейтън. Единственото, което знаеше Базил Блэкстоук, беше името на своята свръзка. Може би Арчър Лейтън не беше от такова значение за организацията на Барзан, за да се налага той да го е извършил лично. Питър обаче не можеше да бъде сигурен. На Барзан му доставяше дяволско удоволствие да убива онези, които се изпречваха на пътя му.

Когато хората му се заеха да изпълнят получените нареждания, Стърлинг застана на едно възвишение. Пролетният бриз, духащ откъм Ламанша, увиваше шлифера около краката му, докато той самият преоценяваше фактите. Очевидно Табата бе чула убиеца, но не бе видяла лицето му, иначе щеше да познае Барзан. Докъде щеше да достигне късметът на Барзан? Къде щеше да отиде? Най-вероятният начин за бягство бе като плати на някой рибар да го превози през Ламанша до френския бряг. „Барзан обаче никога не прави това, което се очаква от него“ — напомни си. Коя бе най-вероятната постъпка при дадената ситуация? Да остане тук.

Стърлинг, двамата му агенти и полицаи Уитуърт отидоха да проверят изоставената ферма, където бе живяла Табата. Питър предполагаше, че Барзан щеше да стои там, където да не привлича вниманието, докато някой от хората му не дойде да го вземе. Ако използваше някой от хората, щеше да избегне възбуждането на подозрения, както би станало, ако наеме местен рибар да го превози до Франция.

Фермата се намираше в долния край на селски път или по-скоро пътека за добитъка, задушена от плевели. В далечината забелязаха обветрена от времето сива ферма. Изглеждаше празна, но Стърлинг нареди на хората си да оставят колата зад няколко дървета и да приближат пеш. Заобиколиха иззад разнебитен плевник, от който се носеше миризма на мухлясало сено. Вътре имаше нов автомобил „Форд Ескорт“ със стикер „Рент а кар“. Застрахователната карта в жабката показваше, че е била наета в Лондон от някой си Джордж Маршал.

Питър се обърна към Уитуърт:

— Знаете ли на острова да живее някой си Джордж Маршал?

Полицаят поклати глава.

За да не рискува, Стърлинг разположи хората от двете страни и към задната част на къщата, а след това се приближи до входната врата и я отвори. Озова се в малка дневна, чиято оскъдна мебелировка бе покрита със скрити под дебел слой прах чаршафи. Дива лоза бе прорасла през пукнатините край прозореца и перваза. В ъгъла един плъх гризеше ягодка, без да отделя от новодошлия боязливия си поглед. Слънчевите лъчи, които се промъкваха през дръпнатите завеси, показваха следи от стъпки по пода. Питър безшумно тръгна по коридора към единствената спалня.

Карлос Барзан спеше в леглото. Стърлинг огледа помещението и до ключовете за колата върху прашното нощно шкафче забеляза празно шишенце. Постапи безшумно шишенцето в торбичка за съхраняване на доказателствен материал и го сложи в джоба си. Беше готов да се обзаложи, че е от бруцин, една от най-строгото охраняваните отрови в света. При наличието на подобно доказателство Барзан нямаше как да опровергае обвинението в убийство.

Питър бе възнамерявал да стои отстрани и да се наслаждава на правните акробатически номера, които Карлос и неговият екип от адвокати щяха да използват със сигурност в обещаващото да се проточи доста дълго дело. Бе виждал как, подобно на оплетена в паяжина муха, Барзан се опитва да се измъкне от капана, който му бе подготвил с цената на толкова усилия неговият екип. Сега обаче Стърлинг искаше бързо признание от него. Не можеше да понесе Лорън Уинтроп да стои в затвора заради него. Кой знае? Нищо чудно

Барзан поради някаква си своя извратена причина никога да не очисти името ѝ.

— Арестуван си — заяви той на спящия Карлос.

Барзан не помръдна. На слабата светлина Питър не можеше да каже със сигурност дали диша. Да не би да беше пил от бруцина? Хвана го за рамото и го разтърси. Тъй като той все така не помръдваше, Стърлинг се надвеси над него, като се молеше да не е мъртъв. В такъв случай щеше да бъде невъзможно да докаже невинността на Лорън.

С едно-единствено експлозивно движение Барзан скочи на крака и вдигна трийсет и осемкалибровия си пистолет със заглушител към Питър, като го принуди да отстъпи заднешком до стената. Той впери поглед в дулото, което може би бе сложило край на живота на Дейвид Маркърс.

— Аз съм Питър Стърлинг от английските разузнавателни служби. Къщата е обградена — заяви той с привидно спокойствие.

Двамата му агенти и полицаи Уитуърт може би нямаше да успеят да го хванат.

Барзан безмълвно се взираше в него с най-безмилостните очи, които бе виждал Питър през почти петдесетгодишната си служба в английското разузнаване.

— Няма смисъл от повече убийства. Благодарение на бруцина свързваме с теб смъртта на Табата Фоули. Разполагаме и със запис на разговора ти с Райън Уесткот непосредствено преди да взривиш пластичния експлозив. Ти каза: „Смятай, че си мъртъв, Грифит. Ти уби сина ми. Сега е твой ред да умреш“. Разполагаме с достатъчно доказателства, за да те тикнем зад решетките за убийство.

Карлос не отговори. Питър предположи, че той разчиташе на парите и връзките си, затова реши да играе с най-силния си коз.

— Джулия Хартли е един от нашите агенти. Тя проникна в компютърната система на Дейвид Маркърс. Знаем къде са скрити всичките ти средства.

Лекото присвиване на очите на Барзан показваше, че този път се бе почувствал наистина заплашен. Въпреки това отново не каза нищо, но продължи да държи пистолета си насочен към сърцето на Стърлинг.

— Замразихме всичките ти авоари — излъга Питър. Знаеше, че тези неща отнемат време, но напоследък швейцарците бяха станали

по-отзивчиви, особено когато се отнасяше за наркопари. — Няма да можеш да платиш дори на един адвокат, затова не се надявай, че ще се измъкнеш. — И извика през рамо: — Влизайте, момчета. — Щом чу приближаването на своите хора, реши да хвърли за пореден път зара. — Дай ми пистолета — каза и хвана дулото, удължено от заглушителя.

Барзан мълчаливо пусна оръжието. Проговори едва след като му сложиха белезниците и го вкараха в колата.

— Във вестниците не споменаха кой е умрял при бомбената експлозия. Убил ли съм Грифит?

— Нашите разузнавателни служби са по следите ти от години. — Стърлинг не можеше да прикрие задоволството си. — Ние прикрихме смъртта на сина ти и убедихме Уесткот и Грифит да работят за нас. Знаехме, че рано или късно ще те пипнем. — Барзан изглеждаше изненадан. Очевидно бе смятал, че става дума за лична вражда, която няма нищо общо с английското разузнаване. — Ти уби Грифит с бомбата в колата още преди три години. От тогава до сега неговата роля се играе от Уесткот. Знаехме, че ще се опиташ отново. Този път вече те очаквахме и бяхме готови.

На следващата сутрин, десет дена след като бе арестувана, Лорън бе освободена. Чакаха я Вора, Ирек, Пол и Джийта. Когато ги видя, младата жена преглътна с усилие, като се бореше с горещите сълзи, които я заслепиха.

— Как бих могла да ви се отблагодаря? — попита тя, като прегърна приятелката си.

— Ние не сме направили нищо — рече Ирек.

— Двамата просто скромничат — рече Пол. — Ирек предложи да продаде „Велма Любов“ на Такгама Накамура, за да събере пари и да ти помогне.

— Не, не си го направил.

Колкото и мъчителни да бяха изминалите дни, духът на Лорън се бе повдигнал от вярата на приятелите ѝ в нея. Но никога не бе предполагала, че Ирек ще продаде любимата си картина.

— Господин Накамура не взе картината — додаде Джийта, — но даде на Ирек пари, за да наеме Тутуилър. Так смята, че го заслужаваш.

Младата жена бе така смаяна от чутото, че не знаеше какво да каже. Все още се изненадваше, че толкова много хора бяха предложили да ѝ помогнат.

— Съжалявам, че позволих на Барзан да ме заблуди така — рече Пол. — Когато ни изпрати в знак на благодарност билети за Дисни Епкот Сентър, с Джийта решихме, че ни се е удала чудесна възможност да заведем там децата.

— Нямало е как да знаете що за личност е Барзан — включи се Вора. — Никой не знаеше.

— Но ако Лорън се е била свързала с брат си, Барзан нямаше да може да я заблуди, че Пол е подписал онова фалшиво парче хартия, което е видяла — рече Джийта. — И нямаше да се съгласи да напусне така внезапно Лондон.

— Това е без значение — обади се Ирек. — Барзан щеше да намери друг начин. Той призна, че се е опитал да убие Пол със свръхдоза халцион. Този човек не би се спрял пред нищо.

— Ирек е прав — съгласи се Вора. — Ако Табата Фоули не бе шпионирила Лорън, той щеше да намери някой друг.

Лорън поклати глава.

— Тя беше толкова талантилива... и всичко това бе пропиляно.

— Не я съжалявай — заяви брат ѝ и я прегърна. — Хайде, да се прибираме у дома. Днес следобед има полет до Санта Фе.

„Вкъщи ли?“ — запита се младата жена. Къде беше нейният дом? Тук, в Лондон.

— Трябва да видя Райън.

— Той не желае да те вижда... повече — промълви Ирек. — Обясних му, че ти не си виновна. Райън знае всички признания на Барзан. Но твърди, че си била като майка си. Ако си го обичала, си била длъжна да му кажеш всичко.

— Трябва да го видя, дори да е за последен път.

Когато пристигнаха в Портландската болница, Лорън влезе сама. Прокле се за хиляден път, че не се бе отнесла с повече подозрение към предложението за работа на Барзан. Заради наивността си едва не бе убила мъжа, когото обичаше.

Завари го заспал. Беше се опитвала да се подготви психически за гледката, която я очакваше. Това не ѝ помогна. Като видя бинтованата му глава, тя едва сподави тревожния си вик. „Какво направих?“

Приближи се на пръсти до леглото. Ръцете му лежах краи тялото, бели и безжизнени като лицето. Във вената на едната му ръка се вливаха капки от окачената над главата му система. Забеляза, че пръстенът с глава на леопард го няма.

Застана неподвижно до него, напрегнала цялата си воля в едно-единствено желание — той да намери прошка в сърцето си за нея. Райън се размърда и отвори първо едното, а след това и другото си око. Без да каже нищо, впери в нея нефокусирания си поглед, характерен за силно упоен човек.

— Как се чувстваш? — попита тихо тя.

Той примигна, сякаш да се увери, че пред него не стои привидение.

— Какво искаш? — попита дрезгаво и с напрежение младият мъж.

Лорън докосна ръката му, но той рязко я отмести.

— Искам да знаеш, че съжалявам. Никога не бих могла да нараня теб или Иги. Докато съм жива, няма да си простя.

Райън обърна глава. Стори й се, че в очите му се появиха сълзи, но не беше сигурна.

— Знам, че си разстроен заради Иги — промълви тя.

— Не. Не съм. Тя беше специално обучена да разпознава пластични експлозиви. Просто си вършеше работата. Това е всичко.

Лорън знаеше, че не мисли това, което говори. Питър Стърлинг й бе казал точно какво се бе случило, но реши да не спори.

— Аз съжалявам за Иги. — Стараеше се да говори спокойно. — Тя беше прекрасна.

— Благодарение на теб от нея не остана толкова, колкото да се побере в една лопата.

Младата жена си пое дълбоко дъх; страхуваше се, че няма да издържи на всички удари. Беше очаквала бурна реакция от негова страна — беше я заслужила. И повече от това. Едно щастливо, любящо същество бе унищожено, тъй като тя бе прекалено глупава, за да заподозре нещо нередно в цялата тази история. Слава богу, никой друг не бе изгубил живота си.

— Бих направила всичко, което е в моя власт, за да променя случилото се. Всичко. Моля те, повярвай ми.

— Забрави за това. Никой не може да промени миналото. — Очевидно измъчван от болки, Райън додаде: — Ти имаше твоя шанс. Ако бе споменала, че Барзан е финансирал...

— Ти пък не си ми казвал нищо за Ти Джей или...

— Това бе по-различно. Участвах в свръхсекретна операция на правителството.

— Прав си — съгласи се тя. — Щях да ти кажа за Барзан, ако бях предполагала колко важна е тази информация.

— Дори ти дадох още една възможност, когато те попитах дали имаш да ми кажеш нещо. Можеше да ми кажеш истината.

— Не исках да те занимавам с моите проблеми. Пол...

— Пол! Все Пол! Той те е измъкнал от Армстронг и затова ти си му посветила живота си.

— Не е вярно. Помагам му, когато има нужда от мен.

— Върви при него тогава. Махай се. Аз нямам нужда от теб.

Часове по-късно Райън се събуди, като мина бавно през различните стадии на съня и видя край леглото си Пол. Бяха се запознали на изложбата на Ирек, но не бяха разменили повече от десетина думи. Първото му желание бе да стовари юмрук в лицето му, но си каза: „Престани. Той не е виновен, че е копие на сестра си“.

— Бих искал да поговоря с теб, ако смяташ, че си в състояние — рече Пол.

— За какво?

— За Рупърт Армстронг.

— Той не ме интересува — озъби се Уесткот.

Армстронг беше зад решетките, където му беше мястото. И какво от това? То нямаше да върне Ти Джей.

— Когато майка ми се омъжи за него, бях млад и впечатлителен — започна историята си Пол, без да обръща внимание на строгия поглед на своя събеседник. — Тя се стремеше с всички сили към богатството и аз реших, че парите са всичко.

Райън се размърда смутено; ефектът от лекарството започваше да отзвучава и пулсиращата болка се завръщаше.

— След няколко години във Франция и една нещастна любовна връзка осъзнах кои са истинските стойности. Дадох си сметка, че

щастieto не се купува с пари.

— Давай по същество — прекъсна го, като се чудеше защо пък сега трябваше да слуша историята на брат й.

Обещаваше да бъде убийствено скучна.

— Доста рано си дадох сметка какво представлява майка ми. Разбрах, че обича само себе си. Лорън обаче не можеше да го види. Тя е прекалено добра.

— За бога, не искам да слушам за нея.

Това само му припомняше, че не може да й има доверие.

— Лорън се омъжи за Ози, стар човек с третокласна галерия. Превърна я в най-добрата галерия за акварели в Париж. В Ню Йорк ми помогна да преодолее кризата, в която бях след смъртта на първата ми съпруга.

— Накъде биеш с всичко това? Къде тук е мястото на Армстронг?

— Бия натам, че Лорън никога не е имала късмет в живота. Рупърт Армстронг, болен старец за съпруг, третокласна галерия, слаб брат... после Карлос Барзан.

— Не се опитвай да ме убедиш да й дам още един шанс...

— Барзан я примами към „Рависан“. Ти улесни нещата за него, като се влюби в нея. Той...

— Не съм влюбен в нея.

— Добре. — Пол го изгледа с видимо отвращение. — Защото аз не искам тя да има нищо общо с теб.

Това вече свари Райън напълно неподготвен. Опита се да разбере каква беше целта на Пол.

— Сестра ми е прекалено добра за теб. Подобно на Ирек Макаров тя има вътрешна сила. Дава всичко на онези, които обича. Мразеше работата си в „Саке Систахс“, където трябваше да раболепничи пред японски бизнесмени като някоя гейша. Но го направи, за да ми помогне. — Вгледа се над главата на Райън. — Аз съм последният човек на света, който заслужава подобна преданост.

Райън се взря внимателно в лицето му.

— Винаги съм имал проблеми със съня. Често обикалях из вилата късно нощем. Чувах и виждах разни неща. Подобно на майка ни аз знаех какво правеше Рупърт с Лорън. Но бях млад... объркан. Страхувах се от Рупърт. — Впери поглед навън и след кратко

колебание продължи бавно: — В продължение на повече от година все отлагах и не предприемах нищо. Най-сетне реших, че повече не мога да издържам. И вместо да се изпреча пред копелето, аз избрах пътя на страхливеца. Измъкнах Лорън от Маракеш, докато Рупърт го нямаше.

Райън усети, че стомахът му се свива, макар да си повтаряше, че не дава и пет пари за Лорън. В противен случай щеше да смени физиономията на брат й.

— Тя ми прости — додаде Пол. — Щом избягахме от Маракеш, аз й признах истината и тя ми прости. Ето какъв човек е тя.

— Простила е? Боооже! По-глупава е, отколкото си мислех.

Наоколо се носеха снежни парцали и падаха върху високата до коленете снежна покривка. Лекото съскане на усиливащия се вятър, който се промъкваше между боровете, обещаващо, че бурята ще продължи през цялата нощ и до Коледа. Лорън заключи вратата на галерията си в Санта Фе. Дълбокият сняг странно заглушаваше шумовете.

„Отвъд дъгата“ — галерията, която бяха отворили с Пол преди шест месеца, се намираше в края на пешеходната улица, наречена „Алеята на пирата“. Преди пристигането на испанците в Ню Мексико в началото на XVII век, Каньон Роуд не бе представлявал нищо повече от прашна пътека, водеща към Пекос Пуебло. Тя и сега си оставаше подобна на селска уличка, с тази разлика, че от двете й страни бяха наредени галерии от световна величина. „Отвъд дъгата“ се намираше в не толкова престижен участък на прочутата улица, но въпреки това Лорън се гордееше с галерията.

Гордееше се също така и със себе си. Беше успяла да намери следите на някои от ранните си произведения, които бе продала на един нюйоркски декоратор, и си ги бе откупила. Вече не се страхуваше, че ще бъде отхвърлена, и продължаваше да рисува и да увеличава колекцията си. Картините й се купуваха — бавно, но сигурно — от видни колекционери.

Спря край висока трепетлика с увиснали от снега клони. Докато залиташе из дълбоките до коленете преспи към кирпичената постройка, в която живееше сама, откакто брат й се бе оженил за Джийта, чу звъненето на телефона. Побърза да вдигне слушалката.

— Весела Коледа, Вора.

— Как разбра, че съм аз — попита приятелката ѝ.

— Отгатнах — отвърна със смях младата жена. — Станала си да нахраниш близнаците и не си могла да заспиш, нали?

След раждането на Лариса и Анатоли Вора бе добила навика да ѝ се обажда след нощното хранене. Като тяхна кръстница Лорън бе щастлива да бъде държана в течение за развитието на близнаците.

— Точно така — съгласи се Вора. — Обаждам се да ти пожелаая весела Коледа и да ти кажа някои интересни новини. Майка ти се омъжи за французина, с който живееше след арестуването на Рупърт.

— Майка ми винаги е падала на краката си — отвърна Лорън.

Още преди години се бе отказала от всякакви опити да я разбере. Срещата им в Маракеш бе затворила завинаги вратата.

— Просто реших, че ще искаш да знаеш. Предполагам, че Каролайн няма да дойде на следващото дело на Рупърт идния месец.

— Можеш спокойно да се обзаложиш за това — отвърна младата жена, като се питаше дали приятелите ѝ бяха чували нещо за Райън.

Не искаше да пита; така само щеше да отвори раната. След регистрирането на патента „Грифит Интернешънъл“ се бе превърнала в една от водещите компании в света.

— Как я караш? — попита Вора. — Човек не бива да е сам на Коледа.

— Престани да се тревожиш. — Стараеше се гласът ѝ да звучи бодро. — Аз не съм сама. Пол, Джийта и чудовищата са тук. Приготвям трапезата за Бъдни вечер.

В действителност Лорън никога не се бе чувствала по-самотна. Непрекъснато си налагаше да не мисли за Райън, но не успяваше да го постигне. Все още виждаше омразата в зелените му очи. „Не мисли за онова, което не може да бъде променено. Животът е прекалено кратък.“

След като приключи разговора, струпа дърва в камината и се захвана да пали огън, като се опитваше да си повдигне настроението. Почукването на входната врата ѝ напомни, че Деми трябваше да дойде, за да запали светлините на верандата.

Отвори тежката дъбова врата и видя насреща си Райън. Той носеше авиаторското яке на Ти Джей с обърната нагоре яка, а по

тъмните му коси и раменете бяха полепнали снежинки. Сърцето ѝ лудо затуптя.

— Навън е студено.

Отметна глава и снегът се посипа.

Младата жена отстъпи, за да му направи място, като се молеше да ѝ е простил. Каквото и да станеше обаче, нямаше да му се моли. След посещението в болницата му бе писала безброй писма. Той знаеше колко съжалява.

Протегна ръце към нея и я привлече в обятията си. Не можеше да повярва. Той наистина беше тук. Беше си мислила, че никога повече няма да го види. Докосването на устните му изтри последните ѝ съмнения и страхове.

— Извинявай, задето се държах така отвратително.

— Аз съжалявам, че...

Думите ѝ бяха пресечени от нежна целувка.

— Нека да започнем отначало, сега, начаса. Да сложим край на извиненията.

— Какво те накара да си промениш мнението?

— Приятелите ти ме измориха, после брат ти говори с мен. Дори Питър Стърлинг беше на твоя страна.

Лорън знаеше точно какво му е казал Пол.

— Прекалено много обичам брат си, за да позволя тази единствена грешка да застане помежду ни. Освен това можех да кажа на някой учител. — Сви рамене. — Или на някой друг. Но аз се срамувах, страхувах се. Оттогава с Пол сме живели щастливо заедно в продължение на години.

— За част от случилото се съм виновен и аз — призна Райън. — Не можех да ти кажа истината. Бяхме попаднали в центъра на нещо, по-голямо от нас двамата. — Зелените му очи я гледаха сериозно. — Давам си сметка, че исках да те накажа, тъй като, подобно на майка ти, човек не може да ти се довери. Мислех, че щеше да ми кажеш цялата истина... ако ме обичаше.

— Въпреки даденото на Барзан обещание щях да ти кажа, ако предполагам, че е от значение. Дори не съм подозирала. — Младата жена въздъхна. — Баща ми все повтаряше да внимаваме, когато нещо ни се стори прекалено хубаво, за да бъде истина. Трябваше да се досетя.

Погали лицето ѝ. В целия свят нямаше по-обичлива жена от Лорън. А като бе отричал любовта си към нея, той бе станал още по-мрачен и огорчен от живота. Нямаше как да я накаже, без да пострада и той самият.

— Какво ще кажеш за промяна да се опитаме да бъдем щастливи двамата заедно? Ще се омъжиш ли за мен?

В очите ѝ блеснаха сълзи, когато Райън постави леопардовия пръстен на ръката ѝ.

— Да — прошепна тя.

— Щях да дойда по-скоро, но миналата седмица умря леля Тили. Била е болна от рак, но го е крила от мен. Научих непосредствено след като излязох от болницата. Оттогава до последния ѝ час бях с нея.

— Толкова съжалявам — промълви Лорън. — Тя беше чудесна жена.

— Тя също ми помогна да видя нещата. Леля Тили ми каза, че би простила всичко, каквото и да е то, на вуйчо Гарт, стига да бе останал жив, но след като вече го няма, било прекалено късно. Сетих се за баща си. Знаеш ли, така и не казах на Ти Джей, че го обичам. Гордостта не ми позволи.

— Аз те обичам — произнесе едва чуто Лорън. — И винаги щях да те обичам, дори да не се бе върнал при мен.

— Обичам те, Лорън. Никога не се съмнявай в това. — В целувката езикът му потърси нейния и отне дъха ѝ. — Почакай. За малко да забравя. Имам една изненада за теб в колата. Ела.

Поведе я към новия си рейндж роувър. На задната седалка бе завит на руло берберският килим, който бе купила за брат си. Уесткот отвори вратата и посочи, но не към килима, а към нещо на предната седалка.

Отначало младата жена не успя да различи какво имаше в малката кошница. Приличаше на кутре с къса козинка. В този момент животинчето вдигна глава и се прозя, като показа розовия си език. Иги. Проряза я остра болка при спомена за онова, което бе сторила.

— Вземи я — рече Райън. — Хайде.

Лорън се поколеба и прасенцето изскимтя. Потупа го предпазливо по гърба и то я близна по ръката. Също като Иги.

— Как се казва?

— Искях ти да ѝ избереш име, но вече си имам идея.

— Как? — попита младата жена, взе животинчето и го сгуши до гърдите си.

Така ли бе изглеждала Иги като бебе?

— Какво ще кажеш за Муци?

Нямаше как да не се засмее.

— Муци. Страхотно.

Райън я прегърна, докато тя даде пръста си на прасенцето, за да го смуче.

— Тя има нужда от теб, Лорън. — Наметна палтото си върху двете, за да ги предпази от снега. — Аз имам нужда от теб.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРКАТА

Никога не съм се замисляла особено за артистичната свобода, докато Китай не отвори вратите си за Запада и двамата със съпруга ми не тръгнахме на обиколка из страната. Стигнахме до малко село край река Ли и видяхме местни художници, които продаваха картините си. Един от тях, съвсем млад, очевидно бе изключително талантлив и ние купихме един от традиционните му китайски пейзажи. Преводачът ни обясни, че художникът имал много картини, които смятал за похубави, но нямал право да ги продава, тъй като излизали извън рамките на определената от държавата тематика. Със съпруга ми имахме силно желание да видим и другите му творби, но така щяхме да изложим на опасност всички ни. Сега тази картина виси в дневната ни. Като мина край нея, често се питам какво ли е станало с младия художник. Министерството на културата все още диктува какво могат и какво не могат да рисуват художниците, като по този начин ограничават творчеството им според прищевките на държавата.

До неотдавна хората на изкуството в Съветския съюз бяха подложени на подобни репресии. Докато пишех тази книга, се възхищавах на невероятната устойчивост, проявена от руските художници. Иля Белютин и неговите студенти в училището в Абрамцево в продължение на повече от две десетилетия са рисували онова, което желаят, без да знаят дали някога ще бъде показано. Най-накрая, благодарение на гласността и перестройката мнозина от тях получиха отдавна заслуженото признание. Други умряха... очаквайки.

Един от хората, умрели безсмислено, е руският автор Анатоли Марченко. За разлика от Сахаров или Солженицин той не е бил част от руската интелигенция. Бил е обикновен човек, изпълнен с желание да пише, но държавата не одобрила избираните от него теми. Това обаче не спряло Анатоли и той продължил да изнася тайно ръкописите си на Запад, където са издадени трите му книги. Умрял при загадъчни обстоятелства в затвора, където е прекарал по-голямата част от живота си.

За написването на „Целувки от Лондон“ бях вдъхновена от верността на Белютин към неговото творчество и издръжливостта на Марченко. Имах тях предвид, когато създадох образа на Ирек Макаров. Някои от неговите преживявания са подобни на събитията, описани от Марченко в „Да живееш като всички“.

Хиляди художници, писатели и танцьори са били подложени на жестока цензура от държавата, но според мен олицетворение на всички тези съдби би могло да бъде случилото се с великата руска поетеса Анна Ахматова. Почитана като поетеса преди Втората световна война, тя преживява обсадата на Ленинград и се превръща в глас на надеждата за своите съграждани, за да бъде подложена на гонения след края на войната. Публикуването на произведенията ѝ е забранено, съпругът ѝ, поетът Николай Гумилъв е екзекутиран, а единственият ѝ син е хвърлен в затвора. Тя обаче не изгубва своята вяра; продължава да пише и отказва да емигрира.

Ахматова смята, че за да се справи със ситуацията, без да направи компромис, трябва да остане в Русия. Струва ѝ се немислимо да обърне гръб на своето минало, на своя народ.

Силата и смелостта на Анна Ахматова присъстваха непрестанно в съзнанието ми, докато правех проучвания във връзка със създаване образа на Лорън Уинтроп. Специалистите твърдят, че една на всеки три жени в Америка е била малтретирана в детството си. Тяхното възстановяване и бъдеще зависят най-вече от способността им да приемат миналото, а не да го отричат или да го погребват. И това изисква смелост, особена твърдост, в голяма степен подобна на твърдостта, проявена от Белютин, Марченко или Ахматова — тъй като всяка битка, независимо дали е в името на една личност или на цяла нация, започва с личното себеотдаване.

През детството си, което прекарах в Санта Фе, мечтаех да посетя различни страни. Щом се дипломирах, се омъжих за човек, който споделя любовта ми към приключенията и пътуването. Били сме в много интересни страни от Северна Африка до Китай. Всяка година прекарвахме известно време в Англия, където е седалището на компанията на Джеф, така че използвах Лондон като база за изследвания и пътуване.

Приятно ми е да запознавам моите читатели с очарованието на екзотичните кътчета. В „Целувки от Лондон“ съчетах високите залози на развиващия се на бързи обороти свят на изкуството и неповторимия чар на Маракеш.

Когато не пътувам, живея в Лос Анджелис със съпруга си и три ловджийски кучета: Абигейл, Алексис и Доджър-Дог. През уикендите отиваме с дванайсетметровата си едномачтова яхта до остров Каталина. Акостираме в Чери Коув, където беше сниман „Макартър“. Кучетата ни ме „развеждат“ из тесни пътечки. Любимият ни сезон е пролетта, когато малките биволи не са по-големи от моите кучета, а от хълмовете можем да видим миграцията на сивите китове, съпроводжани от стада игриви делфини.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.